

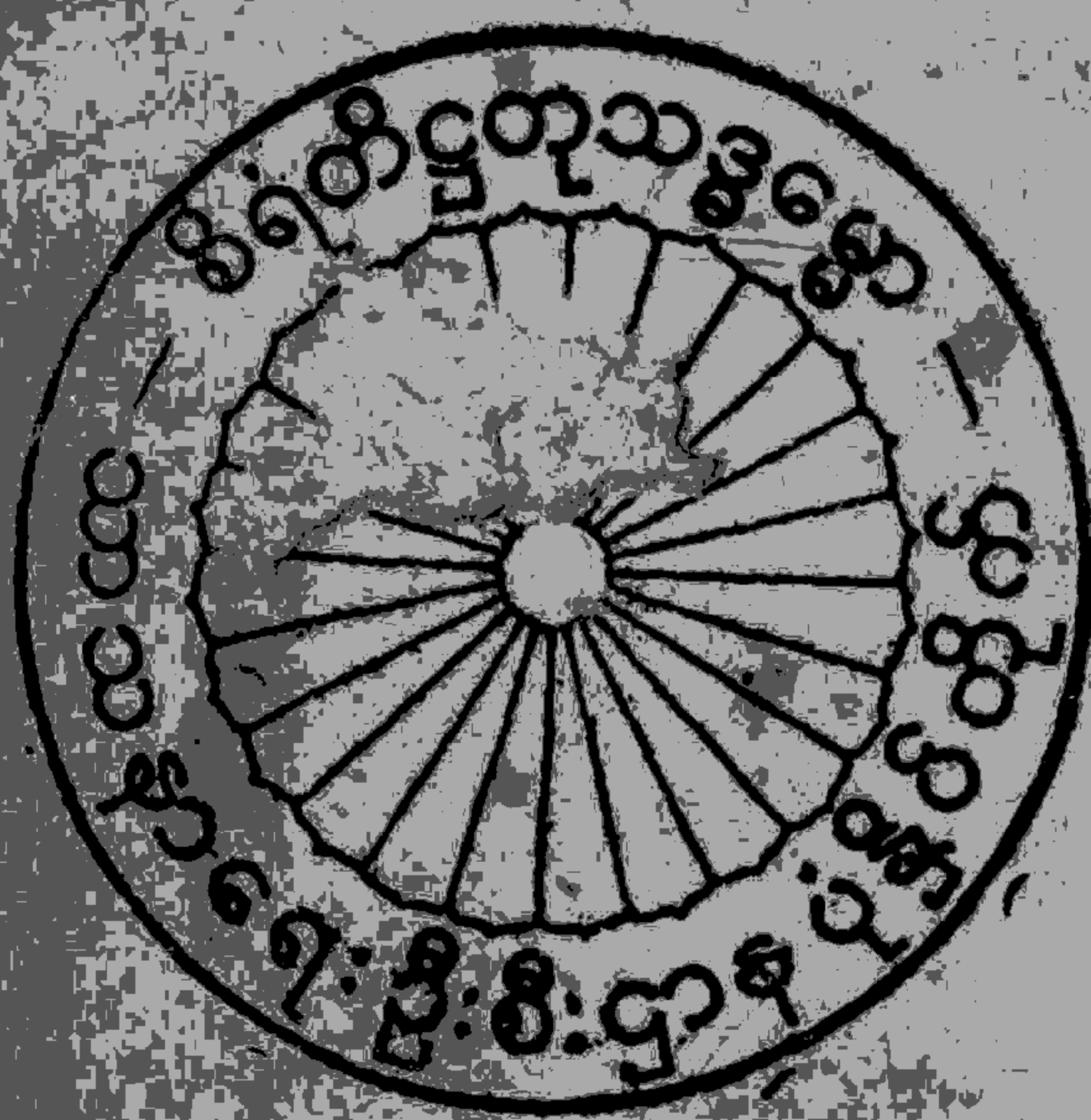
ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

သဒ္ဓိဋ္ဌက တရားတော်များ

နှင့်

သဒ္ဓိဋ္ဌကဓမ္မလမ်းစဉ်

ဤသင်တန်းကို ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံတော်
(၁၂၅၇-၁၃၃၉)

မဟာဗောဓိပင်ရင်းတွင်
သီဟိုဠ်-အိန္ဒိယ သာသနာပြုခရီး

လုပ္ပံနီတွင်

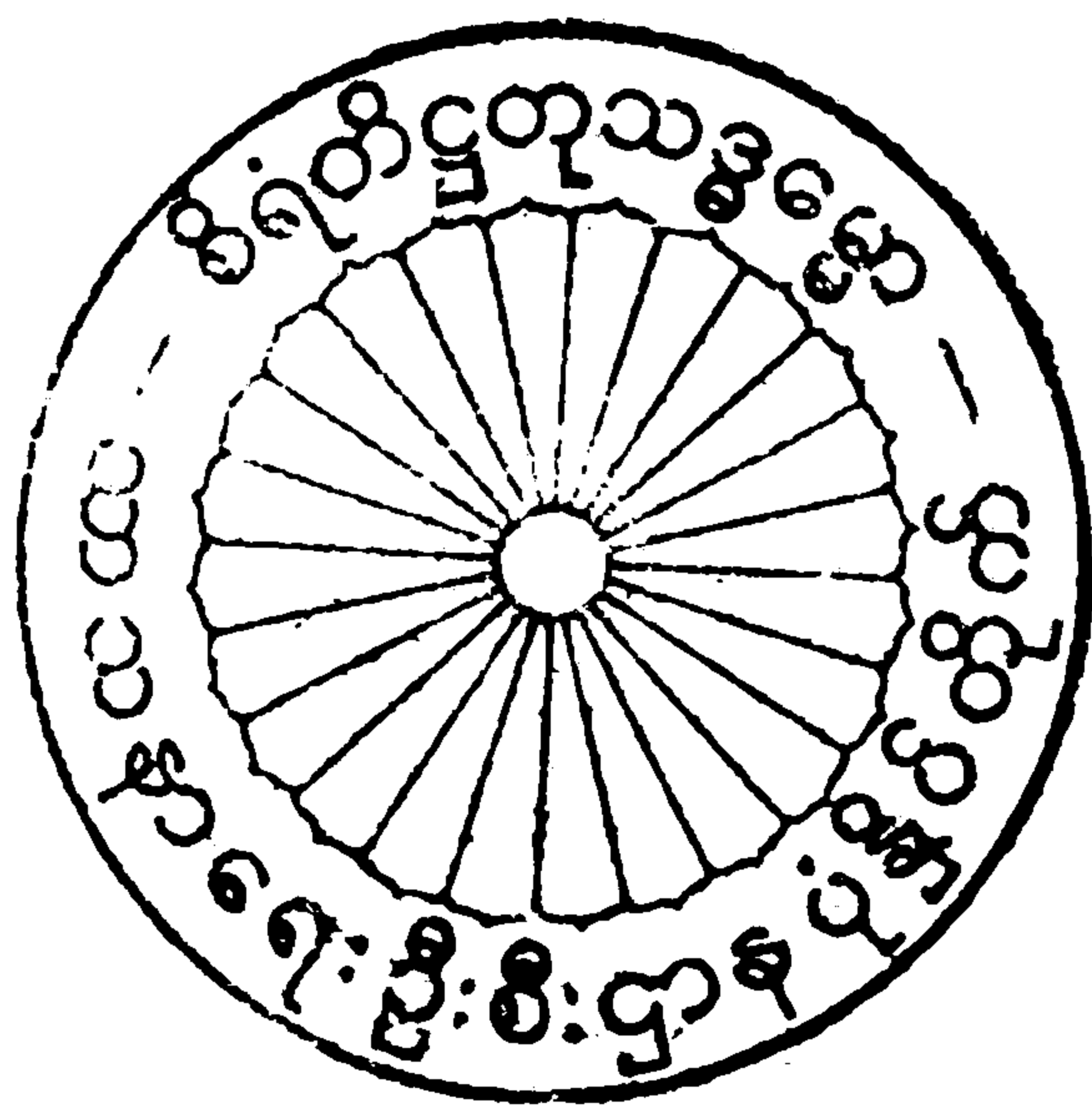
ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

သန္တတရားတော်များ

နှစ်

သန္တတရားလမ်းစဉ်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးချစ်တင် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၁၈၀၃/၀၂၂၆၂) က
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဒီဒါနိုးစကား

(၁)

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှု

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရား ဟောတဲ့တရားတော်ကိုပုံနှိပ်ပြီး ဓမ္မဒါန ဆောင်ချင်လို့ပါဘုရား”

“ဆောင်တော့ ဆောင်ပေါ့ဗျာ *.... ဒါပေမဲ့ ဒို့ဟောတဲ့တရားရယ် လို့ မရှိဘူးဗျာ၊ အကုန်စလုံးဟာ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ တရားတွေချည်း ဘဲ မဟုတ်လား....ကောင်းပါ့ဗျာ....ဆောင်ကြတာပေါ့”

အမြို့မြို့အရွာရွာ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားချီးမြှင့်တော်မူလေ့ရှိရာ သက်ဆိုင်ရာ ရင်းနှီးသူမြို့ခံဒကာများက ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြား တော်မူလေ့ရှိသော သြဝါဒလုပ်ငန်းစဉ်တရားအကျဉ်းချုပ်ကို ပုံနှိပ်ဝေငှလေ့ ရှိကြပါသည်။

ထိုအခါ ဓမ္မဒါန ပြုလိုသူများက ကြိုတင် ခွင့်ပန်လေ့ ရှိကြရာ ခွင့်ပန် လျှောက်ထားကြတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်တော်မူလေ့ရှိသောစကား မှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။)

*မှတ်ချက်။ ။ ‘ဆောင်’ဆိုသောစကားမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတင်တင် သုံးနှုန်းလေ့ရှိသော သီးခြား ကိုယ်တော်ပိုင် ဝေါဟာရ တခုကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ‘ဓမ္မ’နှင့် ညီမျှသော မြန်မာစကားဟု ဆိုသင့်မည်ထင်ပါ၏။ သာမန်အားဖြင့် သာသနာနှင့် စပ်၍ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ မည်သည့်အလုပ်ကိစ္စမဟူ ပြုမူ လုပ်ဆောင် ခြင်းမှန်သမျှ၌ သုံးစွဲလေ့ ရှိပါသည်။ (ဝေယျာဝစ္စဆောင် ‘လုပ်’သည်၊ တရား ဆောင် ‘ရွှေမှတ်’သည်၊ တရားတော်များ၌ တွေ့ရပါလတ္တံ့။)

အဆိုပါ မိန့်ခွန်းတော်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ရှင်းလင်း လွယ်ကူလှသည်ဟု သာမန် အားဖြင့် ထင်ဘွယ် ရှိပါ၏။ ခွင့်ပန်သူတို့ နားလည် သလောက် ပို၍လည်း သဒ္ဒါပေါက်ရန် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုမိန့်ခွန်း တော်၏ ရည် ညွှန်းချက် အတိုင်းအတာကား ထိုမျှသာ က-ဟန်မရှိပါ။

အစဉ်အဆက် ‘ဝေဘူဂိုဏ်း၊ ဝေဘူနည်း၊ ဝေဘူတရား’ စသည် ပုဂ္ဂိုလ် စွဲအားဖြင့် ခံယူပြောဆိုခြင်းများကိုပါ ဟန့်တားတော် မူလိုဟန် ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤ၌ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အသံမပါ၊ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန် ကျကျ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆန္ဒတော်နှင့်လည်း မဆန့်ကျင် မိပါစေရန် ‘သန္နိဋ္ဌိက တရား တော်များ’ ဟုသာ သုံးနှုန်းခေါ်တွင်စေရပါသည်။ တရားတော်များနှင့် လိုက်ဖက်သော အမည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်၍ ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ‘ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိုးကွယ်မှု’ဟူသည် အပြစ်များစွာ ရှိပါ၏။ လေး နက် ခိုင်မြဲခြင်း မရှိ၊ ဘုရားရှင် လိုလားတော်မမူပါ၊ အကြိမ်ကြိမ် ဟန့် တားတော်မူပါသည်။ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော ‘ဓမ္မပ္ပဋိသရဏ =တရား ကိုးကွယ်မှု’ကိုသာ ဘုရားရှင် လိုလားတော်မူပါသည်။^၁

(၂)

ထေရုပ္ပတ္တိ ဇာတိမည်ရည်

ကျေးဇူးရှင်ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိ ဇာတိမည်ရည်နှင့် စပ်၍ အကျွန်ုပ်တို့ မှတ်သားမိပါသမျှ အတန်အသင့် ဖော်ပြရသော် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁။ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ရဟန်းတပါးပါးကို ကြိုတင်ရွေးကောက် မြှောက် တင် ခန့်ထားခြင်းမရှိ (ဥပရိ-ဂဏကမောဂ္ဂလာနသုတ်)၊ တရားတော်ကိုသာ ဘုရားကိုယ်စား ဆရာအဖြစ် ကိုးကွယ်ရန်(မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်)နှင့် ပုဂ္ဂိုလ် ရေး ကိုးကွယ်မှု၌ အပြစ်ငါးမျိုးရှိကြောင်း(အံ၊ ၂-ပုဂ္ဂလပ္ပသာဒသုတ်)စသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ရွှေဘိုခရိုင် ခင်ဦးမြို့နယ် မဒေါင်းလှ ဘူတာအနီး အင်ကြင်းပင်ရွာဇာတိဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၂၅၇-ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၆-ရက် တနင်းလာနေ့ နံနက် ၄-ချက်တီးကျော်အချိန်^၁ ဖွားမြင်တော်မူပါသည်။

မိဘများမှာ ဦးလူဖေ-ဒေါ်ကြင်နု-တို့ဖြစ်၍ သား သမီး လေးယောက် (မောင်စပ်၊ မောင်ပြုး၊ မရွှေပိုင်၊ မောင်လူကလေး)တို့တွင် သားကြီးရတနာဖြစ်ပါသည်။ ခမည်းတော်ကြီး ဦးလူဖေကား မင်းဆွေစိုးမျိုးဖြစ်၏။ ခင်ခင် ခေါ် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရားငယ်တပါးမှ ဖွားမြင်သူဟု မှတ်သားရပါသည်။

၁၂၆၆-ခုနှစ်(၉-နှစ်သား)ရှင်သာမဏေ ပြု၏။ မန္တလေးမြို့၌ အဖိုးဖြစ်သူ ဘဏ္ဍာဝန် ဦးကူးကလည်း ဒုတိယအကြိမ် ရှင်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုပေးပါသည်။ ဘွဲ့-ရှင်ကုမာရ၊ အင်ကြင်းပင်ကျောင်း ငယ်ဆရာ ဦးသူမနထံ၌ ပညာသင်ယူပြီးနောက် ၁၂၇၇-ခုနှစ် သက်တော် ၂၀-အရ ဝါဆိုလ၌ ရဟန်းပြု၍ မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးသူရိယာဘိဝံသ(ပဌမကျော်၊ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇ မဟာရဌဂုရု မစိုးရိမ်ဆရာတော်)ထံ၌ ပရိယတ္တိ စာပေများကို သင်ယူပါသည် ။

၁။ ‘အင်၊ ကြင်း၊ ပွင့်၊ တံ’ဟု နံကောက် သင်္ကေတ ပြုထားကြသည်။ မွေးဖွားတော်မူရာ အိမ်နေရာ၌ ယခု ‘ရွှေချက်သိုစေတီ’တည်ထားသည်။

၂။ ကျေးဇူးရှင် မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား (သက်တော် ၉၆-နှစ်ရှိသည်တိုင်အောင်) နှစ်စဉ်လာရောက်ကန်တော့ရာ ဗဟိုရုပ်ရှင်မှ သတင်းကားများ ရိုက်ကူး၍ မော်ကွန်းတင်ထားရှိသည်။

ရွှေဘိုမြို့ ပုသိမ်တောရ ဆရာတော်ထံ၌လည်း တဝါခန့် နည်းခံ သီတင်းသုံးဘူးပါသည်။ ထို၌ ဆရာတော်က ကျောင်းအပ်မည်ရှိစဉ် မအပ်မီပင် အလျင်ဦးစွာ တောထွက်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ရာ “မင်းက ဦးသွားသကွာ” ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

မယ်တော်ကြီး၏ သောက

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ငယ်စဉ်ကပင် နေက္ခမ္မဇ္ဈာသယ (ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာလို့မူ = တောထွက်လိုစိတ်) ထက်သန် ပြင်းပြလှသဖြင့် ပရိယတ္တိအလုပ်ကို အချိန်တိုတိုဖြင့် ပြည့်စုံပြီးမြောက်အောင် သင်ယူပြီး နောက် ၁၂၇-ခုနှစ် (ရဟန်း ၇-ဝါခန့်)မှစ၍ တတောထွက်ဝင် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ခွင်၌သာ ဘဝကို မြှုပ်နှံတော်မူခဲ့လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာ သားရဟန်း တောထွက်သွားသောအခါမှစ၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြရ၏။ သုံးလေးနှစ်ကြာသော်လည်း သတင်းစကားမျှ မကြားရသဖြင့် မယ်တော်ကြီးမှာ သားသောကနှင့် ကွယ်လွန်ရရှာသည်။ ကျောက်ဆည်တောင် ဝေဘူလချောင်၌ တပါးတည်း သီတင်းသုံးနေသည်ဟု ကြားသိရသောအခါ ခမည်းတော်ကြီးလိုက်သွားရာ -

“ဒကာကြီး ရဟန်းပြုမှ ဦးပဉ္စင်းအရပ်ကို ပြန်ကြမည်” ဆို၍ ရဟန်းပြုရပါသည်။

၁၂၇-ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၃-ရက်နေ့ အင်ကြင်းပင်ကျောင်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်ပြန်ကြွ၍ ခေတ္တသီတင်းသုံးကာ ကျောက်ဆည် ဝေဘူလချောင်၌သာ အချိန်ကြာမြင့်စွာသီတင်းသုံးတော်မူပါသည်။

အင်ကြင်းပင်ကျောင်း ငယ်ဆရာ ဦးသုမန ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ငယ်ဆရာအား တရားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်စဉ် “ဒါ...နိဗ္ဗာန် ဖြတ်

လမ်းပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်က စစ်ဆေး၊ စစ်ဆေး စာပေနှင့်တကွ လုပ်ရပ်ကိုပါ အစစ်ဆေးခံနိုင်ပါတယ်ဘုရား” ဟု ရဲတင်းစွာ လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်ကြီး ဦးသုမနမှာ ထိုနည်းကိုသဘောကျသဖြင့် တပည့်ထံမှာပင် နည်းခံကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ရဟန်းရှင်လူများ ကိုပါ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၍ နည်းခံကျင့်သုံးကြရာ နေ့စဉ် ယောဂီပေါင်း ငါးရာကျော်လေသည်။

မအိပ်မနေ အသက်ရှေ့

ဆရာတော်ကား ဓုတင် တဆယ့်သုံးပါးကို အခါအားလျော်စွာဆောင် တော်မူ၏။ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပင်တိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ် ရှုပွားတော် မူပါသည်။

ကျောက်ဆည်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရဟန်းဆယ့်နှစ်ဝါလောက်မှစ၍ ဆရာ တော်၏ သတင်းမှာ သင်းပျံ့စပြုလျက် ရှိပါသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့ ဖောင်ရွာ ဆန်စက်ပိုင် သူဌေးဦးပျော့ ဇနီး ဒေါ်မြင့်၊ ခဲအို ဦးချက်နှင့် သားမက်တော်သူ ဦးကြောင်နှင့် ဦးလှကျော် တို့မှစ၍ ကျောက်ဆည်မြို့သူ မြို့သားများ တစတစ ပူဇော်ခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။

ဦးပျော့က ကျောင်းဆောက်လှူခွင့်ပြုရန် အတန်တန် လျှောက်၍ လက်ခံတော်မူရကာ ကျောင်းပြီးသောအခါ—

“ဒကာကြီးကျောင်းက တယ်ကျယ်ဝန်းသကိုး၊ ကျုပ်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လိုတာပါ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ စင်စစ်ကျောင်းမှာ လေးတိုင်စင် သာသာ မျှသာ ရှိပါသည်။ ထိုကျောင်းမှာ ယခုတိုင် ရှိနေပေသည်။

၁။ အင်ကြင်းပင်ကျေးရွာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ညီ ဦးဘိုးမှော်နှင့် ရွှေဘိုဦးတင်အောင် တို့၏ မှတ်တမ်း။

ဆရာတော်သည် ဓုတင် တဆယ့်သုံးပါးလုံးကို ဆောင်တော်မူရာ ကမ္မ
ဋ္ဌာန်းအလုပ်ခွင်အတွက် တွန်းအားအကောင်းဆုံးဖြစ်သော ‘နေသဇ္ဇိကင်္ဂ
ဓုတင်’^၁ ကိုမူ အထူးရွှေတန်းတင်၍ ဆောင်တော်မူပါသည်။

နည်းခံ တပည့်များကိုလည်း အထူးတိုက်တွန်းပြညွှန်တော်မူလေ့ရှိပါ၏။

ထိုဓုတင်အကျင့်မှာ လူသာမန်တို့အမြင်၌ ‘ပြင်းထန်လွန်းသည်၊ ကျန်း
မာရေး ချို့တဲ့လေမည်လား’ စသည်ဖြင့် ထင်ဘွယ်တွေးဘွယ် ရှိသော်လည်း
ဆရာတော်ကမူ အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်ဗာကုလ စသည်တို့ကိုထောက်
ပြကာ ပို၍ပင် ကျန်းမာသက်ရှည်နိုင်ကြောင်း ရဲရဲကြီး တိုက်တွန်းတော်
မူပါသည်။

အာမခံချက် ပေးတော်မူပါသည်။

စံနမူနာလည်း ပြတော်မူပါသည်။

“ဘုရားဆုံးမတာက ဆင်းရဲအောင် မဆုံးမဘူး၊ ချမ်းသာ
အောင်ချည်းဘဲ၊ ကိုယ်ကသာ ထင်ချင်သလို ထင်နေတာ....။

“တွေ့တယ်၊ ထင်တယ်ဆိုကာ ရမ်းရတာဗျာ၊ တဲ့ချင်မှ
တဲ့တာ။

“တရက် (၂၄-နာရီ) ပြည့်သွားပြီ ဆိုတော့ ကောင်းကောင်း
လှလှကြီး သိပါလိမ့်မယ်၊ တချို့ အားထုတ်တာ အနှစ် လေး
ငါးဆယ် ရှိပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ သေသေချာချာ စိစစ်ပြီး ကြည့်
ပါ၊ တရက်ပြည့်ရဲ့လား။

၁။ အိပ်စက်ခြင်းကို မဆိုထားဘိ လျောင်းရုံ၊ ကျောဆန့်ရုံမျှပင် မပြုရသော
အကျင့်၊ မောဟ ထိန မိဒ္ဓ ကိလေသာတို့ကို ညှဉ်းဆဲခြင်း ဖြစ်သည်။
မဇ္ဈိမပဋိပဒါ၌ အတ္တကိလမထ ဟူ၍ မရှိ။

“နေ့တိုင်း အိပ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရေး မဝကြသလဲ၊ အိပ်ရေးဝအောင် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိပ်ချင်ရင် မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာရှိတယ်၊ အဲသည်နေရာကို ရောက်အောင်သွား၊ အိပ်ရေး ဝသွားလိမ့်မယ်။

“အဲဒါ (နိသဇ်ဇုတင်)ဟာ ရန်သူ (ထိနမိဒ္ဓ)ကို နိုင်တဲ့လက်နက် ဗျာ၊ စစ်တိုက်မယ်၊ စစ်တိုက်မယ်နဲ့ ခေါင်းအုံးကြီးတွေနဲ့ ဆိုတော့ မနိုင်တာဟာ ဒါ့ကြောင့်ဗျာ”^၁

ဘုန်းကြီး လူစွမ်းကောင်း

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကပင် တနှစ်ပြီး တနှစ် အံ့ဩကြည်ညိုဘွယ် သတင်းထူးများက ဖုံးကွယ်၍ မရအောင် ဖြစ်လာတော့၏။

နှားကျောင်းသား ကုလားလူမျိုး ‘အလီ’၊ ဖောင်ရွာ နှားနှိုရောင်း ကုလား ‘ဒေဝဒတ်’၊ ကျောက်ဆည်မြို့ မင်းရပ် ‘ဦးခ’ စသော မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ တနေ့တခြား များပြားလာသည်နှင့် အမျှ နည်းခံ ပွားများသော ယောဂီများပင် တနေ့တခြား တိုးပွားခဲ့ပါသည်။ ကုလား များကမူ —

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဗမာဘုန်းကြီး လူစွမ်းကောင်းရှိတယ်”ဟု တအံ့ တဩ ပြောဆိုကာ ကုလားလူမျိုးများပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ခံယူ

၁။ ‘မအိပ်မနေ အသက်ရှေ့’ စသော တရားတော်များ၌ အကျယ်ရှိပါ။ ယနေ့ လူမှုရေး စိတ်ပညာ၊ သိပ္ပံပညာများကလည်း ‘လူသည် နှစ်နှင့်ချီ၍ မအိပ်စက်ဘဲ နေနိုင်ကြောင်း’ အထောက်အထားများဖြင့် ပြဆိုလာကြပြီဖြစ် သည်။

လာကြပါသည်။ ဝေဘူလဝေဘာရ တောင်စဉ်တကြောရှိ စေတီကြီးငယ်
များအား ကောင်းကင်မှ ပျံကြွကာ ဘုရားမီး ပူဇော်သည်ကိုလည်း
အကြိမ်ကြိမ် ဖူးတွေ့ရသူများ ယခုတိုင် ရှိကြပေသေးသည်။”

ကျောက်ဆည်မြို့၏ အရှေ့တောင်အရပ် တောင်စဉ် တောင်ဝှမ်းများ
တွင် ‘တောင်ပေါင်းချောင်’ ခေါ်သော အရပ်ဌာနတခု ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ခန့်ကထို၌ သီတင်းသုံးသော ‘တောင်ပေါင်းချောင်
ဆရာတော်’ခေါ် ရွှေမြင် နောက်မြင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးတပါး ရှိခဲ့
ဘူးရာ ၎င်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ‘ဝေဘူလချောင် နေရာ၌
အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တပါး (ကုလားများအပြော—ဘုန်းကြီးလူစွမ်း
ကောင်း) ထွန်းပေါ်မည်’ကို ကြိုတင် ဗျာဒိတ် ထားခဲ့ဘူးကြောင်း
ကျောက်ဆည်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရွှေမှီ နောက်မှီ လူကြီးသူမများ ယခုတိုင်
ပြောဆိုနေကြဆဲ ရှိပါသည်။

ဝတ္ထုရားနှောင့်ရှက်ရာ မကျအောင်

အင်အားရှိသောခေတ်၊ အင်အားအပြည့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်
ကြီးများအား မှီခိုအားထားခွင့် ရသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာဝင်၌
အလွန်ကြုံကြိုက်ခဲလှပါသည်။

အင်အားအပြည့် ရှိတော်မူသော်လည်း ပါရမီအလျောက် နောက်ပါ
ခေါ်နိုင်စွမ်းသော ဘုန်းကံ မပါပြန်လျှင်လည်း သာသနာနှင့် သတ္တဝါတို့

၁။ မြန်မာနိုင်ငံ ပဋိပတ္တိသာသနာဝင် ခရီးတလျှောက် တိတိကျကျ ရွှေမြင်
နောက်မြင် ‘တေဝိဇ္ဇရဟန္တာ’ခေါ် ပု-ဒိ-အာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများကား အလွန်
ကြီး အဆက်မပြတ်လှသေး၊ သို့ရာတွင် သူတပါး စိတ်အကြံကို အမှန်အကန်
သိမှု (ပရစိတ္တဝိဇာနန=စေတောပရိယ)၊ ကြားမြင်မှုနှင့် အထူးသဖြင့် စိတ်သွား
တိုင်း ကိုယ်ပါ၍ လိုရာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသော (ဣဒ္ဓိဝိဓ) စွမ်းရည်ထူးရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
ထူးမျိုးကား အလွန်ရှားပါးလှပေသေးသည်။

အတွက် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတဆူ ပွင့်တော်မူသကဲ့သို့သာ ရှိ၍ တလောကလုံးအား ရိုက်ချုန်းဖွင့်လှစ်ခြင်းငှါ အခွင့်မသာနိုင်ပေ။

အင်အားရှိသည် ဆိုသော်လည်း တခုနှင့်တခု အင်အားချင်းမတူသော ယာဉ်များကို စီးနင်းလိုက်ပါရသကဲ့သို့ ခရီးတွင်မူ၊ သက်သာမှု၊ စိတ်ချရမှု စသည်တို့ကား ခြားနားလျက်ပင်ရှိရာ ပြည့်စုံသော အင်အားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးများကို မှီခိုခွင့်ရသော ယောဂီတို့ကား အတိုင်းမသိ အခွင့်ထူးကြုံကြရ လေသည်။

သို့ရာတွင် စုံစမ်းခြင်း၊ ချောင်းမြောင်းခြင်း၊ ဘာမဟုတ်သည့် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးများအတွက် (နှုတ်က၊ စိတ်က) လျှောက်ထားခြင်း များကြောင့် မိမိမှာလည်း တကယ့်အခွင့်အရေးများ လက်လွှတ်ရကာ သူတော်ကောင်းများအားလည်း ‘အလုပ်ခွင်ဝတ္တရား နှောင့်ရှက်မှုကြီး’ ဖြစ် နေတတ်ပေသည်။^၁

အင်အားအပြည့်ရှိသော သာဝကပုဂ္ဂိုလ်တပါးသည် (သာဝက ဝိသယ) စကြဝဠာတထောင်ကိုပင် ထိတွေ့ကျက်စားနိုင်၍ ‘သာဝကများ ပိုင်ဆိုင် သော နယ်ပယ်ရပ်ဝန်းမှာ’ စကြဝဠာတထောင်ဟုပင် ဆိုရပါမည်။ ယင်းသို့ ဆိုသော် စကြဝဠာ တထောင်ရပ်ဝန်းအတွင်းရှိ လုပ်ဆောင်သင့်သော ကိစ္စ ရပ်များ အားလုံးသည် အဆိုပါ သာဝကကြီးများ၌ တာဝန်ရှိပါသည်။

၁။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်နှင့် ပါရာဇိက ပါဠိတော် အရှင် မောဂ္ဂလာန် မြေဆီလွှာ ယူဆောင်ရန် ကြံရွယ်ခန်း၊ သီလက္ခန္ဓ-ကေဝဠသုတ်၊ ထိုထို အဋ္ဌကထာလာ အဘိညာခန်းအဖွင့် စသည်တို့၌ တန်ခိုးနှင့်စပ်၍ ထိန်းချုပ်ပေး ထားတော်မူခဲ့ရပုံ၊ မသိမလိမ်မာသူတို့၏ “အတွင်းကြိတ် အဓိဋ္ဌာန်” စသည်တို့ ကြောင့် အလုပ်ပို အယူမှားဖြစ်သွားနိုင်ပုံတို့ကို ခြုံငုံ သုံးသပ်ကြရာ၏။ ဆည်းကပ် သူများ မလိမ်မာ၍ မိမိတို့ဆရာ အရိယာ အရှင်မြတ်ကြီးများအား လောကီ ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းဘုန်းကြီးများနှင့် ဒွေးရောယှက်တင် ထင်မြင်ခံရတတ်ပေသည်။

ငြိမ်သက်မှု၏ စွမ်းအင်

ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓသာဝကကြီးများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလုပ် အလုပ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်၍ ၂၄-နာရီ အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်တော်မူကြရသည် မှာ ‘အဘယ့်ကြောင့်’ ဟု နားလည်သင့်ကြပါသည်။

တပါးတည်း ကိန်းအောင်းကာ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းအားဖြင့် ထိုင်ရာမထ ပြီးစီးသွားစေနိုင်သည့် လုပ်ငန်းများမှာ လူသာမန်တို့ နားလည်နိုင်သော အရာ မဟုတ်ပါချေ။

ငြိမ်သက်ခြင်း (သန္တိ၊ ဥပသမ) ၏ အင်အားသည် အတုမရှိ မြင့်မြတ် လှပါပေ၏။

အင်အားအပြည့်ရှိသော အရိယသာဝက တပါး၏ ကျေးဇူးတော်ပင် လျှင် စကြဝဠာတထောင်နှင့် ချီ၍ မှီခို အားထားရသော အခွင့်ကောင်း ကြီးပါပေ။^၁

တိကျခိုင်မာသော လုပ်ငန်းစဉ်များလည်း ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေပေ သေး၏။ ရွှေသွား သာဓကများကိုလည်း လက်တကမ်းမှာပင် တွေ့မြင်နေ ကြရရာ အမြင့်မြတ်ဆုံး အထွတ်အထိပ်တွေကိုသာ အရယူသင့်ကြပါသည်။

ဇမ္ဗူမှာ တဆူဘဲရှိတယ်

ဆန်စက်သူဌေး ဦးပျော့သည် မြင်းခြံ ချောင်းတောင်းရွာ ဇာတိဖြစ်၍ စွန်းလွန်းဆရာတော် လူ့ဘဝက စီးပွားဘက်ဆရာ တော်စပ်ဘူး၏။ တနေ့

၁။ ‘ကုသိုလ်တစက် စကြာဠာအနန္တ’ စသော တရားတော်များနှင့်လည်း နှိုင်း၍ သုံးသပ်ရန်။ အဋ္ဌကထာတို့၌ ‘စာရိကံ’ ပုဒ်အဖွင့်များနှင့် ဇာတိ၊ အာဏာ၊ ဝိသယခေတ်သုံးပါး ရှု။

သောအခါ ကျေးဇူးရှင် ဦးပျော့အား တရားဟောရန် ကျောက်ဆည်သို့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဦးကဝိ ကြွလာသည်။

“အရှင်ဘုရားတရား နောက်မှနာပရစေ၊ တပည့်တော် ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတပါး တောင်ခြေမှာ ရှိတယ်၊ စုံစမ်းကြည့်စမ်းပါအုံး”

ဦးပျော့က ပင့်၍ ဝေဘူချောင် ကပ်မိုးကပ်ကာ ကျောင်းကလေး၌ ဆရာတော်နှစ်ပါး တရားဆွေးနွေးကြရသည်။ ထိုအချိန် ဆရာတော်မှာ ကိုးဝါခန့်ရှိ၍ ဦးကဝိကား တဆယ့်ရှစ်နှစ်ကြီးသော်လည်း ဝါငယ်သည်။ ဦးပျော့နှင့် သားမက် ဦးကြောင်တို့မှာ အနားသို့ မကပ်ရဲ။ ချောင်းမြောင်း နားထောင်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ နားမလည်ကြ။ ဆရာဟော်ဦးကဝိ ဝေဘူချောင်မှ ပြန်အလာ—

“ဒကာကြီး၊ ဒီဘုန်းကြီးကို စိတ်ချလက်ချ ကိုးကွယ်ပေတော့” စသည်ဖြင့် အမိန့်ရှိ၏။ (ဓမ္မဗျူဟာ-အတွဲ-၁၅၊ အမှတ်-၆။)

ထိုစဉ်က စွန်းလွန်းဆရာတော်က “ဝေဘူဆရာတော်၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း လမ်းစဉ်သည် ပို၍ စိတ်အာရုံ တည်ငြိမ်ကြောင်း၊ လျင်မြန်စွာ သမာဓိ ရနိုင်ကြောင်း ပြောကြားသည်” ဟုလည်း ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကစာစောင် (၂၀၊ ၄၊ ၁၉၅၃) ၌ တွေ့ရသည်။^၁

ဝေဘူဆရာတော်သည် စွန်းလွန်းဆရာတော်၊ ညောင်လွန့်ဆရာတော် တို့ကို လေးစား ကြည်ညိုသည့်အတိုင်း ဝေဘူချောင်၌ သိမ်သမုတ်သော

၁။ “ဝေဘူဆရာတော် အထူးထုတ်” အတွဲ-၃၊ အမှတ်-၄၆ ၌ ‘အဘိဓမ္မာ ပေါက်စ’ အမည်ခံ ပင်စင်ရဲဝန် ဦးအောင်မြင့် (ကျောက်ဆည်) ၏ ရေးသားချက်နှင့် ဦးပျော့သားမက် ဦးကြောင်၊ ဦးလှကျော်တို့၏ မှတ်တမ်း။

[ကား]

နိဒါန်းစကား

အခါ ပင့်၍ သိမ်သမုတ်မိ ကထိန်ခင်းလှူသည်။ ကထိန်ပွဲအပြီးတွင် စွန်းလွန်း ဆရာတော်က ဦးပျော့အား—

“မောင်ပဉ္စင်းကိုတော့ ပျော်အောင်မွေးနော် ကျောင်းဒကာကြီး၊ ဇမ္ဗူမှာ တဆူဘဲ ရှိတယ်၊ မလွတ်တမ်း ကိုးကွယ်ပေတော့” ဟု ထပ်ဆင့် တိုက်တွန်းတော်မူပြန်၏။

စွန်းလွန်းဆရာတော် ဝေဘူချောင်သို့ နောက်နှစ်ကြိမ် ထပ်မံ ရောက်ရှိသေးသည်။ တကြိမ်မှာ “မြင်းခြံကို ဘယ်က သွားရသလဲ၊ နီးသလား၊ ဝေးသလား” ဟု ဝေဘူဆရာတော်က ဦးကြောင်အား မေးသည်နှင့်စပ်၍ ကျောင်းဒကာက ကားဖြင့် သွားပင့်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ကြွသွားလျှင် ပြန်မလာမည် စိုးသောကြောင့် ဦးကဝိအား ပင့်လာရာ ဆရာတော်က “ကိုယ်တော်ကြီးအား ဒုက္ခပေးရမည်လား” ဟု ကျောင်းဒကာအား မာန်မဲ၏။

မည်သည့်ကိစ္စအတွက် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိရသော်လည်း ဝေဘူဆရာတော်က—

“ဒို့များ အရင်တခေါက်က ပြောစရာစကားတခွန်း ကျန်သွားလို့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ စကားတခွန်းမှာ သထုံ နေမိနွှာရတောင် သိမ်သမုတ်ရာ၌ နတ်ကြမ်းလှသဖြင့် အမျိုးမျိုး စီမံ ဆောင်ရွက်ကြရသော ကိစ္စနှင့် စပ်၍ စွန်းလွန်းဆရာတော်အား အကြံပေး လျှောက်ထားခဲ့ဘူးရာ မှာကြားရန် စကားတခွန်း ကျန်နေ၍ တွေ့လိုကြောင်း သိရသည်။

နောက်တကြိမ်မှာ ခမည်းတော်ကြီး ဦးလူဖေနှင့် ဦးပျော့တို့ ဒုလ္လဘ ရဟန်းခံစဉ်က ကြွရောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိညာဏ် အင်အား

ဆရာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူးများကို မှတ်သားကြည်ညိုရသည်မှာ မကုန်ခန်းနိုင်၊ မဝနိုင်အောင် ရှိရပါတော့သည်။ အဘိညာဏ်ရကြောင်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မရှိ။ တိကျခိုင်လုံသော သက်ရှိသာဓကတွေ များစွာ ရှိနေပေသည်။

သာသနာတော်၌ ဤသို့သော စွယ်စုံ အာဇာနည် ဘုန်းကံ ပါရမီထူးပါသော အရိယာ အရှင်မြတ်များကို ရခဲလှပါ၏။

ကမ္ဘာထုတ်ချင်း ဟင်းလင်းအပြင် ထိုးဖောက် သိမြင်တော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တပါး၏ စကားတခွန်းသည်လည်း အဘယ်မျှ တန်ဖိုးကြီးမြတ်ကြောင်း နားလည်ထိုက်ပေသည်။ ဆရာတော် သာသနာပြုရာ၌ အများဆုံး အသုံးပြုသွားသည်မှာ (ကျွန်ုပ်တို့ ဉာဏ်မှီသမျှ) ‘စေတောပရိယအင်အား’ပင် ဖြစ်သည်။ ‘ပရစိတ္တ ဝိဇာနန’ခေါ် သူတပါး စိတ်ကူး အကြံကို သိခြင်းပင်တည်း။

နောက်ပိုင်း အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်တွင်မူ သိုသိုသိပ်သိပ် သုံးစွဲတော်မူသော်လည်း ထိုမှ ရွှေကာလကမူ အလွန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး အသုံးချတော်မူလေသည်။ နောက်ပိုင်းကာလ၌ပင် တကယ့် ယုံကြည်အားကိုးမှုနှင့် ဆည်းကပ်သူဖြစ်လျှင် အရင်းအဖျားမရှိ ထို ‘စေတောပရိယအင်အား’ကို အသုံးပြုကာ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးချင်းအတွက်ကိုပင်လျှင် ကာယကံရှင် သိလောက်အောင် ချီးမြှောက်တော်မူသည်။ ရာသက်ပန် မမေ့နိုင်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် သက်ဝင်ကြည်ညိုသူများအတွက် ပုန်းကွယ်ရာမရှိကြ။ သတိ ဝီရိယကြီးကြီးနှင့် ဆည်းကပ်ကြရပါသည်။

ပြုံးစိ ပြုံးစိ ဦးပဉ္စင်ကြီးများ

၁၉၃၂-ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ဆည်မြို့ ဦးရွှေဘ၊ ရွှေနေကြီး ဦးစိန်နှင့် တရားမဝန်ထောက် ဦးစိန်ကွန်းတို့ သုံးဦး တိုင်ပင်၍ ဆရာတော်ထံ၌ ဒုလ္လဘရဟန်း ပြုကာ တရားအားထုတ်ကြပါသည်။

ဆရာတော်ကား ထုံးစံအတိုင်း ထွက်လေ ဝင်လေကို ဣရိယာပုထ် လေးပါး တဆက်ထဲ တစပ်ထဲရအောင် အမြဲ ဒလစပ် ရှုမှတ်ခိုင်း၍ အထူး အထွေ အာရုံနိမိတ်ဖြစ်ပေါ်လျှင် သို့မဟုတ် တစုံတရာ လျှောက်ထားရန် ရှိလျှင် အချိန်မရွေး လျှောက်ထားရန် ခွင့်ပြုပါသည်။

ယောဂီတဦးချင်းစစ်မေးကာ ညွှန်ပြပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ဦးပဉ္စင် ကြီးသုံးပါးမှာ ရဟန်းပြုပြီး တရားအားထုတ်ကြရာ သုံးရက်ပင် ရှိသွား သော်လည်း တစုံတရာ လျှောက်ထားရန် မရှိ၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပင် နေကြရ ပါသည်။ ဆရာတော်ကိုပင် အတွေ့မခံရဲ၊ စွမ်းအားရှိသမျှ အားထုတ်ကြ သော်လည်း တနေ့ တညတွင်မှ ၃-နာရီထက် ပို၍ မထိုင်နိုင်၊ ရှုမှတ်လျှင် အိပ်ပျော်၍ သွားသူက သွားသည်။

“အင်း....ခုလောက် ဒုလ္လဘရဟန်း ပြုရတာဘဲ မနဲပါဘူးလေ” ဟုသာ နှစ်သိမ့်သူက နှစ်သိမ့်နေမိ၏။

သုံးရက်စေ့၍ တရားစစ်ခံ မလာကြသဖြင့် ဆရာတော်ကပင် ဦးပဉ္စင် ကြီးများရှိရာသို့ ကြွလာစစ်မေးတော် မူရပါသည်။

ပထမတပါး။ ။တပည့်တော် သမာဓိ မရတတ်ဘဲ ဖြစ်နေပါသေး တယ်ဘုရား။

ကျောက်ဆည် ဝေဘူချောင်တခွင်

ကျောက်ဆည် ဝေဘူချောင်ကို
ဆရာတော်ဘုရား
ကျောင်းတော် အပေင်္ဂါမှ
ဤသို့မြင်ရသည်။

နောက်ဆုံးတရားဟောတော်မူခြင်း

၁၃၃၉-ခုနှစ် ပဌမဝါဆိုလဆန်း ၁၁-ရက် (၂၆-၆-၇၇) ခန္ဓာဝန်ချသည့်နေ့
နံနက် ၁၂:၃၀-အချိန် အင်ကြင်းပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာအတွင်း ရှင်ပြုမင်္ဂလာပွဲ၌
တရားချီးမြှင့်တော်မူပုံ။

ဆရာတော်။ ။ဦးပဉ္စင်းကြီးများ၊ ဒီနေ့ပါဆိုရင် သုံးရက် ရှိသွားပြီ၊ နာရီအားဖြင့် ၇၂-နာရီပေါ့ဗျာ...။ တနေ့ ၃-နာရီ ၃-ရက်ဆိုတော့ ၉-နာရီ၊ ၉-နာရီလောက်သာ အား ထုတ်ပြီး ကျန်တဲ့ ၆၃-နာရီ အချိန်တွေ အလကား ဖြုန်းပစ်တော့ သမာဓိက ဘယ်ရပါ့မလဲဗျာ။

တော်စွာ့ရော်စွာ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သေဘေး ကြီးက တကယ်လွတ်မြောက်ချင်ရင် အဟုတ်လုပ်မှ ရတာဗျာ။

ဒုတိယတပါး။ ။တပည့်တော်ကတော့ တရားမှတ်လိုက်ရင် အိပ်ပျော် ပျော်သွားတာပါဘဲဘုရား၊ ဒါနဲ့ဘဲ အားထုတ်လိုက် ရတယ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။ဆွမ်းတွေကို သိပ်စားတော့ ထိနမိဒွ များတာပေါ့ ဗျာ၊ လျှော့စားပြီး စကြံလျှောက်၊ နိုင်အောင်လုပ် ရတယ်၊ အိပ်ချင်တိုင်း အိပ်လိုက်ရင် တသံသရာလုံး နိုးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ။

တတိယတပါး။ ။တပည့်တော်မှာ လူဝတ်နှင့်နေတုန်းကမှ အာရုံနိမိတ် များရပါသေးတယ် ဘုရား၊ ယခုဖြင့် မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။အင်း...လူဝတ်နဲ့တုန်းကတော့ အပါယ်လေးပါး ဘေး ကြီးကို ကြောက်သေးတာကိုးဗျာ၊ ခုတော့ - ဘုရား အရေတော် ခြုံထားရလို့ “ငါတော့ အပါယ် တံခါး ပိတ်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုလဲ မဆိုးသေးပါဘူး”လို့ ထင်စား ယုံမှားနေတာကိုးဗျာ။

အသီးအသီး ဤသို့ စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားစကား အနည်းငယ်ဆက်၍ ဟောပြောပေးကာ အားပေးချီးမြှောက် စကား၊ ဆုံးမစကား ဟောကြားပါသည်။ ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားလျှင် ဦးပဉ္စင်းကြီး သုံးပါးမှာ တပါးမျက်နှာ တပါးကြည့်ကာ ပြုံးစိပြုံးစိ လုပ်နေကြလေ၏။^၁

ယင်းသို့ သိတော်မြင်တော်မူသည်ဆို၍ ဘာမဟုတ်သည့် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးများကို စိတ်မေး စိတ်ဖြေ စမ်းတတ်ကြရာ မလိုလားအပ်သော အကျိုး ဆုတ်ယုတ်မှုများ ဖြစ်ပွားစေတတ်ပါသည်။

အသိအမြင်ထူးကား ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်မှ ရှိသည်။ ရှိသော်လည်း ဆင်ခြင်မှသာ သိပါသည်။ မဆင်ခြင်မိ၍ မိမိ အလိုဆန္ဒ မပြည့်စုံရသော် ငရဲကြီးတတ်လေသည်။ သိတော် မြင်တော်မူတိုင်းလည်း လူတိုင်း၏ အလိုဆန္ဒကို ဆင်ခြင်တော်မူနေရသော် စကြဝဠာနှင့်ချီ၍ အရေးကြီးသော သာသနာရေးကိစ္စများ လစ်ဟင်းသွားရန်သာ ရှိပါသည်။ လူ့အလို နတ်မလိုက် နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် အတွင်းကြိတ် ဆုတောင်းများကို ဘုရားကြိုက်တော်မမူပါချေ။

(၃)

ဝေဘူ၊ အောင်မြေ၊ အင်ကြင်းပင် သုံးဌာန

ဗုဒ္ဓခေတ် အောက်မေ့ဘွယ်

ရွှေဘိုမြို့သူ မြို့သားတို့သည် ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူး ဂုဏ်သတင်းများကို ကြားသိကြရသဖြင့် ရွှေဘိုမြို့ နိဗ္ဗာန်ဆော်အဖွဲ့များက ဦးစီးကာ ဆရာတော်အား ရွှေဘို၌ တလှည့် ချီးမြှင့်ရန် ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။

၁။ ဦးစိန်ကွန်းကိုယ်တိုင် ရေးသားချက်၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကစာစောင် ၃-၄၆ (၂၀၊ ၄၊ ၅၃) မှ။

ရွှေဘိုမြို့ တောင်ဘက်၌ ကုန်းဘောင် ရာဇဝင်တလျှောက် အမှုန် အမြတ်ထားသော ‘အောင်မြေ’ ခေါ် ဘူမိနက်သန် ဌာနတခု ရှိပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား လူမျိုးစုံ သုသာန်များ စိုင်းရံနေ၏။ ထိုနေရာ၌ ရွှေဘိုနိဗ္ဗာန်ဆော်အဖွဲ့ ဦးတင်အောင် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရွှေဘိုမြို့ အစိုးရ ရွှေနေကြီး ဦးအုန်းဖေက ဦးစီးကြပ်မ,ကာ ‘အောင်မြေရိပ်သာ’ဟု ကျောင်းတိုက်အရံကြီး တခု ပြုလုပ်တည်ဖန် ကြပါသည်။ ယခု ၃၁-ကေ ကျယ်ဝန်း၏။ ၁၉၄၈-ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ဇာတိချက်ကြွ ခင်ဦးမြို့ အင်ကြင်းပင်ရွာ၌လည်း တလှည့် သီတင်းသုံးတော် မူရပါသည်။ အင်ကြင်းပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဌာနမှလည်း ကေ နှစ်ဆယ်ခန့် ဝင်းကြီးအတွင်း ထည်ဝါခန့်ညားသော ကျောင်းတိုက် ဓမ္မာရုံ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေးများဖြင့် ပြည့်ညပ်လျက်ရှိရာ ရေများ မှာလည်း အမြဲတမ်း ပန်းထွက်လျက် ရှိပါသည်။

ဝေဘူ,အောင်မြေ,အင်ကြင်းပင် သုံးဌာနရှိရာ—

၁။ ကျောက်ဆည် ဝေဘူလချောင်း၌ ဝါဆို ဝါကပ်တော်မူပါသည်။ ထို၌ပင် တပို့တွဲလလောက်အထိ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ရှမ်းပြည်, အောက် မြန်မာပြည်, ရန်ကုန်,မြစ်ဝကျွန်းပေါ်,ရေး မြိတ်ထားဝယ်စသော မြို့များသို့ အခါအားလျော်စွာ ဒေသစာရီလှည့်တော်မူကာ သတ္တဝါတို့အား ချီးမြှောက် တော်မူပါသည်။

၂။ ရွှေဘို အောင်မြေရိပ်သာ၌ တပို့တွဲ-တပေါင်း-ဟန်ခူး သုံးလခန့် သီတင်းသုံး၍—

၃။ အင်ကြင်းပင်ဌာနသို့ နှစ်သစ် သင်္ကြန်မို့ ကြရောက် ချီးမြှောက်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထို၌ ဝါဆိုလဆန်းအထိ သီတင်းသုံးပါသည်။

အခြားဌာနများ၌ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ ချီးမြှင့်တော်မူသော်လည်း အင်ကြင်းပင် ဌာန၌ကား ၁၀-ပါးသီလ ချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။ ကျေးရွာများက လာသမျှ ယောဂီများအား ခိုင်ခံ့ကျွေးမွေးလျက်ရှိသဖြင့် ဝယ်မှုခြမ်းမှု ပြုဘွယ်မရှိ၊ ဝယ်စရာ၊ ခြမ်းစရာလည်း မလိုပါ။

သုံးဌာနစလုံးတွင် ကျယ်ဝန်းသော နေရာနှင့် ထည်ဝါသော အဆောက်အဦကြီးများ၊ စေတီ ပုထိုး သစ်ပင် ပန်းမာလ် ရေကန် ရေတွင်းများဖြင့် ခမ်းနားသလောက် ငြိမ်းအေးလှပါသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာရောက် ဖူးမြော်သူများလည်း မစဲပါချေ။

အမြဲနေ လူယောဂီ၊ ရဟန်းယောဂီများအားလည်း နံနက် နေ့ည မလစ်ရအောင် သူ့အချိန်နှင့်သူ ဟောပြောဆုံးမရခြင်း၊ အမြဲဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်းနှင့် နံနက်လေးနာရီမှစ၍ ညနေချမ်းကာလအထိ ဆိုင်ရာ မြို့ခံ ဒကာဒကာမများ ဆွမ်းခဲဘွယ် တောဇဉ် ပန်းဆီမီး အမွှေးတိုင် ကိုယ်စီလှူဒါန်းဘွယ်များဖြင့် အဆက်မပြတ် ဝင်ထွက်သွားလာ ပူဇော်နေကြသည်မှာ နေ့စဉ် ပွဲလမ်းကြီးတမျှ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ လွန်ခဲ့သော ၂၅၀၀-ကျော်က ဗုဒ္ဓခေတ်ကို အလိုလို မြင်ယောင်စေမိပါတော့သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးရာ သုံးဌာနလုံး၌ ဂန္ဓ-ကုဋိကျောင်းတော်တွင် နေရာသလွန်တော်ကြီးနှင့် ထို၏အပေါ်၌ မျက်နှာကြက် ဗိတန်ကြီးများ ပြုလုပ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ ပို၍ပင် ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ်အား လွှမ်းဆွတ် တ၊သ၊ မိစေပါသည်။

နံနက် ၄-နာရီမှ ည ၁၀-နာရီအထိ နေ့စဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုလုပ်တော်မူမည့် လုပ်ငန်းများမှာ လူသာမန်တဦးဆိုပါမူ တနေ့တညလုံးကို မဆိုထားဘိ တမနက်မျှဖြင့်ပင် လူမမာ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ အချိန်စာရင်း

ဆွဲထားသကဲ့သို့ အချိန်အားမရှိ တခုပြီးတခု လုပ်ငန်းစဉ်များ ရှေ့နောက် ဆက်လျက် နေပါတော့သည်။

တရက်မဟုတ်၊ တလမဟုတ်၊ တနှစ်မဟုတ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး နေ့စဉ် အနားမရှိ ချီးမြှောက်တော်မူသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ တနေ့တာလုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ငါးမျိုး (ဗုဒ္ဓကိစ္စ ငါးပါး) ကို အလိုလို နားလည်စေနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓသည် သတ္တဝါတိုင်းအတွက် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ သည်လည်း သတ္တဝါတိုင်းအတွက် ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်တော်မူနေကြရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သီတင်းသုံးရာ၊ ဒေသစာရီကြွရာ နေရာတိုင်းတွင် ပန်းဆီမီး ရေမွှေးနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းကြရာ အာဟုနေယျ၊ ပါဟုနေယျ ဂုဏ်များကို မြင်သာလှပါသည်။

ဒေသစာရီ ကြွတော်မူခြင်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝါလကျွတ်လျှင် နောက်ပါ သံဃာအပါး နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့်အတူ ထိုထိုမြို့ရွာတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလေ့ ရှိပါသည်။ ကြွတော်မူလေရာတိုင်းတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြပါ သည်။

သက်တော်ရှစ်ဆယ်ကျော်သော်လည်း ရှမ်းပြည်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ရေး မြိတ်၊ ထားဝယ် နယ်စုံကြွရောက် ချီးမြှောက်တော်မူရာ အောက်မြန်မာပြည် အတွက် ရန်ကုန်မြို့ကို ဗဟိုပြုပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ၁၉၅၃-ခုနှစ်က ပထမဆုံးကြွတော်မူပါသည်။ အင်းယား မြိုင်ပဋိပတ္တိဌာနမှ ဆရာကြီးဦးဘခင် (မူလဆရာသက်ကြီး၏ တပည့်ကြီး) က သီးသန့် သူ၏ရိပ်သာ၌ နည်းခံပူဇော်ရန် ပင့်လျှောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို ပဋိပတ္တိဌာနကား အထူးအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများအား တရား ပေးသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပဋိပတ္တိ သာသနာပြုဌာန ဖြစ်၍လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်အသီးသီးသို့ ပင် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိနေပါသည်။ ၁၃၁၉-ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယ၊ သီဟိုဠ် နိုင်ငံများ သို့ ကြွရောက် ဟောပြောတော်မူခဲ့ရပါသည်။

၁၉၅၄-ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၁-ရက်နေ့မှ စ၍ အများ ပြည်သူတို့ အတွက် ပင့်ဆောင်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့၍ ပင့်ဆောင်ကြရာ တက္ကသိုလ်မွေ့ခုံ၌ ဖလခန့် သီတင်းသုံးတော်မူပါသည်။ နေ့စဉ် ရှစ်ပါးသီလပေးကာ တရား ချီးမြှင့် တော်မူပါသည်။

ရပ်ကွက်များသို့လည်း ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံ ကြွရောက် ချီးမြှင့်တော်မူရရာ ကားကြီး ကားငယ်များဖြင့် တိုက်၍ သယ်ကြရပါသည်။

၁။ ဒေါက်တာ ဟစ်(စ်)လော့ (ကာလီဖိုးနီးယား) စသည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံ၌ သရဏဂုံ ခံယူကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ကူးပြောင်း သော နိုင်ငံခြားသားများလည်း မနည်းတော့ပါချေ။

အမေရိကန် စိတ်ပညာ လေ့လာသူ အမျိုးသမီး သီလရှင် မေဓာဝီ လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ၌ သုံးနှစ်ခန့် နည်းခံ ကျင့်ပွား၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ကူးပြောင်းရုံမျှမက သီလရှင်ဝတ်၍ပင်သွားပါ သည်။ ယခု ‘မေဓာဝီ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် အမေရိကန် ဆရာတော် ဘုရားကြီးပုံတော်ကို ရွှေ၌ကိုးကွယ်ကာ တရားပြဆရာလုပ်၍ နေပါ သည်။

“သင်္ကန်းအစုံ ဘယ်လောက်၊ ဆန်ဘယ်နှစ်အိတ်၊ နို့ ဆီ ဘယ်နှစ်
သေတ္တာ မရေနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သုံးတန်ကားကြီးတွေနဲ့ သယ်လာပြီး
‘ကားဘယ်နှစ်စီး’ဆိုတာဘဲ ရေတွက်နိုင်တော့တယ်။ ပစ္စည်းတွေက
အဆမတန် များတယ်။

“မြို့ပေါ်ရှိ ကျောင်းတိုင်းလို့လို့ လိုက်လံ လှူစေတယ်။ ကျန်
တာတွေ အကုန် အညာပို့၊ အဲတာနဲ့ ဒီအင်ကြင်းပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဌာနကြီး ဖြစ်လာတာဘဲ”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အပါးတော်မြဲ ဦးသိန်းညွန့်(မီးရထားစာရင်း
ကိုင်ချုပ် ဟောင်း) က စာရေးသူအား တချိန်က ပြောကြားသည်ကို
မှတ်သားရဘူးပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမ ကျေးဇူးရှင် လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီး
ဒေသစာရီ လှည့်တော်မူရာ ယခုတိုင် သိမှီသူတို့က အံ့သြ၍ မပြီးကြချေ။

ထို့နောက် လယ်တီဆရာတော်ထက်ပင် ပရိသတ် များပြားအောင် ပဋိ
ပတ္တိ သာသနာတော်ကြီးကို နှိုးဆော်တော် မူနိုင်ခဲ့သော မိုးညှင်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက် ဟောပြောပွဲများမှာလည်း ပျားပန်း
ခတ်မျှ စည်ကားလှပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသံချဲ့စက်ကို ပထမဆုံး
သုံးတော်မူရသော ဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။

မိုးညှင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန် ကြွလာခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်၍
ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးက လိမ္မော်သီးစသော လှူဘွယ်
များဖြင့် သွားရောက်ကန်တော့ရာ -

“သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ လိမ္မော်သီးတွေ ကျန်မှ ကျန်ကြ သေးရဲ့လား
ဟရဲ့ရဲ့” ဟု ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတော်မူပါသည်။

လှူဘွယ်ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍

အဆမတန် များပြားလှသော လှူဘွယ် ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ မြို့ခံကျောင်းများကို ခွဲဝေ လှူဒါန်းစေသည့်အပြင် မကုန် နိုင်အောင် များပြား လှသဖြင့် တပည့်များက အညာသို့ တင်ပို့ကြ ရပါသည်။

ခေါင်းပါးသောအညာဒေသသို့ ရောက်သွားသောအခါ အောက်ပြည်မှ လှူဘွယ်ဝတ္ထုများမှာ ကျောင်း ကန် ဘုရား တံတား စေတီများ ဖြစ်ကုန် ကြရပါတော့သည်။

ထိုလှူဘွယ်ပစ္စည်းများနှင့် စပ်၍ အတွင်းကျကျ မသိဘဲ သဒ္ဓါ အား နည်းသူအချို့ကား ငရဲကြီးတတ်လေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတချို့က ဟောပြောသော တရားတပိုဒ်ကို သတိရဘွယ် ဖြစ်ပါသည်။

“သဒ္ဓါတရားနဲ့လှူလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘုရားဟောတော်မူတာက နဲ့နဲ့ကလေးမှ မပျက်စီး စေရဘူးတဲ့....၊ တလုံး တစေ့ တခြမ်းမှ မကျန် သုံးတတ်ရတယ်၊ ခရီး ရောက်အောင်လဲ သုံးရမယ်၊ ဒါမှ သာသနာ ထွန်းတောက်သင့်သလောက် ထွန်းတောက်မယ်။”

“အသုံးလိုတဲ့ နေရာတွေလဲ မနည်းဘူး ရှိတယ်၊ အလကား ကုန်သွားမဲ့ နေရာတွေမှာ မသုံးရဘူး၊ အလှူရှင်က ‘ငါလှူလိုက် တာက သည်လို သုံးရအောင် လှူလိုက်တာ၊ သင်းတို့ တတွေက အခုလို နေရာမကျချည်း လုပ်ထားတော့ အလကား ပစ္စည်း ကုန်တာဘဲ။”

“ခုတော့ သက်သက်မဲ့ အချည်းနှီးဖြုန်းတာဘဲ၊ ဒီလို ဌာနာ ဌာနကောသလ္လဉာဏ်က အင်မတန်လိုတယ်၊ အခု ပြောတာက

နဲနဲကလေး ပြောတာပါ။ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒကာ ဒကာမများက သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို အခုလို မဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ အကျိုးမရှိတာ နဲနဲကလေးမှ မလုပ်ရဘူး”။

“သည် ဟောထားတဲ့တရားကို အားလုံးမှတ်၊ ကျေပြန်အောင် လုပ်တတ်ရမယ်။ အကုန်မှတ်ရမယ်၊ ကြားလား” ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားမှာ ဤကိစ္စနှင့်စပ်၍သာ မဟုတ်၊ သာသနာရေးကိစ္စမှန်သမျှ ထာဝရ နှလုံးသွင်းရမည့် မိန့်ခွန်းတော်ဖြစ်ပါပေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပစ္စည်းသုံးစွဲတော်မူသည်ကို ဖူးတွေ့ရသူများ ပို၍ သဘောပေါက်စရာရှိပါသည်။ ဆရာတော်သည် ဆပ်ပြာခွက်၌ ဆပ်ပြာခဲများ ကုန်ခါနီး၍ စက္ကူကဲ့သို့ ပါးလွှာနေသော်လည်း မကျိုးမကျေစေရ၊ စွန့်လည်း မစွန့်ပစ်၊ တရို့တသေ ကိုင်တွယ်၍ မကျိုးမကျေမီ ဆပ်ပြာခဲအသစ်၌ ပူးကပ်ထားပြီး သုံးစွဲပါသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်း တစုံတရာကိုမျှ အချည်းနှီး မပျက်စီး မလေလွင့်စေရပါ။ ကျင့်သုံးသူတိုင်း အရာရာ၌ အဆင်ပြေစွာ အလိုလို နားလည်ပြီး ဖြစ်စေနိုင်သော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်သည် အလွန်ပင် မြတ်နိုးဘွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။ သီလသမာဓိ ပညာများ တပြိုင်နက် ကပ်၍ ပါနေသဖြင့် အရာရာ၌ ချုပ်တည်း အောင်အည်းကာ လိုက်နာရခြင်း၊ အသေးစိတ် ဥပဒေထုတ်ပြန်ရခြင်း မရှိဘဲ အလိုလို အချိုးကျသွားစေနိုင်သော တရားတော်ကား မြင့်မြတ်လှပါပေ၏။

၁။ ၁၉၅၅-ခုနှစ် မေလ ၁၁-ရက်နေ့ ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ‘ဇီဝကဆေးကုခန်း’ ဟောကြားသော တရားတော်မှ။

အရှင်အာနန္ဒာ ပုဆိုးငါးရာ အသုံးချတော်မူပုံကိုလည်း သတိရဘွယ်။ (ဒုကနိပါတ်၊ ဂုဏဘေဒနာ)

(၄)

တရားဟောတော်မူခြင်းနှင့်

တရားတော်များ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြို့မြို့၌ တရားဟောတော်မူရာ ပရိသတ်များ
မှာ အဆမတန် များပြားလှပါသည်။

တရားဟောစတွင် အသံတော်ကလည်း တိုးလှ၏။ တရားဦး မိနစ်
နှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ရေစက်ချသကဲ့သို့ နှုတ်တော်တုတ်တုတ် ရွတ်ဆိုသွားရာ
နာယူလေ့မရှိသူများအဘို့ အရသာမပေါ်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုတရားဦး စကားများမှာ သာသနာအတွက် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တဦးအတွက် မလုပ်မနေ နေ့စဉ် ရွက်ဆောင်ရမည့် အရေး
အကြီးဆုံး ဝတ္တရားများနှင့် စိတ်ထားရပုံများကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြည့်
တော်မူရာ အလွန် တန်ဖိုးကြီးမြတ်လှပါသည်။

မျက်စိရှုံ့နေသော အခြေခံများ

၁။ သီလပြည့်စုံမှု လိုတိုင်းရပုံ၊

၂။ သာသနာတည်မှု ဒါန ပါရမီ ပြုကြရာ၌ အရေးကြီးသော စိတ်နေ
စိတ်ထား မှတ်သားဘွယ်၊ လိုက်နာဘွယ်၊

၃။ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကာ စိတ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားရပုံ၊

၄။ လူနတ်ချမ်းသာကား ‘ရှောင်မရ တိမ်းမရ’ ချမ်းသာဖြစ်၍ အထူး
ဆုတောင်းမနေရ၊ ရလိုသော ဗောဓိဆု တခုခုကိုသာ မုချ
တောင်းရပုံ၊

၅။ ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းဖြစ်ပေါ်တော်မူလာ၍ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ ဘက်စုံ
လုပ်ခွင့်ရသဖြင့် အချိန်တိုင်း အကျိုးကြီးမြတ်လှပုံ၊

၆။ ထွက်လေ ဝင်လေမှာ မွေးကတဲက သေသည်အထိ အမြဲရှိ၍ လူတိုင်း သိလွယ် နားလည်လွယ်သဖြင့် ထွက်တိုင်းထိ၊ ထိတိုင်းသိ၊ ဝင်တိုင်းထိ၊ ထိတိုင်းသိအောင် နှာဖျားနှာဝ၌ အမြဲသတိနှင့် ရှုမှတ်ရန်၊

၇။ သွားရင်းလာရင်း လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း အချိန်တိုင်း (အချိန်တခုထဲ မှာ အလုပ် ၂-မျိုး တပြိုင်နက်ပြီးအောင်) တစပ်ထဲ တောက် လျှောက် ရှုမှတ်ရန် တိုက်တွန်းတော်မူပါသည်။

ဘာဝနာတရားကြီးများကို ကိုင်ဆောင်ကာ 'ခေါင်' ကို တက်နေသော် လည်း အခြေခံမခိုင်ဘဲရှိနေပုံ၊ 'ဘုရားရှိခိုးတာ၊ လူကြီးမိဘ ကန်တော့တာ၊ ဧည့်သည် လက်ဘက်ရည်ဘိုက်တာ၊ ကလေးငိုလို့ချောရတာ' မှအစ ကျွန်ုပ် တို့ နားလည်ပြီးသားဟု ထင်နေသော အရာများတွင် တကယ်နားမလည် သေးကြောင်း၊ လွယ်လွန်း၍ မျက်စိရှုံ့နေပုံများမှာ အစစ်အဆေး ခံရခါမှ မဟန်သေးသည်ကို ပေါ်လွင်အောင်ထောက်ပြ တိုက်တွန်းတော်မူပါသည်။

တရားအကြိမ်ပေါင်း တသောင်းကျော်

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ရံခါ တနေ့လျှင် တရားငါးကြိမ် ဆယ်ကြိမ် ဟောတော်မူရလေ့ရှိရာ ဟောတိုင်းပင် ဤအခြေခံများကို ဟောတော်မူပါ သည်။

အထက်ပါ လိုရင်းပဓာနအချက်များကို တနေ့ထဲ ဆယ်ကြိမ်ဟောရ လျှင် ဆယ်ခါပင်ထပ်၍ ဟောတော်မူပါသည်။ မည်မျှ အရေးကြီးသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါ၏။

တသက်ပန်လုံး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားသော တရားများမှာ အကြိမ်တသောင်းရှိပြီဟုဆိုလျှင် အထက်ပါအချက်များကို ဟောကြားသည်

မှာ အကြိမ်တသောင်းရှိပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မည်မျှ အလေးအနက်ခံယူ လိုက်နာစေလိုသည်မှာ မြင်သာလှပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည်အထိ ‘ဒုလ္လဘ တရားငါးပါး’ ကို နေ့စဉ်ခြေဆေးရင်း ဟောတော်မူရာ ‘အကြိမ်ပေါင်း တသောင်းကျော် (၁၆၄၂၅) သတိပေးသောတရား’ ဟု ဆိုရသကဲ့သို့ ရှိပါ သည်။

မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း သိမြင်ရန်ရှိပါ၏။

ဓမ္မဓာတ်၏ အင်အား

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ဟောပြီးလျှင် အသံတော်မှာ နာကြား၍ မငြီးအောင် ကျယ်လောင်ပြတ်သားစွာ ကြည်လင်ချိုမြိန် လာပါသည်။ မေးကာ ဖြေ ကာ မကုန်ခန်းနိုင်သော လျှပ်တပြက် ဥပမာများဖြင့် ဝတ္ထုသာဓက မြိုင် မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဟောပြတော်မူလေ့ရှိရာ ထိုအခါပရိသတ်များအားလုံး ပြုံး၍ ရှင်၍ ကြည်နူး၍ ရယ်မော၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြရပါသည်။

ပါဠိတော်များ၌ “သမုတ္တေဇေသိ=ထက်စေ၏၊ သမ္ပဟံသေသိ=ရှင် စေ၏” ဆိုသောစကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သတိရစေပါတော့သည်။

ဝတ္ထုသာဓကများကိုလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဟောပြတော်မူ လေ့ရှိရာ ရံခါ ထို ‘အကြောင်းအားလျော်စွာ’ သည် အလွန်အဓိပ္ပါယ် ရှိလှ ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်တစ်စုံတရာကို ကြိုတင်သိမြင်တော်မူသဖြင့် တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဆရာတော်၏ တရားများတွင် ထည်ဝါ ခန့်ညား သော ပါဠိသံများလည်းမပါ။ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်သစ္စာ အဘိဓမ္မာ ဝေါဟာရကြီးများကိုလည်း ကြားရခဲလှပါသည်။

မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ တရားနည်းလမ်း တစုံတရာကိုမျှလည်း ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်း မရှိသည့်အပြင် မိမိအလိုရှိရာဘက်သို့ အလွယ်တကူ တိမ်းညွတ်လာအောင် ညင်သာသိမ်မွေစွာ ဆွဲဆောင်တော်မူနိုင်အား အပြည့် ရှိတော်မူပါသည်။

‘စာပေ ပရိယတ္တိ ပြောင်မြောက်အောင် မတတ်’ ဟု ထင်ရန်မှာလည်း ခဲယဉ်းလှပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်များတွင် မည်မျှ ငုပ်ကွယ်သိခက်နေသော အဓိပ္ပါယ်၊ အကြောင်းအရာကိုမဆို စကားစပ်မိလာလျှင် သို့မဟုတ် လျှောက်ထားသူရှိလာလျှင် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ပင် ထုတ်ဆိုကိုးကားကာ ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြတော်မူနိုင်အား အပြည့် ရှိတော်မူသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် အရှင်သာရိပုတြာတို့သည် ‘ဓမ္မဓာတု’ကို ရရှိတော်မူကြသဖြင့် ပြဿနာ တခုကို လူပေါင်းများစွာတို့ အချိန်ပေါင်းများစွာ မည်မျှ အချိန်ယူ စဉ်းစားစီစဉ်ထားသော်လည်း (အရပ် လေးမျက်နှာမှ နေ၍ လက်ဖြောင့်တော်တည့်သော လေးသည်ကျော်တို့ တချိန်ထဲ ပြိုင်၍ ပစ်သော မြားများကို တပြိုင်နက် စုကိုင်း ဖမ်းယူနိုင်သကဲ့သို့) ရုတ်တရက် ဖြေရှင်းတော်မူနိုင်ကြောင်း ဟောတော်မူချက် ရှိပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားကို နာကြားရသောအခါ ထို ‘ဓမ္မဓာတ် = အသိတဓာတ် အင်အား’ကိုပါ မြင်သာလှပါသည်။^၁

၁။ ဓမ္မဓာတု—မ၊ ၂၊ ၅၀။ မ၊ ၄၊ ၁၊ ၃၀။ မ၊ ၄၊ ၃၊ ၇၉။ မ၊ ၄၊ ၁။ ၇၅။
ယင်းဦ၊ ၃။ ၄၉။ စရိယာ၊ ၄၊ ၁၇၇ - စသည်နှင့် သီ၊ ဦ၊ သစ် ‘ဒေသနာ-
ပိလာသ’ပုဒ် အဖွင့်။

က-ကြီး ခ-ကွေးတန်းအတွက် နိဗ္ဗာန်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားများနှင့် စပ်၍ အပေါ်လွင်ဆုံး နား
လည်ရသည်မှာ—

ပိဋက သုံးပုံမှ အရေးအကြီးဆုံး လိုရင်း ပဓာနအချက်ကို လူ
တိုင်း နားမလည် မရှိရအောင် လူတိုင်းသိ အရပ်သုံး ဝေါဟာရ
များဖြင့် ညွှန်ပြတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခက်ဆုံးကို အလွယ်ကူဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတော်မူခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် သတ္တဝါအများစုကို ရည်ညွှန်းလျက် ဘုရားရှင် တရားဟော
တော်မူသည့်နည်းကို ပိုင်ပိုင်ကြီး သုံးစွဲတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပါ
သည်။

“စာတိုက်ဘီရိုနား ရေးလျှင် ပါဠိ အကိုးအကားတွေနဲ့ စာတိုက်
သံ၊ ဘီရိုသံတွေ ပါနေလို့ လူပြိန်းတွေ နားမလည်ဘူးကွယ်၊ ငါတို့က
တောထဲတောင်ထဲမှာ ရေးတာဆိုတော့ ငါတို့ရေးတဲ့ စာတွေဟာ
တောသံ၊ တောင်သံတွေ ထွက်ပြီး တောသူတောင်သား လူပြိန်း
တွေ နားလည်တယ်” —

ဟူသော ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒကိုလည်း
သတိရဘွယ် ရှိပါသည်။”

ကျေးဇူးရှင် ဒီပဲရင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း—^၁

“ဘုရားလက်ထက်က နိဗ္ဗာန်ရသွားတဲ့ လူတွေဟာ က-ကြီး
ခ-ကွေးမှ မတတ်တဲ့လူတွေက ပိုများတယ်” —
ဟု မိန့်တော်မူသည်ကိုလည်း သဘောကျသင့်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤအချက်များကို ကောင်းစွာရှုမြင်တော်
မူပါသည်။

လူတို့သည် တရားနည်းလမ်းကို တခမ်းတနား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး
မမှတ်ယူနိုင်ကြပါ။ စားဝတ်နေဝေယျာဝစ္စ များကြပါသည်။ မဆုံးနိုင်သော
ခန္ဓာဝန်အလုပ်တို့၌ နစ်မြုပ်နေကြရပါသည်။ လောဘဒေါသ မောဟမီးတို့
တညီးညီးလောင်မြိုက် ခံနေကြရရှာပါသည်။ မှတ်သားလေ့လာ နာယူချိန်
များများ မရရှိရှာကြပါ။

အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲလှသော တရားတော်များကို လွယ်လွယ်ကလေး
ယူပေးလျှင်လည်း ရနိုင်ပါလျက် စာကြီး ပေကြီး စကားလုံးကြီးများဖြင့်
ရေးသားဟောပြောခြင်းသည် ခန့်ညားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ယေ-
ဘူယျ လူများစုအတွက်မူ အကျိုးမပြုနိုင် ဖြစ်သည်ကို သုံးသပ်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ အဆိုပါရေးသားဟောပြော
မှုများသည် ‘က-ကြီး ခ-ကွေး တန်းသားတို့အတွက်သာ’ ဟုကား မဆိုနိုင်
ပါချေ။ စာကြီးပေကြီးများတတ်သိ၍ နားလည်ပြီးသားဟု မိမိကိုယ်ကိုယူ
ဆနေကြရသော်လည်း တကယ်မူ ‘သီလ မလုပ်တတ်သူ၊ ဒါနမလုပ်တတ်သူ၊
နိဝါတ မလုပ်တတ်သူ’ များတွင် ပါဝင်မှန်းမသိ ပါဝင်နေတတ်ပါသည်။

လွယ်ယောင်နှင့် ခက်၊ နက်ယောင်နှင့် တိမ်

အထူးသဖြင့် အာနာပါန ရှုမှတ်နည်း မှာ ပါဠိစာပေကျမ်းဂန် တတ်
မြောက်သူများအတွက် အလွန်ခက်ခဲရိပ် ရှိနေပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်—

ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၌ အာနာပါန ရှုပွားနည်းနှင့်စပ်၍ လာ
ရှိသည်များမှာ ‘လုပ်လို့မှ ဖြစ်ပါတော့မလား’ ဟု ထင်ရလောက်အောင်
နည်းအဆင့်ဆင့် ဟောပြု ဖွင့်ဆိုတော်မူထားကြပါသည်။^၁

ဥပမာ—‘ဂဏနာနည်း၊ ဌပနာနည်း၊ သောဠသဝတ္ထုက ရှုမှတ်နည်း
(အရှည်အတိုမှစ၍ တက်စဉ် ၁၆-ချက်)၊ ဗာတ္ထိသ သတောကာရီ (၃၂-
မျိုး) ရှုမှတ်နည်း၊ စတုဝိသကိ သမာဓိ (၂၄-မျိုး) ရှုမှတ်နည်း၊ ဧဒ္ဒသတ္တတိ
ဘာဝနာ (၇၂-မျိုး) ရှုမှတ်နည်း’ စသည်ဖြင့် ခမ်းနားကျယ်ဝန်းစွာလာရှိရာ
ရှုမှတ်ဘို့နေနေသာသာ၊ ပြဆိုထားသော ဝေါဟာရ အဓိပ္ပါယ် သိရမှု၌ပင်
မနည်းအားကုန် နေကြရပါသည်။

“အမြဲတမ်း တထိထဲ ထိနေတာကို တသိထဲသိနေအောင်ရှုမှတ်”
ဆိုသောဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနာမှာတိုလွန်း လွယ်လွန်းအားကြီး
သဖြင့် ပါဠိပညာရှင်အချို့အတွက် လေးနက်သောသဘောမရှိသကဲ့သို့ ထင်
ဘွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ ထို ထိသိထဲ၌ အထက်ပါ
နည်းများသာမက သုံးပါးသိက္ခာ၊ ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင်၊ ပိဋကသုံးပုံလုံးပင် ပါဝင်
သွားကြောင်း တဖွဖွ ညွှန်ပြတော်မူပါသည်။

၁။ ဥပရိပဏ္ဏာသနှင့် သံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသတိသုတ်များ၊ ပဋိ-
သမ္ဘိဒါမဂ်နှင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာများ.... စသည်။

“လွယ်လိုက်တာဗျာ...ရှေးအရှင်တွေရဲ့ သဒ္ဓါ ဝီရိယကိုမှီအောင် ညီအောင်သာလုပ်ပါ။ သမာပတ်ရှစ်ဖြာအထိ လိုတာအားလုံး အကြွင်းအကျန်မရှိ အထွတ်အထိပ်တွေ အကုန်စလုံး ပြီးတယ်ဗျာ။

ဘုရားလက်ထက်တော်ကနှင့် အတူတူဘဲ၊ အချိန်အခါနဲ့ ဘဝ ညီတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တာ၊ မရနိုင်တာ မရှိဘူးဗျာ။ တွေးမနေ ကြနဲ့၊ တွေးတယ်ဆိုတာက ရမ်းရသာဗျာ၊ အနှစ်တရာတွေနေလဲ အတွေးဟာ အတွေးဘဲဗျာ။ ပြင်ပြီး ရှိပြီးသား ထမင်းနှင့်ရေတို့ကို စားရသောက်ရတာကမှ ခက်ပါသေးတယ်ဗျာ...” —

စသည်ဖြင့် အာမခံချက်များကလည်း ရဲဘင်းလှပါပေသည်။ တိုက်တွန်းချက် များကလည်း ခိုင်မာလှပါပေသည်။ ဘာမျှလိုလေသေးမရှိပါ။ ငြင်းချက် ထုတ်ရန်မရှိပါ။ ဆွေးနွေးရန်၊ တွေးတောနေရန်လည်း မလိုပါ။

ကျွန်ုပ်တို့၌ လိုနေသည်မှာ နှစ်ခုထဲသာ ဖြစ်ပါသည်။

သဒ္ဓါနှင့် ဝီရိယ။

တကယ်ယုံ၍ အဟုတ်လုပ်နိုင်မှု။

အရာရာ၌ ခက်ခဲသည်ဟု ထင်ရသော အရာမှာ အလွယ်ကူဆုံး ဖြစ်နေ တတ်ပေသည်။ ခက်ခဲကြပ်တည်းသော ပြဿနာကြီးများ၏ အဖြေသည် အညှာသေးသေးကလေး ရှိနေဘတ်သည်ကို မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြပါသည်။

လူတိုင်း သိနေသော ထွက်လေငင်လေ၌ ‘သမာပတ်ရှစ်ဖြာမှ နိဗ္ဗာန် အထိ’ ရယူနိုင်သော အင်အားကြီးများ တည်ရှိနေသည်ကို ထောက်ဆ လျှင် အညှာမှာ သေးသေးကလေးပင် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင်တိုင်းလည်း ဤလမ်းမှပင် လျှောက်ကာ ဘုရားဖြစ်တော်မူကြ ပါလေပြီ။

‘ဆင်ကောင်ကြီး တွေ့နေပါလျက် ခြေရာမရှာသင့်’ ဆိုသကဲ့သို့ လမ်းလည်း ဖုံးနေ၏။ သွားနေသူများလည်း ဥဒဟို၊ ညောင်ညိုရိပ်(သမာပတ်)၌ နားနေသူများလည်း ဒုနှင့်ဒေး၊ လမ်းဆုံးသို့ ရောက်နေသူများကိုလည်း အလှမ်းမဝေး တွေ့နေရသည်ကို ရှုမြင်ကာ ပါဠိစာပေပညာရှင်တို့သည် စာနှင့် လက်တွေ့ (ပရိယတ်နှင့်ပဋိပတ်) ကို ပေါင်းကူးဆက်စပ်ပေးသော ဗိသုကာကြီးများဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားသင့်ကြပါပေသည်။

လူများစု မှီခို အားထားရလောက်အောင် အင်အားရှိသော ခေတ်နှင့် အင်အားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြဲတမ်းရှိနေကြသော အရာမဟုတ်ပါ။ ရတောင့်ရခဲ တခါတလေမျှသာ ဖြစ်ထွန်းလာတတ်ကြပါသည်။

အနာဂတ်ကမ္ဘာနှင့် အနာဂတ်သာသနာ

ထိုမှတစ်ပါး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတော်များ၌ အနာဂတ်ကမ္ဘာ၊ အနာဂတ် သာသနာနှင့် စပ်သော ဗျာဒိတ် မိန့်ခွန်းတော်များ၊ ‘ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ ဆဋ္ဌဘိည ဖြစ်နိုင်-မဖြစ်နိုင်’ဟူသော မေးခွန်း၏ အဖြေများမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

တကမ္ဘာလုံးတွင် ဘာသာအသီးအသီး ကိုယ့်ဘာသာနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသော်လည်း မကြာမီတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သူထက်ငါ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြမည့် အကြောင်းများမှာလည်း မယုံကြည်သူတို့အတွက် အပြစ်ကျရောက်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဘွယ် ကောင်းလှပါ၏။

“ဧည့်သည်လာလျှင် ပေးစရာရှိအောင်၊ ကျွေးစရာရှိအောင်” လုပ်ထားကြရန်လည်း မိန့်မှာတော်မူခဲ့သော ဗျာဒိတ်မိန့်ခွန်းတော်များကို အကြောင်းညီညွတ်ပါမူ တနေ့သောအခါ အပြည့်အစုံ ဖတ်ရှုကောင်း ဖတ်ရှုကြရပါလိမ့်မည်။

ဤကျမ်းစာ၌ ပါဝင်သော တရားများ

ဤကျမ်းစာ၌ ပါဝင်သော တရားများမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်က ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ဟောကြားသော တရားများ အများဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ် ပြေလနှင့် မေလ တရားများ ဖြစ်ပါသည်။

စုစုပေါင်း တနာရီကျော်ကြာ ဟောကြားသော တရားမှာ ၈-ပုဒ် ပါဝင်၍ တနာရီနီးနီး ဟောကြားသော တရားမှာ ၃-ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။ တရားမှတ်စု အတိုအထွာများမှာ ၉-ပုဒ် ပါရှိပါသည်။

တရားအရှည် ၁၁-ပုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်—

- ၁။ ဘယ်သွားကြမလဲ တရားတော်၊
- ၂။ ကြွေးပြေ တရားတော်၊
- ၃။ မှန်မှန်တခု လုံ့လပြု တရားတော်၊
- ၄။ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ လုံခြုံရေး တရားတော်၊
- ၅။ တကယ့် သာဝကတို့၏ စိတ်ဓာတ် တရားတော်၊
- ၆။ မအိပ်မနေ အသက်ရှေ့ တရားတော်၊
- ၇။ အမြင်ရှင်းမည့် အလင်းဓာတ် တရားတော်၊
- ၈။ မွေးရာပါ လူချင်းအတူတူ တရားတော်၊
- ၉။ ဝတ္တရားကျေမှ နိဗ္ဗာန်ရ တရားတော်၊
- ၁၀။ ဘက်စုံ သာသနာ တရားတော်၊
- ၁၁။ ကုသိုလ်တစက် စကြဝဠာအနန္တ တရားတော်။

ပြဆိုပြီး အခြေခံနှင့် အာနာပါနုရုမှတ်နည်းကိုချည်း တွန်းအား မျိုးစုံ နှင့် ပို့ထားသော တရားချည်းဖြစ်၍ တခုစီ တခုစီ၏ ရသအညွှန်းကို မဖော်ပြတော့ပါ။

ထိုတရားတော် အသီးအသီး၏ အမည်များမှာလည်း ဤကျမ်းစာ စီစဉ်သူ အကျွန်ုပ်၏ သဘောသက်ဝင်သည့်အလျောက် မှည့်ခေါ်ထားသော အမည်မျှသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆွေးနွေး ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကြရာ၌ လွယ်ကူစေရန်နှင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ညွှန်ပြတော်မူလိုရင်း အကျဉ်းချုပ် ဥပဒေသများကိုလည်း တရားအမည်ကြားရကာမတ္တဖြင့် သတိရ ဆောင်နိုင်ကြပါစေရန် ရည်ညွှန်း ပါသည်။

၁။ ‘ဘယ်သွားကြမလဲ’နှင့် ‘ကြွေးပြေ’ တရားနှစ်ပုဒ်မှာ ၁၃၃၃-ခုနှစ်က ကျောက်ဆည်မြို့ အောက်ချိုင့်ရပ် ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်အုန်း (ဆရာတော်၏ တပည့်မ ယောဂီ) နာယူမှတ်သား မှည့်ခေါ်ထားသော အမည်များ ဖြစ်သည့် အပြင် ၎င်းသဘောပေါက်သလို ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်တရားတော်များမှာ (တရားအမည်တပ်ရုံမှ အပ) အသံသွင်းကြိုးခွေမှ တိုက်ရိုက်ကူးယူထားသော တရားတော်များချည်း ဖြစ်သည်။

တရားမှတ်စု အတိုအထွာများမှာလည်း ဤကျမ်းစာ စီစဉ်သူ ဖတ်ရှု နာ ကြားမိသရွေ့ သဘောပေါက်သလို ရေးသား မှတ်စုတားခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ဟောစဉ် တရားနားခံအဖြစ် ဖြေလျှောက်သူမှာ-ဦးလှ (မိုးလေဝသဌာန-ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်) ဖြစ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရန်ကုန်တရားပွဲ တိုင်း၌ (နောက်ဆုံးအကြိမ်အထိ) တရားနားခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရံခါ ဦးထွန်းကျော် စသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဆောင်ရွက်ကြပါ စေသည်။

အထူးသဖြင့် ဤကျမ်းစာ၌ ဖော်ပြထားသော တရားတော်များမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး နယ်လှည့်တရားဟောတော်မူရာ ပထမဆုံး ဟောကြားသည့် ခေတ်ဦးတရားတော်များ ဖြစ်၍ စကားအသုံးအနှုန်းများ မချောမြေ့တတ်သည်မှအပ ‘အလုပ်ခွင်နှင့်စပ်၍မူ အပွင့်လင်းဆုံး အရှင်းဆုံး အရင်းအမြစ်အကျဆုံး အပြည့်စုံဆုံး’ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

(၅)

တရားတော်များ စီစဉ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

၁၉၇၇-ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့ သတင်းစာများ၌ ကျေးဇူးရှင် ဘေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချတော်မူကြောင်းသတင်း ပါရှိလာရာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး စိတ်နှလုံးမကြည်မသာ ရှိခဲ့ကြရပါသည်။

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးကြည်ညွန့် အမှူးရှိသော သာသနာရေး ဦးစီးဌာန (ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန)၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးများ၊ အရာထမ်း အမှုထမ်းများမှလည်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်လက သီရိမင်္ဂလာကမ္ဘာအေး ကုန်းမြေ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ မဟာပါသာဏ လိုဏ်ဂူတော်ကြီး၌ တရားချီးမြှင့်တော်မူပါသဖြင့် အားလုံး ကြိုဆိုပူဇော် ဖူးမြော်နာယူခဲ့ကြရပါသည်။

စင်စစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများပြည်သူတို့ ကြည်ညိုဦးခိုက်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတပါး ဖြစ်တော်မူရုံမျှမက သာသနာရေးဦးစီးဌာန၏ အကိုးကွယ်ခံ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ့ဝန်ဆောင်၊ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်တပါးအဖြစ်ဖြင့်လည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ကိုယ်စား နှစ်စဉ် သင်္ကန်းနှင့် နဝကမ္မဝတ္ထု (ထောက်ပံ့ငွေ) များကို သီးခြား ဆက်

ကပ်၍ ပဋိပတ္တိနှင့်စပ်သော ဩဝါဒကို ခံယူကိုးကွယ်လာခဲ့ကြသော ဆရာတော်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် သာသနာရေးဦးစီးဌာနရှိ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးများနှင့် အရာထမ်း အမှုထမ်းများ ကလည်း—

‘ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ ပဋိပတ္တိသာသနာ့ဝန်ဆောင်၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၏ အကိုးကွယ်ခံ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော် ဘုရားကြီးတဆူ’ ဖြစ်တော်မူသည်အားလျော်စွာ ပြည်သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ကိုယ်စား အကောင်းဆုံး နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းအဖြစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကို ရိုက်နှိပ်၍ ပူဇော်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

တရားစာမူများ ရှာဖွေစီစဉ်ရပုံ

ထို ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးကြည်ညွန့်က ဤစာရေးသူအား တာဝန်ပေးအပ်ရာ ရှေးကစုဆောင်း မှတ်သားပြီးတရားတော်များကို မူထား၍ တာတိုအချိန်ပိုင်းအတွင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်ပါစေရန် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များလည်းဖြစ်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်များလည်း ဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်အုန်း၊ ဦးကျော်ဝင်း (ဓနသိဒ္ဓိ)، ဦးဟန်ဌေး၊ ဦးသိန်းနိုင် စသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီကို ရယူကာ အပူတပြင်း ရှာဖွေစီစဉ်ရပါသည်။

ထိုပေးအပ်သော တာဝန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အကောင်းဆုံးပူဇော်ရန် အခွင့်သာစေသည့်အလျောက် ၁၉-ရက်

လုံးလုံး နံနက် ရှစ်နာရီမှ ညရှစ်နာရီအထိ မကျန်းမာလှသည့် ကြားကပင် အားရဝမ်းသာစွာ စီစဉ်ရပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတော်များကို စီစဉ်ရသည်မှာ အလွန် တာဝန်ကြီးလေးလှပါသည်။

နားဖြင့် နာကြားရသော တရားများကို (မျက်စိအတွက်) စာအဖြစ် တင်ပြရာ၌ အရသာခံစားမှု ပေါ့ဟာသွားတတ်သည်မှာ အထူးတင်ပြရန် မလိုပါ။ စကားများမှာလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပါရှိနေသဖြင့် ထပ်လွန်းသော စကားများကို ချန်လှပ်ထားရသည်မှာလည်း အလွန်တာဝန်ကြီးလေးလှပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သိစေတော်မူလိုသောဆန္ဒတော်ကိုလည်း မထိခိုက်ပါစေရန်၊ ဖတ်ရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေများ အတွက်လည်း အချိန်မကုန် မငြီးငွေ့ရပါစေရန် စီစဉ်ရပါသည်။

ထပ်ချည့်တလဲလဲ တသက်လုံးစွဲ

‘အထပ်ထပ်ပါနေသောစကားများ’ ဆိုရာ၌ အားလုံးကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါ။ ‘တရားဦး မာတိကာ’ ၌ ရေစက်ချသဖွယ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဟောပြောချက်များကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။ ထိုတရားဦးမာတိကာမှာ တရားတိုင်း၌ ပါဝင်လျက်ရှိရာ ၎င်းမှာ အလွန်အရေးပါ၍ တန်ဖိုးကြီးမြတ်လှကြောင်း ရှေးက ပြဆိုခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျမ်းစာအဖြစ် ပြုစုရာ၌ကား တရားပုဒ်တိုင်းတွင် ထည့်ရန် မလိုအပ်လှပါ။

တရားဦးမာတိကာ မူမတူ နှစ်မျိုးကိုမူ ဟောတော်မူသည့် မူရင်းစကား တော်အတိုင်း နမူနာအဖြစ် တရား ၂-ပုဒ်တွင် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြပေးထား ပါသည်။

တရားဦးမာတိကာ စကားများကို အားလုံးဖြုတ်ပယ်မထားဘဲ ကျန် တရားပုဒ်တို့၌လည်း စကားအသုံးအနှုန်း လုံးဝမတူလျှင် စကားလုံးမူရင်း အတိုင်းပင် ဖော်ပြပေးထားပါသည်။ (ဆိုလိုသည်မှာ လုံးဝချွတ်စွပ်တူသည် ကိုသာ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။)

ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုတိုင်းလည်း ချန်လှပ်၍ မပစ်ခဲ့ပါ။ ထပ်ကာ ထပ် ကာ မိန့်တော်မူခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း ဦးတိုက်၍ စီစဉ်ရပါသည်။

တဇာဏစာ၊ တဘဝစာမဟုတ်၊ သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် အရေး ကြီးလှသဖြင့် ထပ်ချည့်တလဲလဲ နားစွဲအသဲစွဲသွားအောင် အမျိုးမျိုးလှည့် ပတ်၍ ဟောတော်မူရသော၊ မပြော၍ မဖြစ်သော အထပ်ထပ် စကားများ ကို မဖြုတ်ပယ်သည့်အပြင် ပိုမို၍ ထင်ရှားသိသာအောင်ပင် စီစဉ်ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

၁။ ‘မှန်မှန်ဘုရား လုံ့လပြု’ နှင့် ‘ကုသိုလ်တစက် စကြဝဠာအနန္တ’ တရား တော် ၂-ပုဒ်ကိုကြည့်ပါ။

ဦးရန်ဝေး၊ ဦးလွန်းဖေ စသော ဗဟိုဥပဒေရုံး ဓမ္မမိတ်ဆွေများက ၁၉၇၅-ခုနှစ် ပြေလ၊ မေလ၊ ပထမဆုံး တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံတရား ၆-ပုဒ် ကို အုပ်ရေတထောင် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ဘူးရာ ထိုစာအုပ်မှာ ပေစာရေးသကဲ့သို့ ရှိ၍ စီစဉ်ရာ၌ အလွန်ခက်ခဲလှသဖြင့် လက်နှိပ်စက်မှုနှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ လက်နှိပ်စက် ထပ်မံရိုက်ကူး၍ အသစ်ပြန်လည် စီစဉ်ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်၌ ‘မှန်မှန်ဘုရား လုံ့လပြု’ တရားတော်လည်း မပြီးဆုံးဘဲ စက္ကူ အခက်အခဲကြောင့် ရပ်ထားရဟန်ရှိ၍ ဤ၌အပြည့်အစုံ ဖော်ပြလိုက်ပါ သည်။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကရုဏာနှင့် ဆန္ဒတော်ကို ဦးညွှတ်ကာ “မြဲရာ သံပတ်” အထပ်ထပ်စကားများကို ဝမ်းမြောက်စွာပင် ဖတ်ရှုနာယူကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

(၆)

ပျော်ပျော်ကြီးဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၉၇၆-ခုနှစ်တွင် ဇန္နဝါရီလက တကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာလက တကြိမ် ရန်ကုန်မြို့အတွက် တနှစ်ထဲတွင် ၂-ကြိမ် ထူးထူးခြားခြား ချီးမြှောက်ခဲ့ပါသည်။

ပထမတကြိမ်ကမူ ရေးမြတ် ထားဝယ်နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့များသို့ပါ ကြွရောက်ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

သက်တော် ချစ်ဆယ်ကျော်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ငဲ့ညှာမှုပြုတော်မမူခဲ့ပါ။ နံနက် ၄-နာရီမှ နေ့ ၁၂-နာရီအထိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ချီးမြှောက်ရသော တာဝန်ကြီးတခုတည်းပင်လျှင် အလွန်ကြီးလေးလှပါသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား မိမိညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း တပည့်ဒကာ ဒကာမများ—

၁။ သာသနာတည်မှု ပစ္စည်းလေးပါး ဝေယျာဝစ္စ ‘စရဏ’ ကုသိုလ်များကိုလည်း အရဆောင်ကြသည်။

၂။ ထိုသို့သော ‘စရဏ’ ကုသိုလ်များကို လုပ်ရင်းက ထိမှု၊ သိမှု သတိပြုရသော ဝိဇ္ဇာကုသိုလ်ကိုလည်း တချိန်ထဲ ပူးတွဲကာ တစပ်ထဲရအောင် ဆောင်နိုင်ကြသည်ကို အားရကျေနပ်တော်မူနေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန် ကြွလာစမှာပင် ညာဖက်လက်မောင်းတော် မ,၍ မရသဖြင့် တရားပွဲလည်း မကျင်းပနိုင်ပါ။ ဆွမ်းခံလည်း မကြွနိုင်ပါ။ တပည့် ဒကာများ

အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။ သိတင်းသုံးမြဲ ရွှေတိဂုံစေတီ တောင်ဘက်ရှိ အင်းလေးဓမ္မာရုံအပေါ်ထပ်၌ တပါးတည်းကိန်းအောင်တော် မူရာ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်သောအခါ လက်ကိုပွေလျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ တော်မူသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။

သွားရောက်ဝတ်ဖြည့်လျှင် တခါမျှ မကြားဘူးသော တရားကို နာကြား ရပါသည်။ ရင်ထဲ၌ ‘ဒိန်း’ကနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ တရားကား တခွန်းထဲ ဖြစ်ပါသည်။

“နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုကြဗျာ”

အမြင်နှင့်အကြားသည် အထင်နှင့်တသားထဲ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ကိုမနည်း ထိန်းထားရပါသည်။

နောက်တကြိမ် သွားရာတွင်လည်း ထိုတရားကိုသာ နာယူ၍ ပြန်ခဲ့ ရပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး မိန့်တော်မူနေပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ကား ရိပ်မိရုံမျှသာ ရှိပါသည်။

သူတော်ကောင်းကြီးများ၏ သဘောလက္ခဏာကား အလွန် သိနိုင်ခက်လှပါသည်။

မကြာပါလေ။ ရက်ပိုင်းမျှဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးလက်တော်သည် ပကတိ ကောင်းမွန်လာသဖြင့် ရပ်ကွက်တိုင်းသို့ပင် လှည့်လည်၍ ဆွမ်းဆန် စိမ်း အလှူခံပြီးနောက် တရား ချီးမြှင့်မြဲ ချီးမြှင့်တော်မူနိုင်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရောဂါမှာ အသက်အရွယ်တော်နှင့် မမျှအောင် ပြင်းထန်လှသဖြင့် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မှီဆေးဝါးများဖြင့် ကုသစေ ကာမူ နှစ်လထက်စော၍ မည်သို့မျှ ကောင်းမွန်လာနိုင်ရန် အကြောင်း

မရှိဟု (ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သန်း၊ ဒေါက်တာ မျိုးသွယ်၊ ဒေါက်တာ
ဇော်မင်း) ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးများက ယူဆနေရာ ၂ ပတ် အတွင်းမှာပင်
ပကတိ ကျန်းမာတော်မူလာသဖြင့် အားဆုံးအံ့အားသင့်ကာ ဝမ်းမြောက်
ကြရပါသည်။

“ဒို့ဘုရား ဆေးကလဲ စွမ်းပါသဗျာ”ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ကျောက်ဆည်မြို့ ဝေဘူချောင်သို့ ပြန်လည် သီတင်းသုံးတော်မူရာ
ထိုသို့ပင် အံ့ဘွယ်ရာ ကျန်းမာနေသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရပါသည်။ မန္တလေး၊
မုံရွာမြို့များသို့ပင် ကြွရောက် အပူဇော်ခံကာ တရားချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။

တပို့တွဲလဆန်း ၈-ရက်နေ့တွင် ကျောက်ဆည်မှ ရွှေဘိုအောင်မြေ
ရိပ်သာသို့ ပြောင်းရွှေ့စံတော်မူရာ အောင်မြေရိပ်သာ၌လည်း တပေါင်း
လဆန်း ၆-ရက် မွေးနေ့ပွဲတော် ပြုလုပ်ပူဇော်မြဲ ပူဇော်ကြပါသည်။

ကျောက်မြောင်းမြို့သူမြို့သားများကလည်း ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူ
ပူဇော်ကြပါသည်။

အင်ကြင်းပင်မှာ ပို၍ ပျော်ပျော်ကြီး

ထိုကမှတဆင့် သင်္ကြန်အမှီ အင်ကြင်းပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနသို့ ကြွတော်
မူရာ ခင်ဦးမြို့သူမြို့သားတို့က ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဆန်း ၁-ရက်နေ့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း
လောင်းလှူပွဲ လှူမြဲ လှူကြရပါသည်။

အင်ကြင်းပင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ကျန်းမာရေးမှာ အထူးကောင်းမွန်လျက်ရှိရာ အတက်အဆင်း ဘေးက လူ
တို့လေ့ရှိသည်ကိုပင် ပယ်မြစ်တော်မူပါသည်။ထို့ကြောင့်လည်း အင်ကြင်းပင်
ဇာတိဌာနမှ ဒကာ ဒကာမများမှာလည်း အထူးဝမ်းမြောက်စွာ ဝေယျာ
ဝစ္စ ဆောင်ကြရပါသည်။

ရန်ကုန်သို့ကြွတော်မူစဉ် လက်တဖက်မမြှောက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်ကို အထက်မြို့ရွာ ဒကာ ဒကာမများအဖို့ ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိ သကဲ့သို့ အညာ၌ ထိုမျှလောက် ကျန်းမာတော်မူလာသည်ကိုလည်း ရန်ကုန် ဒကာ ဒကာမများအဖို့ လက်တွေ့မကြုံက မယုံနိုင်အောင်ရှိကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက်ရာ မြို့နယ်တိုင်းမှ တပည့် ဒကာ ဒကာမတို့သည် စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ကြရပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ထိုသို့ဆောင်နိုင် ကြရအောင် အချိန် အအားအနား မထားဘဲ ဒလစပ် ချီးမြှောက်တော်မူပါသည်။

သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောလက္ခဏာကား အသိခက်လှပါသည်။

ရန်ကုန်မှ ကျောက်ဆည်သို့ ပြန်လည်ကြွတော်မူသည့် အချိန်မှစ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အသုံးအနှုန်းစကားတော်တခွန်းမှာ ထူးခြား ပိုလွန်လာသည်ကို သတိပြုမိကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လာရောက်ကန်တော့သူ၊ တရားနာသူတို့ အား အောင်ဆုပေးတော်မူလေ့ရှိရာ -

“မိမိလဲ ဆောင်၊ တပါးသူတို့ကိုလဲ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ပြီး အသီးအသီး ဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ ဝမ်းမြောက်ကြ” ဟု ထိုမျှသာမကဘဲ “ပျော်ပျော်ကြီးဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ ဝမ်းမြောက်ကြ” -

ဟု ထူးခြားစွာ အောင်ဆုပေးတော်မူသည်ကို နာကြားကြရပါသည်။

ဒကာ၊ ဒကာမများမှာ ထူးခြားစွာ နာကြားရသည့်အတွက် ပို၍ပင် ဝမ်းသာအားရ ရှင်ပျကြည်နူးနေခဲ့ကြရပါသည်။ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ

လုပ်ငန်းတို့ကိုလည်း ပျော်ပျော်ကြီးပင် ဆောင်နိုင်အား တက်လာကြပြန်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရား၊ ရဟန္တာ အရိယာ အရှင်မြတ်တို့သည် သေခြင်းကိုလည်း မတောင့်တ၊ ရှင်နေရမှုကိုလည်း မခံမင်၊ ထိုသို့ပင် ခံယူတော်မူထားကြသော်လည်း မီးစာနှင့် ဆီ မျှညီချုပ်ငြိမ်း၍ ဘဝဇာတ်သိမ်းတော်မူရသည်ကိုမူ မည်သည့်ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးနှင့်မျှ မတူ အထွတ်အထိပ် ပျော်ရွှင်တော်မူကြမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒကာ၊ ဒကာမများကမူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်မြှောက်တော်မူသော ပျော်ပျော်ကြီးကို နာ၍မငြီး ပျော်ပျော်ကြီးပင် ဆောင်နေကြဆဲ—

သက္ကရာဇ် ၁၃၃၉-ခုနှစ် ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၁-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ (၂၆၊ ၆၊ ၇၇) ည သက်တော် ၈၂၊ သိက္ခာတော် ၆၂-အရ ၇-နာရီ မိနစ် သုံးဆယ်အချိန်သို့ ကျရောက်သောအခါ မပျော်နိုင်ကြရပါလေပြီ။

တရားဖြင့် ပျော်ပျော်ကြီး ပူဇော်ကြပါစို့

ထိုနေ့ နံနက်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း အင်ကြင်းပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာန၌ တပည့်အများ ခြံရံလျက် ကျန်းမာစွာဖြင့်ပင် နေ့စဉ် တာဝန်လုပ်ငန်းများကို ပျော်ပျော်ကြီးပင် အခြေအနေမပျက် ထမ်းဆောင်ကော်မူလျက်က နာရီပိုင်းအတွင်း ရုတ်တရက် မောပန်းကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ခန္ဓာဝန်ကို ပစ်ချတော်မူခဲ့ပါသည်။

သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောလက္ခဏာကား အသိခက်လှပါဘိတောင်း။

ပြည်တွင်းပြည်ပ ကမ္ဘာ့အတိုင်းအတာအထိ ဘဝတသက်တာလုံး ဘုရား သာသနာ သတ္တဝါနှင့် မိမိ၏ အကျိုးကို အားချိန် နားချိန်မျှ မထားဘဲ ပျော်ပျော်ကြီး •ဆောင်ရွက်တော်မူလာခဲ့ရာ ယခုအခါမှ အပျော်ဆုံးသော ပျော်ခြင်းဖြင့် ပျော်စံတော်မူရပါပေပြီ။

တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ ဩဝါဒကို ခံယူကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝိဇ္ဇာ စရဏ နှစ်ဌာနဖြင့် အရတော်စွာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီး ဆောင်ခွင့် ရခဲ့ကြရပြီဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဘွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝ တဒဂ်အားဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲကြရမည် ဖြစ်သော် လည်း မည်သည့်အခါမျှ မပျောက်ပျက် မပြိုကွဲနိုင်သော ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ ကိုယ်စား ‘သန္တိဋ္ဌိက တရားအလင်းရောင်’များ ရှိနေပါသည်။ ကမ္ဘာ့အတိုင်းအတာနှင့်အမျှ ပြန့်၍ပြန့်၍သာ နေပါလေဦးမည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သည့်နောက်တွင် ပိဋကသုံးပုံ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်သည် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်စား ဘုရားရှင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်အဖြစ် ဆက်လက်ဆုံးမတော်မူနေဘိသကဲ့သို့ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ တိကျပွင့်လင်း ရဲတင်းခိုင်မာ ပြတ်သားလှစွာသော ဤ‘သန္တိဋ္ဌိက တရားတော်များ’သည်လည်း အဆူဆူသော ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများအဖြစ် ဆက်လက်ဆုံးမတော်မူလျက် ရှိနေကြ ပါမည်။

ဤတရားတော်များကို အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း၍ အထွတ်အထိပ်ကျကျ အတုမဲ့ ချမ်းသာကို ရရှိကာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ကြီး ဆောင်သွားနိုင်ကြရန် ဆန္ဒမူသင့်ကြပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ လိုလား
မြော်လင့်တော်မူကြသည့်အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှုမပါ၊ ‘တရား
ကိုးကွယ်မှု’ပြုရာလည်း ရောက်စေ၍ အမြတ်ဆုံး တရားပူဇော်မှုဖြင့်လည်း
ပူဇော်နိုင်ကြပါစေရန် ဤ သန္နိဋ္ဌိက တရားတော်များကို သာသနာရေး
ဝန်ကြီးဌာန သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ် ဖြန့်ဝေကာ
ဓမ္မဒါနပြုရပါကြောင်း။

ပျော်ပျော်ကြီး ဆောင်ကြတာ အောင်ကြပါစေ။

သုတော်ကောင်းဓာတ်

တရားမြတ်

လွမ်းပတ် ကမ္ဘာတည်ရမည်။

ဌေးလှိုင်

(ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်)

၁၃၃၉-ခုနှစ် ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့၊

(၁၅-၇-၇၇)

ရန်ကုန်မြို့။

သဒ္ဒါဌိကတရားတော်များ

မဓုတိကာ

အကြောင်းအရာ				စာမျက်နှာ
နိဒါန်းစကား				က

၁-ဘယ်သွားကြမလဲ တရားတော်

ပိဋကသုံးပုံ၏ လိုရင်းအချုပ်			၂
အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ			၄
ကျန်းမာသက်ရှည်လိုပါလျှင်			၆
ပါရမီမျိုးစေ့ ရှိပေမဲ့			၉
ဝိဇ္ဇာနှင့်နေ သေမှာမကြောက်			၁၀
ကြိုက်ရာရွေး ဘယ်သွားကြမလဲ			၁၂
သီလကို ပြည့်စုံအောင် (တရားမှတ်စု)			၁၄

၂-ကြွေးပြေတရားတော်

ဘယ်သူမပြု မိမိမူ			၁၅
မီးတိုင်းငြိမ်းစေ နောတတ်ရေ			၁၇
ကြွေးဟောင်းမဆပ် ကြွေးသစ်ထပ်			၁၈

သဒ္ဒါဌိကတရားတော် [သ]-ပ-မ-သ-၈

[သား]

သန္တိဋ္ဌိက တရားတော်များ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၂၄-နာရီ တစပ်ထဲရအောင်

....

....

၂၀

ကြီးပွားချမ်းသာလိုပါလှင် (တရားမှတ်စု)

....

....

၂၂

၃-မြန်မြန်တခု လို့လပြုတရားတော်

ရလိုသောဆု ဆန္ဒပြု

....

....

၂၄

ကောင်းခြင်းသုံးဖြာ ညီပါမှ

....

....

၂၄

အခါမရွေး အချိန်ကောင်း

....

....

၂၆

ပိဋကသုံးပုံလုံး ဆင်းရဲမှ လွတ်ရေး

....

....

၂၈

အများကြီးထဲက မှန်မှန်တခု

....

....

၃၁

အကာလိကော ဓမ္မော

....

....

၃၂

ဗဟုဿုတ များကုန်ကြ

....

....

၃၃

မွေးကထဲက ရှုတတ်ကြ

....

....

၃၆

နှာဖျား နှာဝ တဆက်ထဲ သိနေမှ

....

....

၃၉

ကျေးဇူးတင်ရန် ဆူညံသံ

....

....

၄၁

တနွယ်ငင် တစင်ပါ

....

....

၄၆

ဝိဇ္ဇာနှင့် အဝိဇ္ဇာ ဘယ်ဟာ အားကောင်း

....

....

၄၈

အဝိဇ္ဇာအကြိုက်

....

....

၅၀

နေရာမကျမှန်းသိရင် နေရာကျပြီ

....

....

၅၂

ဥပုသ်သည်နှင့် အပါယ်လေးပါး

....

....

၅၄

ဆုတောင်းနေရုံနှင့် နိဗ္ဗာန်မရ

....

....

၅၆

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ	
အချိန်တခု အလုပ်နှစ်မျိုး အကျိုးများစွာ		၅၇
ဝိဇ္ဇာနှင့် ထမင်းချက်		၅၉
တရားဂုဏ် ကုန်အောင် မပြောနိုင်		၆၁
တခုလုပ် သုံးခုဖြစ်		၆၃
စရဏ,ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုပါ		၆၆
အော်ကျယ် အော်ကျယ် ဆုတောင်းပုံ (တရားမှတ်စု)		၇၀

၄-ကိုယ်ပိုင် ဘဝ လုံခြုံရေး တရားတော်

အချိန်အခါကောင်း ဘဝကောင်း		၇၁
စရဏ, ဝိဇ္ဇာ တပြိုင်နက်ပါ		၇၃
သညာသိ ပညာသိ		၇၄
တရားအမိုး အမျိုးမျိုး		၇၆
အမိုးတိုင်း အကောင်းချည်း		၇၈
စပ်အောင် ထူထူမိုးပါမှ		၇၉
လူတိုင်း မွေးရာပါတရား သိအောင်လုပ်		၈၀
ချက်ချင်းဆောင်သော တရားသဘော		၈၁
မပြောင်းလဲသော ယုံကြည်ချက်		၈၃
ပိဋကသုံးပုံ ငုံ့မိရှဲလား		၈၅
မသိတာ ရုပ်, သိတာ နာမ်		၈၆

[ငါ]

သန္နိဋ္ဌိက တရားတော်များ

အကြောင်းအရာ			စာမျက်နှာ
ဆွမ်းနဲ့ထမင်း မငြင်းသင့်			၈၇
ဝိဇ္ဇာဝင် အဝိဇ္ဇာထွက်			၈၈
သည့်ပြင်နိုင်ငံမှာလဲလုံ			၉၀
တရားသမား (တရားမှတ်စု)			၉၂

၅-တကယ့်သဘဝကတို့၏ ခိတ်ဓာတ် တရားတော်

တရှိန်ထဲ သန်သန် မြှားလွှတ်ဟန်			၉၃
မဆင်းမရဲ အမြဲချမ်းသာ			၉၄
ရမယ်ရှာ ချိန်ခါရွှေ			၉၅
တွေးရင်နှေးမယ် မှားတတ်တယ်			၉၇
တွေးတိုင်းလွဲမယ့် လွယ်လွယ်ကလေး			၉၉
ဆရာကောင်း မိတ်ဆွေကောင်း			၁၀၂
ငယ်ငယ်က ရ 'အကာလိကော'			၁၀၄
မှတ်သား ရှုတ်ဆိုနေရုံမျှနှင့်			၁၀၅
တရားအားထုတ်မဲ့ ဥပုသ်သယ်			၁၀၆
ဘေးနားက တိုးတိုးဖော်			၁၀၈
ကျယ်ကျယ်လာလဲ မဲပြီးအားထုတ်			၁၁၁
တထိထဲထိ၊ တသိထဲ သိ			၁၁၁
ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မပါ ထိ သိ			၁၁၃

အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
တမင်မလုပ်ရ 'အနိစ္စ'		၁၁၅
သကြားနှင့်ဆား စားမှ သိ		၁၁၆
ပါးစပ်က မဆိုသော်လဲ ချိုမှာဘဲ		၁၁၇
လိုရာရထား စီးသွားရသလို		၁၂၀
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ယာဉ်ရထား		၁၂၀
ရိုက်သတ်လို့မသေသော တရားနှင့် အလောင်းတော်စိတ်ထား		၁၂၁
မဟာကပိဇာတ်=ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း		၁၂၂
တိဿမထေရ် တရားရှာပုံ		၁၂၆
ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အနာထပိဏ်		၁၂၉
အနာထပိဏ် ဘုရားပင့်ခန်း		၁၃၁
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လိမ်ပြောတတ်တယ်		၁၃၄
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဖျက်ကြနှင့် (တရားမှတ်စု)		၁၃၇

၆-မအိပ်မနေ အသက်ရှေ့ တရားတော်

ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်က အခါမလင့်		၁၃၉
ရှေ့သို့သာ တိုးလိုသောဆန္ဒ		၁၄၁
ခံစားလို့ အားမရနိုင်		၁၄၂
အချိန်တိုင်းရ၊ လိုတိုင်းရ၊ လွယ်လိုက်တာဗျာ		၁၄၃
လေးကျန်းသနင်း စကြာမင်း (ပါရမီနှင့် ကျင့်ဝတ်)		၁၄၆

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ	
စကြာမင်းလဲ ရေပွက်ပမာ တသက်လျာ		၁၄၇
အိမ်ရှေ့စံလောက်နှင့် အားရမနေရ		၁၄၈
အဋ္ဌာရသ တတ်ရုံနှင့် မပြီး		၁၅၂
လက်နက်ပင် ကောင်းသော်လဲ		၁၅၄
တဆက်ထဲ တရက်ပြည့် ရိပ်မိ		၁၅၇
ဇွဲကောင်းတဲ့ ပွဲကြည့်ဝီရိယ		၁၅၈
ရှေးရှေးတုန်းက ဥပုသ်သယ်		၁၆၀
ကာလ ဥပုသ်သယ်		၁၆၂
နိသဇ်စံပြ အရှင်မဟာကဿပ		၁၆၄
ထိနမိဒ္ဓကို အိပ်ရာခင်း၍စောင့်ကြို		၁၆၅
မအိပ်ချင်တဲ့ ညလုံးပေါက်		၁၆၇
အရသာရှိရှိ ပြောရအောင်		၁၆၈
အိမ်ဟန်ဆောင်က နှိုးခက်လှ		၁၇၀
ပါရမီရှိ၊ အသိများပေမယ့်		၁၇၁
မညောင်းတဲ့နေရာ ရောက်အောင်သွား		၁၇၂
မအိပ်ချင်တဲ့နေရာ ရှိသေးတယ်		၁၇၃
ထွက်လေဝင်လေ သိမ်မွေ့စေ		၁၇၄
အကောင်းဆုံးသိနေတော့ ပေါ့မှန်း ငန့်မှန်းမသိ		၁၇၆
မရောက်မချင်း သွား		၁၇၇

အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
နိသင်ဓုတင်အကျိုး		၁၇၇
ဆုံးမ-နာတော့ အားလုံးသက်သာ		၁၇၉
ရဟန်းအိုမကြီး ‘သောဏာထေရီ’		၁၈၁
တနှစ်လလဲ တောက်တဲ့ (တရားမှတ်စု)		၁၈၆

၇-အမြင်ရှင်းမည့် အလင်းခတ် တရားတော်

ဟောပြောရုံမျှ ကျိုးမရ		၁၈၇
မီးပွတ်သမား နားလိုက်ပွတ်လိုက်		၁၈၈
ဘုရားပွင့်မှ ကျင့်တိုင်းရ		၁၉၁
ဝိဇ္ဇာစရဏ ဒွန်တွဲမှ		၁၉၃
တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်		၁၉၅
အလုပ်မျှားလေ ဆောင်သင့်လေ		၁၉၆
ပါရမီ မရှိလို့လား		၁၉၈
ရေရှိပါလျှက် မသောက်ခက် ရေတွက်မဟုတ်ချေ		၁၉၉
ဝိဇ္ဇာလူစွမ်းကောင်း		၂၀၁
ဓာတ်ဆက်ခလုတ် နှိပ်ရုံကလေး		၂၀၃
ဘယ်ခလုတ် နှိပ်နှိပ်		၂၀၅
လူတိုင်းသိသော အလွယ်ဆုံး ခလုတ်		၂၀၆
ရုပ်နာမ်နှစ်ချက် တပြိုင်နက်သိ		၂၀၇

အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
ကျင့်ဝတ်မပြည့် သီလမပြည့်		၂၀၉
မယုံလာလှည့် မြီးစမ်းကြည့်		၂၁၀
သိပြီထင်နေလျှင် မသိ		၂၁၂
အကြံသမားတွေ မကျန်ရစ်ရအောင်		၂၁၃
လိုချင်တာတွေ အကုန်ရအောင် (တရားမှတ်စု)		၂၁၆

၈-မွေးရာပါ လူချင်းအတူတူ တရားတော်

စဉ်းစားမနေရဘဲ ဘဝအမြင်ရှင်း		၂၂၀
အလုပ်များလို့ အားတော့မှ		၂၂၁
အလုပ်များသူ ဘုရင် သူဌေးကြီးများသော်မှ		၂၂၁
ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော		၂၂၅
ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်သာသိ		၂၂၆
တခုခုက ဘယ်တခုလဲ		၂၂၈
လူချင်းအတူတူ အသက်ရှူမကွဲ		၂၂၉
“ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”ဆိုတာ		၂၃၂
ဘာကိစ္စရှိနေနေ တဆက်ထဲထား		၂၃၄
ပေါက်လျှင် ဖာ လိုရာကို ဖြည့်		၂၃၇
တညီထဲ ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုလို့		၂၃၈
ရှုပ်စရာမရှိ လုပ်သာကြည့်		၂၃၉
အချိန်၊ နေရာ၊ အရွယ် မရွေး		၂၄၁
လိမ်တတ်သော စိတ်		၂၄၂
စိတ် လိမ်ပုံကလေးများ		၂၄၄

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အလုပ်နှင့်မှာ နာဘူး၊ သေဘူးတယ်ရှိအောင်			၂၄၅
သေမင်းကို အန်တုရဲသော အလုပ်			၂၄၆
ငရဲရုပ်ရှင် ကြည့်ကြမသား			၂၄၇
နေရာမကျမှန်းသိမှ နေရာကျ			၂၄၈
တဏှန်တည်းချမ်းသာသို့လျှင် (တရားမှတ်စု)			၂၅၀

၉ - ဝတ္ထုစဉ်းကျေမှု နိဗ္ဗာန်ရ တရားတော်

ကောင်းခြင်းသုံးဖြာ			၂၅၂
ဝမ်းသာမဆိုး တပြုံးပြုံး			၂၅၃
သာသနာဆိုတာ			၂၅၃
မလွတ်ချင် မနားချင်အောင် ချမ်းသာ			၂၅၄
သောက်သုံးလိုလျှင် ရေက အဆင်သင့်			၂၅၆
တကြောင်းတည်းသော ခရီး			၂၅၇
မျက်စိကို နှိပ်သူ			၂၅၈
ကားတိုက်မှာ တွေးကြောက်			၂၆၁
သည်လိုဆို သည်လိုသာ လုပ်			၂၆၂
ထိခိုက်တိုက်မိခြင်းမရှိသော ရထား			၂၆၃
လုပ်ကြည့်မှ တွေးတာတွေ မှားမှန်းသိ			၂၆၅
ဘယ်နေ့သောက်သောက် မှတ်သိပ်ပျောက်			၂၆၇

အကြောင်းအရာ			စာမျက်နှာ
မလုပ် မနေရ ဝတ္တရား (သီလ)များ			၂၆၉
ဝတ္တရား ပျက်က နိဗ္ဗာန်မရ			၂၇၁
ကလေးငိုလို့ ချော့ရတာလဲ သီလတပါး			၂၇၄
မိခင်မေတ္တာ			၂၇၆
နွားနှင့်လူ ဘယ်သူက မြတ်			၂၇၉
သာသနာ မသိသော်လဲ			၂၈၁
ဝီရိယ ဘာလုပ်ဘို့ ချန်ထား			၂၈၃
အကောင်းဆုံး ပျော်မွေ့ဘွယ်			၂၈၄
လုပ်သင့်တာ အကုန်လုပ်			၂၈၅
ပါရမီ ရှိပေမယ့်လဲ ‘သောဝစသတာ’ ရှိဦးမှ (တရားမှတ်စု)			၂၈၆

၁၀-ဘက်စုံသာသနာ တရားတော်

ထမင်းစားတာထက် လွယ်			၂၈၉
သက်သာလွယ်ကူ အရယူ			၂၉၀
တစုတဝေးကြီး ရကြရအောင်			၂၉၁
ခုလုပ် ခုချက်ချင်း ချမ်းသာ			၂၉၄
အတူတူမှာ ဟိုဟာရွေး၊ သည်ဟာရွေး			၂၉၅
ဘယ်ရေသောက်သောက် မှတ်သိပ်ပျောက်			၂၉၆
အားလုံးတူတာ တခုထဲ			၂၉၇

အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
အတွင်း အပြင် လိုက်မသွားနှင့်		၂၉၈
များလို့ မကြောက်နဲ့၊ တခုထဲ		၃၀၀
ဝိဇ္ဇာမျက်စိ အမှန်သိ		၃၀၁
အမြင်ရှင်းသူနှင့် မရှင်းသူ		၃၀၃
မလုပ် မဖြစ် အခြေခံ လုပ်စ သိစရာ		၃၀၄
စုံလုပ်မှ၊ မစုံရင် 'ဟာ'သွားမယ်		၃၀၇
မဟော်သခင်နှင့် ဝိဒေဟရာဇ်		၃၀၈
ပြောမကုန်အောင် ကောင်းသော အခွင့်ကောင်းကြီး		၃၁၁
သုဇာ-မာဃ သေချင်အောင် ရှက်ရသော သာသနာ့ပ ဝတ္တရား		၃၁၁
အရှင်မဟာကဿပ အလိမ်ခံရခြင်း		၃၁၇
လိုရာပေးနိုင်သော ဒက္ခိဏေယျသံဃာတော်		၃၁၉
ဝတ္တရားကျေမှ အမြင်မှန်ရ		၃၂၂
ရှိတဲ့ ဝီရိယတွေ ဘာလုပ်ဘို့ ချန်ထား		၃၂၃
လိုတာမျှ မက အပိုတွေပါ ရ		၃၂၄
ဝေးလျက် နီး၊ နည်းလျက် များ (တရားမှတ်စု)		၃၂၆

၁၁-ကုသိုလ်တစ်ခုစီ ခြေ ခြေအနိဗ္ဗိတံ စာရင်းစာရင်း

မလုပ် မနေရ အခြေခံ 'စရဏ'		၃၂၈
ဆုတောင်းသင့် မတောင်းသင့်		၃၂၈
ပိဋကသုံးပုံ အချုပ်		၃၂၉
သီလ, သမာဓိ, ပညာ အနှစ်သာရ		၃၃၀

[ငေါ်]

သဒ္ဒါဌိကတရားတော်များ

အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
သိက္ခာ သုံးပါး သဘောသွား		၃၃၁
ဆင်းရဲက လွတ်ချင်ကြပေမယ့်		၃၃၂
ရတနာသုံးပါး ကျေးဇူး		၃၃၂
လျှပ်တပြက် ကုဋေတသိန်း		၃၃၄
သိက္ခာ သုံးဖြာ တခါထဲ ပြီး		၃၃၅
ဘုရားဆုံးမတာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ		၃၃၅
တိုက်ခိုက်လုယူ ဝိတ်ပင်၍ မရသော ပုဂ္ဂလိကစီးပွားချမ်းသာ		၃၃၆
ပါရမီတွေကတော့ အလုံအလောက်		၃၃၇
မှန်းသလောက်မက အပိုတွေပါ ရ		၃၃၉
တလောကလုံး ရိုက်ချုန်းလှစ်ဖွင့်		၃၄၂
ခုဘဝ ခုချက်ချင်း		၃၄၃
ဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ		၃၄၄
သဒ္ဒါဌိက ဓမ္မလမ်းစဉ်		၃၄၆-၃၅၀

မာတိကာ ပြီး၏။

ကျေးဇူးရှင်

ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

သဒ္ဓိဋ္ဌကတရားတော်များ

၁-ဘယ်သွားကြမလဲ

တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သီလ ဆောက်တည်လို့ ပြီးကြပြီ။ သီလ ဆောက်တည်ပြီး
လျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ။ ဖြည့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် မိမိ
စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးမယ်။ ယခုလဲ ချမ်းသာ
မယ်။ နောင်လဲ ချမ်းသာမယ်။

ပစ္စုပ္ပန် ချမ်းသာ၊ သံသရာချမ်းသာ နှစ်ဖြာကို ပေးစွမ်း
နိုင်တာဟာ ဘုရားရှင် အဆုံးအမတော်ကလွဲလို့ တခြား မရှိဘူး၊
ဘုရားရှင် အဆုံးအမဆိုတာ ပိဋက သုံးပုံဘဲ။

သဒ္ဓိဋ္ဌကတရားတော် ၁-၁-ပ-သ-၁

ပိဋကသုံးပုံ၏ လိုရင်းအချုပ်

ပိဋကသုံးပုံဆိုတာ အလွန်ကျယ်ဝန်းတယ်။

ပိဋကသုံးပုံကို အဆီထုတ်ပါဆိုလျှင် ‘ဗောဓိပက္ခိယ’တရား သုံးဆယ့် ခုနစ်ပါး ရတယ်။

ဗောဓိပက္ခိယ တရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးကို အဆီထုတ်လျှင် ‘မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး’ ရတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အဆီထုတ်လျှင် ‘သိက္ခာသုံးပါး’ရတယ်၊ သိက္ခာ သုံးပါး ဆိုတာ အဓိသီလ၊ အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာ ပါဘဲ။

သိက္ခာသုံးပါးကို အဆီထုတ်လျှင် ‘ဧကော ဓမ္မော=တရားတခု’ရတယ်။

ရုပ်ပေါ် နာမ်ပေါ် မှာနေပြီး ယခုလိုဆောင်ထားတော့ (ရှုမှတ်နေတော့) ကာယကံ သောင်းကျန်းမှု၊ ဝစီကံ သောင်းကျန်းမှု မရှိဘူး၊ အဲဒါ ‘အဓိသီလ’ လို့ ခေါ်တယ်။

အဓိသီလ အားကောင်းလျှင် စိတ်တွေ သောင်းကျန်းမှု မရှိဘဲ ငြိမ် ဝပ် ပိပြားပြီး တည်နေတော့တယ်၊ အဲဒါ ‘အဓိစိတ္တ’လို့ ခေါ်တယ်။

အဓိစိတ္တ(သမာဓိ)အား ကောင်းလို့ အချိန်ကြာလျှင် ဘယ်လူ၊ဘယ် နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာမှ ဖန်တီးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လျှပ်တပြက်အတွင်း ကုဋေတသိန်း ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတယ်။ ရုပ်ကို နာမ်က သိနေလျှင် ဖြစ်၊ ပျက်ကို သိတော့ တာဘဲ။ ဖြစ်၊ ပျက်ကို သိတာ ‘အဓိပညာ’လို့ ခေါ်တယ်။

အမျှားနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတခုဖြစ်တဲ့ နှာဖျား နှာဝမှဲ့၊ ထွက်လေ၊ ဝင်လေ နှစ်ရပ်ဟာ အမြဲ တိုက်ဝင်၊တိုက်ထွက်နေတယ်။

နှာဖျား နှာဝမှာ ကာယပသာဒ အကြည်က အထိခံ၊ ထွက်လေ၊ ဝင်လေ ဖြစ်တဲ့ လေနှစ်ရပ် ဝါယော ဖောဋ္ဌဗ္ဗက ထိတယ်။ ထိုအထိခံနဲ့ ‘ထိတာက ရုပ်၊ သိတာက နာမ်’ ဆိုတော့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ သူများ မေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်နှာဝကို ဉာဏ်နဲ့ စောင့်ကြည့်။ ဝင်တော့ ထိဝင်မယ်၊ ထွက်တော့လဲ ထိထွက်မယ်၊ ထိတာကို သိလျှင် သိနေလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြစ်ခွင့် မရလို့ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး ငြိမ်းတယ်၊ ငြိမ်းတော့ အေးတယ်။

မထိခင်ကလဲ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထိပြီးပြန်တော့လဲ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထိတုန်းကိုသာ သိလို့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကို ‘ပစ္စုပ္ပန်တဲတဲ’လို့ ဆိုတယ်။

ထိတာကို သိနေလျှင် “ရုပ်နှင့်နာမ်သာ ရှိပါကလား” လို့ သိလိမ့်မယ်၊ ရုပ်နာမ်မှတစ်ပါး ငါ-သူတစ်ပါး၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ မရှိဘူးဆိုတာ “ဘုရားရှင်၏ တရားတော် အမှန်ပါကလား” လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလိမ့်မယ်၊ သူများကို မေးနေဘို့ မလိုပါဘူး၊ နှာဖျားနှာဝမှာ လေထိတာကို သိနေလျှင် ထိုအချိန်မှာ အတ္တဆိုတဲ့ ကိုယ် မရှိဘူး။

ထိုသိနေတဲ့အချိန်မှာ ဉာဏ်အမြင် စင်ကြယ်တယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်တယ်၊ ထိတာကို သိနေတဲ့အချိန်မှာ “ရုပ်နာမ်မှတစ်ပါး ဘာမျှ မရှိပါကလား” လို့ သိတာကို နာမ်ရုပ်ကို ပိုင်းခြားပြီး သိတာမို့လို့ “နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” လို့ ခေါ်တယ်။

တထိထဲထိ တသိထဲ သိနေလျှင် အတ္တစင်၍ ဉာဏ်အမြင် စင်ကြယ်တဲ့ အကျိုးရတယ်၊ ဒါဟာ တဒင်္ဂပဟာန် ခဏအချိန်ကလေးမှာ ရတဲ့အကျိုး၊ နဲတယ်လို့များ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့။

“ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရတာများ ဘာမှလဲ မတွေ့ပေါင်၊ ဘာမှလဲ မရပေါင်” လို့ များ မမှတ်ကြနဲ့၊ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝ ဘုရားသာသနာနဲ့ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါမှာ

ဒီလို အကျိုးထူးများ ရနိုင်တယ်။ စားဘို့သောက်ဘို့ အသာထားပြီး အထူး ကြိုးစားကြ။

အချိန်တွေ ကုန်ခဲပြီ

မေး။ ။အချိန်အခါကကော မမြင့်မြတ်ဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မြင့်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အေးဗျာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က အရှင် ကောင်း အရှင်မြတ်များလို သောဝဏ္ဏသာတာဂုဏ်နဲ့ လိုက်ပါ ပြီး ဆောင်ကြပြီလားဆိုမှဖြင့် သူတော်ကောင်း အစားစား တို့ဟာ မိမိတို့အလိုရှိရာ၊ မှန်းရာဗောဓိနဲ့ ခုလဲ မပြည့်စုံနိုင် ကြပေဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါနဲ့ ဘုရားရှင်သာသနာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

ဖြေ။ ။ငါးထောင်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... အခု ဘယ်လောက် ရှိပလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါအုံး။

ဖြေ။ ။သာသနာ တဝက်ကျော်လာပါပြီ ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ဒါဖြင့် ဘယ်လောက် ကျန်တော့သလဲ။

ဖြေ။ ။နှစ်ထောင်လေးရာကျော် ကျန်ပါသေးတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... အခု လူ့သက်တမ်း ဘယ်လောက် ဆုံးဖြတ်ထား သလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။နှစ်ထရာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

ဖြေ။ ။၃၇-နှစ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် နောက် ဘယ်နှစ်နှစ် နေနိုင်သေးတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။၆၃-နှစ် နေနိုင်ပါသေးတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... တကယ်ကော နေရမှာတဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။အဲဒါတော့ မသိပါ ဘုရား။

မေး။ ။ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်နှစ်နှစ်အထိ နေရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မသိရပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး....ဇာတိရလာမှတော့ ဇရာ,ဗျာဓိ,မရဏ ဆိုတာတွေက တခါထဲ ပါလာကြတာဘဲ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မေး။ ။အဲဒီ အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်းတွေကို ခဏ နားကြပါဦး ဆိုလို့ကော ရကြရဲ့လား။ (မရပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဗျာ၊ သူတို့ကတော့ မနားကြပါဘူးဗျာ၊ တားထားလို့ကော ရရဲ့လား။ (မရပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... ဒါဖြင့် သေရမှာကတော့ သေချာနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး အေး....သေရမှာကတော့ လူတိုင်း သေချာပြီဘဲ။ နေရဘို့ကကော ဗျာ။ (မသေချာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... ဟုတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အသက်သုံးဆယ်ဆိုရင် အနှစ်သုံးဆယ် ကုန်ဆုံးသွားတာဘဲ၊ အသက် လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်ဆိုလဲ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ် ကုန်ဆုံးသွားတာဘဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ကို ပြန်ယူလို့ကော ရသလားဗျာ။
(မရတော့ပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အသက် ရောက်သလောက် အချိန် တွေကော ကုန်သွားကြပြီ၊ ဘာ မရလိုက်သလဲ။

ဖြေ။ ။မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... အဲသလို မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ မရလိုက်တော့ အဲဒါ ရှုံးတာပေါ့၊ နှစ်တွေ ကုန်သွားတာဟာ မြတ်သွား တာလား၊ ရှုံးသွားတာလား။

ဖြေ။ ။ရှုံးသွားတာပါ ဘုရား။

အေး....ဟုတ်တယ်၊ ရှုံးသွားကြတာမို့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေကို မဖြုန်းဘဲ လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ကြဘို့ပါဘဲဗျာ။

မေး။ ။အေး.... ဒို့ ဒကာ ဒကာမတွေ သေရမှာတော့ သေချာ တယ်နော်။

ဖြေ။ ။မှန်ပါ့၊ ဘုရား။

မေး။ ။နေရဘို့ကကော။ (မသေချာပါ ဘုရား။)

ကျန်းမာ သက်ရှည်လိုပါလျှင်

မေး။ ။နေကြရအောင်လဲ ရှိပါ့ဗျာ၊ ရှေး အရှင်သခင် အချို့များ တရာမက အသက်တရာကျော်နေ နေကြပါ ဗျာ၊ အရှင်

မဟာ ကဿပနှင့် အရှင် ကစ္ဆညးလှိုပဗျာ။ အချို့လဲ ရှစ်ဆယ်ကျော်အထိ နေရပါတယ်။ အဲသလို နေရအောင် ဂါရဝတရား နိဝါတတရား တို့နှင့် ပြည့်ရတယ်ဗျာ။ အေး.... နင်တို့ အဖေနဲ့ အမေများကို ကန်တော့ကြရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသူတွေရော ဟယ်။

ဖြေ။ ။ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသူတွေ ကိုယ့်ထက် တရက် တမနက် ကြီးသူကအစ-ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ ကန်တော့လဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ညအိပ်ရာဝင် ဘုရားကန်တော့တဲ့အခါ ကန်တော့ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။တခြား အချိန်တွေကောဟယ်။ (မကန်တော့ပါဘုရား။)

မေး။ ။ဟင်- မင်းတို့ဟာကလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘုရား ကန်တော့တဲ့ အချိန်မှ ကန်တော့တယ်လို့၊ သည့်ပြင် အချိန် တော့ ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့ သက်တူ ရွယ်တူကော လေးစားမှု ရှိရဲ့လား။ အေး-မင်းတို့ မေးရဦးမယ်၊ လမ်းမှာ ဘယ်သူယူယူ ဆိုပြီး ငွေတထောင်ထုပ်တွေ တနေရာစီမှာ ထားမယ်၊ မင်းတွေရင် ယူမှာလား။

ဖြေ။ ။ယူမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။နောက်ထထုပ် တွေရင်ကော။ (ယူမှာပါတဲဘုရား။)

မေး။ ။နောက်တထုပ် တွေရင်ကော။ (ယူမှာပါတဲဘုရား။)

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မေး။ ။ ငါတော့ ရပြီ၊ အခြား လိုတဲ့လူတွေ ရပါစေလို့များ မထားဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ မထားပါဘုရား။

မေး။ ။ မင်းနဲ့ အဖော်တယောက် ပါလာတယ် ဆိုပါတော့ အဲဒီအဖော် ယူပါစေ၊ ငါ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေမယ်၊ ငါက ရပြီးပြီလို့ ရှောင်ပေးမှာလား၊ ပြေးလုမှာလား။

ဖြေ။ ။ ပြေးလုမှာပါဘုရား။

မေး။ ။ အင်း.... မင်းဟာက မဟန်သေးပါဘူး၊ ငွေထုပ်ကျတော့ ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်၊ ကိုယ်ချည်း ပြေးလုမယ်ဆိုပြီး ဂါရဝတရား၊ နိဝါတ တရားကျတော့ ညဘုရားရှိခိုးမှ ကန်တော့တယ် တဲ့။

“သူက ငါ့ထက် ဘာသာတာမှတ်လို့၊ သူက ဘယ်လောက် တတ်လို့လဲ၊ ဘာမို့လဲ” ဆိုတဲ့စိတ်တွေဟာ မာနလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ မာနတရား မထားဘဲ ကိုယ့် မိဘ ဆရာသမား၊ ကိုယ့်ထက် အသက်၊ ဂုဏ်၊ ပညာ ကြီးသူများကို ဂါရဝ တရားရှိလျှင် အသက်တရာမက နေကြရပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီလူတွေကို တခါ ကန်တော့ရင် ဘယ်လောက်ရမလဲ၊ ဘထောင် က၊ ပါမလား။

ဖြေ။ ။ တထောင်မက ရပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ အေး.... ဒီလို တန်ဘိုး သိရင် ခုနက ငွေတထောင်ထုပ်ကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘဲ ပြေးလုသလို အရယူကြပါဗျာ။

ပါရမီမျိုးစေ့ ရှိပေမဲ့

မေး။ ။ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဘုရားရှင်က အစဉ် သနားပြီး
ညွှန်ကြားဆုံးမပေမဲ့ အကုန် ပါသွားကြရဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မပါပါဘုရား။

မေး။ ။ဘာကြောင့်လဲဗျာ။ (ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို မနာယူ
ကြလို့ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို အရယူကြ
မှဖြင့် သမ္မာသမ္ဗောဓိ၊ ပစ္စေက၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊
ပကတိ သာဝက အစရှိတဲ့ အစားစားသော ဗောဓိဆုများ
ကို မိမိတို့ လိုချင်လျှင် ရကြပါဗျာ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံး
အမနှင့် အခုနေ အခုချမ်းသာ ရ၊ အခုလဲ ချမ်းသာ နောင်
လဲ ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ။ ဥပမာ- ဒကာကြီးတို့ သစ်ပင်
စိုက်ကြဘူးရဲ့လား၊ စိုက်ကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ဘာပင် စိုက်
မလဲ။

ဖြေ။ ။စပါးပင် စိုက်ပါမယ်ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... စပါးပင် စိုက်တော့ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာရင်
ပေါက်သလဲ။

ဖြေ။ ။တညကြာပြီး နောက်တနေ့နံနက်မှာ အညွှောက်ကလေးတွေ
ထွက်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး....ဟုတ်ပြီ၊ တရက်ကြာပြီးရင် ပေါက်တဲ့ စပါးမျိုးစေ့
ကောင်းကောင်းတွေ ဒကာကြီးဆီမှာ ရှိပါတယ် ဆိုတော့
မစိုက်ဘဲ ထားလျှင် နောက်တနှစ်နေရင် ပေါက်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပေါက်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဘာကြောင့်တုံးဗျာ။ (မစိုက်လို့ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... ဟုတ်တယ်၊ မျိုးစေ့ကောင်း ရှိပေမယ့် မစိုက်ရင် မပေါက်သလို၊ ဘုရားအဆုံးအမကိုလဲ ယူမှ ရကြမှာပါဗျာ။ မယူကြတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဖြေ။ ။ကျွတ်တမ်းမဝင်ဘဲ ကျန်နေခဲ့ကြပါမယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး - အေး....ဒါကြောင့် ယူတတ်ရင် ရတယ်၊ မယူတတ်ရင် မရဘူးပေါ့ဗျာ။

ဝိဇ္ဇာနှင့်နေ သေမှာမကြောက်

မေး။ ။ဘုရားရှင် အဆုံးအမ ရလို့ ခုလိုရုပ်နာမ်ပေါ်နေတာကို ဘာ နဲ့နေတယ် ခေါ်လဲ။

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေတာပါဘုရား။

မေး။ ။ဘုရားရှင် အဆုံးအမနဲ့ မနေရင်ကောဗျာ။ (အဝိဇ္ဇာနဲ့ နေ တာပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး - ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေလို့ သေရင် ဘယ်သွားသလဲ။

ဖြေ။ ။ကောင်းရာသုဂတိပါ ဘုရား။

မေး။ ။အဝိဇ္ဇာနဲ့နေလို့ သေရင်ကော။

ဖြေ။ ။အပါယ်သွားရမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ကဲ....ဒါဖြင့်၊ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဖိုးကြီးတယောက် ဘုရားဝတ်တက်ပြီး နေတယ်၊ သို့သော်လဲ စိတ်ကတော့ ဟို

ရောက် ဒီရောက် ရောက်နေတယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်
ဂုဏ်တော်မှာ စိုက်စိုက်စူးစူး မနေပါဘူးတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ
သေသွားရင် ဒီအဖိုးကြီး ဘယ်မျှားရောက်လေမလဲ။

ဖြေ။ ။အပါယ်သွားရမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး....ဟုတ်ကဲ့လားနော်၊ စဉ်းစားပြီးမှ ပြော၊ သူက ဘုရား
ဝတ်တက်နေတာ၊ သေရင် ဘယ်ရောက်မတုံး အဲဒီအဖိုးကြီး။

ဖြေ။ ။အပါယ်ရောက်မှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဖြေ။ ။စိတ်က ဟိုရောက် ဒီရောက် ရောက်နေလို့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဪ....ဟုတ်လား၊ အပါယ်က ဘယ်နှစ်မျိုးရှိလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ် လေးမျိုးပါဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ဒွါကတော့ ဘုရားရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောရမှာဘဲ
ဗျာ။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ နေတယ်ဆိုတာ ဘာတွေနဲ့ နေတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။လောဘဆိုတာ ဘာတုံး။ (လိုချင်တာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ငါကတော့ အမျှားနားလည်အောင် ရှင်းရှင်း ဗမာ
လိုဘဲပြောမယ်၊ ပါဠိလိုဆိုလျှင် နင်တို့ နားရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့၊
လောဘဆိုတာ နှစ်သက်စုံမက်နေသမျှပေါ့ဟယ်။ အဲဒီ လို့
ချင်မှု နှစ်သက်မှု လောဘစိတ်နဲ့သေရင် ပြိတ္တာ ဖြစ်တတ်တယ်
ဆို မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။မှန်ပါဘုရား။

မေး။ ။ဒေါသဆိုတာ ကော ဟယ် ။(ရန်ဖြစ်တာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... နင်တို့က ရန်ဖြစ်ရင် ဒေါသဘဲလို့ ပြောကြတယ်။
ဒေါသဆိုတာ ရချင်တာလဲမရ၊ ရပြန်တာလဲ မလို့ နှစ်သက်
မှုမဖြစ်သမျှ ဒေါသ၊ အဲဒီ ဒေါသစိတ်နဲ့သေရင် ငရဲရောက်
တတ်တယ်တဲ့။ (မှန်ပါ့ ဘုရား။)

မောဟဆိုတာ ဒါနုမူ၊ သီလမူ၊ ဘာဝနာမူ မသိတဲ့စိတ်၊
အဲဒီ မောဟစိတ်နဲ့ သေရင် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ
သိထားကြ။

ကြိုက်ရာရွေး ဘယ်သွားကြမလဲ

မေး။ ။ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမနဲ့နေရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘယ်နတ်၊
ဘယ်ဗြဟ္မာမှ ပြုပြင် စီရင် ဖန်တီးမှု မပြုရဘဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့
အဲဒီ ရုပ်ပေါ်၊ နာမ်ပေါ်မှာ စိတ်ကလေးထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်
ရဲ့ ဖြစ်တာ ပျက်တာကို သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ သေရင်
နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန် မရောက်သေးတောင် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ
တော့ ဖြစ်မှာဘဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်သွားကြမလဲ။

ဖြေ။ ။နိဗ္ဗာန်သွားမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး....ကိုယ်သွားချင်တဲ့ ဆီကို သွားဘို့၊ သူများမေးဘို့ကို
လိုသေးသလားဗျာ။ (မလိုပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... ကိုယ့်ဟာကို ‘ငါ ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေတာပါဗျာ’ လို့ကော
ပြောဘို့ လိုသေးသလား။ (မလိုပါ ဘုရား။)

မေး။ ။သူများကိုကော ‘ငါ ဘာနဲ့ နေတာလဲ ဝိဇ္ဇာနဲ့လား၊ အဝိဇ္ဇာ
နဲ့လား’လို့ မေးရဦးမှာလား။ (မမေးရပါ ဘုရား။)

အေး....ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကို သိတယ်ဗျ၊ ဒါ့ကြောင့် သံသရာ တလျှောက်လုံး ဖြည့်ကျင့်လာတဲ့ ပါရမီတွေက ပြည့်စုံ လုံလောက် ကြပါတယ်ဗျာ၊ ဝီရိယနဲ့သာ ထူထောင် ကြ။

ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က ရှေးအရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်များ အလိုရှိရာ ဗောဓိနဲ့ အသီးသီး နိဗ္ဗာန်စံဝင် ကြသွားကြဘိသကဲ့သို့ အချိန်အခါ ဘဝမြင့်မြတ်တာ သိလို့ ထပ်တူညီမျှ ဆောင်ကြပါလျှင် သမာပတ် ရှစ်ဖြာအထိ မပြီးစီးနိုင်တာ မရှိ၊ ဝီရိယ သန်သန်နဲ့ မှန်မှန်ကြီး အချိန် အနည်းငယ်မျှ အချည်းနှီးမဖြစ်ရအောင် စိစစ်ကာ မိမိလဲ ဆောင်၊ တပါးသူများကိုလဲ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ပြီး ပျော် ပျော်ကြီး ဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ၊ ဝမ်းမြောက်ကြ။

သာဓု.... သာဓု.... သာဓု။

သီလကို ပြည့်စုံအောင်

“စေတီယင်္ဂဏဝတ်၊ ဗောဓိယင်္ဂဏဝတ်၊ ဆရာသမား
မိဘဝတ်၊ သားမယားဝတ်၊ ဒါတွေ လုပ်ရတာက စရဏ
ကုသိုလ်၊ သီလဘက်က ဗျာဒ။

ဒါတွေလုပ်ရင်းနဲ့ ဆောင်လို့၊ ရှုမှတ်လို့ကော မရဘူး
လား။ ဒီဝတ်တွေ မပြည့်ဘဲနဲ့ သီလ ပြည့်စုံပါ့မလား။

သီလ မပြည့်စုံရင် လိုလားတောင့်တတဲ့ ချမ်းသာကော
ရပါ့မလား ဗျာ၊ ချမ်းသာမှု မရှိရင် သမာဓိ မရဘူး၊
သမာဓိ မရတော့ ပညာလဲ မရနိုင်ဘူး ဗျာ”။

ဝေဘူဆရာတော်

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၂-ကြွေးပြေ တရားတော်

[ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ ဝေဘူ ချောင်း၌ လပြည့်၊ လကွယ် သီတင်းနေ့များ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သံဃာတော်များနှင့် သိမ်ဝင်ပြီး သိမ်မှ သံဃကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ တရား ပလ္လင်သို့ကြွလာကာ တရားချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။ ၁၃၃၃-ခုနှစ် ဝါခေါင်လ လကွယ်နေ့က ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အဋ္ဌင်္ဂသီလ ချီးမြှင့်ပြီးနောက် “မိမိတို့ ဆောက်တည်သည့် သီလကို ပြည့်အောင် ဖြည့်ကျင့်ကြပါက မိမိတို့ အလိုရှိရာ ဗောဓိဆုနှင့် စံဝင်နိုင်ကြောင်း” မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အောက်ပါ အတိုင်း မေးမြန်း စစ်ဆေးပြီး ဟောကြားတော် မူပါသည်။]

ဘယ်သူမပြု မိမိမူ

ဒီနေ့တော့ ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ဒို့က ကနေ့ အပိုဘဲ မေးပါမယ်ဗျာ၊ သူတို့ အရုဏ်တက်ကနေ ဒီနေ့တော့ ဥပုသ်နေ့ဘဲဆိုပြီး သီလဆောက်တည် ကြပြီးကတဲက အခုအချိန်ထိ ဘုရားအဆုံးအမနဲ့ နေကြ ထင်ပါဗျား၊ ဟုတ်ကြရဲ့လား။ (မဟုတ်ပါဘုရား။)

ဟေ...ဒါဖြင့်၊ ဘယ်လိုများ နေကြလဲ။ (နေတဲ့အခါလဲ နေပါတယ် ဘုရား၊ လွတ်တဲ့ အခါလဲ လွတ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဘယ်လောက်များ လွတ်ပြီး ဘယ်လောက်များ နေကြလဲ ဗျား။ [မဖြေကြပါ။]

ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားက “ငြိမ်နေပုံ ထောက်တော့ တောက်
လျှောက် နေကြ ထင်ပါဗျား။” (မဟုတ်ပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဒါဖြင့်၊ မေးရဦးမယ်ဗျာ၊ လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာ
စိတ်ကလေးဟာ ဘယ်လောက် ပျက်သတဲ့တုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။ကုဋေ တသိန်းပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပျက်တာ ကုဋေတသိန်းနော်။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....စိတ်ထဲမှာ ဣဋ္ဌာရုံရယ် အနိဋ္ဌာရုံရယ် တမျိုးစီ ပေါ်
နေတယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) အေး....အဲဒီ
ဣဋ္ဌာရုံနဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ တို့ဟာ ပြတ်သွားတယ် ဆိုတာများ ရှိ
သလား ဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိပါဘုရား၊ တမျိုးမဟုတ် တမျိုး ပေါ်နေပါတယ် ဘုရား။

အင်း....အဲသလို ပေါ်ပေါက်နေတာက သံသရာ တလျှောက်မှာ မိမိတို့
ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ကံတွေကြောင့် ကလျာဏမိတ္တ, ပါပမိတ္တတွေပါ
ဗျာ။ (မှန်ပါ့ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....အဲသလို ကလျာဏမိတ္တဖြစ်တဲ့ ဣဋ္ဌာရုံတွေ ပေါ်
လာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ။

ဖြေ။ ။လောဘ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။လောဘဖြစ်တာက ကုသိုလ်လား, အကုသိုလ်လား။

ဖြေ။ ။အကုသိုလ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပါပမိတ္တ ဖြစ်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ပေါ်လာတော့ကောဗျာ။

ဖြေ။ ။ဒေါသဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဒေါသဖြစ်တော့ ကုသိုလ်လား အကုသိုလ်လားဗျာ။

ဖြေ။ ။အကုသိုလ်ပါ ဘုရား။

အေး....အဲသလို ကောင်းတဲ့ အာရုံပေါ်လို့ လက်ခံလိုက်ပြန်ရင်လဲ နှစ်သက်မှု တဏှာ၊ လိုချင်မှု လောဘတွေဖြစ်တော့ အပါယ်ကို သွားစေတဲ့ အကုသိုလ်ဘဲ မဟုတ်လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

မကောင်းတဲ့ အာရုံ ပေါ်လို့ သိမ်းပိုက်မိပြန်ရင်လဲ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါသတရားများ ဖြစ်စေပြန်တော့လဲ အပါယ်စာ အကုသိုလ်ဘဲ ရတယ် မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။အဲ...ဒါဖြင့်၊ ဒီကလျာဏမိတ္တ၊ ပါပမိတ္တများဖြစ်တဲ့ ဣဋ္ဌာရုံ အနိဋ္ဌာရုံ တို့ဟာ မပေါ်ဘဲ ဘယ်အခါ နေတုံးဗျား။

ဖြေ။ ။ဘယ်အခါမှ မနေပါဘုရား၊ တခုမဟုတ် တခု အမြဲပေါ်နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... အဲဒါတွေက သံသရာတလျှောက် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အမှုတွေဘဲဗျာ၊ အဲသလို ဘယ်သူမပြု မိမိပြုခဲ့တဲ့ ကလျာဏမိတ္တဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပါပမိတ္တဘဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ပေါ်လာရင် ကိုယ့်မှာ ဘာရသလဲ။

ဖြေ။ ။အကုသိုလ်ဘဲ ရပါတယ် ဘုရား။

မီးတိုင်းငြိမ်းစေ နောတတ်ရေ

မေး။ ။အေး....ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတာ ဖြစ်တော့ နှစ်သက်မှု တဏှာနဲ့ လိုချင်မှု လောဘ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ တဏှာတို့ လောဘတို့က ဘာမှုတွေလဲဗျာ။ (မီးတွေပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဗျာ လောဘကလဲ မီး၊ တဏှာကလဲ မီး၊ ဒေါသက
ကောဗျာ။

ဖြေ။ ။မီးပါဘုရား။

မေး။ ။အေး.... အဲဒီတော့ ဘာပေါ်ပေါ် မီးလောင်ခံရတာဘဲ
မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။မှန်ပါ့ဘုရား။

အဲဒီတော့ သူတို့ ပေါ် ချင်တာ ပေါ်ပါစေ၊ ကိုယ်က ဘုရား
အဆုံးအမနဲ့နေတော့ သူတို့ ဝင်လို့ရသေးသလားဗျာ။ (မရ
တော့ပါဘုရား။) အေး....ဘုရားအဆုံးအမနဲ့သာ ကိုယ်ကနေ
တော့ သူတို့ ဝင်ခွင့်မရတာပေါ့ဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမဟာ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ အနော-
တတ္တရေအိုင်ကြီးနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီ ရေအိုင်ထဲကို လောဘမီး၊
ဒေါသမီး၊ ဘာမီးတွေဘဲ ကျလာလာ၊ ရေထဲကျ မီးငြိမ်း
သွားရသလို ဘာမှ အလောင်မခံရတော့ဘူး ဗျာ။ ကြား
လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

ကြွေးဟောင်းမဆပ် ကြွေးသစ်ထပ်

မေး။ ။အေး.... ထပ်မေးရဦးမယ်၊ စိတ်က မျက်စိတမှိတ် ငျှပ်
တပြက်အတွင်း ဘယ်လောက် ပျက်သတဲ့တုံး။

ဖြေ။ ။ကုဋေတသိန်းပါဘုရား။

အေး....ကုဋေတသိန်း ဖြစ်ပျက်တော့ကို သိမှ အဓိပ္ပာယ်လို့
ခေါ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ခန္ဓာအစဉ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့
တရားကိုသိမှဗျာ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမအသိနဲ့မနေရင် ခုနက
ပြောခဲ့တဲ့ဘယ်လောက်တဲ့လဲဟဲ့။ (ကုဋေတသိန်းပါဘုရား။)

အေး.... လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ ကလျာဏမိတ္တ၊ ပါပမိတ္တတွေ ကုဋေတသိန်းဟာ ကိုယ့်မှာ ကြွေးထပ်တင်တာပါဘဲဗျာ၊ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ခန္ဓာကိုယ်မှာ အစဉ်ပေါ်နေတဲ့ ဣဋ္ဌာရုံနဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေဟာ ဘယ်သူပြုနေတာလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုတာပါဘုရား။

မေး။ ။အေး....ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ သံသရာတလျှောက်လုံးက ပါလာခဲ့တဲ့ ကြွေးတွေကို ခုအချိန်အထိ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ စိတ်ကလေးကို မထားရင် လျှပ်တပြက်အတွင်း ကုဋေတသိန်း ကြွေးထပ်တင်ပြန်တော့ ကြွေးတွေ ရေတွက်လို့ ရပါဦးမလားဗျား။

ဖြေ။ ။မရတော့ပါဘုရား။

အေး....အဲဒါကြောင့် ဘုရားရှင် အဆုံးအမနဲ့ နေကြဗျာ၊ ဒါမှ သူဘာသာသူ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာကို ကိုယ်က မယူတော့ ကြွေးတွေ ကြေကုန်တာပါဗျာ၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ကိုယ်က မယူတော့ ကြွေးသစ်လဲ တိုးသေးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မတိုးတော့ပါဘုရား။

အဲဒီတော့ ကြွေးသစ်လဲ မတင်၊ ကြွေးဟောင်းလဲ ကြေပြီ၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာကို သိမှ အဓိပညာဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။)

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၂၄-နာရီ တစပ်ထဲ ရအောင်

အေး....ဒီတော့ ဘုရားရှင် အဆုံးအမဖြစ်တဲ့ အသိစိတ် ကလေးနဲ့ နေဘို့ရာက ဘယ်နေရာမှာမှ နေလို့ ဖြစ်တယ်လို့ ကန့်သတ်ထားချက် ရှိသေးသလားဗျာ။ (မရှိပါ ဘုရား။)

မေး။ ။တယောက်ထဲ နေရင်းရောဗျာ ဖြစ်ရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

အများနဲ့ရောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ထိုင်နေရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

သွားရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး.... အဲသလို ကန့်သတ်ချက်မရှိ၊ ဣရိယာပုထ် လေး ပါးလုံးလဲ ဖြစ်၊ တယောက်ထဲလဲ ဖြစ်၊ အများနဲ့လဲ ဖြစ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး....ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်မှာနေနေ နေလို့ရပြီ။

မေး။ ။ပိုက်ဆံကော ကုန်ရဦးမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မကုန်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အချိန်ကော သီးခြားယူရသေးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မယူရပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာများ ခက်သတုံး၊ ထားရတာကော ပင်ပန်း လို့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မပင်ပန်းပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာ ခဲယဉ်းသတုံး။ (ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘုရား။) အေးပါလေ....သူတို့က ဟိုဥပမာလိုပေါ့ဟယ်၊ နင်တို့ စီးပွားရှာတာ သိပ်အများကြီးရတော့ ဘေးလူတွေက ‘ခင်ဗျားတို့ ရွှေတွေ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ရသလဲ’လို့ မေးတော့ ပြောကြရမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မပြောပါဘုရား။

မေး။ ။ဘာကြောင့်လဲ။ (မပြောအပ်လို့ပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....အဲသလိုပါ ရွှေ-ငွေနဲ့ တရားရတနာ ဘယ်ရတနာက မြတ်လဲ။

ဖြေ။ ။တရားရတနာက မြတ်ပါတယ် ဘုရား။

အေး.... အဲဒါကြောင့် ဒို့ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေက ဖွင့်မပြောကြတာပါလေ။ ယခု ဘယ်အချိန် ရှိပါသလဲ။ (ည ၇-နာရီပါ ဘုရား။)

အေး....အရုဏ်တက်၍ အချိန် ဘယ်လောက် ရသေးလဲ။ (၁၀-နာရီလောက် ရပါသေးတယ်ဘုရား။) အေး....အေး.... သူတို့က တဆက်ထဲ ဆောက်တည်ကြမှာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ကြွေးတွေပြေအောင် ကြိုးစားကြဗျာ။

အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ ဝီရိယနဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေက စောင့်နေပါတယ် အကျိုးပေးမလို့ပါဗျာ။ ကဲ-ကဲ.... အားလုံးဘဲ အသီးသီးဆောင်ကြတာ အောင်ကြပါပြီဗျာ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

၁၃၀၁၀

ကြီးပွား ချမ်းသာလိုပါလျှင်

“ဒို့ဘုရားသာသနာက နေပူအောင်လုပ်လို့လဲ ရတယ်၊
မိုးရွာအောင် လုပ်လို့လဲ ရတယ်၊ လူလာအောင် လုပ်လို့လဲ
ဖြစ်တယ်၊ လူမလာအောင်လုပ်လို့လဲ ဖြစ်တယ်၊ သစ်ပင်ရှိရင်
ဆွမ်းရှိတယ်။

မင်းတို့ ဘုရားကြည်ညိုတာက မတဲ့,တဲ့ သူငယ်ချင်း
အိမ်အလည်လာသလောက်မှ မကြည်ညိုလို့ မင်းတို့မှာ
ဘာအကျိုးထူးမှ မခံစားရဘူး။

မတဲ့,တဲ့ သူငယ်ချင်းလာရင် ကိုယ်က မခေါ်ချင်
တောင်မှ စားချိန်ကျရင် ‘ဟိုကောင် ကျွေးလိုက်’ဆိုပြီး
မင်းတို့ဒကာမကို ပြောမယ်၊ စားပြီးတော့လဲ ‘ဟိုဟာတွေ
ဆေးပြီး သိမ်းထား’လို့ ခိုင်းမယ်။

ခုတော့ မင်းတို့ဟာက ဘုရားဆွမ်းမှန်မှန် မလှူချင်
ဘူး၊ ဆွမ်းတော်တင်ပြီးလဲ ကျီးစားစား ကြွက်စားစား
တနေကုန် ပစ်ထားတာဘဲ မဟုတ်လား၊ ဘုရားကိုသာ
အသက်ထင်ရှားရှိသလို မင်းတို့ ကြည်ညိုတတ်ရင် ခုလို
မဆင်းရဲဘူး”

ဝေဘူဆရာတော်

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၃-ဗုဒ္ဓိဗုဒ္ဓိတရ လုံ့လပြု

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ ကျင့်ကြ။ ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ဟာ အကြွင်း အကျန်မရှိ အကုန်လုံး ပြီးစီးအောင်မြင်ကြရေဗျာ။

ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာ တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ကို ပြီးစီးခြင်းငှါ အလိုရှိကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာ တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ ပြီးစီးနိုင်ပါတဲ့ သီလကို ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြည့်ကြ ကျင့်ကြ။

သီလ၌တည်ပြီး ပြုကြတဲ့ နှစ်သက်ဖွယ် ကုသိုလ်တို့ဟာ အသီးသီး တောင့်တတဲ့အတိုင်း အကြွင်းအကျန် မရှိ အားလုံး ပြီးစီး အောင်မြင်ကြတယ်၊ အပြီးအဆုံးတိုင် အောင် ဆောင်တယ်ဗျာ။

သီလ၌ တည်ပြီးလျှင် ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ နှစ်သက်ဖွယ်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ စီမံ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ အလှူဝတ္ထုကို ရှိသေလို့၊ အလှူခံကို ရှိသေလို့ စိတ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီး အတုအတူ မရှိပါတဲ့ ဘုရားရှင်

သာသနာကို ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းကို သူတပါးတို့ကို အစေအပါး မခိုင်းဘဲ
ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင်ဆက်ကပ် လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်းပြု။

ရလို့သောဆု ဆန္ဒပြု

အလိုရှိအပ်တဲ့ အဆင်သင့် မှန်းထားပြီးသား ရှိပါတဲ့ အသီးသီးသော
ဗောဓိတို့တွင် ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ဗောဓိနှင့် “နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်ရပါလို့၏”လို့
အဲဒီလို ဆုယူ ဆုတောင်းကြရတယ်။ တောင့်တတဲ့အတိုင်း နိဗ္ဗာန်သို့
စံဝင်သွားကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ရေတွက်ခြင်းငှါ
မစွမ်းနိုင်အောင် များပြားကြတယ်။

ဗောဓိဆိုတာ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိတာ မြင်တာကို
ဗောဓိလို့ ခေါ်တယ်။ ဗောဓိသည် သမ္မာသမ္ဗောဓိ၊ ပစ္စေကဗောဓိ၊ သာဝက
ဗောဓိ၊ သာဝကတွင်မှ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ပကတိသာဝကရယ်
လို့ အသီးသီးရှိကြတယ်။ တေဒဂ် ရာထူးဌာနန္တရတို့မှာလဲ ကိုယ်အလိုရှိရာ
နှစ်သက်တဲ့ တေဒဂ် ရာထူးဌာနန္တရနဲ့ ‘နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်ရပါလို့၏’လို့ ဆုယူ
ဆုတောင်းကြရတယ်။ အဲဒီလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးစီးအောင်မြင်လို့
နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်ကြသွားတော်မူကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ
မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားကြတယ်။ အားလုံး စိတ်နှလုံး အလိုရှိတဲ့
အတိုင်း ဤကဲ့သို့ ပြီးစီးကြတယ်။

ကောင်းခြင်းသုံးဖြာ ညီပါမှ

ဘာလို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း အသီးသီးပြီးစီးနိုင်ပါ
သတုံးဆိုတော့ အခါကောင်းလို့၊ ဘဝကောင်းလို့ ဝီရိယကောင်းကြတဲ့
သူတော်ကောင်းများ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝပါတယ်။
ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါ၊ ဘုရားသာသနာ ရှိတဲ့အခါဟာ ‘အခါကောင်း’
မည်တယ်။ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝကို ရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့

ဟာ ‘ဘဝကောင်း’ မည်တယ်၊ ကိုယ်အလိုရှိရာ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိနှင့် ပြီးလောက်အောင် ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်းများကဲ့သို့ ဝီရိယကို ထူထောင်ပြီးတော့ မှီအောင် ညီအောင် ဤကဲ့သို့ ဖြည့်ကျင့်ရတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဖြည့်ကျင့်လို့ ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ သဒ္ဓါတို့ကို မှီကြ ညီကြပြီ ဆိုမှဖြင့် ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်းတို့ကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ဆိုက်လာ ရောက်လာတဲ့အတွက် ပြီးစီးအောင်မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။

တောင့်တရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ဟာ အခါမလင့် ဆိုက်လာ ရောက်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြရတယ်၊ ပျော်ကြရ ရှင်ကြရတယ်။ တဓဏစာ တဘဝစာ မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် အကုန်လုံးကို လုံ့လောက်တာဗျာ။

အခါကောင်း၊ ဘဝကောင်းတာကို သိပြီးလျှင် ရှေးအရှင်မြတ်များ၏ လုံ့လ ဝီရိယကို မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်ပြီး ဖြည့်ကျင့်ကြ။ အဲဒီလို ဖြည့်ကျင့်ကြပြီ ဆိုမှဖြင့် တောင့်တချက် အသီးသီးတို့ဟာ ဒို့ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ အကြွင်းအကျန်မရှိ ပြီးစီးအောင်မြင်ကြသလို ကေန္တ ပြီးစီးအောင်မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဤကဲ့သို့ တောင့်တရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးရှိတဲ့ နေရာမှာ ‘ငါတို့သည် ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာသုခ၊ ဤကဲ့သို့ တောင့်တချက်တို့ ပြီးစီးလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး’ လို့ အဲဒီလို မမှတ်ကြနဲ့။ လုံ့လ ဝီရိယ ထူထောင်ပြီးတော့ မှီအောင်သာ၊ ညီအောင်သာ ပြုကြပါ။ ပြုကြပြီဆိုမှ ဖြင့် မှီတဲ့ညီတဲ့အချိန်အခါမှာ အခါမလင့် ပြီးစီးအောင်မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။

အားလုံး ပြီးစီးအောင်မြင်ကြတော့ ဘာသိရသတုံး ဆိုတော့ ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အသီးသီးတို့ဟာ ဘုရားထံ

မှောက် အစဉ်အတိုင်း ပူဇော်ခြင်းအလို့ငှါ ရောက်ကြတယ်။ အဲဒီလိုရောက် တဲ့အခါမှာ၊ ဘုရားရှင်ကျက်သရေတော်ကို မျက်မှောက်အားဖြင့် ကြည်ညို ကြရတဲ့အခါမှာ ဘယ်လူ ဘယ်နတ် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ အားမရနိုင်၊ မရောင့်ရဲ နိုင်ကြဘူးတဲ့ ဗျာ။ ဘုရားရှင်က အစဉ်သနားပြီးတော့ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိပါတဲ့အတိုင်း များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ကို သိစေတော်မူပါ တယ်။ ဤကဲ့သို့ သိစေတော်မူတယ်ဆိုတာဟာ တရားဟောတာ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

မေး။ ။အဲဒီလို သိစေတော်မူတဲ့ (ဟောတော်မူတဲ့) အခါကျတော့ သံသရာတလျှောက်လုံးက တောင့်တရည်ရှယ်ချက် အသီးသီး တို့ဟာ ခဏတမူဟုတ်ချင်းအားဖြင့် ပြီးစီးအောင်မြင်ပါတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာ အစားစားတို့ဟာ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှလို့များ ရေတွက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါရဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ရေတွက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဘုရား။

အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခါကောင်းလို့၊ ဘဝကောင်းလို့ ဝီရိယကောင်းကြတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ အောင်မြင်ကြပုံဗျာ။

အခါမရွေး အချိန်ကောင်း

မေး။ ။ဒီတော့ ဤကဲ့သို့ ခဏတမူဟုတ်ချင်း အချိန်မှာပင်လျှင်ဘဲ အသီးသီးတို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးစီးကြ သည်သာ ဖြစ်တော့ အချိန်သည့်ထက် ရွှေရွှေ လျားလျား များများကြီးဆိုတော့ ရေတွက်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရေတွက်နိုင်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒီအချိန်တွေရှိသမျှ ဘုရားထံမှောက် ရောက်ကြပါတယ်။
 လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ ဘုရားထံမှောက် ရောက်လို့ ဒီလို အစီး
 အပွား တောင့်တပြီးတော့ကို မရကြတဲ့ အချိန် အခါရှိပါ
 သလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိပါဘုရား။

မေး။ ။ရောက်ကြတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ရော စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တ
 တဲ့အတိုင်း မပြီးကြတာ ရှိသလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါဘုရား။

ဒါကြောင့် ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်က
 စပြီးတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာပင် များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာ
 အပေါင်းတို့ဟာ ဘုရားထံမှောက်ကို ဒီလိုအစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီးတော့
 လေးစားကြည်ညို ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြတဲ့အခါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
 ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိပါတဲ့အတိုင်း သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် များစွာ
 သော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့အား (ဟောကြား) သိစေတော်မူပါတယ်။ သိစေ
 တော်မူတဲ့အခါ ကျပြီဆိုမှဖြင့် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းမွန်
 စွာ မှတ်သားပြီး မချတဲ့ ဝီရိယနှင့် လေးဖြာသော ဣရိယာပုထ်တို့ကို
 တဆက်ထဲ ထူထောင်ပြီးတော့ လိုလားတဲ့တောင့်တချက်တွေ ပြီးအောင်ဟာ
 ယူကြတယ်။ ယူကြတော့ အဲဒီလို ရပါတယ်ဗျာ။

ယခုကောဆိုတော့ ယခုလဲဘဲ ဘုရားရွှေလက်ထက်က ဘုရားရှင်ပွင့်တော်
 မူသည့် အချိန်ကစပြီးတော့ ဆက်ကာ ဆက်ကာအားဖြင့် ဘုရားရှင်
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည့်အချိန်အထိ တဆက်ထဲ တောင့်တရည်ရွယ်ချက်
 တွေဟာ အားလုံး အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာ
 တို့ ယူကြလို့ ပြည့်စုံကြတာကို ဂဏန်းနဲ့ဆိုရင် မရေတွက်နိုင်ဘူး ဆိုတော့

ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားတဲ့ အချိန်တွေမှာ များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ တောင့်တချက်နှင့် ပြည့်စုံကြတာတွေဟာ ဘယ် ရေတွက်နိုင်မှာတုံးဗျာ့။

မေး။ ။ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သွားပြီးတဲ့နောက် ထားတော်မူခဲ့တဲ့ အဆုံးအမ ရှိတယ်။ ရှိပြီးတော့ ဤကဲ့သို့ သိပြီးတော့ လိုက်နာကြပါတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့မှာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း လိုက်နာဖြည့်ကျင့်ကြတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ပင်လျှင်ဘဲ စိတ်နှလုံးတောင့်တတဲ့ အတိုင်းကော မပြီးပေဘူးလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။ပြီးပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ပြီးပါတယ်ဗျာ့၊ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဆိုတော့ တဆက်ထဲ တသားထဲ အချိန်တွေပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့လား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ယခုကော ကိုယ်အလိုရှိတဲ့တောင့်တချက်ကို ယူမယ်ဆိုရင် မပြီးနိုင်တဲ့အချိန် ရှိမှာလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။မပြီးနိုင်တဲ့အချိန် မရှိပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဣရိယာပုထ် လေးပါးရှိတဲ့အနက်မှာ ဘယ်ဣရိယာပုထ်နှင့်တော့ ဆောင်လို့ ယူလို့ မပြီးဘူးဆိုတဲ့ ဣရိယာပုထ်များ အချိန်များ ရှိပါသလား။

ဖြေ။ ။မပြီးတဲ့အချိန်၊ မပြီးတဲ့ဣရိယာပုထ်ရယ်လို့ မရှိပါဘုရား။

ပိဋကသုံးပုံလုံး ဆင်းရဲမှ လွတ်ရေး

အဲဒီတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ အချိန်အခါဘဝကို သိပြီးတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာဘဲ ရှေးအရှင်တွေဟာ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ထူထောင်ပြီး

တော့ ယူကြလို့ ပြီးတာကို သိကြပါတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမပါ တဲ့ အဆုံးအမဆိုတာ၊ ဘယ်သင်းတွေပါလဲ-ဆိုရင် အားလုံးသော သံဃာ တော်အပေါင်း အရှင်ကောင်းတို့ဟာ မေတ္တာတည်းဟူသော မိုးစေ့ပြီး သကာလ သုံးဖြာပိဋကတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ပို့လို့၊ ချလို့၊ ဟောလို့၊ ပြော လို့၊ သွန်သင်ဆုံးမပြီးသကာလ အခွင့်အခါ အချိန်ရှိတိုင်း ရှိတိုင်း မလပ် ရအောင် အားလုံးတို့ကို ညွှန်ကြား ဆုံးမပြီးတော့ နေတယ်။

အဲဒီလို မေတ္တာမိုး စေ့ပြီးသကာလ အခွင့်အားလျော်စွာ၊ အချိန်အား လျော်စွာ အစဉ်မပြတ်အောင် ညွှန်ကြား ဆုံးမ ပြီးတော့ နေကြသည်အား လျော်စွာ အားလုံးသော ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမ ပါတဲ့ အဆုံးအမ ဖြစ်တဲ့ သုံးဖြာသော ပိဋကတော်တို့ကို ကိုယ်နဲ့ တန်သလောက်တော့ ပြွန်းတီး လိမ်မာမှုများ ရှိကြပါတယ်။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတတွေ မနဲကြပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လို လိမ်မာမှုရှိပါသလဲဆိုရင် ဘုရား ရှင် ဆို ဆုံးမ ပါတဲ့ အဆုံးအမကို စ၍ ပြောတော့မယ်လို့ တလုံးတလေမျှ စလိုက်ရင်ဘဲ အားလုံးသော ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ သိရှိ နားလည်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

မေး။ ။ဘယ်လိုသိရှိနားလည်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါသလဲဆိုရင် ‘ဒါက သုတ်ပါဗျာ၊ ဒီဟာကတော့ အဘိဓမ္မာပါ၊ ဒါက ဝိနည်း ပါ’ လို့ ယခုလို အားလုံးဘဲ သိရှိကြတယ်မဟုတ်လား ဗျာ။

ဖြေ။ ။မှန်ပါ့ဘုရား။

အေး.... အဲဒါ ဘာတုံးဆိုတော့ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ကြတဲ့ သံဃာတော်အပေါင်း အရှင်ကောင်းတို့ဟာ အစဉ်သနားပြီးတော့ မေတ္တာ မိုး စေ့ပြီးသကာလ အခါခပ်သိမ်း ညွှန်ကြား ဆုံးမမှုကို ရကြသည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ ပြွန်းတီး လိမ်မာကြပါတယ်။ ဒီတော့ ဤကဲ့သို့ သုံးပါးသော

ပိဋကဆိုတာ များပြား ကျယ်ဝန်းတယ်ဗျာ။ အရှင်ကောင်းတွေဟာ ပို့လို့၊ ချလို့၊ ပြောလို့၊ ဟောလို့ မပြတ်အောင် နေပင် နေငြားသော်လဲ ဒီဟာတွေဟာ ကုန်ဆုံးနိုင်တယ်လို့ မရှိအောင် အသီးသီး များပါတယ်။ ဘာ လို့တုံးဆိုတော့ အတု အတူ မရှိပါတဲ့ ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားဆုံးမ တော်မူတဲ့ အဆုံးအမ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှ မလိုရအောင်၊ အကြွင်းအကျန်မရှိ ပြည့်စုံအောင် ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိပြီးတော့ ဆုံးမ တော် မူပါတဲ့ အဆုံးအမများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ များပြားနေပင် နေငြားသော်လဲ စင်စစ်မှတော့ သုံးဖြာသော ပိဋကဟာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခုပါဘဲဗျာ။ များပင်များငြားသော်လဲ အဲဒီ လို ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမ၊ သုံးဖြာသော ပိဋကတို့ဟာ ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခု’ ဆိုတာကိုလဲဘဲ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်ဖြစ်ကြတဲ့ သံဃာတော်အပေါင်း အရှင်ကောင်းတို့ဟာ မေတ္တာမိုး စေ့ပြီးသကာလ ထပ်တလဲလဲ အမျိုးမျိုးအဖြာဖြာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှု ဖြစ်တယ်လို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမတယ်။ ဒါကလဲ သူတို့ သိရှိနားလည်ပြီးသား အဆင်သင့်ရှိပြီးမဟုတ် လား၊ အဲဒီလို ရှိကြပါတယ်။

မေး။ ။ ဒီတော့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခုဆိုတာမှတ်သားပြီး “ဒါကသုတ်၊ ဒါက ဝိနည်း၊ ဒါက အဘိဓမ္မာ” အားဖြင့် အားလုံး အမျိုး မျိုး အဖြာဖြာ မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်ဖြစ်တဲ့ အရှင်ကောင်း တွေဟာ မေတ္တာမိုး စေ့ပြီးသကာလ ထပ်တလဲလဲ ညွှန်ကြား ဆုံးမထားလို့ မှတ်သားပြီး ထားတာကို ထိုင်ပြီး ပြောမယ်ဆို ရင် ကုန်အောင်ပြောနိုင်ကြရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ မပြောနိုင်ပါဘုရား။

အများကြီးထဲက မှန်မှန်တခု

ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ထိုင်ပြောရင် အရှင်ကောင်းတွေရဲ့ ညွှန်ကြား ဆုံးမ ထားတာကို မှတ်မိတဲ့ အဆုံးအမတွေကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပြောရင် ကုန်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိသလောက် ကုန် မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါလဲဘဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို ရှိမှာဘဲဗျာ။ အဲဒီလို များပြားပြီးတော့နေတဲ့ အဆုံးအမတွေအားလုံးဟာ ဆင်းရဲမှု လွတ်မှုတခု ပါဘဲ။ အားလုံးဆင်းရဲမှု လွတ်မှုတခုဆိုတော့ များများ အကုန်လုံး မဟုတ် ပါဘူးဗျာ၊ ဘုရား ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေကို မှန်မှန်များ များကြီး သိပြီးသား ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို မှန်မှန် များများ မှတ်သားသားတဲ့အထဲက အဆုံးအမ မှန်မှန် တခုကိုပေါ့ဗျာ။ ဟော-ဝီရိယသန်သန်နှင့် ထူထောင်ပြီးတော့ ကြည့်ပါ၊ သိပါလိမ့်မယ်။

မေး။ ။ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ထိုထိုအာရုံတပါး မသွားရအောင် စိုက်စိုက်စူးစူး ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမမှန်မှန် တခု ကို ရှေးသူတော်ကောင်းတွေကဲ့သို့ ဝီရိယသန်သန်နဲ့ အဲဒီလို ထူထောင်ပြီးတော့ စိတ်ကို ဤကဲ့သို့ ထားမယ်ဆိုရင် ယခုထား ရင် ယခု မနေကြပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။နေပါတယ် ဘုရား။

အေး...နေတယ်ဗျာ။ ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမပါတဲ့ သုံးဖြာသော ပိဋက တို့ဟာ များပြားပါတယ်။ များပင် များငြားသော်လဲ အားလုံးတို့ဟာ ဆင်းရဲမှု လွတ်မှုတခုဘဲလို့ ဤကဲ့သို့ သိရှိပြီးသား ဖြစ်သည့်အားလျော် ညီစွာ ဒီများများကြီးထဲက ဘယ်သင်းရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်အလို ရှိရာ နှစ်သက်တဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမတဲ့ အဆုံး

အမမှန်မှန်တခုကို ရှေးအရှင်များလို ထပ်တူညီမျှ ဝီရိယသန်သန်နဲ့ ယခုလို ထူထောင်ပြီးတော့ကို အာရုံပြုဗျာ။ ဤကဲ့သို့ အာရုံပြုလို့ရှိရင် ထိုထိုအာရုံ တွေ့နောက်ကို သွားပြီးတော့ နေတဲ့စိတ်ဟာ မသွားတော့ဘဲနဲ့ စိုက်စိုက် စူးစူးကြီးနေမယ် မဟုတ်လားဗျာ။

အကာလိကော ဓမ္မော

မေး။ ။အဲဒီလိုတည်နေတဲ့ အချိန်အခါကျတော့ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေ တတ်တဲ့ လောဘ ရှိပါဦးမလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒေါသကော ရှိပါဦးမလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

မေး။ ။မောဟကော ရှိပါဦးမလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါဘုရား။

မေး။ ။အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မရှိဘူးဆိုရင် ကြောက် ရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှုတွေဟာ ရှိပါသေးသလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး...အဲဒီလို ကြောက်ရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှုတွေ မရှိဘူးဆိုတော့ ချမ်းသာဒါလား၊ ဆင်းရဲဒါလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ချမ်းသာပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒီလို ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ဝီရိယ သန်သန်နှင့် ဒီလိုအာရုံပြုပြီး ဝီရိယ ထူထောင်မယ်ဆိုတော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်ဟာ ဆိုင်းနေပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မဆိုင်းပါ ဘုရား။

အေး...မဆိုင်းဘူးဗျာ့။ အဲဒီလို သန်သန် မှန်မှန် မှတ်ပြီး ထာရုံပြု
ထားကြ၊ ကြားလား။ (မှန်ပါ၊ ဘုရား။) အေး...အဲဒီလိုထားရင် ယခု
ချက်ခြင်း ဝိရိယိပိဟိဟာ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီက ဘုရားအလို
ကျတော့ ငွေအပ်ပြောရင် အပြောသိသာ ပြစ်သောကြောင့် ပြောဆိုနေ
တာက ကြာချင်ကြာပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

‘ထာပါ’ဆိုတဲ့အတိုင်း ဗိမိသိပြီးသားထဲက မှန်မှန်တခုကို ယခု
ချက်ခြင်း သန်သန်ဝိရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီးထားလိုက်ရင် ဝိရိယိပိဟိဟာ
မဆိုင်းဘဲနဲ့ ချက်ခြင်းပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကြားကြရဲ့လား။ (မှန်
ပါ၊ ဘုရား။) ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်ဗျာ့။ အဲဒါ ‘အကာလိကော’လို့
ခေါ်တာဗျာ့။ သို့သော်လဲဘဲ ဒီကတော့ သိလို့မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ယခု
ပြောတဲ့အတိုင်း ထားလို့ ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုရင် မှန်တယ်ဗျာ့။ ဒကာ
ကြီးတွေ ပြောတာကိုကြားပြီးတော့ ပြောလိုက်ရတာဘဲဗျာ့။ ဒီဘုရားအလို
ထော်က ဒီလို ဒီလိုလို့ ပြောတာနဲ့ သူတို့မှတ်ပြီးသားပြစ်လို့ ဆီပြီးသား
ကို ပြောရတော့ လွယ်တယ်ဗျာ့။

ဗဟုသုတ ပျားကုန်ကြ

ဒီက ဝိရိယသန်သန်နဲ့ ထားလိုက်ကြပါဆိုတော့ ဆိုလို့မ မဆုံးခင် အား
လုံး ထားပြီးကြပြီ ထင်တယ်။

ပေး။ ။ဘယ်နှယ်တုံး၊ အားလုံး မဟုတ်သေးဘူးလား။

ပြေး။ ။အားလုံး မဆိုနိုင်သေးပါ ဘုရား။

ပေး။ ။အားလုံးပြောလို့ အားလုံးကြားတယ် မဟုတ်လား။ အား
လုံးထားတယ်ဆိုတာ ကာကြီးက ချန်ထားရင် ခံချင်ပါ
မလား၊ ဘယ်နှယ်တုံး။

ပြေး။ ။တချို့က ဘယ်လိုထားရမယ်ဆိုတာ မသိသေးပါ ဘုရား။

မေး။ ။အံ့မယ်... သူတို့မှာ မှတ်ထားလိုက်တာ မနဲပါဘူးဗျာ။
မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက သွန်သင်ပြီး ထားတော်မူ
ကြလို့ အစဉ်အတိုင်း အခွန်ရှည်စွာ မပြတ်အောင် သူတို့
တတွေ ရကြတော့ နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ အားလုံး
သွက်လက် ဖျတ်လတ် နားလည်ပြီးသား။ မှန်မှန် တခုကို
သန်သန် ဝီရိယနှင့် ယခုန ထားလို့ဆိုတော့ သူတို့ရှိပြီးတာ၊
ထားပြီးတာ၊ ဒို့က မမေးခင်ကိုက နေ့လုံးလုံးဆိုတော့ ဘယ်
နှယ်တုံး နေတယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဘယ်လိုထားရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ နေတယ်-လို့
ဖြေပါမယ်ဘုရား၊ တချို့ ဒီအထဲမှာ လူငယ်တွေ၊ တရားမနာ
ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။မနာဘူးတာများ ရှိပါသလား။ ယခု ဒီ ရောက်လာကြတဲ့
ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ ရောက်ရာရောက်ရာမှာ
အားလုံး တရားဟောတဲ့ ဓမ္မကထိကချည်းဘဲ မဟုတ်လား
ဗျာ။

ဖြေ။ ။အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ တချို့ တာမှ မသိသေး
ပါ ဘုရား။

မေး။ ။နို့... ဒီလိုဆိုရင် ဒကာကြီးပြောတာ ဟိုက ဒကာကြီးတွေ၊
ဒကာမကြီးတွေက ခံချင်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဟိုက ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေကို ပြောတာ မဟုတ်
ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ကိုယ် မသိတာကို တပည့်တော်
ပြောတာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဟိုက ဒကာကြီးတွေ၊ဒကာမကြီးတွေက ခံချင်မှာမဟုတ်ဘူး
မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဟိုက ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေက သိပါတယ် ဘုရား။
တပည့်တော် မသိတာကိုသာ ပြောတာပါ။

မေး။ ။ဒါကတော့ ယခုန ဘာတုံးဆိုရင် မသိဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္စာက
သူလဲ အားလုံးထဲမှာ မပြတ်အောင် ရောက်ရာ ရောက်ရာမှာ
တရားဘဲ ဟောနေတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဒီလို မဟုတ်သေးပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လိုတုံး ဗျာ။

ဖြေ။ ။တပည့်တော် ဒါတွေ ရှောင်ပြောနေတဲ့ အပြောသမားပါ
ဘုရား။

ဒီလိုပြောရတာက ဒီလဲ ဒကာကြီးတွေ ရှောင်မေးထားပြီး ပြန်ပြော
ဥစ္စာ ရှောင်ပြောတာဗျာ။

ဒီသိတာ ဘာမှ မပါဘူးဗျာ၊ ဘုရား ဆိုဆုံးမတော်မူတဲ့ဟာကို
ပြောတာဘဲ၊ ကိုယ်သိတာ မပါပါဘူးဗျာ။ ဘုရားရှင် ဟောထား
တဲ့ အဆုံးအမတွေကို ရှောင်ပြီးလို့သာ ပြောနေတာ။

အဲဒီ ပြောတဲ့ဥစ္စာကို သေသေချာချာဖြစ်နေတဲ့ အထဲက ဘုရား
ဟောတော်မူတာကိုဘဲ ပြောတာဗျာ။

ဘုရား ဟောတော်မူတာကတော့ အကြွင်းအကျန် မရှိ၊ဘယ်
သင်းမှ မလိုဘူးဗျာ။ ဒီကသာ အဲဒါတွေကို ရှောင်ပြောမယ်ဆို
ရင် ကျန်နေတာ ရှိတယ်ထင်ပါတယ်ဗျာ။ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူ
တာကတော့ အကြွင်းအကျန် မရှိ၊ ဘယ်ဟာမှ လိုမှာ မဟုတ်ဘူး

ဗျာ။ ဒို့မှာ ရှောက်ပြောရင် ကျန်နေတာ ဘယ်လောက်များမှန်း
မသိဘူး။

မေး။ ။အဲဒီ ကျန်တာတွေအားလုံး ရှောက်ပြောနိုင်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြောနိုင်ပါ ဘုရား။

ဒို့တတွေက တောထဲမှာ ဖာသိဖာသာနေတော့ ကျန်မှာပါဗျာ။ သို့ပေမဲ့
အားလုံး လွယ်လွယ်ကို ပြောကြပါစို့ရဲ့။ ဘုရား ဆိုဆုံးမတော်မူထားတဲ့
သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတို့မှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ကြပါတယ်။ ဒီမှတစ်ပါး
သမထ ဝိပဿနာတွေကို ပြောရမယ်ဆိုရင်လဲ မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်တွေ
က သွန်သင်ထားသည့်အတွက် အကျဉ်း သင်္ခေပ၊ အကျယ် ဝိတ္ထာရတို့ကို
အားလုံး သွက်လက်ဖျတ်လတ်ကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ တချို့လဲ ရှိပါ
လိမ့်မယ်။

မေး။ ။ဒကာကြီးကတော့ ဒီလိုနေတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။မနေပါ ဘုရား။

မွေးကထဲက ရှူတတ်ကြ

ကဲပါဗျာ.... သူတကာ ဖြစ်တဲ့ဟာကို ပြောရမှာဘဲ။ အားလုံးသော
ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ အသက်မရှူကြ
ဘူးလားဗျာ။ ပါဠိတွေ ဘာတွေ ဆိုတာတော့ ရပြီးသားဖြစ်မှာဘဲ။
ဒို့က မသိတော့ အသက်ရှူတယ်လို့ ပြောမှာဗျာ။

မေး။ ။အားလုံးသော ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ အသက်
မရှူကြဘူးလား။

ဖြေ။ ။ရှူကြပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အသက်ရှူတဲ့အခါမှာ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ရှုကြသတုံး။

ဖြေ။ ။မွေးကထဲက ပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒီတော့ ထိုင်နေရင်းကော။

ဖြေ။ ။ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။မတ်တတ်ရပ်ရင်းကော။

ဖြေ။ ။ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။လမ်းသွားရင်းကော။

ဖြေ။ ။ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ခန္ဓာဝန်အတွက် စားဘို့သောက်ဘို့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေရင်းကော။

ဖြေ။ ။ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး... ဒီတော့ အိပ်ပျော်သွားတော့ကောဗျာ့။

ဖြေ။ ။အိပ်ပျော်သွားတော့လဲ အသက်ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်ကဲ့လား။

ဖြေ။ ။ရှုပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အမှုကိစ္စတွေများကြတော့ တခါတလေ ‘အသက်မရှုအား ပါဘူး’ ဆိုပြီးတော့ နေကြတာများ ရှိသေးသလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။အသက်မရှုအားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိပါဘုရား။

မေး။ ။အေး.... ဒါဖြင့် အားလုံး အသက် ရှုဘို့တော့ တတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းဘဲပေါ့ဗျာ့။ ဒါဖြင့် အသက်ရှုတတ်နေရင် မေးရဦးမယ်ဗျာ့။ အသက်ရှုတဲ့အခါကျပြီဆိုရင် စဉ်းစားပြီး နေလို့ရှိရင် လေကလေးဟာ ဘယ်အနားကို တိုက်ထွက်

သတုံးလို့ ယခုလို စိတ်ထဲက စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် မသိပေဘူး
လား။

ဖြေ။ ။သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဝင်တော့ကော လေကလေးဟာ ဘယ်အနားကလေးကို
တိုက်ဝင်သလဲဆိုတာ မသိဘူးလား။

ဖြေ။ ။သိပါတယ် ဘုရား။

ဒါဖြင့်ရင် အသက်ရှူတဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ လေကလေးဟာ ထွက်သွား
ပြီး ဘယ်အနားကလေးကို တိုက်ထွက်သတုံး၊ ဝင်တော့ လေကလေးဟာ
ဘယ်အနားကလေးကို တိုက်ပြီးတော့ ဝင်သတုံး၊ ယခုဘဲ စဉ်းစားကြည့်ကြ
စမ်းပါဗျာ။

[ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း တမိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ ထွက်
လေ ဝင်လေတို့ကို မှတ်သိနေကြပါသည်။]

မေး။ ။ကဲဗျာ....ဘယ်အနားကလေး တိုက်ထွက်သတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျားကလေးကို တိုက်ထွက်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဝင်တော့ကော။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျားကလေးကိုဘဲ တိုက်ပြီးတော့ ဝင်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒီလို ထွက်လေ ဝင်လေ နှစ်ရပ်တို့ကို အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာအားဖြင့်
ဘုရား ဆုံးမတော်မူပါတဲ့အတိုင်း ဘုရားရှင် အလိုတော်ကို သိပါတဲ့ မြင့်မြတ်
သော အရှင်သခင်တွေက ညွှန်ကြားဆုံးမလို့ အားလုံးတို့ဟာ နားလည်
ပြီးသား ရှိပါတယ်ဗျာ။ တခုထဲကိုပင်လျှင်ဘဲ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင်
ဘုရားရှင် အလိုတော်ကျ၊ ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေကတော့
များများကြီး ရှိထားကြပြီးသား ရှိပါတယ်ဗျာ။ သို့သော် အဲဒီလို ရှိထား

ပြီးသား အသီးသီးတွေကို နားလည်ပြီးသား ရှိပင်ရှိငြားသော်လဲဘဲ ယခု ပြောသလိုဘဲ ပြောရတယ်ဗျာ။

နှာဖျား နှာဝ တဆက်ထဲ သိနေမှ

မေး။ ။လေကလေးဟာ တိုက်ထွက်တော့ ဘယ် အနားကလေးကို တိုက်ထွက်သလဲ။

ဖြေ။ ။နှာသီးဝကို တိုက်ထွက်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဝင်တော့ကော။

ဖြေ။ ။နှာသီးဝကိုဘဲ တိုက်ပြီး ဝင်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်လို တိုက်စင်၊ တိုက်ထွက်တဲ့နေရာကို လက်နှင့်ထိပြီး ထားတော့ကို မသိပေဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။လက်နှင့်ထိပြီး ထားတော့ကို သိတယ်၊ အဲသည်လို သိတာကို နှုတ်က ဆိုရသေးသလား။

ဖြေ။ ။မဆိုရပါ ဘုရား၊ မဆိုဘဲနှင့် သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။လက်နှင့်ထိတော့ သိသလို လေဟာ တိုက်ပြီးထွက်တော့ ကော သိတာကို နှုတ်က ဆိုရသေးသလား။

ဖြေ။ ။မဆိုရပါ ဘုရား။

မေး။ ။တိုက်ဝင်တော့ကော။

ဖြေ။ ။မဆိုရပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပြီးတော့ သည်လို လက်နှင့် ထိပြီးထားမယ်ဆိုရင် သိတယ် ဆိုတာက အဆက်ပြတ်ပြီးသွားအောင် သိသလား၊ တဆက်ထဲ သိသလား။

ဖြေ။ ။တဆက်ထဲ သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး...ဒါဖြင့် ခုနကပြောသလို နှာသီးဖျားကလေးမှာ လက်နှင့်ထိတော့ တဆက်ထဲသိပြီးနေသလို လေကလေးက သည်နေရာကလေးကို တဆက်ထဲ တိုက်ထွက်နေတာဟာ ပြတ် ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြတ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပြန်ပြီးဝင်တော့ကော သည်နေရာကလေးမှာ ပြတ်ပြီးတော့ ကာ ဝင်သလား။

ဖြေ။ ။တဆက်ထဲ ဝင်ပါတယ် ဘုရား။

တဆက်ထဲ တိုက်ပြီးထွက်တော့ လေဟာ အေးအေး အေးအေးနှင့်၊ တိုက်ပြီးဝင်တော့လဲ အေးအေး-အေးအေးနှင့် သည်နေရာကလေးမှာ သိပြီးနေမယ်၊ ဟိုဘက်ကို လိုက် မသွားနှင့်။

မေး။ ။ဟိုဘက်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလဲ ဘုရား။

ဖြေ။ ။ထိပြီးနေတာကလေးကို မလွှတ်စေနှင့်၊ တိုက်ပြီး ထွက်နေ တာကလေးကို သိပြီးတော့နေ၊ ဟိုကို လိုက်မသွားနဲ့၊ ဟိုလိုက် သွားတော့ ဘာပြုတုံးဆိုလျှင် ထိတာကလေးကို သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ပြန်ဝင်ပြန်တော့လဲ တိုက်ပြီး တိုးပြီးဝင်တာ ကလေးကိုသာလျှင် သိနေဗျာ။ ဟိုလိုက်မသွားနဲ့၊ ပြီးတော့ တဆက်ထဲ သည်လိုသိပြီးနေမယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး...အဲဒါကို လက်နဲ့ထိလို့ တဆက်ထဲ သိသလို သိပြီးနေအောင် ဟာ အခုလဲ ထားကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ။

မေး။ ။နှာသီးဖျား နှစ်ခုကို နှစ်ခုစလုံးဘဲ မှတ်ရမလား၊ တခုထဲ မှတ်ရမလား ဘုရား။

ဖြေ။ ။တခုတဲထားပါ။ နှစ်ခုထားနေလို့ရှိလျှင် စိတ်နှစ်ခု ဖြစ်နေ ဦးမယ်ဗျာ။ လက်နှင့်ထိတော့ သိတယ်၊ အဲသည်လို သိတဲ့ နေရာမှာ တခုထဲကိုဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက်ထား။

[ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြားသည့်အတိုင်း နှစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ မှတ်နေကြပါသည်။]

ကျေးဇူးတင်ရန် ဆူညံသံ

မေး။ ။အခုလိုထားတော့ နေတယ်မဟုတ်လား ဗျာ။

ဖြေ။ ။အများအားဖြင့် နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အကုန်လုံး မဟုတ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော် အခုလုပ်တဲ့အချိန်မှာတော့ အများအားဖြင့် နေပါတယ် ဘုရား၊ တခါတလေ ချောင်းဆိုးသံ ဝင်လာ ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ကိုယ်ချောင်းဆိုတာက ဝင်တာလား၊ သူများချောင်းဆိုး တာက ဝင်တာလား။

ဖြေ။ ။သူတကာ ချောင်းဆိုးတာက ဝင်နေတာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ ဝီရိယ နဲ့လို့လား၊ ဝီရိယ များလို့လား၊ ချောင်းဆိုးတဲ့ လူကို အပြစ်ဆိုမှာလား။

ဖြေ။ ။နဲ့နဲ့တော့ စိတ်ဆိုးသွားပါတယ် ဘုရား။

အေး....နေပါဦးဗျာ၊ အဲသလို ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုအတွက် ဘုရား ထံမှောက် ရောက်ပြီး ဘုရား အဆုံးအမရတော့ ယခုလို ထားရော၊ ထား

တော့ကို သူတကာက ချောင်းဆိုးရော၊ ချောင်းဆိုးတော့ ချောင်းဆိုးသံ
ကြားရော၊ သည်တော့ ဒကာကြီးက ‘သည်ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေ
ဟာ ချောင်းဆိုးရမလား’ ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားရော။ နောက်ပြီး ဒကာ
ကြီးက အခုလို တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ တခြားလူတွေက ဒကာ
ကြီးဟာ ‘တော်ပါပေတယ်၊ သူတော်ကောင်းကြီး’လို့ ချီးမွမ်းကြလိမ့်မယ်။

မေး။ ။ကဲ....ပါဗျာ၊ ချီးတော့ ချီးမွမ်းမယ်၊ သည်လို စိတ်ဆိုးရက်နှင့်
စုတိကျလို့ သေသွားလျှင် သည် သူတော်ကောင်းကြီး ဘယ်
သွားမလဲ။

ဖြေ။ ။အပါယ်လေးပါး ကျမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ချီးမွမ်းတာကို ကြိုက်တော့ ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊
ကြိုက်ပေမဲ့ သည်အတိုင်း စိတ်ဆိုးလျက် စိတ်တိုလျက်နှင့်
ဒီအချိန်ကလေးမှာ စုတိစိတ်ကျသွားရင် ဘယ်ရောက်မလဲ။

ဖြေ။ ။စိတ်ဆိုးရက်နှင့် သေသွားလျှင် အပါယ်ကျမှာဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။သေသေချာချာ ကျမှာလား။

ဖြေ။ ။သေသေချာချာ ကျမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒကာကြီး အပါယ်ကျချင်သလား။

ဖြေ။ ။မကျချင်ပါဘုရား။

မေး။ ။လိမ်တာလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်က လိမ်တာပါလို့ ဖြေရမှာပါဘဲဘုရား။

မေး။ ။ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်က အပါယ်ကျမှာကို တကယ် ကြောက်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။

အေး....ဒါကြောင့်မို့ ဒကာကြီးက ချောင်းဆိုးသံကို ကြားသွားတာ ပါ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်က အပါယ်ကျမှာကိုသာ တကယ် သိပ်ကြောက်ရင် ချောင်းဆိုးသံ မပြောနှင့် အမြောက်ကြီးပစ်တာတောင် ကြားမှာ မဟုတ်ပါဘုရား။) အဟုတ်ကြောက်ပြီဆိုရင် ဝီရိယထားတော့ မှာဘဲဗျာ။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဒကာကြီးက အပါယ်တော့ မကျချင်ဘူးပေါ့လေ။
မကျချင်ရင် ချောင်းဆိုးသံကြားတော့ သည်ချောင်းဆိုးတဲ့
လူကို တဲ့ရမလား၊ မတဲ့ရမလား။

ဖြေ။ ။မတဲ့မှာပါတဲဘုရား၊ စိတ်ဆိုးနေမှာပါတဲဘုရား။

အေး... အဲသည်လို မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုလို့ရှိလျှင် ကိုယ်က ဝီရိယထူထောင်ပြီးတော့ အခုလိုနေရင် ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုအတွက် အဲသည် လိုနေတုန်း သူက ချောင်းဆိုးတော့ကာ ကြားရော၊ ကြားတော့ ကိုယ်က ဝမ်းမြောက်ရမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဝီရိယနဲ့တာကို သူက ‘ဝီရိယနဲ့တယ်၊ ဝီရိယ တိုးလိုက်ပါဦး’ လို့ ဘေးက ပြောတာဗျာ။ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။ “ဆင်းရဲမှ လွတ်ချင်ရင် သည်လို ဝီရိယမျိုးနှင့်တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဝီရိယနဲ့တယ်၊ ဝီရိယတိုးလိုက်ပါဦး’ လို့ အဲသည်လို ပြော တာဗျာ”၊ အဲသည်လိုပြောတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ‘ကဲ....မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ နားလည်ပြီ၊ ဝီရိယနဲ့တယ်၊ တိုးလိုက်ပါဦး- ဆိုလို့ အခု တိုးပါတော့မယ်’ အဲသည်လိုဆိုပြီး တခါထဲ ဝီရိယကို တိုးရမှာဗျာ။

မေး။ ။အဲသည်လို ဝီရိယကို အဟုတ်တိုးလိုက်မယ်ဆိုရင် သည်
ချောင်းဆိုးသံကို ကြားပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဝီရိယတိုးလိုက်ရင် မကြားပါဘုရား။

မေး။ ။ပြီးတော့ စကားတွေ တပြိုင်နက်ထဲ ကျယ်ကျယ်များများ ကြီး ပြောပြန်ရောတဲ့ဗျာ။ ဘယ်နှယ်တုံး ကြားမှာလား။

ဖြေ။ ။ဝီရိယနဲ့ရင် ကြားမှာပါတဲ့ဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်လို ကြားရင် ဘယ်နှယ်တုံး၊ သူတို့ကို စိတ်ဆိုးဦး မှာလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်ကတော့ စိတ်ဆိုးတဲ့ဘက်က များပါတယ်ဘုရား။

သည်လိုမဖြစ်စေရဘူး၊ သူတို့ကို စိတ်တိုရ၊ စိတ်ဆိုးရမှာ မဟုတ်ဘူး ဘယ်နှယ်လဲဆိုရင် ‘ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ငါ့အစီးအပွားကို ဆောင်ဘော်ရ ပေတယ်’ လို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အစဉ်အားဖြင့် ဝီရိယထူထောင်တယ်၊ ထူထောင်တော့ စကားပြောတာကို ကြားတယ်ဆို တာက ကိုယ်ရော့လို့၊ ပေါ့လို့ ကြားတာကိုဗျာ။ (ရော့နေပါတယ်ဘုရား။) သည်လိုရော့လို့၊ ပေါ့လို့ကြားတော့ စိတ်က ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရမလဲဆိုရင် ဝီရိယ ထူထောင်မယ်ဆိုပြီး ထူထောင်တော့ စကားပြောတာတွေကို ကြားတယ်၊ အဲသည်တော့ ‘သူများသိမှာကို ရှက်လှချေရဲ့ဗျာ၊ အားထုတ်မယ်ဆို’ပြီး အားထုတ်ပြီးနေတယ်။

မေး။ ။စကားပြောတာကို ကြားတယ်ဆိုတာ ဝီရိယနဲ့တာ မဟုတ် လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ဝီရိယနဲ့လို့ပါ ဘုရား။

အေး...သည်လို ‘ဝီရိယနဲ့တာကို အားလုံးသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ သိရင် ရှက်လှချေရဲ့’ ဆိုပြီး ဝီရိယကို တိုးပြီး ထူထောင်ရမှာဗျာ။ ‘အခု ပြောတာ နဲ့ပါသေးတယ်၊ သည်ထက်များ တိုးပြောစမ်းပါဦး’ ဆိုပြီး ဝီရိယ

သည့်ထက်တိုးပြီး ထူထောင်ရမှာဗျာ။ ဤကဲ့သို့ ထူထောင်လို့ ရှေးအရှင်
တို့ရဲ့ ဝီရိယကို မှီသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့စကားပြောတာ ကြားပါဦးမလား။

ဖြေ။ ။မကြားပါ ဘုရား။

ဒါ....သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျာ။ သူတို့ကသာ ဖာသီဖာသာနေ
လို့ ဘာသံမှ မကြားရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝီရိယကောင်းပြီးဆိုပြီး စိတ်က
ထင်ချင် ထင်မှာဗျာ။ စိတ်ကြီးဝင်ချင် ဝင်နေမှာဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် စကား
ပြောရင် ဝမ်းမြောက်ရမယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ‘အကူအညီပေး
တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေ’ လို့ ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျာ။

မေး။ ။အခုလို ‘သည်နေရာက စကားပြောတယ်၊ ကော်ပါပြီ’ ဆိုပြီး
ရပ်ထားလိုက်ရင် နေရာကျပါ့မလား။

ဖြေ။ ။နေရာ မကျပါ ဘုရား။

သည်နေရာ စကားပြောတယ်၊ သည့်ပြင် နေရာ သွားမယ် ဆိုပြီး သွား
ရင် သည့်ပြင်နေရာကျ စကားပြောပြန်ရော၊ သည်တော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဗျာ။
(ဟိုနေရာသွားရင်ကော သည်လိုဘဲ စကားပြောမှာပါဘဲ ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်ဖြစ်မလဲ။

ဖြေ။ ။ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာ နေရာပြောင်းတာနှင့် အချိန်ကုန်ရ
ပါရော ဘုရား။

မေး။ ။အခုလို စကားပြောသံ ကြားရင် ‘မင်းလုပ်တာ ရော့လို့၊
ပေါ့လို့’ ဆိုပြီး အမှန်အတိုင်းကို သိပြီးတော့ ဝီရိယ ထူ
ထောင်မယ် ဆိုရင် နေရာပြောင်းရပါဦးမလား။

ဖြေ။ ။မပြောင်းရပါ ဘုရား။

သည်လိုဆိုတော့ စကားပြောတဲ့ လူတွေကော ကျေးဇူး မတင်သင့်ဘူးလား။ (ကျေးဇူးတင်သင့်ပါတယ် ဘုရား။) သူတို့ဟာ မေတ္တာရှင်ကရုဏာရှင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ ကိုယ်၏ လိုလားတောင့်တချက် ပြီးအောင် အကူအညီပေးတဲ့ အားလုံးသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကို သည်လို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျာ။

သည်လိုကျေးဇူးတင်ပြီးတော့ အားထုတ်ပါ။ သည်က ပြောလို့ ကြားပြန်ရင် ‘ချီးမြှောက်ပါ။ နားလည်ပါပြီ’ ဆိုပြီး သည်လို ပြုရမယ်။ သည်တော့ ရှေးအရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယကို မှီမယ်ဆိုရင် မကြားတော့ဘူးဗျာ။ ချောင်းဆိုးတဲ့ အသံကို မသိတော့ဘူးဗျာ။ ဘာကိုသာ သိနေလိမ့်မလဲဆိုရင် အခုန ထိတာကလေးကိုဘဲ တသိထဲ သိနေတော့မှာကိုးဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အသေအချာသိပြီး ဒီအသိကလေးကိုဘဲ စိတ်စိုက်နေပါလိမ့်မယ်ဗျာ။

တနွယ်ငင် တစင်ပါ

မေး။ ။သည်လိုဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုအတွက် ‘သုံးဖြာ ပိဋက၊ ပါရမီ ဆယ်ပါး၊ သုံးပါးသော သိက္ခာနှင့် ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်၊ ပညတ်၊ ပရမတ်၊ သစ္စာ’ဆိုတာတွေဟာ သည်လို ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး အခုလို ထိနေတာကလေးကို သိနေရုံနှင့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာသုခ ရမယ်ဆိုတော့ ဒါတွေ အကုန်လုံး ပါပါ့မလား။

ဖြေ။ ။အကုန်လုံး ပါပါတယ် ဘုရား၊ ထိသိထဲမှာ ခန္ဓာအာယတနဓာတ်၊ ပညတ် ပရမတ်၊ ပိဋကသုံးပုံ အကုန်လုံး ပါသွားပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အခုနလို ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ‘သုံးဖြာ ပိဋက, သစ္စာ
လေးပါး, သမထ, ဝိပဿနာ, သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ အဲသည်လိုပြော
ကြတယ်။ သည့်ပြင် ရုပ်တို့, နာမ်တို့ အဲသည်လိုလဲ ပြော
သေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြောတော့ကို ဘယ်လိုများ
သည် ရုပ်တို့, နာမ်တို့ကို ရှုမယ်, လုပ်မယ်နှင့် ဘယ်လိုများ
ဖြစ်မလဲ၊ နှာသီးဖျားဆိုတာ ရုပ်လား၊ နာမ်လား။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျားဆိုတာ အကြည်ဇာတ် ဆိုတော့ ရုပ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။သိတာကကော။

ဖြေ။ ။နာမ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။သည်တော့ နှာသီးဖျားမှာ လက်နှင့်ထိတော့ သိသလို သိနေ
တယ် ဆိုတော့ကော။

ဖြေ။ ။ရုပ်ရော နာမ်ရော ဒွန်တွဲပြီး သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး...အချိန်တခုထဲမှာ သည်လို ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ
ကြောင့် ဤကဲ့သို့ သိပြီးနေတော့ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို သိနေတယ်
ဆိုတာ အမှားသိသလား၊ အမှန်သိသလား။

ဖြေ။ ။အမှန် သိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အမှန် သိပြီးနေတော့ကို ဒါဟာ ဝိဇ္ဇာ အဝိဇ္ဇာ နှစ်ခု ရှိသည့်
အနက် ဝိဇ္ဇာလား၊ အဝိဇ္ဇာလား။

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။

မေး။ ။မသိရင်ကော။

ဖြေ။ ။အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိဇ္ဇာနှင့်အဝိဇ္ဇာ ဘယ်ဟာ အားကောင်း

မေး။ ။ဝိဇ္ဇာ အဝိဇ္ဇာ ဘယ်သူ အားကောင်းသလဲ။

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာက အားကောင်းပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အေး...ဝိဇ္ဇာက အားကောင်းတယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ဟိုသံသရာတလျှောက်လုံးက အဝိဇ္ဇာနဲ့ချည်းဘဲ ဗျာ၊ အခု ဘုရားအဆုံးအမ ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အခုလို စိတ် ကလေးကိုထား၊ ဒီလိုသိနေတော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရလို့ သောဝဏသတာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အခုထားရင် အခုဘဲသိနေတယ် မဟုတ် လားဗျာ။

ဖြေ။ ။သိပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။သိတော့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်လာရော။ အဝိဇ္ဇာဟာ သည်လို သိနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်များ သွားနေသလဲ။

ဖြေ။ ။ချုပ်ပျောက်ကင်းကွာ နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်နေရာမှာရယ်လို့ လိုက်ပြီးရှာလို့ကော တွေ့သေးသလား။

ဖြေ။ ။မတွေ့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ကဲဗျာ.... သံသရာတလျှောက်လုံးက အဝိဇ္ဇာဟာ လူစွမ်း ကောင်းကြီးလုပ်နေပေမယ့် ဘုရား ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရကြလို့ ဝိဇ္ဇာကို သည်လို ပြုလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဝိဇ္ဇာ ဟာ ဘယ်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ။ သည်တော့ အဝိဇ္ဇာနှင့် ဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်သူက အားကောင်းသလဲဆိုရင် ဝိဇ္ဇာက အားကောင်းတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား၊ တခါ

တခါ ဒကာကြီးတွေက ပြောသေးတယ် ‘အဝိဇ္ဇာက အား
ကောင်းလိုက်တာ၊ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’နဲ့၊ သည်လိုကော
တခါတခါ ညည်းတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ ညည်းသံ ကြားရပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ နို့... အဲဒါက ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ အဆုံးအမလဲ ရကြ
တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ ရကြပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ ရကြရက်သားနှင့် အဝိဇ္ဇာကို ချစ်လိုက်တာကိုး သူက အား
ကောင်းလိုက်တာလို့ ဘာကြောင့် ညည်းရသလဲ။

ဖြေ။ ။ အဝိဇ္ဇာက တပည့်တော်တို့နှင့် ပေါင်းလာတာက ကြာပါပြီ
ဘုရား၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလွှတ်ရမှာ နှမြောတောတော ဖြစ်
နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ ပေါင်းလာတာကြာပေမယ့် အခုလုပ်ရင် အခုပျောက်တယ်
မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ ပျောက်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ အခု ဝိဇ္ဇာလာရင်ကော အဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။ အခုလဲ အဝိဇ္ဇာဟာ ခွါလိုက်၊ ဝင်လိုက်နှင့်ပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။ ဝိဇ္ဇာနှင့် အဝိဇ္ဇာ ဒကာကြီးက ဘယ်သူနဲ့ တဲသလဲ။

ဖြေ။ ။ တပည့်တော်တို့ တဲနေတာတော့ဖြင့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဲနေပါ
တယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဝိဇ္ဇာကိုကော လက်သင့်ခံမှာလား။

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာကိုတော့ လက်သင့်ခံချင်ပါတယ် ဘုရား၊ အဝိဇ္ဇာကိုလဲ မလွှတ်နိုင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အဝိဇ္ဇာက အတင်းလာသလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က အတင်း ခေါ် ယူနေပါတယ် ဘုရား။

အခု အားလုံးတို့ဟာ အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိပြီး၊ ဘုရား ဆုံးမပါ တဲ့ အဆုံးအမတွေကို ပြောရုံ၊ ဆိုရုံ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပြုန်းတီး လိမ္မာပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဝီရိယ ထူထောင်မယ်ဆိုပြီး နေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ့။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။) အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲကို အားထုတ်မယ်လို့ သည်လိုပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ (ပြောကြပါတယ် ဘုရား။)

အဝိဇ္ဇာအကြိုက်

မေး။ ။အားထုတ်မယ်ဆိုတော့ သည်အချိန် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုများ စီမံရသေးသတုံးဗျာ့၊ ညအချိန်မယ်ဆိုတော့ အားမထုတ်မီ ရှေးမဆွက ဘာတွေ စီမံရသလဲ။

ဖြေ။ ။အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး သွားရင် လွဲဘို့ပြုဘို့ ခေါင်းအုံးကလေး ဘာကလေး အစ ယူကြပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။သည်လို ယူလာပြီး သူဟာသူ တော်တဲ့နေရာ ပစ်ထား သလား။

ဖြေ။ ။လူမမြင်အောင် ဝှက်ထားပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။လူလစ်တော့ကော။

ဖြေ။ ။လူလစ်တော့ အိပ်လိုက်ပါရော ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ အေး...အခုလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို
ရကြပြီး၊ သာသနာအတွင်းမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့တပည့်သား၊ တပည့်
သမီးတွေ ဆိုပြီးတော့ အဝိဇ္ဇာကို ရန်သူမှန်းသိပြီး အဝိဇ္ဇာရဲ့
မကောင်းကြောင်းတွေချည်းဘဲ ပြောတယ်၊ ပြောပေမယ့်
အားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် အိပ်ရာတို့ ဘာတို့က အဆင်သင့်
ပြင်ပြီးသားဖြစ်တော့မှ အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး အားထုတ်ရော၊
အားထုတ်တော့လဲ ပျင်းပြီး အားထုတ်တော့ တော်တော်
ကြာ ခုနပြောတဲ့ တိနမိဒ္ဓတို့က လာပါရောဗျာ၊ လာတော့
ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။လာတော့ တပည့်တော်တို့က လက်သင့်ခံတာဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အတင်းများ ခုခံပြောနေအုံးမှာလား။

ဖြေ။ ။မပြောတဲ့အပြင် မင်းတို့လာတာ နောက်ကျတယ်လို့ ပြော
မှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အေး ... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ‘မင်း အခုမှလာတယ်၊ ငါ့မှာဖြင့်
စောစောကထဲက ပြင်ထားလိုက်ရတာ’ သည်လိုမဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ပြီးတော့ကော ဘယ်နှယ်လဲ၊ အိပ်လိုက်ကြရောလား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြတာက ဘယ်လောက်ကြာမှ နိုး
သလဲ။

ဖြေ။ ။လင်းအားကြီး နေထွက်လို့ စားချိန် သောက်ချိန်ကျမှ
နိုးပါတယ် ဘုရား။

အဲသည်လို ဝိဇ္ဇာနှင့် အဝိဇ္ဇာ ဆိုတာမှာ အဝိဇ္ဇာရဲ့ အပြစ်တွေကို တော့ ဘယ်အခါမှ မပြတ်အောင် ပြောပါတယ်ဗျာ။ ပြောပေမယ့် ချီးမြှောက်တော့ ဘယ်သူ ချီးမြှောက်သလဲဆိုရင် ဝိဇ္ဇာကိုကောင်းကောင်း မချီးမြှောက်ဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကိုသာ ချီးမြှောက်တာဗျာ။ အဝိဇ္ဇာကတော့ သည်လိုပြောမှာဗျာ ‘ဘုရားသားတော် သမီးတော်တွေဟာ ငါ့မကောင်း ကြောင်းချည်းဘဲ ပြောပေမယ့်လို့ ငါ့ဘို့ရာချည်းဘဲ လုပ်ထားလိုက်တာ နည်းပါဘူးဗျာ’ လို့ ပြောမှာဘဲဗျာ။

မေး။ ။အဲသည်လိုချည်းဘဲ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာ သုခ ရပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မရပါ ဘုရား။

မရချင်နေ၊ ရချင်ရ ဟန်လုပ်ရရင် တော်ပြီဆိုပြီး နေမှာလား။ (ဟန်လုပ်ရုံနှင့် မပြီးနိုင်ပါ ဘုရား။)

မပြီးနိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ (သည်လိုနှင့်ဘဲ ကိစ္စတုံးရမှာ ထင်ပါရဲ့ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး……ဒါဖြင့် အဝိဇ္ဇာရယ်၊ ဝိဇ္ဇာရယ် ဆိုတာ သိကြပြီ၊ သိတော့ ထားရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထား၊ သိရမယ် ဆိုတဲ့ နေရာကို သိပြီးတော့ နေ။ အဲသည်လိုနေရင်း သက်တမ်းစေ့လို့ စုတိကျရမယ် ဆိုရင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြရပါ ဘုရား။

နေရာမကျမှန်းသိရင် နေရာကျပြီ

မေး။ ။သိပြီး နေ-ဆိုတဲ့နေရာမှာ မနေဘဲ သက်တမ်းစေ့လို့ စုတိကျရင် ဘယ်သွားမလဲ။

ဖြေ။ ။အပါယ် သွားမှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အပါယ်တော့ သွားချင်သလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မသွားချင်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အဟုတ် မသွားချင်တာလား၊ လိမ်ပြောတာလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က လိမ်ပြောရာ ကျနေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အပါယ်ကို အဟုတ်သွားချင်သလား၊ မသွားချင်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။မသွားချင်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။မသွားချင်ပေမဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က အပါယ်သွားတဲ့လမ်းချည်း လုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် မသွားချင်ဘူး၊ မရောက်ချင်ဘူးလို့ ပြောတာကို ယုံရပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဒါကတော့ ပါးစပ်ကသာ ပြောတာပါ ဘုရား၊ လုပ်တာကတော့ အပါယ်သွားတဲ့လမ်းချည်း လုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

အေး.....သည်လိုပြောဖော်ရရင်ဘဲ နေရာကျလှပါပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် -

ကိုယ်နေရာကျတာ မကျတာကို သိရင်ဘဲ တော်လှပြီ။ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများဟာ နေရာမကျတာကို နေရာမကျဘူးလို့ သိရင် နေရာကျပြီဗျာ။ နေရာလဲ မကျဘဲနှင့် နေရာကျတယ် ထင်နေတာကတော့ နဲ့နဲကလေးမှ မြှော်လင့်စရာ မရှိဘူးဗျာ။

(ဒါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတာကိုး ဘုရား။)

သူက နေရာကျပြီးသား ဖြစ်နေတာကိုမျှ။ နေရာမကျတာကို နေရာမကျဘူးလို့ သိတယ်။ ပျင်းတာကို ပျင်းတယ်လို့ သိတယ်။ ပျင်းတာကို ပျင်းတယ်လို့ သိတယ်။ သိလျှင်တော်တော်နေရာကျပြီ။

နေရာမကျမှန်း သိတော့ နေရာကျအောင်ဟာ လုပ်တော့မှာ မျှ။ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (လုပ်ပါတော့မယ်ဘုရား။)

ဥပုသ်သည့်နှင့် အပါယ်လေးပါး

အပါယ်ကို မရောက်ချင်ဘူးတဲ့၊ မရောက်ချင်ရင် ဟိုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး သူဟာ မသွားချင်နေတော့မှာဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။ ပြီးတော့ ‘အပါယ်တော့ မရောက်ချင်ဘူး၊ ငါတော့ အပါယ်ရောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ငါအားထုတ်နေတာတွေက မနဲ့ဘူး၊ တယ်မလိုဘူး’ လို့ ထင်နေရင် လိုပါလျက်နှင့် မလိုဘူးလို့ တွေးဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။ မတွေးပါဘုရား၊ အမှားကို အမှန်ထင်နေပါတယ်၊ မတွေးတော့ပါဘုရား။

မေး။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျင်းတယ်၊ ပျင်းတယ်၊ နေရာမကျဘူးလို့ သိကြတဲ့ အားလုံးသော သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ တော်တော်နေရာကျပြီဗျာ။ ပျင်းရင်၊ ပျင်းရင်၊ နေရာမကျရင် ကိုယ်မရောက်ချင်တဲ့ အပါယ်ကို သေချာတယ်မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ သေချာပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လိုများ သေချာသလဲဆိုရင် ထားတဲ့နေရာကလေးမှာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရုပ်နာမ်နှစ်ခု သိနေရင် ဒါက ဝိဇ္ဇာ၊ မသိဘူး ဆိုရင် အဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာနှင့်သေရင် အပါယ်ကျမှာဘဲ၊ ဥပုသ်စောင့်ရင်း သေရင်ကော။

ဖြေ။ ။ဥပုသ်စောင့်ရင်း သေရင် အထက်ကို ရောက်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဥပုသ်စောင့်တော့ နေတယ်၊ စောင့်တာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ် ကလေးက အခုနလို မနေဘဲ သေရင် သည်ဥပုသ်သည်ကြီး ဘယ်သွားမလဲ။

ဖြေ။ ။ဥပုသ်စောင့်ပြီးတော့ အခုနလို မနေရင် အပါယ်သွားမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ စေတီယင်ပြင်၊ ဗောဓိယင်ပြင်မှာ သည်လိုနေ ရင်ကော။

ဖြေ။ ။စိတ်ကလေးက အခုနထားသလို မနေရင် ဘယ်နေရာမှာ နေနေ အပါယ်ကျမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ကဲဗျာ—ဥပမာအားဖြင့် အခုလို ရဟန်းပြုနေရင်ကော၊ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေက ‘တော်ပါပေတယ်။ တပည့် တော်တို့ထက် အပုံကြီးဘဲ သာပါပေတယ်’ အဲဒီလိုဆိုတော့ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် အဟုတ်လားလို့ထင်ပြီး ဟိုရှောက် သည် ရှောက်နှင့် နေမယ်ဗျာ၊ ဒို့သေသွားရင် ဘယ်ရောက်မလဲ။

ဖြေ။ ။ရဟန်းများတော့ တပည့်တော် မပြောဝံ့ပါဘုရား။

မေး။ ။သူများကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒို့ကိုပြောတာပါ။

ဖြေ။ ။အရှင်ဘုရားဆိုရင် သာပြီး မပြောဝံ့ပါသေးတယ် ဘုရား။

မေး။ ။သေသေချာချာ မနေဘဲ သေမှဗျာ့ ဒကာကြီးရဲ့၊ ခုနစ်ကလေး ထားရမဲ့နေရာမှာ မနေဘဲနှင့် သေသွားရင် ပြောတာပါ ဒကာကြီးရဲ့။

ဖြေ။ ။အရှင်ဘုရားဟာ သည်လိုမနေဘဲနှင့် သေတဲ့အချိန်ရယ်လို့ ရှိမယ်မထင်ပါဘုရား။

မေး။ ။မနေဘဲနှင့် သေရင်တော့ ဘယ်ရောက်မှာလဲဗျာ့။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တော့ အပါယ်ရောက်မှာပါတဲ့ ဘုရား။
ဒို့ပြောတာဗျာ့ ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒို့ကိုရော လုပ်ထားပါ့မလားဗျာ့၊ မလုပ်ပါဘူးဗျာ့၊ ဘယ်သူမှ မလုပ်ပါဘူး၊ သည်လို မနေဘဲနှင့် သေရင် အပါယ်ကိုချည်းဘဲ ရောက်မှာဘဲဗျာ့။

ဆုတောင်းနေရုံနှင့် နိဗ္ဗာန်မရ

မေး။ ။အေး...ဒါကြောင့်မို့ ဘာတုံး-ဆိုရင် သည်နေရာကလေးကို မမေ့အောင် ထားကြဗျာ့။ ထားလို့ နေရင်၊ အသိကြီး သိပြီး သည်လိုနေပြီဆိုရင် ‘ဒို့တော့ အပါယ်လေးပါးကို ရောက်နေကျ၊ ဒါ့ကြောင့် ရောက်ပရစေ’ လို့ အဲသည်လိုဆုတောင်းရင်ကော ရောက်မှာလား။

ဖြေ။ ။ဆုတောင်းပေမဲ့ မရောက်ပါဘုရား။

မေး။ ။သိရမှာကို မသိဘဲ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်နေမယ်၊ နောက်ပြီး ‘နိဗ္ဗာန်ကို ရပါလို့၏’ လို့ ဆုတောင်း၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။‘နိဗ္ဗာန်ကို ရပါလို့၏’ လို့ ဘယ်လိုဘဲ ဆုတောင်းပေမယ့် အပါယ်ကျမှာဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် အပါယ်တော့ ဘယ်သူမှ မသွားချင်ကြဘူးပေါ့။

ဖြေ။ ။မသွားချင်ပါ ဘုရား။

မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောဘော်ရရင်ဘဲ တော်လှပါပြီ။ ပြီးတော့ ယခုလို အပါယ် မရောက်ချင်ကြဘူး။ မရောက်ချင်ကြတော့ အပါယ်ကို ဘယ်သူ ချသလဲ။ ဝိဇ္ဇာနဲ့ အဝိဇ္ဇာမှာ အဝိဇ္ဇာက အပါယ်ချတာဗျာ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဝိဇ္ဇာဆိုတာက ဘာလဲဆိုရင် ဒီအတိုင်းသာ သိရမဲ့ဟာကို သိပြီးနေတယ်ဆိုရင် ဒါ ဝိဇ္ဇာ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆောင် မယ်, ပို့မယ် ဆိုရင် အစဉ်အတိုင်းသာလျှင် ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိကို အပြီးအဆုံးတိုင်အောင် ဆောင်တော့မယ်, ပို့တော့မယ် မဟုတ် လား။ (ပို့မှာပါ ဘုရား။) အေး... ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေရာကလေးမှာ စိတ်ကို မရွှေ့အောင် ထားကြ။

အချိန်တခု အလုပ်နှစ်မျိုး အကျိုးများစွာ

မေး။ ။အဲဒီလို ထားတာမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ယခုလို ထားတော့ မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

မတ်တတ်ရပ်ရင်း ထားရင်ကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

လမ်းသွားရင်းကော (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

စားဘို့ သောက်ဘို့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

တယောက်ထဲ နေရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ပရိသတ် များများကြီးတွေနဲ့ နေရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

လိမ္မာတဲ့ သားသမီး မြေးမြစ်တွေနဲ့ နေရင်း ထိုင်ရင်းကော။ (ဖြူပါ တယ် ဘုရား။)

အဲဒီလို ထားရတာဟာ ပင်ပန်းသလား။ (မပင်ပန်းပါ ဘုရား။)

ပစ္စည်း ကုန်သေးသလား။ (မကုန်ပါ ဘုရား။)

အလုပ်အကိုင်ကော ပျက်သလား။ (မပျက်ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အဲဒီလို စားဘို့ သောက်ဘို့ အလုပ်တွေကို လုပ်တဲ့အခါမှာ ယခုလို သိရမှာကို မသိဘဲနဲ့ စိတ်တွေဟာ ထိုထိုအာရုံ သွားပြီး လုပ်တာနဲ့ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငြိမ်အောင်ထားပြီး လုပ်တာနဲ့ ဘယ်သင်းက ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ များများပြီးသလဲ။

ဖြေ။ ။အတူတူ ပြီးမှာပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။စိတ်တွေကို ဟိုသွား ဒီသွား သွားစေပြီး လုပ်တာနဲ့ ဟိုသွား ဒီသွား မသွားစေဘဲ ထားရမဲ့ နေရာမှာ စိုက်စိုက်စူးစူး ကလေးနေအောင် ထားပြီး လုပ်တာနဲ့ ဘယ်သင်းက အလုပ် များများ ပြီးသလဲ။

ဖြေ။ ။စီးပွားဘက်က အလုပ်ကိုလုပ်ရင် အတူတူဘဲ ပြီးတာပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။များများ ဘယ်သူက ပြီးပါသလဲ။ စိတ် ဟိုသွား ဒီသွား လုပ်တာနဲ့ ဟိုသွား ဒီသွား မသွားဘဲနဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည် ကလေး ထားလုပ်တာနဲ့ ဘယ်သင်းက များများပြီးသလဲ။

ဖြေ။ ။စိတ်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်ကလေး ထားလုပ်တဲ့ ကိစ္စက ခန္ဓာဝန်ကိစ္စနှင့် နိဗ္ဗာန်ကိစ္စ နှစ်ခုစလုံး ပြီးစီးထမြောက်ပါ လိမ့်မယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ တနေ့ကို လုပ်တာ ကိုင်တာ ရောင်းတာ ဝယ်တာပေါ့ဗျာ၊ စိတ်က ဟိုသွား ဒီသွား ဖြစ်စေပြီး ဝီရိယ တွေနဲ့ ထူထောင်တဲ့ အခါမှာ တနေ့ကို တသိန်းလောက် အမြတ်အစွန်းရတယ် ဆိုရင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကို ထိုထို ဤဤ မသွားစေဘဲ တည်တည်ကြည်ကြည်ကလေးနဲ့ ယခုလိုထားပြီး ရွက်ဆောင်လို့ရှိရင် ဘယ်နှစ်ပြန်လောက် တွင်ကျယ်စရာ ရှိသတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။နှစ်ပြန်လောက် တွင်ကျယ်စရာ ရှိပါတယ် ဘုရား။

ဟို ဝီရိယရှိလို့ ရတဲ့တသိန်းရယ် တည်တည်ကြည်ကြည် ထားပြီးတော့ ရွက်ဆောင်လို့ ရတဲ့ တသိန်းရယ် နှစ်သိန်း ရတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။
(ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) ကဲ... ဒီကနေ နှစ်သိန်းရရော။

မေး။ ။ဒီတော့ သာပြီးတည်ကြည်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီလောက် က-ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဒီထက် တိုးပါလိမ့်မယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဘာကြောင့်လဲ။

ဖြေ။ ။စိတ်က သာပြီး တည်ကြည်ခိုင်မြဲလာလို့ပါ ဘုရား။

ဝိဇ္ဇာနှင့် ထမင်းချက်

မေး။ ။သည့်ပြင်အလုပ်ကို မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ဒို့ ဒကာမကြီးတွေအိမ် မှာ ထမင်းချက်နေကျထင်ပါရဲ့။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) အဲဒီလို ထမင်းချက်တော့ ဒို့ဒကာမကြီးတွေက မော့မော့ကြီး ချက် နေလိုက်တာ တခါတလေ မီးမှန်မှန် တောက်ရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ငေးတိငေးမောဖြစ်နေတာနဲ့ အိပ်ငိုက်နေတာနဲ့ ထမင်းအိုး
တူးပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ဖြေ။ ။စိတ်မနေလို့ပါဘုရား၊ မနေ့က ပွဲကြည့်တော့ အဲဒါတွေကိုဘဲ
တွေ့ရင်း ထမင်းအိုးတူးပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဒီတော့ စိတ်ကို ဘယ်မှမသွားစေဘဲ ထမင်းချက်ရင်ကော
ဗျာ့။

ဖြေ။ ။အလုပ်လဲ မြန်မြန်ပြီးတယ်၊ အဝိဇ္ဇာလဲ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ကျက်တာကတော့ ကော။

ဖြေ။ ။မြန်မြန်ကျက်ပါတယ် ဘုရား။

ထမင်းကကော၊ (ထမင်းကလဲ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။) ဟိုလို မော့
မော့ကြီးဆိုတော့၊ ထမင်းကကော ဘယ်နှယ်လဲ။ ပျော့လိုက်၊ တူးလိုက်၊
မာလိုက်နဲ့ မြန်မြန်ကျက်ပါ့မလား။ (နှေးနှေး ကျက်မှာပါဘုရား။) အဲဒီ
လို မကောင်းတဲ့ထမင်းကိုစားရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။ (ဝမ်းပြည့်တာပါဘဲ
ဘုရား။) ဝမ်းပြည့်ပေမဲ့ ဥပဒ်အန္တရာယ်ကင်းပါ့မလား။ (တချို့ ဗိုက်တောင်
နာပါတယ်ဘုရား။) အဲဒါကြောင့် ဒီလို ရော့ရော့ ပေါ့ပေါ့ ချက်တာက
နှေးလဲနှေးတယ်၊ ကောင်းလဲမကောင်းဘူး။

ထင်းကကော ဘယ်နှယ်တုံး။ (ထင်းကတော့ ကုန်မယ်မထင်ပါဘုရား။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငေးတိငေးမောနဲ့နေတော့ ထင်းမှ မထိုးဘဲကို
ဘုရား။) မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငြိမ်းသွားတော့ နောက်
တခါထပ်ပြီး ထင်းထိုးရမှာဗျာ့။ ထမင်းပူပြီးသားကလေးဟာ အေးသွား
တော့ နောက်တခါပူအောင်လုပ်ပြီး ချက်မှ ထမင်းကျက်မယ် မဟုတ်လား။

(ထမင်းကျက်အောင် ထပ်လုပ်ရင် ထပ်လုပ်ရတဲ့အတွက် ထင်းပိုကုန်ပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီလို ရေခဲတာပေါ့တာများ ဘယ်ဟာမှ မသက်သာဘူးဗျာ၊ ဘယ် ဟာမှ မကောင်းဘူးဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) အေး.....ဘယ်ဘက်ကမှ မကောင်းဘူး၊ ရေခဲမှန်းပေါ့မှန်းသိတော့ ဘယ်သူမှ ရေခဲမှာပေါ့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ (ဒါပေမယ့် ရေခဲတဲ့လူက ရှိနေပါ တယ်ဘုရား။) ကဲပါဗျာ သူတို့ ဒီလို မစဉ်းစာမိသေးလို့ ထင်ပါရဲ့။

တရားဂုဏ် ကုန်အောင် မပြောနိုင်

ယခုတော့ အကုန်းလုံးဟာ ဒါတခု နေရာကျသွားရင် မှန်းသလောက် မကဘဲ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတွေဟာ တိုးတက်ပါ လိမ့်မယ်ဗျာ။ ဒါကတော့ ဘုရားဟောတော်မူတာ ရှောက်ပြောတာဗျာ။ သူဟာ ‘ဒို့ထက်တတ်တယ် ဆိုပြီးတော့ အပြောများတာနဲ့တူနေတယ်’ လို့ မထင်နဲ့။

ဘုရားဟောတော်မူတာကို ကုန်အောင်မပြောနိုင်သေးဘူးဗျာ။ မြင့်မြတ် တဲ့အစီးအပွားတွေ ကျန်နေတာအများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကုန်အောင်မပြော နိုင်သေးဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံး အမ ဆိုတာက ဘယ်သင်းမှ အကြွင်းအကျန်မရှိ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက်ချည်း ပါဘဲဗျာ။ ဒို့ဘုရားဟောတော်မူတာ ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ငြားသော်လဲ ပျင်းပျင်းဖျင်းဖျင်း တွေတွေဝေဝေနဲ့ ပြောရတာဆိုတော့ မပါတာက များပါလိမ့်ဦးမယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ အခုလို ဘုရား ဟောတော်မူတယ်ဗျာ။ ရှေးအရှင်တွေ ဒီလိုဆိုက်ကြတာဘဲဗျာ။

ဤကဲ့သို့ စွဲမှတ်ပြီး မပြတ်အောင်ထားရင် တော်တော်ကြာ တော့ ဘုရားဆုံးမတာတွေဟာ အချိန်တခုနဲ့တခု တည့်အောင်သိသိ ပြီးတော့ ဆိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို သိသိ ဆိုက်လာဆိုက်လာတဲ့ အခါ

ကျတော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေက အကြွင်းအကျန် မရှိဘူးဗျာ။ ဒို့ပြောတာက ကျန်တာတွေ များလို့က်တာ ပျင်းလွန်းပျင်းလွန်းလို့က်။ လိုက်နာကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ သူများကို မမေးဘဲနဲ့ သိပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေက ဘယ်ဟာမှ အကြွင်းအကျန်မရှိ၊ မြင့်မြတ်လွန်းလို့ ဒီလောက်ဘဲ ပြောဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

သိရင် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ယခုန ထား-ဆိုတဲ့နေရာကလေးမှာ ကောင်းမွန်စွာ မရွှေ့အောင်ထားဗျာ။ ထားပြီဆိုမှဖြင့် ဒီအချိန်ကစပြီး ထားမယ်ဆိုရင် မနက်ဖန် မိုးလင်းပြီဆိုမှဖြင့် ရှင်ကြရ၊ မြူးကြရပါလိမ့်မယ်။ မမှားဘူး၊ ပြီးတော့ ပြောချင်ကောင်း ပြောချင်ကြပါလိမ့်မယ်။

“ဪ...ဒါကြောင့်မို့ ပစ္စုပ္ပန်ရော သံသရာရော မြင့်မြတ်လိုလားကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဤကဲ့သို့ ရွှေ့က သွားကြပါတယ်၊ ထူထောင်ကြပါတယ်။ ထူထောင်ကြလို့လဲ တောင့်တရည်ရွယ်ချက် အသီးသီး၊ မှန်းထားတဲ့ ဗောဓိ အသီးသီးဟာ ကျေနပ်လုံးပြီးကြပါပေတယ်”

ဟုတ်ဘူးလားဗျာ။ ယခုကောဆိုတော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို မှတ်သားပြီးတော့ ရှေးအရှင်များတို့ရဲ့ ဝီရိယကို သိပြီးပြီဆိုတော့ မှီအောင် ညီအောင် ပြုကြဗျာ။ မှီအောင် ညီအောင် ပြုကြပြီဆိုမှဖြင့် ချမ်းသာ သုခတွေဟာ ရှေးအရှင်တွေ အခါမလင့် ဆိုက်သလို ဆိုက်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဟိုလိုရွှောက်ပြီးပြောတာက “ဘယ်လို ချမ်းသာတယ်၊ ဘယ်လို ဆိုက်တယ်” ဆိုတာက ဒို့ပြောဘို့ မလိုဘူး၊ သူတို့ မှတ်ထားတာတွေကိုက မကုန်နိုင်အောင် များပါတယ်။ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) ဒို့ကသာ ဒီနေရာကလေးပါဗျာ။ သိသလောက်ဖြင့် နဲ့နဲ့ ကလေး ပြောရတာ၊ သူတို့ မှတ်ထားတာက ဒီလောက်မကပါဘူး၊ အများ

ကြီးဘဲ။ ဒီရဟန်းကြီးက ဒီ အာနာပါနကလေးကိုဘဲ ရှောက်ပြောနေ လိုက်တာ အရှေ့ကြီးဘဲလို့ ပြောကြမှာဗျာ။

တခုလုပ် သုံးခုဖြစ်

သူတို့က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအာနာပါနကိုဘဲ ရှောက်ပြောရင် ‘ဒါက တနည်း၊ ဒီလိုက တဖုံ၊ ဒီလိုက တမျိုး၊ ဆိုပြီးတော့ ဒီလို မဟုတ်လား ဗျာ။ ဒီလိုလုပ်ပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောတယ် ‘အဲဒါက ဘာ၊ အဲဒါက သမထ၊ သမထက ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုသွားရင် ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ် တယ်။ ဝိပဿနာကတော့ ဘယ်လို ဘယ်လိုကဲ့သို့၊ ဒို့ မှတ်ထားတာ မနဲ ဘူး၊ သူဖြင့် ဒါကလေးကိုဘဲ ပြောနေလိုက်တာ အရှည်ကြီးကို ပြော နေတာဘဲ’ ဆိုပြီး ဒီလို မပြောကြဘူးလားဗျာ။ (မပြောကြပါ ဘုရား။) ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ ဒီဒကာကြီးကိုဘဲ ဘယ်နှစ်ခါလောက် ပြောမိမှန်း မသိ ပါဘူးဗျာ။ (ဒီလို မအောက်မေ့ပါ ဘုရား။) ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

သို့သော်လဲ ယခုနလိုဆိုရင် ‘ဒါက သမထ၊ ဒါက ဝိပဿနာ’ နှစ်ခု ရှိကြတယ်၊ ရှိပင်ရှိငြားသော်လဲ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ ကောင်းကောင်းလှလှတခုကို ရိပ်မိပြီဆိုရင်—

တခုလုပ်ရင် တခုဖြစ်တယ်။

တခုလုပ်ရန် နှစ်ခုဖြစ်တယ်။

တခုလုပ်ရင် သုံးခုဖြစ်တယ်။

သို့သော်လဲ ဒါက အပြောဖြစ်ပြန်တယ်၊ ရှေးအရှင်ကောင်း အရှင်မြတ် တို့ရဲ့ ဝီရိယကို မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်သွားကြရမယ်။

သို့သော်လဲဘဲ ဒါ ဘုရားဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေကို သင်ရာ၊ ချရာ၊ ပို့ရာမှာတော့ ဒါက သုတ်၊ ဒါက အဘိဓမ္မာ၊ ဒါက ဝိနည်း၊ အဲဒီလို စခန်းခြားပြီးတော့ ထားတယ်။ ဤကဲ့သို့ ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ

ကြမဲ့ အချိန်အခါကျပြီဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ သိပါသလဲဆိုရင် အနုသာ-
သနီ စခန်းရယ်လို့ ရှိသေးတယ်။ အားထုတ်ကြ၊ ဆိုဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်
နာကြ၊ လိုက်နာပြီ ဆိုမှဖြင့် လိုက်နာကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစား
တို့ဟာ ဝီရိယနဲ့ လျော်ညီစွာ အနုသာသနီ စခန်းတွေဟာ ရှိသေးသကဲ့
ဗျာ။ ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါဆိုရင် အဲဒီအခါကျမှ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။
အဲဒါကြောင့် ဝီရိယကို မလပ်ရအောင် ထူထောင်ပြီး လိုက်နာကြ၊
ကြိုးစားကြ။ အဲဒီအခါကျတော့ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

ယခုနုလို့ဆိုတော့ ဒကာကြီးများကို အမှန်ပြောပေမဲ့ တချို့ ပိန်းပိန်း
ထူထူကြီးဟာ မသိသလို နေလိမ့်မယ်။ ‘ဒကာကြီးရဲ့ နေရာထိုင်ခင်း အိမ်က
ဘယ်မှာလဲ’ ဆိုရင် ဒကာကြီးနေတဲ့ နေရာကို၊ အိမ်ကို မှန်မှန်တော့ ပြော
မှာဘဲ။

မေး။ ။ဒီက တူထူပိန်းပိန်းဆိုတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဒကာကြီး
အိမ် ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ ခွဲ သိပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ပြောတဲ့အတိုင်း မသိပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်းပြီး တွေးနေမယ်။ ‘ဟိုလိုလား……၊
ဒီလိုလား’နဲ့ တွေးမယ်၊ တဲ့တာ ပါပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပါပါ ဘုရား။

မေး။ ။မအိပ်ဘဲ တညလုံး တွေးနေမယ်ဗျာ၊ တဲ့ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတဲ့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။မအိပ်ဘဲ တနေ့လုံး တွေးနေမယ် ဗျာ၊ တဲ့ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတဲ့ပါဘုရား။

မေး။ ။ဒကာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာသိမှာက ဘယ်
တော့မှ သိမှာလဲ။

ဖြေ။ ။ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ အိမ်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲနဲ့ တခါထဲ သိပါလိမ့်မယ် ဘုရား။

ဒကာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း သိမှာက သေသေချာချာ အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင်သွား၊ သွားပြီး ဟိုရောက်တော့ ‘ဒါပါတဲ’ ဆိုကာ အဲဒီလို သိတာ၊ အေး .. ယခုလဲ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီးပြီဆိုတော့ လိုက်နာဖြည့်ကျင့်ကြ၊ ယခုလဲဘဲ ဒီလို လိုက်နာလို့ ရှေးအရှင်တွေကဲ့သို့ မှီမယ် ညီမယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေပါ့မလဲ။ ဆိုင်းထားအုံးမလား။ မဆိုင်းပါဘူးဗျာ၊ ‘အကာလိကော’ဆိုတာ ဒကာကြီးတွေ အကုန်လုံး ရထားတာဘဲဗျာ။

အဲဒါကို သိပြီးပြီဆိုရင် ခုနလို ဖြည့်ကျင့်ကြ၊ အဲဒီအခါကျတော့ ယခုနမေးတော့ မပင်ပန်းဘူးဆို။ (မပင်ပန်းပါ ဘုရား။) ပစ္စည်းလဲ မကုန်ဘူးဆို၊ အလုပ်အကိုင်လဲ မပျက်ဘူးဆို၊ တယောက်ထဲနေရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) လိမ္မာတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ နေရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အေး—ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြောအုံးမလဲ။ အလုပ်တွေက များလိုက်တာ မအားဘူးလို့ ပြောအုံးမလား၊ မပြောဘဲနဲ့ လုပ်မှာလား။ မပြောဘဲနဲ့နေရုံ နေမှာလား။ (မပြောဘဲနဲ့ နေရုံက များပါတယ် ဘုရား။)

ယခုနလို မနေမနားတဲ့ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး ဖြည့်ကြ၊ အဲဒီလို ဖြည့်ကြပြီဆိုရင် အကုန်လုံးဟာ မှန်းသလောက် ပြည့်မှာ ကေန္တဗျာ၊ ကြားကြရဲ့လား။

ဒီတော့ ‘ဘယ်သူက ဖြေမလဲ’ ဆိုတော့ ရွက်ဆောင်ကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အဖြေရကြပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သည့်ပြင် ဘာမှ မလုပ်သေးရင် ယခုနလိုသာ ထား၊မနက်ဖြန်ကျရင် အရင်က ထမင်းချက်တဲ့ ဒကာမကြီးတွေဟာ ယခုန ပြောသလို စောစောလဲ ပြီးမယ်၊ ထမင်းလဲ

ကောင်းကောင်း၊ ဟင်းလဲကောင်းကောင်း၊ မီးကုန် ထင်းကုန်လဲ သက်သာ
ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး.....အကုန်လုံး သက်သာလိုက်တာဗျာ။ ပြီးတော့ အချိန်ကလဲ
မြန်မြန်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ထပြီးလုပ်ရင် ရမှာက သေသေချာချာ ဖြစ်
နေတယ် မဟုတ်လား။

စရဏ,ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုပါ

စရဏ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုရှိတယ်။ စရဏဆိုတာက ယခုန အမျိုးမျိုး
အဖြာဖြာ လေးပါးသော ပစ္စည်းနှင့်တကွ ဘုရားရှင်သာသနာ တည်ရာ
တည်ကြောင်း ပြုကြတာကို စရဏ ခေါ်တယ်။ မတွေ့ဝေရအောင် စိတ်
ကလေးကို ထားဆိုလို့ ထားလို့နေတာက ဝိဇ္ဇာခေါ်တယ်။ အဲဒီလို စရဏနဲ့
ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုရှိတယ်၊ နှစ်ခုရှိတော့ နှစ်ခုစလုံး တပြိုင်နက်ထဲ အကုန်လုံး
ပြုရမယ်။

မေး။ ။ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတည်အောင် လေး
ပါးသော ပစ္စည်းတို့ကို စီမံရင်း ပြုရင်း ဒီလိုထားလို့ မဖြစ်
ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။တံမြက်စည်း လွဲတာ ဘာခေါ်တုံး ဗျာ။

ဖြေ။ ။စရဏပါ ဘုရား။

မေး။ ။တံမြက်စည်း လွဲရင်း၊ အမှိုက်ကျုံးရင်း ယခုလို ထားတော့
မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်၊ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ မိဘများကို ပြုသင့် ပြုထိုက်တဲ့ ခြေဆုပ်လက်နယ် စသည်ဖြင့် အကုန်လုံးသော အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတွေကို စိတ်နှလုံးအလိုပြီးအောင် ပြုတာက ဘာလဲ။ (စရဏပါ ဘုရား။) အဲဒီလိုပြုရင်း စိတ်ကလေးကို မရွှေ့အောင်ထားရမှာက ဘာလဲ။ (ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။) အဲဒီလိုပြုရင်း စရဏ ရော၊ ဝိဇ္ဇာရော နှစ်ခုစလုံး ပြီးတယ် မဟုတ်လား။ (ပြီးပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ သို့ပေမဲ့ တခါတခါတော့ ဒကာကြီးတွေက ‘အားတော့ ထုတ်ချင်တယ်၊ မိအို ဘအိုတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် သူတို့ကို ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ဒီလိုများ မပြောဘူးလား။

ဖြေ။ ။ ငယ်တဲ့လူတွေက ဒီလို ဆင်ခြေနဲ့ဘဲ ရက်ရွှေ့နေပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ ကြီးတဲ့လူတွေကကော။

ဖြေ။ ။ ကြီးတဲ့လူတွေကလဲ ‘သားသမီးတွေ ငယ်သေးတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ ရှိသေးတယ်လို့’ ဆိုပြီး ရက်ရွှေ့နေပါတယ် ဘုရား။

ယခုနလို ဝတ္တရားတွေကိုပြုနေတယ်ဆိုတာ ဒါဟာ သီလဘက်က မဟုတ် လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒါ ချွတ်ယွင်းရင် သီလပျက်တယ် မဟုတ် လား။ (ပျက်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီလို သီလမပျက်အောင်ပြုရင်း ဒီလို စိတ် ကလေးကို ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) သား သမီး မြေး မြစ်တွေကို ဆုံးမရင်း၊ သူတို့ရဲ့ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာ ဝတ္တရားတွေကိုပြုရင်း၊ ဒီလို စိတ်ကလေးကို မရွှေ့အောင် ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ ယခုနလို သူတို့ရဲ့ ဝတ်တရားတွေ အကုန်လုံး မလိုရအောင် ရှက်ဆောင်တဲ့ဟာက သီလဘက်ကဆိုတော့ စရဏလား၊ ဝိဇ္ဇာလား။

ဖြေ။ ။စရဏပါ ဘုရား။

မေး။ ။စိတ်ကလေး ထားလို့နေတာက....

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒီလိုဆိုတော့ စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော နှစ်ခုစလုံး တပြိုင်နက်ထဲ မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

အဲဒါ နေရာကျလိုက်တာ ဗျာ။ သူတို့မှာ ပြုဘို့ရာ အချိန်မရဘူးလို့သာ ဆိုတယ်၊ ယခုတော့ ကိုယ့်အကျိုး ကိုယ့်စီးပွား ရမယ်ဆိုရင် အချိန် ချည်းဘဲ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီတော့ အချိန် မရလို့များ ရှိသေးသလား။ (အချိန်မရလို့ မရှိနိုင်ပါဘုရား။) အရင်တုန်း ကလဲ ဒီလို လုပ်နေတာဘဲ မဟုတ်လား။ (အရင်တုန်းကလဲ မလုပ်ပါဘုရား။) ရလိမ့်မယ် မထင်တာနဲ့ မလုပ်တာလား။ (ဒီလိုကို မသိလို့ပါဘုရား။) အေး....လိုချင်ရင် ဒီလိုယူကြ။ ရှေး အရှင် သူတော်ကောင်းတွေက ဒီလို ယူကြတာ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများ။

အဲဒါတွေကတော့ သူတို့တတွေမှာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီးသားပါ။ ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် သူများထက် အဆပေါင်း သိန်းသန်းမကအောင် သွက်လက် ဖျတ်လတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်တော့ ဒို့က သတိပေးသလို ပြောတော့ လွယ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့က မေတ္တာမိုး စွေပြီး ညွှန်ကြား ဆုံးမထားလို့ ယခုလို လွယ်တာဗျာ။

ဒါ့ကြောင့် မိဘ ဆရာသမား၊ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်တဲ့ သံဃာ တော် အများတို့ကို ကြည်ညိုကြ၊ လေးစားကြ၊ ပူဇော်ကြ၊ အအား အနား

မထားဘဲ ဤကဲ့သို့ မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုကြ။ ဘယ်က စ-ရမလဲဆိုရင် ဒီအချိန်က စပြီး လုံ့လဝီရိယ အအား အနား မထားဘဲ ရှေး သူတော် ကောင်းတွေ ပြုသလိုသာ ပြုကြ၊ ဆောင်ကြသလိုသာ ဆောင်ကြ။ ရှေး သူတော်ကောင်းတွေ စိတ်နှလုံး အလိုပြီးစီးသလို ချမ်းသာသုခ တွေဟာ အခါမလင့် ဆိုက်လာပြီး မှန်းတာမျှမက အကြွင်းအကျန် မရှိ ပြည့်စုံ ပါလိမ့်မယ် ဗျာ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....

[၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၄-ရက်နေ့ ည ၇-၂၅-၀-၄၄ နာရီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

အော်ကျယ် အော်ကျယ် ဆုတောင်းပုံ

အစာရေစာ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးတဲ့ ဘေးကြီး(ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်)က လောဘကြောင့် ဖြစ်တာ။ ဓားလက်နက်ဘေးကြီး(သတ္တန္တရကပ်)က ဒေါသကြောင့် ဖြစ်တာ။ ဟုတ်ကယ်လား။ အနာရောဂါဘေးကြီး (ရောဂန္တရကပ်)က မောဟကြောင့် ဖြစ်တာ။ ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာ ကမှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါဖြစ်လျှင် ဒီ ဝိဇ္ဇာနဲ့နေ၊ မပျောက်ပေဘူးလား၊ ဒီဘေးကြီးတွေ လာနိုင်အုံးမှာလား။

ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာ ရလို့ သောဝစသတာ ဂုဏ်နဲ့ လိုက် ပါပြီးတော့ ရုပ်ပေါ် နာမ်ပေါ်မှာ နေတော့ လောဘ,ဒေါသ,မောဟ မဝင်သာလို့ မဝင်လာဘူး။

အဲဒါ တိဟိတ် ခေါ်သဗျာ။ လောဘ,ဒေါသ,မောဟ ဆိုတာ မီးခေါ်တာ။ အခုထား၊ အခုနေ၊ အခု မီးငြိမ်း၊ အခု ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆေးက သေသေချာချာ ဆေး ဗျာ။ ဈေးသွားပြီး ဝယ်စရာ မလိုဘူး၊ မစုမဆောင်းရ၊ အမှုန့် မထောင်းရ၊ မလုံးရတော့ ဘူး။ အနံ့ အဝင်လဲ မဆိုး၊ မိနစ်မဆိုင်း ချက်ချင်း အကျိုးရတာဗျာ။ ဒီလိုမှန်း သိရက်နဲ့ ခုနကဟာတွေ ဘာတဲ့…… (အပါယ် လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး ပါဘုရား။)

အေး……ဘာလို့ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ ဆုတောင်း နေ ချင်ရတာလဲဗျာ။ ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေရင် ဒါတွေ မပြီးပေဘူးလား။

[၂၁-၃-၇၄ နေ့ ညက ရွှေတိဂုံဘုရားအနီး အင်းလေးဓမ္မာရုံ ၌ ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောကြားတော် မူရာ လိုရင်း အနှစ်သာရ မှတ်စုံ။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၄-ကိုယ်ပိုင် ဘဝလုံခြုံရေး

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည် ပြီးကြပြီ။ ဆောက်တည်လို့ ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။ ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်အသီးသီးတို့ဟာ အကြွင်းအကျန်မရှိ အကုန်လုံး ပြီးစီးအောင်မြင် ကြရေဗျာ။

ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာ တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်တဲ့ သီလကို ကြိုးစားပြီး ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။ သီလ၌ တည်ပြီးတော့ ပြုရတဲ့ကုသိုလ် အဖြာဖြာတို့ဟာ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း အသီးအသီးတို့ အပြီး အဆုံးတိုင်အောင် ဆောင်တယ်ဗျာ။....

အချိန်အခါကောင်း ဘဝကောင်း

ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း အသီးသီး ပြီးစီးနိုင်ပါသလဲဆိုတော့ အခါကောင်းလို့၊ ဘဝကောင်းလို့၊ ဝီရိယထူထောင်ပြီး ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် အခါမလင့် တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ ဆိုက်လာ ရောက်လာတယ်။

ဆိုက်လာ နောက်လာပြီဆိုမှဖြင့် အကြွင်းအကျန်မရှိ စိတ်နှလုံးအလို ပြည့်စုံပြီဖြစ်သောကြောင့် ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရတယ်။ ဤကဲ့သို့ ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရတယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ တဓဏစာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်ဘူး။ သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် ကောင်းကောင်းလှလှကြီးကို လုံလောက်သွားတာဗျာ။

ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်ကစပြီး အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ လူနတ် ဗြဟ္မာတို့ဟာ လေးစားပူဇော် ကြည်ညိုပြီး တောင့်တတဲ့အတိုင်း မယူဘဲနှင့် နေတဲ့အချိန်ဟာ မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။ ခဏ တမုဟုတ်ချင်း စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း အသီးသီး ပြီးစီးအောင် ယူကြလို့မို့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ရကြတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့၊ အခါကောင်းတာ၊ ဘဝကောင်းတာ သိပြီး ပြီးလောက်တဲ့ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ကြလို့ဗျာ။

မေး။ ။အခါ၊ ဘဝ ကောင်းပြီး နေပင်နေလင့်ကစား ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး မယူကြတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့မှာ စိတ်နှလုံးအလို ပြည့်ပါ့မလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မပြည့်နိုင်ပါဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ ဘာကြောင့်တုံးဗျာ။ အခါမကောင်း၊ ဘဝမကောင်းလို့လား။

ဖြေ။ ။ဝီရိယ မရှိလို့ပါဘုရား။

အေး....ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အခါ၊ ဘဝ ကောင်းပြီ ဆိုမှဖြင့် လိုချင်တာကို ခဏ တမုဟုတ်ချင်းအားဖြင့် အကြွင်းအကျန်မရှိ အသီးအသီး ပြီးစီးကြပါသတဲ့ဗျာ။ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ကြသွားပြီးတဲ့နောက် ဘုရား အဆုံးအမ၊ ဘုရားသာသနာ ထားလော်မူခဲ့တဲ့အတိုင်း သောဝစသတာ ဂုဏ်နဲ့ ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီး ဘုရား ရှေ့လက်ထက်တော်က လိုက်နာကြသလို

ဤကဲ့သို့ လိုက်နာကြပါလျှင် အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဟာ သူတို့ ပြီးစီးကြသလို အခုကော မပြီးစီးကြပေဘူးလားဗျာ။ (ပြီးစီးနိုင်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး ...အချိန်အခါ,ဘဝကောင်းတော့ လိုချင်သလို ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရှိပြီးသား ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘုရား အဆုံးအမ ပိဋကသုံးဖြာဆိုတာလဲ သံဃာတော် အရှင်အမြတ်များက မေတ္တာမိုးစေ့ပြီး အစဉ်သနားလို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမတာ ပြုံးတီး လိမ္မာပြီးသားတွေ ရှိကြပါတယ်။ ပြောလို့မဆုံးအောင် များပါလိမ့်မယ်။ အားလုံး ဖျတ်လတ်ကြပါတယ်။

ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က မြင့်မြတ်တဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားလို့ဟာ ရှင်ကြ ပျော်ကြသလို ရှင်ကြရ ပျော်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ကြ ပျော်ကြပြီဆိုတော့ ဘယ်အခါမှ အားမရ ပရောင့်ရဲနိုင်ကြပါဘူးတဲ့ ဗျာ။

ဘုရား အဆုံးအမ သုံးဖြာသော ပိဋကဆိုတာ ဘယ်ဟာက ဝိနည်း၊ ဘယ်သင်းက အဘိဓမ္မာ၊ ဘယ်သင်းက ဝိဇ္ဇာ၊ ဘယ်သင်းက စရဏဆိုတာ အားလုံးဘဲ သိကြပြီးပါဗျာ။ ရှေးအရှင်များကဲ့သို့ အားချိန် နားချိန်မျှ မထားဘဲ မှီအောင် ညီအောင် ဝီရိယကို ထူထောင်ကြပါလျှင် အကြွင်းအကျန်မရှိ ပြီးစီး အောင်မြင်ပြီဆိုမှဖြင့် ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရပါတယ်ဗျာ။

စရဏ ဝိဇ္ဇာ တပို့င်နက်ပါ

စရဏ, ဝိဇ္ဇာ စုံလင်တဲ့အချိန်မှာ နှစ်သက်ရာ ဗောဓိ အသီးသီးဟာ အကုန်လုံး ပြီးစီးတယ် ဆိုတာကိုလဲဘဲ ကောင်းကောင်းလှလှ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ကြပါတယ်။

သိမှုမှာရော, ပြောမှုမှာရော အကုန်လုံး ဆောင်တဲ့အခါမှာလဲဘဲ သည်ဟာတွေကို ဆောင်နေကြတာပါ။ စရဏ, ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ ရှိတဲ့နေရာမှာ

ဘုရားရှင်သာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်း လေးပါးသော ပစ္စည်းတို့ကို အမြင့်အမြတ် အထွတ်အထိပ်တွေ ဖြစ်အောင် ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ် စီမံပြီး အဲသလို ပြုကြတာတွေကိုတော့ စရဏ ခေါ်တယ်။

ဝိဇ္ဇာ ခေါ်တာကတော့ ယထာဘူတ အမှန်သိဘို့ရာ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေ များများကြီး မှတ်ပြီးတော့ ထားတာတွေ ရှိပေမယ်လို့ အကုန်လုံး ပြုရမည် မဟုတ်ပါ။ ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ တခုမှန်မှန်ကို ကိုယ့် စိတ်ထဲ နှစ်သက်သလို ဝီရိယ မှန်မှန်နှင့် သန်သန် ထူထောင်ပြီး စိုက် စိုက်စူးစူး အဲသလိုထားပြီးတော့ သိရမှာကို သိ၊ ရှုရမှာကို ရှု၊ မှတ်ရ မှာကို မှတ်လို့မို့ တခြားတပါးသို့ အာရုံ မလွင့်အောင် အဲသည်လိုနေလျှင် ဝိဇ္ဇာကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးအရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေဟာ အဲသလို အချိန်တိုင်း အချိန် တိုင်းမှာ စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော တပြိုင်နက်ထဲ ယခုလို ဆောင်တော်မူကြ တယ်။ အဲသည်လို ဆောင်ကြလို့ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံပြီး အကုန် လုံးဟာ ပျော်ကြရ ရှင်ကြရတယ်။ ယခုကော ဆိုတော့ သည်လို ဆောင် ကြလျှင် သည်လို ဖြစ်ပါတယ်။

သညာသိ ပညာသိ

‘အင်း - ဒါကတော့ စရဏ၊ ဒါက ဝိဇ္ဇာ၊ ဒါက သမထ၊ ဒါက ဝိပဿနာ’ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာ ပြွန်းတီးလိမ်မံကြပါတယ်။ ‘ဒါက ဘယ်သင်း၊ ဘယ်လိုပါဗျ’ နဲ့ သူတို့ ပြောဆိုနေကြမှာပါဘဲ။ ပြောတတ် ဆိုတတ်ကြတယ် ဗျာ။ ဟောတတ် ပြောတတ်တာလဲ ဟောတတ် ပြောတတ်တာပါဘဲ။ သိတာလဲ သိတာပါဘဲ။ ဒါဟာ အမှန်ချည်းပါဘဲ။

သို့သော်လဲ ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း သိတာက မှတ်ထားလို့ သိတာ။ မှတ်ထားလို့ သိသလို ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ဝီရိယကို ရှေးအရှင်တွေနှင့်

မှီအောင် ညီအောင် အဲသလို ထူထောင်လို့ သိရတာ၊ ဘယ်သင်းကမှ သေသေချာချာကိုဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ သိနိုင်ပါသလဲ ဆိုတော့ ယခု လို့ ဝီရိယ သန်သန်နှင့် လိုက်နာတဲ့အခါမှာ သိတာကမှ သေသေချာချာ သိပါမယ်။

အခု ထားပြီးတော့ကို ကြည့်လျှင် အခု သိပါတယ်။ သည့်ထက် အချိန် ကြာကြာကလေး ထားပြန်ပြီဆိုမှဖြင့် သည့်ထက်တိုးပြီးတော့ သိပါလိမ့် ဦးမယ်။

သည့်တော့ ဘုရား အဆုံးအမတော်တွေကို လိုက်နာပြီလား ဆိုမှဖြင့် သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဝီရိယ ထူထောင်လို့ အစဉ်အတိုင်း ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်တွေ ဆင့်ကာဆင့်ကာနှင့် တိုးတက်ပြီးတော့ လာတဲ့အခါမှာ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ တိုးပြီးသိတော့တာဘဲဗျာ။ မည်သူမျှ မပြောဘဲနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင် နားလည်သွားပါသတဲ့ဗျာ။

ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေဟာ မှတ်သားပြီးသား၊ ပြတ်ပြတ် သားသား၊ ရှင်းရှင်းကြီးတွေ ရှိကြပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့တန် သလောက် သိကြ ပါတယ်။

မေး။ ။ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးစရာ မလိုအောင် သိပြီးသားတွေ ရှိထား ကြတယ် မဟုတ်လား ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများရဲ့။

ဖြေ။ ။ရှိပါတယ် ဘုရား။

အဲသည်လို သိပြီးသား မှတ်ပြီးသားတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်လို့ရှိရင် ရှေး အရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယတွေကို မြင်ဘို့ရာ တယ် မခက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ (မြင်ဘို့ရာ တယ် မခက်ပါ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ သိပြီးသားတွေပေမဲ့ အကျယ်တဝင့် ရှင်း ပြမှ သိကြရမှာပါ ဘုရား။) ဒါဖြစ်ရင် ဒီလိုပြောကြပါစို့ရဲ့။

တရားအမိုး အမျိုးမျိုး

ဘုရားအဆုံးအမ သုံးဖြာသော ပိဋက ဆိုတော့ မြင်ရ ကြားရ မှတ်သားရတာ မကုန်နိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်ကြတယ်။ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်းတို့ကလဲ ထပ်တလဲလဲ အအား အနား မထားဘဲ ညွှန်ကြား ဆုံးမတာတွေဟာ ရှင်းရှင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးတွေ ဆို တော့ သူတို့မှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီးသား ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

အဲဒါဘဲ ဂရုစိုက်ရမှာဘဲ။ (အဲဒါဘဲ ဂရုစိုက်ရမှာဘဲ ဆိုတော့ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။)

ဒါဖြင့် သည်လို ပြောကြပါစို့ရဲ့။ အိမ်တို့ ဘာတို့ကို မိုးထားကြတယ် မဟုတ်လား။ (မိုးထားကြပါတယ် ဘုရား။) မိုးတဲ့အခါကျတော့ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် လုံအောင်မိုးထားတဲ့ အိမ်များ မိုးနဲ့နဲ့ရွာရင် ယိုသလားဗျာ။ (မယိုပါဘုရား။) များများကြီး ရွာရင်ကော။ (မယိုပါဘုရား။) နေပူ တော့ကော လုံပါရဲ့လားဗျာ။ (လုံပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် လုံလုံ မိုးထားတဲ့ အိမ်မို့ဗျာ။
ဒီတော့ မိုးရွာပြီ ဆိုမှဖြင့် အမိုးလုံတာ၊ မလုံတာကို မသိ
ပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။လုံတာ မလုံတာ သိနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါကြောင့်မို့ ဘုရားဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေဟာ အမျိုးမျိုးအဖြာဖြာလို့ ထင်ပင်ထင်ရငြားသော်လဲ စင်စစ်မှာတော့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတစ်ခုပါဘဲ။ အဆုံးအမ အများထဲက ကိုယ်အလိုရှိရာ နှစ်သက်ရာတစ်ခုခု ကို ဝံ့ရိယနဲ့ထူထောင်လို့ ပြီးကြပြီဆိုမှဖြင့် ခုနက ပြောသလို မိုးမယိုစီးဘူး

ဆိုရင် မိုးလုံပြီလို့မှတ်ကြဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။) မလုံသေးလို့ရှိရင်လဲ မလုံသေးဘူးလို့ သိကြဗျာ။

မေး။ ။ဒါဆိုရင် မမေးဘဲနဲ့ အသီးသီးသော သူတော်ကောင်းတွေဟာ မရိပ်မိပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တွေ တယ် မရိပ်မိပါ ဘုရား။

အဲဒါဖြင့် ဒကာကြီးရဲ့အိမ်ကို ပြောကြပါစို့ရဲ့၊ အရပ်ထဲမှာ နေရာတကာ အနံ့အပြားဘဲ သွားတော့ အိမ်တွေဟာ မိုးထားတာ တွေ့ရတယ်။

မေး။ ။အဲဒါ ဘာကြောင့် မိုးထားကြသလဲ။

ဖြေ။ ။နေပူမိုးရွာ လုံအောင်လို့ပါဘုရား။

မေး။ ။ဘာတွေ ဘာတွေများ မိုးသလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။သွပ်မိုး၊ အုတ်ကြွပ်မိုး၊ ဓနိမိုးတွေပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အေး ... ဟုတ်ပါဗျာ၊ဓနိကို ကောင်းကောင်းမိုးရင် ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ။ (မိုး မယိုပါဘုရား။) သွပ်ကို ကောင်းကောင်းမိုးရင်ကောဗျာ။ (မိုး မယိုပါဘုရား။) အနို့ အုတ်ကြွပ်ကို ကောင်းကောင်း မိုးရင်ကော။ (မိုးမယိုပါဘုရား။) ကပ်ကို ကောင်းကောင်းမိုးရင်ကောဗျာ။(မိုးမယိုပါဘုရား။) နောက်ပျဉ်ကို ကောင်းကောင်းမိုးရင်ကော။(မိုးမယိုပါဘုရား။) အဲသည်လို အမိုးတွေ အများကြီးထဲက ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာ တခုခုကို ကောင်းကောင်းမိုးထားလို့ရှိရင် မိုးရွာတဲ့အခါ၊ နေပူတဲ့အခါ လုံသလား၊ မလုံဘူးလား။

ဖြေ။ ။အမိုးတွေအများကြီးထဲက တခုခုကို အဟုတ်လုံအောင် မိုးထားရင် လုံပါတယ်ဘုရား။

အမိုးတိုင်း အကောင်းချည်း

အဲသည်လို အမိုး မိုးတာဟာ မိုးစိုလွှတ်အောင်လို့၊ နေပူလွှတ်ချင်လို့ဗျာ။ အခုလဲဘဲ ဘုရားအဆုံးမတော်တွေဟာ အသီးသီး ရှိကြပါတယ်။ အဲသည် အများထဲက အဆုံးအမတခု မှန်မှန်ကို သန်သန်ဝီရိယနဲ့ အဲသည်လို ထူထောင် ပါ။ ထူထောင်ပြီဆိုမှဖြင့် မိုးနှင့်တူပါတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟတို့ဟာ မဝင်သာဘူး၊ မယိုလာဘူးဆိုမှဖြင့် အဲဒါ မိုးလုံပြီလို့ မှတ်ရမယ်။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။ ခုနကလို မိုးယိုလာသေးတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ လုံလို့လား၊ မလုံလို့လား။ (မလုံလို့ပါဘုရား။) အဲဒါဘာကြောင့်လဲ၊ ဓနိက မကောင်းလို့လား။ (ဓနိကတော့ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။) အဲဒါ သွပ်မကောင်းလို့လား။ (သွပ်လဲကောင်းပါတယ်ဘုရား) အဲဒါ အုတ်ကြွပ်မကောင်းလို့လား။ (အုတ်ကြွပ်လဲ ကောင်း ပါတယ်ဘုရား။) နောက်ပြီး ကပ်တို့၊ ပျဉ်တို့ကော မကောင်း လို့လား။ (ကောင်းပါတယ်ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မလုံပါလိမ့်မတုံး။ (မိုးတဲ့နည်း မသိလို့ပါဘုရား။) အမိုး မကောင်းလို့လား။

ဖြေ။ ။ အမိုးတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ မိုးတဲ့နည်းကို မသိဖြစ်နေ ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ အဲသည်တော့ မိုးတာကတော့ မိုးပြီ။ မလုံဘူးဆိုရင် လုံအောင် မိုးဘို့ရာ ခက်သလားဗျာ။ (နားလည်ရင် အလွယ်ကလေးပါ ဘုရား။) ဒါဖြင့် သည်နေရာက ယိုလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရ သလဲ။

ဖြေ။ ။ သည်နေရာက ယိုရင် သည်နေရာကို ဖာရပါတယ်ဘုရား။

စပ်အောင်ထူထူ မိုးပါမှ

အေး....ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပါတဲဗျာ။ အခုလဲ ဝီရိယထူထောင်လို့ လုံ
နေရင် မိုးလုံပြီ မှတ်။ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာလို့ လောဘ ဒေါသ
မောဟတွေ ယိုစီးလာပါသေးတယ်ဆိုရင် မိုးမလုံသေးဘူး မှတ်ရုံဘဲ။
ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (မှန်ပါ၊ ဘုရား။) အဲဒါကတော့ ကိုယ် မိုးထားတဲ့ ကိုယ့်
အိမ်ကို ကိုယ် သိကြပေတော့။

(တပည့်တော်တော့ သွပ်ရော၊ အုတ်ကြွပ်ရော အကုန်လုံး ရှိပါတယ်
ဘုရား၊ မိုးကလဲ ယိုနေတော့ မိုးနည်း လိုနေပါသေးတယ် ဘုရား။)

ပါးပါး မမိုးနဲ့၊ ထူထူ မိုးဗျာ။

(ဘယ်လိုထူထူမိုးရမှန်းမသိလို့ ဒီလိုဘဲထိုင်ပြီး မိုးစိုခံနေရပါတယ်ဘုရား။)

ဒီနေရာမှာ ရွေး အရှင်ကောင်းတွေကတော့ ဘယ်လိုမျှားပါလဲဆိုရင်
အဆုံးအမ ရပြီဆိုမှဖြင့် ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် မချတဲ့ ဝီရိယနဲ့ ဣရိယာပုထ်
လေးဖြာ ဘယ်အချိန်အခါမှ မလပ်ရအောင် ဒီလို ဆောင်ကြ၊ တစပ်ထဲ
စပ်မိအောင် ထူထောင်ကြတာ ဗျာ။

ဘုရား အဆုံးအမရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ထိုင်နေ
ရင်းလဲ စိုက်စိုက်စူးစူးနဲ့ မရွှေ့ရအောင်ဟာ ထူထောင်ကြတော့ ဘယ်နှယ်
လဲ မိုးနဲ့တူတဲ့ လောဘ လာသေးသလား။ (မလာပါ ဘုရား။) ဒေါသ
ကော။ (မလာပါဘုရား။) မောဟကော။ (မလာတော့ပါဘုရား။) အဲဒါ
လုံတာပေါ့ဗျာ။ အဲသည်လို နေရင်း ထိုင်ရင်း ရပ်ရင်း သွားရင်း မပြတ်
မလပ်ဘဲ တဆက်တည်း ခုလို နေပြီလားဆိုမှဖြင့် မိုးနဲ့တူတဲ့ လောဘဟာ
ယိုစီးလာဦးမလား ဗျာ။

(မယိုမစီးလာရအောင်၊ မည်ကဲ့သို့ တည်နေအောင် ထားရမယ် ဆိုတဲ့
ဘုရားကို သနားပါဦး ဘုရား။)

လူတိုင်း မွေးရာပါတရား သိအောင်လုပ်

ဒါဖြင့် ဥပမာ တနေရာရာဘဲ ပြောကြပါစို့ရဲ့။ အသက်ရှူတာကတော့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အကုန်လုံး အသက်ရှူကြတယ် မဟုတ်လား။ (အကုန်လုံး ရှူကြပါတယ် ဘုရား။)

ဘာနဲ့ ရှူကြသလဲ။ (နှာခေါင်းနဲ့ ရှူပါတယ် ဘုရား။)

ဘယ်အချိန်က စပြီး ရှူခဲ့ကြတာလဲ ဗျာ။

ဖြေ။ ။မွေးကတဲက ရှူခဲ့ကြတာပါ ဘုရား။

ထိုင်နေရင်းကော။ (ရှူတာပါဘဲ ဘုရား။)

မတ်တပ်ရပ်ရင်းကော။ (ရှူပါတယ် ဘုရား။)

လမ်းသွားရင်းကော။ (ရှူပါတယ်ဘုရား။)

အလုပ်လုပ်ရင်းကော။ (ရှူပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။စားဘို့ သောက်ဘို့အလုပ်တွေ အရေးတကြီး လုပ်တဲ့အခါမှာ ‘အလုပ်တွေ များတယ်၊ အသက် မရှူအားပါဘူး’ ဆိုပြီး နားများနေသေးသလား။ (မနားပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အိပ်ပျော်သွားတော့ကော။

ဖြေ။ ။အိပ်ရင်းလဲ ရှူတုန်းပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်တော့ ဒီဟာက (ရှူစရာက) တမင် ရှာရသေး သလား။

ဖြေ။ ။ရှာတော့ မရှာရပါ ဘုရား။

အေး....ဗျာ၊ အားလုံး ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေဟာ ဒီဟာကို မတတ်တဲ့လူရယ်လို့ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ (အကုန်လုံး တတ်ကြ

ပါတယ် ဘုရား။) အေး....ဒါကြောင့် ဒီ ထွက်လေ ဝင်လေ နှစ်ရပ်ကို ထွက်
တဲ့ ဝင်တဲ့အခါမှာ ဘယ်နားကလေးများ အေးအေး အေးအေးနဲ့ တိုက်ပြီး
ထွက်သတုံးဗျာ့။ (နှာသီးဝမှာ တိုက်ပြီးထွက်ပါတယ်ဘုရား။) ဝင်တဲ့အခါ
ကျပြီဆိုရင်ကော။ (နှာသီးဝမှာဘဲ တိုက်ပြီးဝင်ပါတယ် ဘုရား။)

ချက်ချင်းဆောင်သော တရားသဘော

ဒီတော့ အဲဒီနှာဖျား နှာဝကလေးမှာ တိုက်ပြီး ထွက်တာ ဝင်တာကို
သတိထားပြီးနေလို့ရှိရင် မသိဘူးလား။ (သတိထားပြီးနေရင် သိပါတယ်
ဘုရား။) ဒီတော့ တိုက်ဝင် တိုက်ထွက်တဲ့ နေရာကလေးမှာ လက်တခုနဲ့
သာသာကလေး ထိပြီးတော့ ထားရင်ကော မသိပေဘူးလားဗျာ့။ (သိပါ
တယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အဲသလို ထွက်လေ ဝင်လေထိတာ သိတာကို နှုတ်က ဆိုရ
သေးသလား။

ဖြေ။ ။နှုတ်က မဆိုရပါ ဘုရား။

အဲသည်လို ထိတော့ မဆိုဘဲနဲ့ သိသလို ထိုထိုအာရုံတွေနောက် လိုက်ပါ
သွားနေတာကို မသွားရအောင် ဤကဲ့သို့ တသိထဲ တဆက်ထဲ သိနေအောင်
ဟာ စူးစူးစိုက်စိုက် ထားလိုက်ရင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်လို နေတဲ့အချိန်မှာ လောဘ ရှိသေးရဲ့လား။ (မရှိ
ပါ ဘုရား။) ဒေါသကော။ (မရှိပါ ဘုရား။) မောဟ
ကော။ (မရှိပါ ဘုရား။) ကြောင့်ကြရမှု စိုးရိမ်ပူပန်ရမှုတွေ
ကော ရှိသေးသလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။မရှိတော့ပါ ဘုရား။

သန္တိဋ္ဌိတရားတော် ၆-ပ-မ-သ-၈

အေးဗျာ - အခု ချက်ချင်းဘဲ ဆင်းရဲကင်းတယ်ဗျာ။ ဘုရား အဆုံး အမတော်ကို လိုက်နာပြီလား ဆိုမှဖြင့် အခုလုပ်၊ အခုချမ်းသာ။ ဒါဟာ ပစ္စုပ္ပန် ဆင်းရဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ဆောင်တာဗျာ။ ဒီတော့ တရားတော်ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်းပြုတော့ ပစ္စုပ္ပန် ဆင်းရဲ၊ သံသရာ ဆင်းရဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ဆောင်တာဗျာ။ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တော့ ကော။ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ ဆင်းရဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ဆောင်တာဘဲ။ အား လုံး ဒါတွေ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ကြပါတယ်။

မေး။ ။ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမဆိုတာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှု တခုဘဲ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း ယခု ထားလို့ အခု တည်နေတယ် ဆိုတာ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဒါမှ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာ အစစ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ခုလို တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လို့ ချက်ချင်း ဆင်းရဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ဆောင်တယ် ဆိုတာ ‘ဘယ်လို ဆောင်သတုံး’လို့ သူတကာကို မေးရဦးမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မမေးရတော့ပါ ဘုရား။ မမေးဘဲနဲ့ အဖြေရပြီး ကိုယ်တိုင်ကို သိနေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒီလို ကိုယ်တိုင် သိနေမှတော့ ယုံမှား သံသယကော ရှိနေ ရဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။ယုံမှား သံသယ မရှိရတော့ပါ ဘုရား။

ဤကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှ အချိန်ကလေးအတွင်းပင် ထားရင် ဒီလို တည်နေပါတယ်။ ဒီတော့ အချိန်ကြာကြာကလေး စိုက်စိုက်စူးစူး ထား မယ် ဆိုရင် ခုလောက်တင် က-ပါ့မလား။ (ယခုထက် အသိတွေ အများ ကြီး တိုးတက်လာမှာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်လို စိုက်စိုက်စူးစူး တည်နေတဲ့အချိန်မှာ သက်တမ်း စေ့လို့ စုတိကျမယ် ဆိုရင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်ရဦး မှာလား။

ဖြေ။ ။သေလဲ ပူစရာမလိုတော့ပါ ဘုရား။

မပြောင်းလဲသော ယုံကြည်ချက်

အေး.... ဒီတော့ သံသရာဆင်းရဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) လူတကာ မေးရဦးမှာလား။ (မမေးရပါ ဘုရား။) ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင် ဒီအချိန်မှာ ရိပ်မိသင့်သလောက် ရိပ်မိပြီဗျာ။

မေး။ ။ဒီတော့ ဆင်းရဲက လွတ်ဘို့ရာ ကိုယ် ရည်ရွယ် မှန်းထားတဲ့ ဗောဓိကို ဤကဲ့သို့ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်လို့ရှိရင် ရမှ ရနိုင် ပါ့မလား၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ရှိရဦးမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိရတော့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဘာကြောင့်လဲ။

ဖြေ။ ။ကေနိ ဒိဋ္ဌ ယုံကြည်နေရလို့ပါ ဘုရား။

အဲသည်လို အဟုတ်ကို၊ အပိုင်ကို ယုံကြည်လို့ ဝီရိယ ထူထောင်တော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ဖြစ်လာတဲ့အခါကျပြီဆိုရင် အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြလိမ့်မယ်။

“မင်းဟာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းဟာ ဘယ်ကလာ ရလိမ့်မလဲ” လို့ ဆိုကြရင်ကော စိတ်ထဲက ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ရဦးမှာလား။ (မဖြစ်ပါဘုရား။)

“ငါက ရလိမ့်မယ်လို့ သေသေချာချာ ထင်တယ်။ ပြောကြတဲ့ လူတွေက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြပြန်ပြီ။ ငါ့ဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား” လို့ ဒီလို ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ရဦးမှာလား။ (ဘယ်သူ ပြောပြော၊ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်တော့ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။ပြောတာက ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း မကဘူး၊ တမြို့လုံးက ဝိုင်းပြောမယ်။

ဖြေ။ ။တမြို့လုံးက ဝိုင်းပြောပေမဲ့ ယုံမှားသံသယ မရှိပါဘုရား။

မေး။ ။တနိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းပြောရင်ကောဗျာ့။

ဖြေ။ ။ပြောပေမဲ့ ယုံမှားသံသယ မရှိပါဘုရား။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌ ချမ်းသာအမှန်ကို တွေ့ပြီးရလို့ပါ ဘုရား။

အေး - ကိုယ် ထူထောင်လိုက်တဲ့ ဝီရိယဟာ ဘယ်လောက်ရယ်လို့ ဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်။ ကိုယ့်ဝီရိယတွေ ကုန်ပြီလို့ မမှတ်ရဘူး၊ အစဘဲ ရှိသေးတယ်။ ဝီရိယတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ရှိတဲ့ ဝီရိယကို အကုန် အသုံးချမယ်ဆိုပြီး ရွှေကို မှန်းပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်မှန်း နိုင်သလောက်ကလေးဟာ သိသင့် သိထိုက်ပြီလား။ (သိထိုက်ပါပြီ ဘုရား။) အဲဒါ ခုနက ဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း လိုက်နာကြပြီ ဆိုမှဖြင့် မိုးလုံ ပုံတဲ့ဗျာ့။

နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ သွားရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ အလုပ် လုပ်ရင်းကော ထားလို့ (ရှုမှတ်လို့) ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ဒီလို ထားရတာ ဆင်းရဲသလားဗျာ။ (မဆင်းရဲပါ ဘုရား။)

ပစ္စည်း ကုန်သလား။ (မကုန်ရပါ ဘုရား။)

အလုပ်အကိုင်ကော ပျက်သေးသလား။ (မပျက်ပါ ဘုရား။)

သူတကာကော သိသလား။ (သူတကာ မသိနိုင်ပါ ဘုရား။)

ပိဋက သုံးပုံ ငုံ့မိရဲလား

ကဲ-ဗျာ- တကတဲပါမှဘဲ ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါ အဆုံးအမ ရကြပါတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့မှာ ဤကဲ့သို့ နာယူမှတ်သားပြီးတော့ ကိုယ် တောင့်တရည်ရှယ်ချက်အတိုင်း အသီးအသီး သိရအောင်ဟာ တဆက်ထဲ ဝီရိယတွေနဲ့ ထူထောင်ကြတော့ ကိုယ်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း အသီးအသီး ပြီးစီးအောင်မြင်ကြပါတယ် တဲ့ဗျာ။

ခုနက ‘ နှာသီးဖျားမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး ထားပါ’လို့ ဆိုတယ်။ ဘုရားဆုံးမတော်မူတာက ဘာလဲဆိုတော့ သုံးဖြာသော ပိဋက ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒီတော့-

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ထားလို့ နေတဲ့အခါ ပိဋက သုံးပုံဟာ အကုန်ပါမှ ပါပါ့မလား ဒကာကြီးရဲ့။

ဖြေ။ ။အကုန်လုံး ပါမှန်းတော့ သိပါတယ် ဘုရား။ မယ်မယ်ရရ တော့ မသိပါ။

အံမယ်-ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ သိမှာပေါ့ဗျာ။ (တပည့်တော်က ခရေ စေ့ တွင်းကျ သေသေချာချာမှ သိချင်တာ။) အဲဒါကတော့ ရပြီးသား ဖြစ်တယ်။ အကုန်လုံး ပါသလား၊ မပါဘူးလားဆိုတာ ရှောက် စိစစ်ပါ လား။ (စိစစ်နိုင်လောက်အောင် မသိပါ ဘုရား။)

အံ့မယ်— သုတ်ဆိုတာ ဘာ၊ အဘိဓမ္မာဆိုတာ ဘယ်သင်း၊ ဝိနည်းက ဘယ်လိုဆိုတာ အကုန်လုံး ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ (ဒါကလဲ ရမ်းပီး ပြောရတာပါ ဘုရား။) ရမ်းပြောရင် ခုနက နေရာကလေး ထားကြည့် လို့ရှိရင် ဘယ်နှယ်တုံး၊ အားလုံးပါတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ (မပြော တတ်ပါ ဘုရား။) အင်း—ဒါကတော့ ပြောရတာ မော့မှစိုးလို့ နေမှာပါ ဗျာ။ (မမော့ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ပြောချင်တဲ့ လူပါ။)

‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှု အကုန်လုံးကို ပြုရမည်ဆိုလျှင် ရုပ်နာမ် နှစ်ဝကို ရှုရမှတ်ရတာဘဲ’ လို့ ဒါကတော့ အားလုံး ပြောကြ၊ ဆိုကြတာဘဲ မဟုတ်လား။

မသိတာ ရုပ်, သိတာ နာမ်

ရုပ်နာမ် ရုပ်နာမ်နဲ့ ရုပ်အဋ္ဌဝီသ, နာမ် တေပညာသ, ရုပ်နာမ် အဝဝကို ပြောစမ်းပါ။ ဆိုရင် သူတို့အားလုံး သေသေချာချာကြီး ပြတ် ပြတ်သားသားကြီးကို ပြောတတ်ကြတယ်။ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ မဝင်သာအောင် ပြောတတ်ကြပါတယ်။ သူများ ပြောနေရင် ‘ဘယ်နေရာ ဟာသွားတယ်၊ ဘယ်နေရာ လစ်သွားတယ်၊ အဲဒါကို ငါ ငြင်းလိုက်မယ်’ နဲ့ နေမှာ မဟုတ်လားဗျာ။ ပြောရင်း ဆိုရင်း ‘သည်လူက သည်နေရာမှာ နဲ့လိုသွားပြီ၊ ငါမှတ်ထားတာနဲ့ လွဲနေပြန်ပြီ၊ အဲဒါကို ငါပြောလိုက်ဦးမှ တော်မယ်’ ဆိုပြီး တကတဲပါမှဘဲ သူပြောမှာပါဗျာ။

မေး။ ။ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ လုပ်နေကျပါ၊ ဟုတ်ကယ် လားဗျာ၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်မှာပါဗျာ။

ဖြေ။ ။ သင်္ဂြိုဟ်သမားတွေနဲ့ တွေ့တော့ ‘ခင်ဗျာဟာကြီးက ပညတ် ပါဗျာ’ သည်လို့ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်တော့ ယခုနက ပြောတဲ့ဥစ္စာ၊ ‘မသိတာက ရုပ်၊ သိတာက နာမ်’ သည်နှစ်ခုကတော့ သေသေချာချာ ရှင်းတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ဘယ်သင်းက သိတာ၊ ဘယ်သင်းက မသိတာ၊ နှာသီးဖျားဆိုတဲ့ ဥစ္စာက ဘာတုံးဗျ၊ ရုပ်လား နာမ်လား။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျား ဆိုတာက ရုပ်လို့ တပည့်တော်က ပြောပါတယ် ဘုရား၊ ကာယပသာဒက ရုပ်ပါ ဘုရား၊ နှာသီးဖျား ဆိုတာ ပညတ်ကြီးလို့ သည်လိုဘဲ ငြင်းရပါတယ် ဘုရား၊ သင်္ဂြိုဟ် သမားတွေနဲ့ ငြင်းရတာ ကုသိုလ်ရတာက နဲ့နဲ့၊ ဒေါသ ဖြစ်ရတာက များများဆိုတော့ ငရဲကြီးကုန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆွမ်းနဲ့ထမင်း မငြင်းသင့်

မေး။ ။ဒကာကြီးက ထားမှ မထားတတ်ဘဲကိုး ငြင်းရမှာပေါ့။ (သည်တော့ တပည့်တော်က အရှုံးပေးပြီး နေရပါတယ် ဘုရား။) နို့...နေပါဦး ဒကာကြီးရဲ့ တကတဲပါမှဘဲ... ဒကာကြီးများ မှတ်သိပ်ဆာလောင်တော့ ဘာစားရသလဲ။

ဖြေ။ ။ထမင်းစားရပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အေး ရဟန်းတော် တွေကိုရော မှတ်သိပ်ဆာလောင် ပျောက်အောင် ဘာလှူကြရသလဲ။

ဖြေ။ ။ဆွမ်းကို လှူကြရပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ထမင်းနဲ့ဆွမ်းက တမျိုးစီထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ဖြေ။ ။တမျိုးစီတော့ မဟုတ်ပါဘုရား၊ ရဟန်းများအတွက် ရိုသေ သမှုပြုပြီးတော့ ထမင်းကိုဘဲ ဆွမ်းလို့ ခေါ်ကြပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ကတော့ ထမင်းခေါ်ခေါ်၊ ဘာခေါ်ခေါ်
စားကြတာပါဘဲဘုရား။

မေး။ ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို သည်ဆွမ်းခေါ်ခေါ်၊ ထမင်းခေါ်
ခေါ် အဲဒါက ပြည့်စေတာဘဲ မဟုတ်လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ နှစ်ခုစလုံးဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြည့်တာချည်းပါဘဲ
ဘုရား၊ အခေါ်သာ လွဲနေပါတယ်။

နာခေါင်းဆိုတာ ဘာလဲဗျာ၊ ပညတ်လို့ပြောပင် ပြောငြားသော်လဲဘဲ
ကာယပသာဒ ရုပ်လို့ ဆိုရင်လဲ ထမင်းနဲ့ဆွမ်း၊ ငြင်းစရာလိုသေးလားဗျာ။
(အတူတူပါဘဲဘုရား၊ ငြင်းစရာမလိုပါ။) အေး...ဒါဖြင့် မငြင်းကြတော့
နဲ့ဗျာ၊ ဒကာကြီးက ငြင်းဦးမှာလား။ (တပည့်တော်ကတော့ မငြင်းပါဘူး
ဘုရား။)

မေး။ ။ အနို့ ဘယ်သူက ငြင်းဦးမှာလဲဗျာ၊ သည်တခါတော့
မငြင်းဘူးထင်ပါဗျာ။ (တပည့်တော်ကတော့ မငြင်းပါ
ဘုရား၊ သင်္ဂြိုဟ်သမားတွေက သိပ်ငြင်းတယ်ဘုရား။) ထမင်း
က ထမင်း၊ ဆွမ်းက ဆွမ်း၊ တခြားစီဘဲလို့ကော ငြင်းဦး
မှာလား။

ဖြေ။ ။ အရှင်ဘုရားများ ဘုဉ်းပေးလို့ ကျန်တဲ့ဆွမ်းဟာ တပည့်တော်
တို့ဆီရောက်တော့၊ စားတော့ ချက်ချင်း ထမင်းဖြစ်သွားပါ
တယ်ဘုရား။

ဝိဇ္ဇာဝင် အဝိဇ္ဇာထွက်

ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျာ၊ အေး...ဒါတွေကတော့ ခုနက ပြောသလို သူတို့မှာ
နဂိုကတဲက ရှိပြီးသား၊ သိပြီးသားတွေပါဗျာ။ သိပြီးသားတွေကို ပြောနေ
ရတာဗျာ၊ သိပြီးသားတွေကို ပြောမှ နားလည်မှာ မဟုတ်လားဗျာ။

မေး။ ။အနို့ သိတယ်ဆိုတာကကော။

ဖြေ။ ။သိတာ နာမ်ပါဘုရား။

အဲသည်လိုစိတ်ကိုထိုထိုအာရုံ မသွားရအောင်ဟာ သည်လိုထားလိုက်ပြီ လားဆိုမှဖြင့် ရုပ်နဲ့နာမ်ကိုတပြိုင်နက်တည်း သေသေချာချာကြီး သိရတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (ရုပ်ရော နာမ်ရော တခါထဲနဲ့ ကွဲကွဲပြားပြား သိပါတယ် ဘုရား။) သည်တော့ သည်လိုထားပြီး သိကြပေါ့ဗျာ။

မေး။ ။ဒါ အမှန်ကို သိနေတာဖြစ်လေတော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ပါး ရှိတဲ့အနက် ဒီလို သေသေချာချာ သိပြီးနေတာ အဝိဇ္ဇာ လား၊ ဝိဇ္ဇာလား။

ဖြေ။ ။ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်လို နာမ်နဲ့ရုပ်ကို သေသေချာချာ သိနေတဲ့အခါမှာ ဝိဇ္ဇာသိ သိနေလို့ အဝိဇ္ဇာ ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။အဝိဇ္ဇာ ထွက်ပြေးပါပြီ ဘုရား။

မေး။ ။ပြန်ပြီးတော့များ သူရောက်လာဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။အဝိဇ္ဇာက တော်တော်ခက်ပါတယ်ဘုရား။

အေး....နာဖျားနာဝမှာ သည်လိုထားလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဝိဇ္ဇာရောက် လာလို့အဝိဇ္ဇာက ပြေးသွားတာဘဲ။ သည့်ထက်များများကလေး ထားလိုက် ရင် အဝိဇ္ဇာက ပေါ်လာဦးမှာလား။ (မပေါ်လာပါဘုရား။) အေး....ဒါ ဖြင့် ဝိဇ္ဇာကို သည်လိုထား၊ အခုထားတယ်ဆို အခုပါတဲဗျာ။ မလွတ်အောင် သည်လိုထားတော့ကာ အချိန် တခုနဲ့တခု မတူ ပိုလို့သာ ဝိဇ္ဇာတွေ ကြီး ထွားပြီဆိုလျှင် နောက်ကို အဝိဇ္ဇာ တခါထဲ လာနိုင်ပါဦးတော့မလား။

ဤကဲ့သို့ အဝိဇ္ဇာကို နိုင်ဘို့ရာ၊ နှင်ဘို့ရာ ဘုရားရှင်ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံး အမကို ရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အဝိဇ္ဇာကို နှင်ရတာ ခက်လိုက်တာလို့များ ညည်းရဦးမှာလားဗျာ။ (မညည်းရပါဘုရား၊ ဝီရိယ သာ လိုပါတယ်ဘုရား။)

အေး....ဒါကြောင့်မို့ သည်လိုဟာကို မှတ်ထားပြီဆိုလျှင် ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်သမျှ အကုန်ပါတယ်ဆိုတာ အားလုံး မှတ်ကြ သိကြ ပြီးသားတွေပါဗျာ။ မှန်မှန်တခုကို သန်သန် ဝီရိယနဲ့ ဤကဲ့သို့ ထူထောင် သွားပြီ ဆိုမှဖြင့် အကုန်လုံးပြီးပါလိမ့်မယ် ဗျာ။

မေး။ ။ယခုနင်က မိုးလုံဘို့ရာ ဘာမိုးမိုး လုံတယ်လို့ ဒကာကြီး ပြော တယ်မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ပြောပါတယ် ဘုရား။

သည့်ပြင် နိုင်ငံမှာလဲ လုံ

အဲဒီလိုဘဲ သွပ်သာလျှင် မိုးလုံတယ် မဟုတ်ဘူး၊ အုတ်ကြွပ်သာလျှင် မိုးလုံတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်အလိုရှိတာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တာတခုကို လုံအောင် မိုးကြ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ အသီးအသီး မိုးစရာတွေ သူတို့မှာ စုထားလိုက် တာ မနဲဘူး ထင်ပါဗျာ၊ အမျိုးမျိုး အများကြီးပါတဲ့။ သို့သော်လဲ အဟုတ် ကို လုံအောင်သာ မိုးကြပါဗျာ၊ အဟုတ်ကို လုံအောင်မိုးပြီးပြီလား ဆိုမှဖြင့် မိုးလဲ မယိုတော့ဘူးဗျာ၊ နေလဲ မပူနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

မေး။ ။တောထဲမှာ သွားပြီး မိုးထားရင်ကော။ (လုံပါတယ်ဘုရား။)
မြို့ထဲမှာ မိုးထားရင်ကော။ (လုံပါတယ် ဘုရား။) သည်
နိုင်ငံမှာ မိုးထားရင်ကော။ (လုံပါတယ်ဘုရား။) သည့်ပြင်
နိုင်ငံမှာ သွားပြီး မိုးထားရင်ကော။

ဖြေ။ ။သည့်ပြင်နိုင်ငံမှာ သွားပြီး မိုးထားရင်လဲ လုံပါတယ်ဘုရား။

အေး—ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ အခုလဲ သည်လို လုပ်ကြပါဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့လား ဗျာ။ ဒါကြောင့် သည်လို မှတ်ပြီဆိုတော့ သည်တခုထဲဘဲ လုံပါတယ်။ သည်တော့ အမျိုးမျိုး အစားစားတွေ မှတ်သားထားတာတွေထဲက စာခူ ကိုဘဲ သေသေချာချာ အလုံမိုးပြီဆိုတော့ မိုးလုံတယ်လို့ မှတ်နိုင်ကြ ပါပြီဗျာ။

မေး။ ။သည်တော့ မိုးစိုစွတ်ပြီး နေရတာ၊ နေပူခံနေရတာ ဆင်းရဲ သလား၊ ချမ်းသာ သလား။

ဖြေ။ ။ဆင်းရဲပါတယ် ဘုရား၊ မချမ်းသာပါ။

ခုလို ဆင်းရဲကြရင် ဆင်းရဲက လွတ်အောင်ဟာ.... (ခုချက်ချင်း မိုး၊ ခုချက်ချင်း လုံပါတယ် ဘုရား။) အေး— ဒါဖြင့် ဒီအချိန်က စပြီးတော့ ဘယ်အခါမှ နေပူ မိုးစိုစွတ် မခံရအောင် ဝီရိယထူထောင်ပြီး ကြိုးစားကြ၊ အားထုတ်ကြ။

သာဓု— သာဓု— သာဓု။

[၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၆-ရက်နေ့၊ ည ၇း၂၅-၈း၁၆- တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၌ ဟောတော်မူသည်။]

တရားသမား

“တရားဌာနမှာ နေပြီး တရားသမားလို
မနေနိုင်ရင် မနေတာက ကောင်းတယ်၊
မနေကြနင့်။

‘တခြားသူတွေလဲ ဒီလိုဘဲ နေမှာပါ’ဆိုပြီး
မိမိတယောက်ထဲ မတွဲတာကို မြင်လို့
တပါးသူက ကဲ့ရဲ့မိသွားရင် ထိုသူမှာ
အလွန်အပြစ်ကြီးတယ်။

မိမိမှာလဲ အစီးအပွား မများတဲ့အပြင်
မြင်တဲ့သူတွေကိုပါ အပြစ်ပေးနေတာနဲ့
အတူတူဘဲ။

(၁၃၃၇-ခုနှစ် တပေါင်းလ ရွှေဘိုအောင်မြေရိပ်သာ၌
ရဟန်းယောဂီများအား ဆုံးမချက်မှ။)

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၅-တကယ့် သာဓကတို့၏ ဒိဏ်ဓာတ်

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ။ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။ ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီ ဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ဟာ အကြွင်းအကျန် မရှိ အကုန်လုံး ပြီးစီး အောင် မြင်ကြရေဗျာ။

တရှိန်ထဲသန်သန် မြှားလွှတ်ဟန်

မြင့်မြတ်တဲ့ အချိန်အခါ ဘဝကို သိပြီးတော့ ဝီရိယနှင့် ကိုယ်မှန်း ထားတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင် ထူထောင်ပြီးတော့ ယူကြ။ ဘုရားရှင် ရွှေ လက်ထက်တော်က ထူထောင်ပြီး ယူကြတာကတော့ ဘယ်လိုများလဲ ဆိုရင် ဘုရားအဆုံးအမ ရသည့်အချိန်မှ စ၍ မချွတ် ဝီရိယနှင့် မပြတ် အောင်ဟာကို ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှာ တဆက်ထဲ သည်လိုထူထောင်ပြီး ယူကြတာဗျာ။ အဲသည်လို ထူထောင်ပြီး ယူကြလို့ သူတို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ ဟာ အရကို မှန်းပြီး ယူတော့ သူတို့မှာ ရမှုတခုထဲဘဲ။ အဲသလို ရလိုတဲ့ ဆန္ဒနှင့် ယူကြတာဗျာ။

ဘယ်လိုများ ယူပါသလဲ ဆိုတော့ကို အခုလို အအား အနား မထား ဘဲနဲ့ သည်လို ဝီရိယတွေနှင့် ထူထောင်ပြီး ယူတာ။ အားချိန် နားချိန် မထားဘူး။

သည့်လို အားချိန် နားချိန် မထားဘဲ ယူလို့ရတယ် ဆိုတာက ဘယ်လို များလဲဆိုရင် လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားများလိုဘဲ တဲ့ဗျာ။ လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားဟာ မြားပစ်တော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ် အလိုရှိတဲ့ နေရာကို ကောင်းမွန်စွာ ချိန် ရွယ်ပြီး မြားကိုလွှတ်တယ်။

မေး။ ။လွှတ်တဲ့အခါကျတော့ လွှတ်လိုက်တဲ့မြားဟာ တခါတခါ တော့ နှေးလိုက်၊ တခါတခါတော့ မြန်လိုက်နှင့် အဲသည့်လို သွားသလားဗျာ။ တခါတခါ နားနေလိုက်နှင့် သွားသလား ဘယ်လို သွားသလဲ။

ဖြေ။ ။မြန်မြန်မှန်မှန်ကြီး သွားပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်ကျမှ နားသလဲ။

ဖြေ။ ။ထိမှန်တဲ့ နေရာကျမှ နားပါတယ် ဘုရား။

အေး....မှန်းထားတဲ့ နေရာကို ဆိုက်တဲ့အခါကျမှဘဲ နားတယ်ဗျာ။ အဲသည့်လိုဘဲ ရှေးအရှင်တွေ အသီးသီးဟာ မှန်းထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပြီးသကာလ ဘုရားအဆုံးအမကို အရယူပြီးတော့ သည်လိုဖြည့်ကြတာတဲ့ ဗျာ။ ဖြည့်တဲ့နေရာမှလဲ တဆက်ထဲဗျာ။ အဲသည့်လို တဆက်ထဲ မပြတ် အောင် ထူထောင်ပြီး သည်လို ယူဆောင်ကြတော့ ကိုယ် အလိုရှိရာဖြစ်တဲ့ နှစ်သက်တဲ့ အသီးသီးသော ဗောဓိတို့ အလုံးစုံ ပြီးတာဗျာ။

မဆင်း မရဲ အမြဲချမ်းသာ

ဗောဓိကတော့ အစားစားပေါ့။ အဲသည့် အစားစားသော ဗောဓိတွေ အဲသည့်လို ပြီးတယ်ဗျာ။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သမ္မာသမ္မောဓိက တဆက်ထဲ၊ ပစ္စေကဗောဓိကလဲ မှန်းပြီးတော့ တဆက်ထဲပါဘဲ။ သာဝကကလဲ သာဝကဗောဓိကို မှန်းပြီး

တော့ ကိုယ်မှန်းတဲ့ ဗောဓိ မပြီး မချင်းဟာ လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားများ သွားသလို တဆက်ထဲဗျာ၊ အဲသည်လို ထူထောင်ကြတော့ အသီးသီး အကုန်လုံး ပြီးစီးကြသကဲ့ဗျာ။

အဲသည်လို ထူထောင်ပြီး တဆက်ထဲ သွားရတဲ့ဟာမျိုးက ပင်ပန်းမှာလား၊ ဆင်းရဲခြင်း ပင်ပန်းခြင်း နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ ရှိမှာလားဆိုတော့ သည်လို မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရတဲ့အခါကျတော့ လိုက်နာတဲ့ အချိန်က စပြီး အချိန် တခုနှင့်တခု မတူအောင် ချမ်းသာသုခတွေဟာ တိုးတိုးလိုက်လာပါတယ်ဗျာ။

ရမယ်ရှာ ချိန်ခါရွှေ့

တချို့ကျတော့ ဘယ်လိုအောက်မေ့သလဲဆိုရင် ဘုရားဆုံးမတာတွေ အသီးသီး ရှိတယ်။ အားလုံးသော ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော်ပေါင်း အရှင်ကောင်းတွေက မေတ္တာတည်း ဟူသော မိုး စွေပြီးသကာလ ဆုံးမ ညွှန်ကြားပြီး မပြတ်အောင် ညွှန်ကြားထားကြတော့ သုံးဖြာသော ပိဋက သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ အဖြာဖြာတို့ကို ကိုယ်စွမ်းအား ရှိသလောက် မှတ်မိပြီးသား ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ ရှိထားပြီးတော့ တခါတခါ တွေးမှာဗျာ၊ ဘယ်လိုတွေးမလဲဆိုတော့ ‘အဲသည်လိုဖြစ်အောင်က မလိုက်နာနိုင်သေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်’ အမျိုးမျိုးပြောတာပေါ့ဗျာ။

မေး။ ။ ‘ကိုယ်ဖြစ်တာ ကိုယ်သာ သိတယ်’၊ ‘ဘယ်လိုများပါလိမ့်၊ ပြောစမ်းပါ’၊ တချို့လဲ ‘အဲဒီလိုထိအောင်တော့ မလိုက်နာနိုင်သေးဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ဘယ်နှယ်ပြောသလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ ‘ခန္ဓာဝန်အတွက် ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေလဲ ရှိသေးတယ်’ ဆိုပြီး နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့နှင့် သည်လိုဘဲ ရွှေ့ဆိုင်းနေပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ပြီးတော့ ဘယ်နှယ်ပြောသေးသလဲ။

ဖြေ။ ။“ပြီးတော့လဲ ဒီလို၊ ရောဂါဖြစ်မှာစိုးလို့”။

မေး။ ။ငယ်တော့ကော။

ဖြေ။ ။ငယ်တော့လဲ “စာကျက်ရသေးလို့၊ အပျော်အပါး သွားနေရသေးလို့” ပါ ဘုရား။

မေး။ ။နေကောင်းနေတုန်းကော။

ဖြေ။ ။နေကောင်းနေတုန်း ပျော်မှု ရှင်မှုဆိုပြီး နေကြပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။တယ်ပြီး ကျန်းမာမှုမရှိတဲ့အခါကျတော့ကော။

ဖြေ။ ။မကျန်းမာတဲ့အခါကျတော့လဲ “ဆေးစားရဦးမယ်၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရဦးမယ်” ဆိုပြီး မလုပ်ဖြစ်ပါဘုရား။

မေး။ ။သည်ဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတော့ကော။

ဖြေ။ ။ပျောက်သွားတော့လဲ ထိုထိုဤဤနှင့် ရက်ရွှေရင်း အချိန်ကုန်နေပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။သို့သော်လဲ သည်ချမ်းသာကို လိုတော့ လိုချင်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။လိုချင်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။လိုချင်ရက်နှင့် ဘာကြောင့် သည်လို ရွှေရတာတုံး။

ဖြေ။ ။မယ်မယ်ရရ မလိုချင်သေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပါဘုရား။

မေး။ ။ဒကာကြီး တယောက်ထဲက လား၊ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေ အကုန်လုံးက လား။

ဖြေ။ ။သည့်အထဲမှာ သေသေချာချာလိုချင်တဲ့ ဒကာကြီး၊ ဒကာမ ကြီးတွေလဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်တို့လို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူတွေလဲ ရှိပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်ဘုရား။

တွေးရင်နှေးမယ် မှားတတ်တယ်

အေး— ဒါဖြင့် လိုချင်တယ်ဆိုရင် အခုနလို ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး ယူကြလို့ရှိရင် ရှေး အရှင်တွေလို ရကြမှာဘဲ။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုရင် ‘ဆင်းရဲမှာလား၊ ပင်ပန်းမှာလား’ ဆိုပြီး စိတ်က ထင်နေတာဟာ တွေး တာ ဗျာ။

ဘုရား ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ အသီးသီးကို ကိုယ်နှင့် တန်သလောက် ကတော့ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။ သည်တော့ တွေးတာက နှေးပါတယ်ဗျာ။ ဆုံးမတဲ့အတိုင်း မှတ်သားပြီးတော့ လိုက်နာ၊ လိုက်နာတဲ့အခါကျပြီဆိုရင် ဆိုက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဆိုက်သင့် ဆိုက် ထိုက်အောင် ဝီရိယထူထောင်တဲ့အခါကျပြီဆိုရင် ကိုယ်တွေးတာနှင့် တွဲချင် မှ တဲ့မှာဗျာ။

ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာလို့ ဆိုက်လာပြီဆိုရင် သိပြီဗျာ၊ သိပြီဆိုမှဖြင့် “ ဒို့တွေးတာနှင့် ဒို့ထင်တာကတော့ မှန်တာမဟုတ်ဘူး” ဆို တာဟာ အဲသည်အချိန်ကျမှ သိမှာပါလို့ ပြောမှဘဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ဘာကြောင့် မပြောသလဲဆိုရင် ဟိုလိုကတော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရင် ချမ်းသာသုခနှင့် တကွ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာမှာ ဘယ်လို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာကတော့ တရားနာတဲ့ ဒကာကြီး တွေ ဒကာမကြီးတွေမှာ မသိတဲ့လူ မရှိပါဘူး။ အကုန်လုံးဟာက တရား ဟော ဓမ္မကထိကချည့်ဘဲ မဟုတ်လား။ အေး - အဲဒါကြောင့် အဲဒါတွေ ကို သိပြီးသားက များကြပါတယ်။

မေး။ ။အခုလို စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီးတော့ နေကြလို့ နှေးနေတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။) အဲသည်လို တွေးတယ်ဆို တာမျိုးက တဲ့ချင်မှတဲ့မှာဗျာ။ မှန်းပေမယ်လို့ တဲ့ချင်မှ တဲ့ မယ် ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲဆိုရင် တွေးတိုင်းတွေးတိုင်း တဲ့ပါ မလား။

ဖြေ။ ။မတဲ့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပြောတဲ့ဟာကို မှန်း၊ မှန်းပြီးတော့ တခါတွေးရင် တဲ့ပါ မလား။

ဖြေ။ ။မတဲ့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။သည်ပြင် ပြင်ပြီး၊ စဉ်းစားပြီး တွေးလိုက်ဦးမယ်။

ဖြေ။ ။စဉ်းစားပြီးတွေးလဲ လမ်းလွဲမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။တွေးတိုင်းတွေးတိုင်း များများကြီး တွေးနေမယ်၊ အတဲ့ များ ပါပါ့မလား။

ဖြေ။ ။အတဲ့ပါဘို့ ခဲယဉ်းပါတယ် ဘုရား၊ တွေးလေ၊ မတဲ့လေ ဖြစ်မှာပါ ဘုရား။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ဘုရား ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ တဲ့တဲ့မှန်မှန် ကိုတော့ ကရုဏာရှင် သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေက အစဉ် သနားပြီး ညွှန်ကြားဆုံးမတာ ဖြစ်တယ်။ တွေးတာကတော့ မှန်ချင်မှ မှန်မှာ။ ဘယ်လိုများပါလဲဆိုရင် ဒါကတော့ ခက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လွယ်လွယ်ဘဲ ပြောကြပါစို့ရဲ့—

ယခု ဒကာကြီးအိမ် ပြောကြပါစို့။ ဒကာကြီး အရပ်က ဘယ် အရပ်လဲ။ (ကြည့်မြင်တိုင်ပါ ဘုရား။) အိမ်မှာ ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် ရှိတယ်

မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ် ဘုရား။) ဝင်းက ဘယ်နှယ်တုန်းဗျာ၊ ဝင်းပေါက် ဘယ်ဘက်ကို ထားသလဲ။ (တောင်ဘက်က တပေါက်၊ မြောက်ဘက်က တပေါက်ပါ ဘုရား။) အိမ်ကကော ဘယ်နှစ်ထပ်လဲ။ (တထပ်အိမ်ပါ ဘုရား။) အပေါက်က ဘယ်ဘက်ထားသလဲ။ (တောင်ဘက်ကလဲ ရှိပါတယ်။ အနောက်ဘက်ကလဲ ရှိပါတယ် ဘုရား။) ကဲ...ဒါဖြင့် ဒကာကြီး နေတဲ့ အရပ်လဲ သိပြီ၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဝင်းခြံကိုလဲ သိပြီ၊ အပေါက်က နှစ်ပေါက်၊ တောင်ဘက်က တပေါက်၊ မြောက်ဘက်က တပေါက်၊ အိမ်ကလဲ တထပ်အိမ်၊ တံခါးပေါက်ကလဲ နှစ်ပေါက်။ တောင်ဘက်က တပေါက်၊ အနောက်ဘက်က တပေါက်။ အဲ...အခု ဒကာကြီး ပြောလို့ ခွံ သိပါပြီ။ အဲသည်လိုဆိုတော့ ဒကာကြီး တခါပြောတာနှင့်ဘဲ ဒကာကြီး အရပ်၊ ဝင်း၊ ခြံ၊ အိမ်ရဲ့ အနေအထား အကုန်လုံး သိပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ (အပြော သိတော့ သိသွားပါပြီ ဘုရား။)

တွေးတိုင်း လွဲမယ် လွယ်လွယ်ကလေး

မေး။ ။ဒီတော့ ဒကာကြီးအိမ်အကြောင်း ဒကာကြီး သိတာနှင့် ခွံ သိတာ အတူတူဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။မတူနိုင်ပါ ဘုရား။

ဒကာကြီးကကော ကိုယ့်အရပ်လဲ ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ့်ဝင်းခြံလဲ သိတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လဲ သိတယ်။ သည်တော့ အရပ်ကို ဘယ်လို ပြောမလဲ။ ကြည့်မြင်တိုင်လို့ဘဲ ပြောမှဘဲ မဟုတ်လား။ ဝင်းခြံပေါက်ကကော တောင်ဘက်က တပေါက်၊ မြောက်ဘက်က တပေါက်၊ အိမ်က တထပ်အိမ်၊ တံခါးက တောင်ဘက်က တပေါက်၊ အနောက်ဘက်က တပေါက်၊ သည် လို့ဘဲ ပြောမှဘဲ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ ဘုရား။) အခု ဒကာကြီးရဲ့ အရပ်ရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ ဝင်းရယ်၊ ခြံရယ် ခွံသိပြီ။ ဒကာကြီး သိသလို တကယ်သိပြီ

မဟုတ်လား။ (တပည့်တော် သိသလို မသိသေးပါ ဘုရား။) ဒကာကြီး သိတာနှင့် ခွံ သိတာနှင့် အတူတူဘဲ မဟုတ်လား။ (အပြောချင်းသာ တူ ပါတယ် ဘုရား၊ အသိချင်း လွဲပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အတူတူ သိတာပေါ့ ဒကာကြီးရဲ့၊ ဒကာကြီး သိသလို ဒကာ ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ခွံသိတာဘဲဗျာ။

ဖြေ။ ။တပည့်တော် သိသလို အရှင်ဘုရား မသိသေးပါ ဘုရား၊ အပြောချင်းတော့ ထပ်တူပါဘဲ၊ အသိတော့ လွဲပါသေးတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ့်နှယ်ကြောင့် လွဲရမလဲ၊ ဒကာကြီး အရပ်ကို ဒကာကြီး မေးကြည့်ရင် ကြည့်မြင်တိုင်လို့ ပြောမှာဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။သို့သော် အရှင်ဘုရား ကြည့်မြင်တိုင်ကို သွားတတ်မှာ မဟုတ်ပါ ဘုရား။

ဘယ့်နှယ်ကြောင့်လဲ၊ ဒကာကြီးအိမ်ရယ်၊ ဝင်းရယ်၊ အရပ်ရယ်၊ မြဲ ရယ် ဒကာကြီး သိသလို ခွံ သိနေတယ်။ ဒကာကြီး လွဲပြောနိုင်သေး သလား။ (လမ်းနှင့် အိမ်နံပါတ် ပြောလဲ ရောက်အောင်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘုရား။) ဒကာကြီးက လွဲပြောနိုင်သေးသလား၊ ဘယ့်နှယ်တုန်း ဗျာ၊ ခွံ သိတဲ့အိမ်ဟာ။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဒကာကြီး သိတာ ခွံနှင့် အတူတူပေါ့ဗျာ။ (အသိချင်း မတူပါ ဘုရား၊ အပြောသာ သိပါ တယ် ဘုရား။) ဒကာကြီးကော ဘာများ ပိုသိသေးသလဲ။ (တပည့်တော် က အပြောသိ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့လို့ ကိုယ်တိုင် သိပါတယ် ဘုရား။) ခွံက ဒါဖြင့် စဉ်းစားနေမယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိုတာ ဘယ်ဆီများမှာလဲလို့ စဉ်းစားနေမယ်။ (စဉ်းစားနေလဲ မှန်တာ မရောက်နိုင်ပါ ဘုရား။) များ များကြီး တွေးမယ်၊ တချက်ချက်တော့ မှန်မှာဘဲ မဟုတ်လား၊ ဒကာ

ကြီး အရပ်က ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဝင်းပေါက် နှစ်ပေါက်၊ တံခါးပေါက်က နှစ်ပေါက်၊ အိမ်က တထပ်အိမ်၊ အဲသည်လို တွေးနေမယ်ဗျာ၊ တခုခု တဲ့ပါ့မလား။ (မတဲဘူး ထင်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။တယ်ခက်ပါလားဗျာ၊ ဒါဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးမယ်ဗျာ၊ တခုခု တဲ့ကောင်း တဲ့ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။တွေးနေလို့တော့ မတဲပါ ဘုရား၊ တခေါက်လောက် ကြုံရင် တော့ ချက်ချင်း သိပါလိမ့်မယ် ဘုရား။

သူဟာ ကြည့်မြင်တိုင် သိဘို့ အတော်ခက်ပါလားဗျာ။ ဒါဖြင့်ဗျာ.... တနှစ်လောက်ကြာအောင် တွေးမယ်ဗျာ၊ တဲ့ပါ့မလား။ (တွေးရုံနှင့်တော့ မရပါ ဘုရား။ အိမ်အရောက်ကြုံကြည့်မှ သေသေချာချာ သိပါလိမ့်မယ် ဘုရား။)

မေး။ ။တနှစ်နဲ့လဲ တွေးလို့မရဘူးလားဗျာ။ လေးငါးဆယ်နှစ် တွေး ရင်ကော ရပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဘယ်လောက်တွေးတွေး ကိုယ်တိုင် မရောက်ရင် မသိနိုင်ပါ ဘုရား။

တွေးရုံတင်မကဘူး အခုနလိုလဲ ဆိုနေဦးမယ်ဗျာ၊ ရပါ့မလား။ (ဆိုတွေး နေပေမဲ့ မရောက်နိုင်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ (အခုနေဆိုရင် အနောက်တောင်ဘက် ကျပီတယ်ဘုရား။) ရှောက်သွားရင် ရောက်ရဲ့လား။ (အနောက်တောင်ဘက် ရှောက်သွားရင် တော့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အိမ်တော့ တွေ့မှာမဟုတ်ပါ ဘုရား။)

အေး ဒါဘာမှ မခက်ဘူး၊ လွယ်တယ်၊ အခုသွား၊ အခုရောက်မှာဘဲ။ အဲသည်လို လွယ်လွယ်ကလေးကိုဘဲ တခါထဲ တွေးမယ်ဆိုရင် မတဲဘူးလား၊

နှုတ်ကလဲ တတုတ်တုတ် ဆိုနေမယ် ပြောနေမယ်ဗျာ၊ မသိဘူးလား။ (မသိပါဘုရား။) အခုပြောနေတာဟာ သိလို့ပြောတာ မဟုတ်လား။ (မဟုတ်ပါဘုရား၊ ကြားဘူးတာနှင့် ရမ်းဆိုနေတာပါဘုရား။)

သည့်လိုဆိုတာတော့ မခံချင်ဘူးဗျာ၊ ဒကာကြီးက သိတယ်ဆိုပြီး သိလို့ပြောတာဘဲ။ ဒို့လဲ သိလို့ပြောတာဘဲ။ ဒို့ကို ရမ်းပြီး ပြောတယ်ဆိုတာတော့ မခံချင်ပေါင်ဗျာ။ (မခံချင်ပေမဲ့ မှန်နေတာပါဘဲ ဘုရား။) ဒကာကြီးရဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က ဝင်း၊ ခြံ၊ အိမ် ပြောတာဟာ ဘာမှမခက်ဘူး၊ သို့သော်လဲ သည်ဟာကိုမှတ်ပြီး၊ နှုတ်အားဖြင့်ဆိုပြီး ပြောတာကတော့ မှန်တော့မှန်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလိုကတော့မသိသေးဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လေသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆို၊ တွေးနေမယ်ဆိုရင် လွဲဦးမှာလား။ နေ့ရော ညရော ဆိုနေမယ်၊ မဖြစ်ဘူးလား။ (ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီး သွားသလိုတော့ မသိပါဘုရား။)

ဆရာကောင်း မိတ်ဆွေကောင်း

ဒကာကြီး မပြောမီက ဒကာကြီးရဲ့အိမ်၊ ဝင်း၊ ခြံကို မသိဘူး။ သို့သော် အခုပြောထားတော့ မပြောတာထက် သိတာပေါ့လေ။ (မှန်ပါတယ်ဘုရား။) ဒါပေမဲ့ အဟုတ်သိချင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ (ကိုယ်တိုင်ရောက်အောင် သွားမှဘဲ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်မှဘဲ သိမှာပါဘုရား။) ကဲပါဗျာ ဒကာကြီး ပြောတဲ့ လမ်းအတိုင်း ရှောက်သွားရင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရောလားဗျာ။ (အိမ်နံပါတ်နှင့် လမ်းကိုသိရင် ရောက်နိုင်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အခု ရှောက်သွားရင် အိမ်နံပါတ်ပြောမဲ့ ဘယ်သူမှမပါဘဲ ရှောက်သွားရင် ရောက်ပါ့မလား၊ အိမ်နံပါတ်ကော တွေ့ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတွေ့နိုင်ပါဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။

ဖြေ။ ။ရမ်းသွားလို့ပါဘုရား။

မေး။ ။ဒကာကြီးနှင့် သွားရင်ကော။

ဖြေ။ ။ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်ဘုရား။

မေး။ ။စဉ်းစားရဦးမလား ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ရောက်မှ ရောက်
ပါ့မလား’ လို့ စဉ်းစားရဦးမလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်က ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက်
တပည့်တော်နှင့် အတူသွားရင် အရှင်ဘုရား လမ်းမလွဲနိုင်ပါ
ဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကိုယ်တိုင်လဲ မှတ်သားတယ်၊
ကိုယ်တိုင်လဲ ရောက်ပြီးသား နေရာသွားတော့ အိမ်ကို ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်မှာပါဘုရား။

အခုလဲ ချမ်းသာသူခကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
ထိုးထွင်းသိပါတဲ့အတိုင်း ညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူတယ်။ သည်ညွှန်ကြားဆုံးမ
တဲ့အတိုင်း သောဝဏ္ဏသတာဂုဏ်နဲ့ လိုက်ပါပြီးတော့ ကောင်းမွန်စွာ မှတ်ကြ၊
မှတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ရှေးအရှင်များကဲ့သို့ ဝီရိယသန်သန်နှင့် ဘုရားဆုံးမပါတဲ့
အဆုံးအမတွေကို ထူထောင်ကြမယ်ဆိုရင် ချမ်းသာသူခတွေဟာ အသီးသီး
ဆိုက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားရှင်ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်
တွေကို များများကြီး ရပြီးသားရှိပါတယ်။ ဘုရားရှင် အဆုံးအမ မှန်မှန်
တွေဟာ များလိုက်တာ သုတ်၊ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ဆိုပြီး ရှိကြတယ်။

အဲသည် မှန်မှန်တွေ အများကြီးထဲက အကုန်လုံး မဟုတ်ပါ၊ ကိုယ်
သဘောကျတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ နှစ်သက်တဲ့ဟာ တခုခုမှန်မှန်ကို သန်သန်
ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ကြပါ။ အဲသည်လို ထူထောင်တဲ့အခါကျတော့ အခါ

မလင့် ဆိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ အားလုံးသော ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီး တွေဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နားလည်ကြပါတယ်။

ငယ်ငယ်ကရ ‘အကာလိကော’

ဘယ်တုန်းကစပြီး နားလည်သလဲဆိုရင် စကားမပီခင်ကထဲကိုက ကောင်းကောင်းလှလှကြီး နားလည်ကြပါတယ်။ အဲဒါ ‘အကာလိကော’ ပြောတာဗျာ။ စကားမပီခင်ကထဲက နားလည်ပါတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက ‘ဒါ ကျက်ဟဲ့၊ သင်ဟဲ့’ ဆိုလို့ရ တယ် မဟုတ်လား၊ ညအိပ်တော့မယ်ဆိုရင် “နင် ဘာကြောင့် ဘုရား ရှိမခိုးတာလဲ၊ လာဟဲ့ ရှိခိုး” အဲသည်လို ပြောဆိုမရရင် ရိုက်တာဘဲ မဟုတ် လား။ အဲဒါနှင့်ဘဲ မရရင် ရအောင်လုပ်ရတယ်၊ မဆိုချင်ဘဲ ဆိုရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒါတွေဟာ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။

မေး။ ။သေသေချာချာ ‘အကာလိကော’ ကျတော့ ဘယ်တော့မှ သိသလဲ။

ဖြေ။ ။ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားပြီးကြည့်မှ ‘အကာလိကော’ကို သိမှာ ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်အခါ ‘အကာလိကော’ ဖြစ်မလဲ။

ဖြေ။ ။တွေ့တဲ့အခါမှာ ချက်ချင်း သိပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်အခါမှာ တွေ့မလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့အခါမှာ တွေ့ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အချိန်တွေက များလိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန်မှာ လုပ်မှ ဖြစ် တယ်လို့ ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။ဘယ်အချိန်မဆို မိမိကိုယ်တိုင် သိအောင်၊ တည့်အောင်လုပ်ရင် တည့်တဲ့အခါ ချက်ချင်း ‘အကာလိကော’ သိပါတယ်ဘုရား။

လွယ်လိုက်တာဗျာ- ခုနေအခါမှာ ဘုရားရှင် အဆုံးအမ သာသနာ ရထားကြတော့ ဝီရိယထူထောင်ပြီး ရှေး အရှင်များတို့ နှင့် ညီအောင် မှီအောင် ပြုလုပ်ရင် သေသေချာချာ လွယ်တယ် မဟုတ်လား။ (လွယ်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး- ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိတို့ကို သေသေချာချာကိုဘဲ မှန်းတဲ့အတိုင်း ရချင်ကြပါလျှင် ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ တော်တို့ကိုလဲ သိပြီးသားဖြစ်တော့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာဖြစ်တဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ဝီရိယထူထောင်ပြီးတော့ ဆိုက်အောင် ကြိုးစားကြဗျာ။ မှီတဲ့ ညီတဲ့အခါမှာ ဧကန္တ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာသုခဟာ ဆိုက်လာပါလိမ့်မယ်။

မှတ်သား ရွတ်ဆို နေရုံမျှနှင့်

ဒွိကတော့ သိလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမ တို့ကို မှတ်ထားပြီးတော့ အခုလို ဆုံးမတာဗျာ။ အခု ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီးတော့ အားလုံး သိပြီးသား ထဲက ဟာတွေကိုဘဲ ပြောနေတာပါဘဲဗျာ။ အဲဒါတွေဟာ အကုန်လုံး ပါတယ် မဟုတ်လား၊ မပါဘူးလို့ ပြောနိုင်သလား။ (မပြောနိုင်ပါဘုရား။)

မေး။ ။ဘုရား ဆုံးမတော်မူတာတွေက ဘာလဲဆိုရင် ဒါတွေကို သည်အတိုင်းဘဲမှတ်ပြီးတော့ ဆိုနေစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။

ဖြေ။ ။ရွတ်ဆိုနေဘို့ မဟုတ်ပါဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဆုံးမတော်မူသလဲ။

ဖြေ။ ။သူ ဒါကို အမြဲတစေ သိနေဘို့လို့ ဆုံးမပါတယ်ဘုရား။

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ခရီးကို ရောက်အောင်၊ ထိုနေရာကို ရောက်စေချင်လို့ ညွှန်ကြားဆုံးမတာဗျာ၊ သွားစေချင်လို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမတာဗျာ၊ သွား ကြပြီဆိုမှဖြင့်လဲ ဆိုက်ကြ၊ ရောက်ကြပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သို့သော်လဲ အခု အားလုံးတို့ဟာလဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ခရီးကို ရောက်အောင် ဝီရိယနှင့် ထူထောင် ပြီးတော့ သွားနေရက်ပါတဲဗျာ၊ သို့သော်လဲ အခု ဝီရိယကိုထူထောင်ပြီး သွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ‘အားထုတ်မယ် အားထုတ်မယ်’ နှင့် ‘ဘယ် တော့မှလဲ’ ဆိုရင် ‘အခုအချိန်ဟာ သွားကြ လာကြနှင့် စိတ်မငြိမ်သေး ဘူး၊ စိတ်ငြိမ်တော့မှ အားထုတ်မယ်’ တဲ့ ဗျာ။ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။ အဲသည်လို မေ့နေတာက အများကြီးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ (ဒါနှင့် အချိန်ကုန်နေ တာပါတဲဘုရား။) တော်တော်ကြာ စိတ်ငြိမ်တဲ့အခါကျတော့လဲ ဘယ်နှယ် လုပ်သလဲ။ (စိတ်ငြိမ်တဲ့အခါကျတော့ အိပ်ချင်လာပါတယ်ဘုရား။) အိပ်ချင် တော့ ဘယ်နှယ်လဲ။ (အိပ်လိုက်တာပါဘုရား။) ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အဲဒါ အား ထုတ်တာပါတဲဗျာ။ (တပည့်တော်တို့က အပြောနှင့်ဘဲ ပြီးနေရတာပါတဲ ဘုရား။)

တရားအားထုတ်မယ့် ဥပုသ်သယ်

ပြီးတော့ တခါအရပ်ထဲမှာ ဆူကြ ပူကြမို့လို့ ‘တရားအားထုတ်တဲ့နေရာ ကို သွားဦးမယ်’ ဆိုပြီး တခါတခါလဲ အဲသည်လိုနေရာကို သွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ (သွားကြပါတယ် ဘုရား။) အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး သည်က ဘာတွေ ယူသွားသလဲ။ (စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ ယူသွားပါတယ် ဘုရား။)

ရောက်သွားတော့ သီလ ဆောက်တည်ပြီး ဖိစားနေသလား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ ၁၂-နာရီ ထိုးပလားဟေ့၊ စားကြစို့ ဆိုတော့ ဒကာမကြီးတွေကလဲ ကျွေးနေတာဘဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကလဲ စားတာပါဘဲ ဘုရား၊ အစောကြီးက စားလိုက်တာ ၁၂-နာရီထိအောင် စားတုန်းပါဘဲ ဘုရား။) အဲသည်လို စားတာ နေ့တိုင်းထက် ဘယ်နှယ်လဲ။ (နေ့တိုင်းထက် အများကြီး ပိုစားနေပါတယ် ဘုရား။) ပြီးတော့ ၁၂-နာရီ ထိုးတော့ ဘယ်နှယ်လဲ ပြီးလိုက်ရောလား။ (ဒါတောင်မှ တချို့က ပြောသေးတယ် ဘုရား၊ ၁၂-နာရီ ထိုးပေမဲ့ ဆက်စားရင် စားကောင်းသတဲ့ ဘုရား၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းသာ မစားကောင်းတာ၊ ဆက်စားရင် စားကောင်းတယ်လို့ ကြားဘူးပါတယ် ဘုရား။) ဒကာမကြီးကရော ဆက်စားသလား။ (သည်လို ငြင်းခုံရင်းနှင့် စားနေတာပါဘဲ ဘုရား။) အဲသည်လို စားရော စားပြီးတော့ကော။ (အစားများလို့ အစားက ပိုသွားပါတယ် ဘုရား။) သည်လို စားပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲဗျာ။ (စားပြီးတော့ ဗိုက်လေးတာနှင့် တုံးလုံးလဲ့ပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်လို လှဲတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားသလဲ။ (အိပ်ပျော်သွားပါတယ် ဘုရား။)

ဘယ်အချိန်ကျမှ နိုးသလဲ။ (ညနေ သုံးနာရီ လေးနာရီကျမှ နိုးပါတယ် ဘုရား။) သည်တော့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး အားထုတ်မယ် ဆိုပြီး အားထုတ်သလား။ (အဲသည်အချိန်မှာ ထပြီး ဖျော်ရည်ကလေးများ မရှိဘူးလားလို့ တောင်းပါတယ် ဘုရား။) သည်တော့ ဒကာမကြီးက ဖျော်ရည် ပေးရောလား။ (ဖျော်ရည် ပေးပါတယ် ဘုရား။) ဖျော်ရည် ပေးတော့ သောက်ရော၊ သောက်တဲ့အခါမှာ မျှရုံလောက်ဘဲလား။ (မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ အဝဘဲ သောက်လိုက်တာဘဲ ဘုရား။) ဖျော်ရည်ကလဲ နေ့တိုင်းထက် အထူး ဖျော်ပေးတာဘဲ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်လို သောက်တော့ ကျန်နေပြန်ရော၊ အဲသည် ကျန်နေတာကို သူ

များကို ပေးသလား။ (မပေးပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်က နှမြောတာနှင့် အကုန်လုံးဘဲ သောက်လိုက်တာဘဲ ဘုရား။)

အဲသည်တော့ လွန်သွားပြန်ရော၊ လွန်သွားတော့ နေလို့ကောင်းသေးသလား။ (နေမကောင်းပါ ဘုရား။) သည်တော့ကော တရားအားထုတ်သလား။ (သိပ်နေမကောင်းတာနှင့် တုံးလုံးလဲ့နေပါတယ် ဘုရား။) သည်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ။ (အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါရော ဘုရား။) ဘယ်တော့မှ နိုးသလဲ။ (မနက် မိုးလင်းအားကြီးမှ နိုးပါတယ် ဘုရား၊ ဒါတောင်မှ အရုဏ်တက်ပြီလားဟေ့ ဆိုပြီး အဲသည်မှာ ထစားပြန်ရော ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန် မရတာ ဘုရား မရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ့။

ဖြေ။ ။စားတဲ့ဘက်က သိပ်များနေပါတယ် ဘုရား။

ဒါဖြင့် သူတို့ဟာက ဝီရိယတော့ ရှိကြပါရဲ့၊ သို့သော်လဲ အခုနလိုဟာတွေက နဲ့နဲ့များနေလို့ပါဗျာ့။

ဘေးနားက တိုးတိုးဖော်

မေး။ ။ပြီးတော့ အားထုတ်မယ် ဆိုပြီး အားထုတ်ပြန်ရော၊ အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ ဘေးနားက တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားပြောရင် ကြားသလား၊ မကြားဘူးလား။

ဖြေ။ ။အားထုတ်တာ နေရာမကျရင် သည် တိုးတိုး တိုးတိုးကိုဘဲ စိုက်ပြီး နားထောင်နေမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်လိုကြားတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ စကား တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်မှာလား၊ ကြည်ညိုမှာလားဗျာ့။ တဲ့မှာလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတဲ့ လူကို တရားအားထုတ်တဲ့ဘက်က စိတ်သန်နေတဲ့အခါမှာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။တရားအားထုတ်တဲ့လူက စိတ်ဆိုးမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။တရား အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ဘယ်နှယ် လာပြီး ပြောရသလဲ ဆိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်မှာပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါ သူတော်ကောင်းလားဗျာ။ အဲသည်လို တိုးတိုး တိုးတိုး နှင့် ပြောရမလား ဆိုပြီး ‘သည်လူဟာ ဘယ်အရပ်ကလဲ၊ သူ အမေက ဘယ်သူ၊ သူ့အဖေက ဘယ်သူ’ ဆိုပြီး အဲသည်လို ရောက်သွားဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။ရောက်သွားမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။သည်လို တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောရမလား ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးရော၊ သည်လို စိတ်ဆိုးရင်းနဲ့ စုတေကျပြီး သေသွားရင် အဲဒီ သူတော်ကောင်းကြီး ဘယ်ရောက်မလဲ။

ဖြေ။ ။အပါယ် လေးဘုံ ရောက်မှာပါဘဲ ဘုရား။

ဥပုသ်သယ်လားဗျာ အပါယ်ကိုရောက်မှာ။ (စိတ်ဆိုးတုန်း သေတော့ ရောက်မှာပေါ့ဘုရား။) အေး ဗျာ၊ အဟုတ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြုရမလဲ ဆို တော့ သည်လို အားထုတ်တဲ့အခါမှာ သည်လိုတိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတာကို ကြားမယ်၊ အမှန်ကတော့ သည်လို တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောတာကြားရင် ဘယ်နှယ်မှတ်ရမလဲ။

“အားထုတ်မလို့လာတာ၊ အခု ငါ့သီတင်းသုံးဖော်တွေက တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတယ်၊ သည် တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတာကို ကြားတယ်၊ အခုလို ကြားတာကို သူများသိမှာ စိုးလိုက်ပါဘိတော့ဗျာ၊ ရှက်လိုက်လေဗျာ” ဘာ

ကြောင့် ကြားသလဲဆိုရင် ဝီရိယရှိလို့လား၊ ဝီရိယမရှိလို့လား။ (ဝီရိယမရှိလို့ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတာကို ကြားတာပါဘုရား။)

သည်တော့ ‘ဝီရိယမရှိတာကို သူများသိသွားမှာ ရှက်လိုက်ပါတိတော့ ဟု။ စိုးရိမ်လိုက်ပါတိတော့ဟု’ ဆိုပြီးတော့ ဝီရိယကို တိုးပြီး ထူထောင်ရ မှာဟု။ ဝီရိယနဲ့မှန်းသိရင် အခုန တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတဲ့လူတွေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဟု။

ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမလဲ၊ သူတို့က တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတာကို သူတို့က တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောဖော်ရတယ်၊ ပြောတော့ကြားတယ်၊ ကြားတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဝီရိယမရှိဘူးဆိုတာ သိရတယ်၊ အဲသည်လို ဝီရိယနဲ့တာကိုသိရလို့ ငါ့ရဲ့သီတင်းသုံးဖော် ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေများက ဤကဲ့သို့ လာပြီးတော့ ‘တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောဖော်ရတယ်’ လို့ အဲသည်လို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဟု။ ကျေးဇူး တင်တာကလဲ ဖာသိဖာသာ ကျေးဇူးတင်ပြီး ဝမ်းသာရမယ်ဟု။ ဘာကြောင့် လဲဆိုရင် ‘အသင် ဝီရိယနဲ့တယ်၊ တိုးလိုက်ဦး၊ သည်လို့နဲ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး’ ဆိုပြီး အနားက သတိပေးသလိုဘဲ ဟု။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတာကြားတာဟာ ဝီရိယနဲ့လို့၊ ဝီရိယများရင် မကြားဘူး။ သည်တော့ “ဝီရိယ နဲ့သေးတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကိုယ် လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာသုခ၊ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိပြီးအောင် ဝီရိယတိုး လိုက်ဦးလို့ အင်မတန် မေတ္တာတွေနှင့် လာပြီး ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားအတွက် ငါ့ကိုလာပြီး ချီးမြှောက်ပါပေတယ်” လို့သည်လို ကျေးဇူးတင်ရမယ် မဟုတ် လားဟု။ (ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ် ဘုရား။) ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပစပ်က ရှောက်ပြောနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သည်အတိုင်း ဖာသိဖာသာ ကျေးဇူးတင် ရမယ်။

ကျယ်ကျယ်လှလှ မဲပြီးအားထုတ်

သည်လိုကျေးဇူးတင်ပြီးတော့ ‘သည့်ထက်တိုး ပြောစမ်းပါဦး’ ဆိုပြီး အသာသာ မဲပြီး အားထုတ်ဗျာ။ အဲသည်လိုဆိုရင် တိုးတိုးတိုးတိုးတော့ မလာတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မလာသလဲဆိုတော့ သိရမှာကိုသိပြီးတော့ မှတ်ရမှာကိုမှတ်ပြီး တဆက်ထဲနေတော့ အဲဒါမကြားရတော့ဘူး။ နဲ့နဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးတော့ မကြားရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျယ်ကျယ်အသံနှင့် ပြောပြန်ရော့ မယ်ဗျာ၊ အဲသည်အခါမှာ ဘယ်နှယ်လဲ ကြားမယ် မဟုတ်လား။ (ကျယ်ကျယ် ပြောရင် ကြားကောင်း ကြားပါလိမ့်မယ် ဘုရား။)

အဲသည်လို အခါမှာလဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျာ၊ တိုးတိုး တိုးတိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျယ်ကျယ်ဆိုတော့ ကြားလာပြန်ရော၊ ကြားတဲ့အခါ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ ကြားလာပြန်တော့ “သည်ဝီရိယနှင့်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ညံ့တယ်၊ တိုးလိုက်ဦး လို့ သတိပေးဖော် ရတယ်” ဆိုပြီး ပြောတဲ့လူကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပြီးတော့မှ “ကောင်းပြီမိတ်ဆွေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုပြီး မဲပြီးတော့ အားထုတ်ဗျာ။

အားထုတ်ဆိုတာက သိရမှာကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကလေး မလွှတ်အောင် အားထုတ်ဗျာ။ (အဲသည်လို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မလွှတ်အောင် သိဖို့ဆိုတာကို ရှင်းပါဦးဘုရား။) ထားဆိုတဲ့နေရာပေါ့ဗျာ။ ထားဆိုတဲ့နေရာမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး သည်လိုထားရုံပေါ့ဗျာ။ အသီးသီးကတော့ ထားပြီးသား ဖြစ်ပါ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

တထိထဲထိ၊ တသိထဲသိ

မေး။ ။ အလွယ်ဆုံး ပြောရမယ်ဆိုရင် အားလုံးဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ မွေးကတဲက အသက်တော့ ရှုကြတာချည်းဘဲ ထင်ပါရဲ့။

ဖြေ။ ။အသက်တော့ ရှုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ထွက်လေဝင်လေ နှစ်ရပ်ဟာ နှာဖျားနှာဝ ဘယ်နေရာကို တိုက်ပြီးဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားသလဲ။

ဖြေ။ ။ညာဘက်ကနှာသီးဖျားမှာ အထင်ရှားဆုံးပါ ဘုရား။

မေး။ ။နေရာနှစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။တခုထဲပါဘုရား။

မေး။ ။အေး အဲသည်နေရာကလေးကို အေးအေး အေးအေးနှင့် တိုက်ထွက်တယ်၊ ဝင်တော့လဲ တိုက်ဝင်တယ်၊ အဲဒါ တဆက် ထဲမဟုတ်ဘဲ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း တိုက်ဝင်သလား၊ တဆက်ထဲလား။

ဖြေ။ ။ပြတ်ပြီး တိုက်ဝင်ပါတယ်ဘုရား။

လေကလေးက ပြတ်တာလား၊ အမှတ်က ပြတ်တာလား၊ အဲသည် နေရာကလေးကို သည်လိုပြောကြပါစို့ရဲ့ဗျာ။ လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ထိထားရင် ဘယ်နှယ်လဲ တသိထဲ သိမနေဘူးလား။ (သိနေပါတယ်ဘုရား။) အဲသည်လို သိတာဟာ တဆက်ထဲမဟုတ်ဘဲ ပြတ်ပြတ်ပြီး သိသလား။ (တဆက်ထဲ သိနေပါတယ်ဘုရား။) ဒါဖြင့် ခုနပြောသလို လေကလေး တိုက်ထွက်တဲ့အခါ တဆက်ထဲ တိုက်ထွက်သလား၊ ပြန်ဝင်တော့ကော တဆက်ထဲ တိုက်ဝင် သလား။ (တဆက်ထဲဝင်ပါတယ်ဘုရား။) သည်တော့ တိုးပြီး တိုက်ထွက် နေတာ ပြတ်ပါ့မလား။ (မပြတ်ပါဘုရား။) အေးအေး အေးအေးနှင့် ပြန်ပြီးဝင်တော့ကော သည်လေကလေးဟာ ပြတ်ပါ့မလား။ (မပြတ်ပါ ဘုရား။)

အေး- အဲသည် လေကလေး တိုးပြီးထိနေတာကို တသိထဲသိနေရုံဘဲ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။) သည်ဟာက တခြားမှာ ရှာမနေရ ပါဘူး။ ထိပြီး ထွက်နေတာကလေးကို သိနေရုံပါဘဲဗျာ။ အဲသည်လိုထိတာ ကလေးကို သိရမယ်၊ သည်လိုမှ မရလို့ရှိရင် အခုနက လက်နှင့် ထိတော့ သိတယ် မဟုတ်လား။ (သိပါတယ်ဘုရား။) အဲသည်လို အသိမျိုးကလေးကို လက်နှင့်တော့ မထိပါနှင့်၊ အဲသည်လို သိနေ။

အဲသည်လို ‘တထိထဲ ထိပြီး တသိထဲ သိနေ’ မယ်ဆိုရင် အဲဒါ တဆက်ထဲ မဟုတ်ဘူးလား။ (တဆက်ထဲပါ ဘုရား။) သည်လို တဆက်ထဲ သိနေတဲ့ အချိန်မှာ တိုးတိုး စကားပြောရင် ကြားပါ့မလား။ (မကြားပါဘုရား။) အဟုတ်တကယ်ကို သိတာကို စူးစူးစိုက်စိုက်သိနေမယ်ဆိုရင် အသံများများ ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောတာကိုကော ကြားပါ့မလား။ (မကြားပါဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်လို မကြားတော့ဘူးဆိုတော့ ဘယ်နှယ်တုံး သိပြီး နေတဲ့ နှာသီးဖျား၊ နှာသီးဝဆိုတာက ရုပ်လားနာမ်လား။

ဖြေ။ ။ရုပ်ပါဘုရား။

မေး။ ။သိနေတာက ဘာလဲ။

ဖြေ။ ။နာမ်ပါဘုရား။

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မပါ ထိသိ

မေး။ ။အခုန နှာသီးဝကလေးကို ထိပြီး အမြဲတမ်း သိနေတယ်ဆို တော့ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို တဆက်ထဲ သိနေပြီမဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ရုပ်နှင့်နာမ်ကို တဆက်ထဲ သိပါတယ်ဘုရား။

အဲသည်လို သိနေတော့ကော အခုန တိုးတိုး တိုးတိုးကို ကြားပါဦး မလား။ (မကြားပါဘုရား။) အဲသည်လို ရုပ်နှင့်နာမ်ကို သည်အတိုင်း

တဆက်ထဲ သိနေတယ်ဆိုတော့ သည်ပြင်ဟာ ဘာသိဦးမှာလဲ။ (မသိပါဘုရား။) အခု ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများဟာ ဘုရား ဆုံးမတော်မူတာက “ကိုယ့်ကိုယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒကာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဒကာမကြီး မဟုတ်ဘူး၊ လူ မဟုတ်ဘူး၊ နတ် မဟုတ်ဘူး” လို့ သည်လိုဘဲ ဘုရားဟောကြားတယ် မဟုတ်လား။ အဲသည်တော့ အခုလို ရုပ်နှင့် နာမ်ကို သိနေတဲ့အခါမှာ လူဘဲလို့ ဆိုပြီး လာ သိဦးမလား။

ဖြေ။ ။မသိပါဘုရား။

မေး။ ။နတ်ဘဲလို့ကော။ (မသိပါဘုရား။) သူဘဲ၊ ငါဘဲလို့ကော။ (မသိပါဘုရား။) ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးဘဲလို့ကော။ (မသိပါဘုရား။) ဘာသာ သိနေသလဲ။ (ထိ သိ ကလေးကိုဘဲ သိနေပါတယ်ဘုရား။) သည်တော့ ခုနပြောတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ကော တဆက်ထဲ သိနေတယ်မဟုတ်လား။ (သိနေပါတယ် ဘုရား။) သိတော့ လွယ်သလား။ (လွယ်ပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒါဟာ အမှန်အသိဘဲ။ သည်တော့ ရုပ်တို့ နာမ်တို့ဟာ တဆက်ထဲ တတန်းထဲပါ။ (တဆက်ထဲ တတန်းထဲပါဘုရား။) ရုပ်နှင့် နာမ်ဟာ ဘယ်နှယ်လဲ မပြတ်ဘဲ တဆက်ထဲလား။ (အမြဲတမ်း ပျက်ပျက်ပြီး နေပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။မြန်လိုက်တာက ဘယ်လောက်များ မြန်သလဲဆိုတော့ လျှပ်တပြက်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပျက်သလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။ကုဋေတသိန်းလို့ ကြားဘူးပါတယ်ဘုရား။

လျှပ်တပြက်လောက်မှာ ကုဋေတသိန်းဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရေတွက်နိုင်မလဲ။ (မရေတွက်နိုင်ပါဘုရား။) ကုဋေတသိန်းရှိတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို စုပုံပြီးပေးရင်၊ ကုဋေတသိန်းပြည့်အောင် ရေယူစမ်းဆိုရင် အချိန်

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရေရပါမလဲ၊ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှ ကုဋေ တသိန်းပြည့်အောင် ရေလို့ပြီးမလဲ။

(တလလောက် ရေရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် ဘုရား၊ နေရော ညရော လောဘတကြီး ရေတာတောင် သည်လောက် ကြာပါလိမ့်မယ် ဘုရား။) မလိုချင် လိုချင်နှင့် ပျင်းပျင်း ဖျင်းဖျင်း ရေနေလို့လား။ (မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ သေချင် သေပေစေ ဆိုပြီး သူများထက် အမြန် ရေယူမှာပါ ဘုရား။) အေး....သည်လို အမြန် ရေယူတာတောင်မှ ဘယ်လောက် ယူရ မလဲ။ (တလလောက် ယူရပါမယ် ဘုရား။)

တမင် မလုပ်ရ ‘အနိစ္စ’

အေး....အဲသည်လို ဖြစ်ပျက်ပြီး နေလိုက်တာဟာ အခုလို မြန်တယ် ဆိုတာကို အခုလိုဘဲ မှတ်ထားကြ။ အဲဒါက မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ အတုအတူ မရှိတဲ့ ဘုရားရှင်က ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း သိမြင်ပြီး ညွှန်ကြား ဆုံးမတော်မူတာကို မှတ်ထားလို့ သိတာဘဲ ရှိသေး တယ်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင် သိမှာကတော့ ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် အခုနကလို ရုပ်နှင့်နာမ် နှစ်ခုကို သေသေချာချာ ကျကျနန တခါထဲ သိနေပြီဆိုတော့ ဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ၊ သူ့လက္ခဏာတွေအတိုင်း သိလာမယ် မဟုတ်လား၊ တမင်လုပ်ရဦးမလား။ (မလုပ်ရပါ ဘုရား။) မလုပ်ရဘဲ သူ့ဟာသူ သိလာ မယ်။ (အနိစ္စဆိုတာ ဘယ်သင်း၊ ဘယ်သင်းကို မှတ်ရမလဲ ဘုရား။)

ဖြစ်ပျက်နေတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ (ဘယ်သင်းကို အနိစ္စ လို့ မှတ်ရမှာလဲ ဘုရား။) ဒါတွေ လုပ်မနေနှင့် ဒကာကြီး၊ ဒကာမ ကြီးများ သည်အတိုင်းတိုင်း နေ။ စိတ်ကလေးကို သူ့ဟာသူ ထား၊ သည်အတိုင်းတိုင်းဘဲ နေအောင်သာ ထား၊ ထားလို့ နေပြီဆိုမှ

ဖြင့် သူက ပြောလာပါလိမ့်မယ်။ ရုပ် နာမ်က ပြောပါလိမ့်မယ်။
(အရှု တခါအပြီးမှာ အနိစ္စ မှတ်ရမလား ဘုရား။)

မေး။ ။အရှုတခါ ပြီးတော့ အနိစ္စ မှတ်တာ မှန်ပါတယ်။ သည်လို
အနိစ္စ သိရုံနှင့် နိဗ္ဗာန် ရပါမလား။

ဖြေ။ ။မရနိုင်သေးပါ ဘုရား။

မရနိုင်သေးရင် အခုနကလို စိတ်ကလေးကို ထား၊ သူဟာသူ သိလာ
လိမ့်မယ်။ (ဒါဖြင့် ဘယ်သင်းကို အနိစ္စ မှတ်ရမလဲ ဘုရား။)

သကြားနှင့် စား စားမှသိ

ဒကာကြီးရဲ့ သည်လို ပြောပါ့မယ်။ သကြားတို့၊ ဘာတို့တော့ ဒကာ
ကြီးက ချိုတယ်လို့ ပြောမယ် မဟုတ်လား၊ ခွံကတော့ မစားဘူးသေးဘူး
လေ၊ တောထဲက ရဟန်းကိုး၊ ဒကာကြီးတို့ကို ‘သကြား ချိုသလား ပြော
စမ်းပါ’ ဆိုရင် ဒကာကြီးက ‘ချိုတယ်’လို့ ပြောမှာဘဲ မဟုတ်လား။ သည်
တော့ ခွံက ‘ဒကာကြီးရဲ့ သကြား ချိုတာကို ပြောစမ်းပါ’ ဆိုရင် ဘယ်
နှယ်ပြောမလဲ။ (တပည့်တော်က စားဘူးလို့ ပြောတတ်ပါတယ် ဘုရား။
မစားဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မပြောတတ်ပါ ဘုရား။) ခွံက မစားဘူးလို့
သကြား ချိုတာ ဘယ်လိုလဲလို့ ပြောစမ်းပါ။ (ထန်းလျက်ထက် အများ
ကြီး ကောင်းပါတယ် ဘုရား။) ဒါဖြင့် ခွံကပြောမယ်။ သကြားဟာ
ချိုတယ်ဆိုတာက ထန်းလျက်ထက် ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ခွံက သိပါ
မလား။ (မသိပါ ဘုရား။)

မေး။ ။သကြား အချို တကယ်သိအောင် ခွံကို ပြောစမ်းပါဦး။

ဖြေ။ ။သကြား အချို တကယ်သိအောင် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်
နေပါတယ် ဘုရား။

ဒကာကြီးက စားဘူးသားဘဲ၊ ဘာကြောင့် မပြောတတ်ရမှာလဲ။
(တပည့်တော်တော့ မပြောတတ်တော့ပါ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားဘဲ ဘုဉ်း
ပေးကြည့်ပါလို့ ပြောရမှာပါတဲ ဘုရား။)

မေး။ ။ ‘သကြားရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ပြောစမ်းပါ’ ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်ပြော
မလဲ။

ဖြေ။ ။ ဆားနှင့် တူတယ်လို့ ပြောရမှာပါတဲ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဆား
ကတော့ ပုရွက်ဆိတ် မတက်ဘူး၊ သကြားကတော့ ပုရွက်ဆိတ်
တက်တယ်၊ အခုလို ပြောပေမဲ့ အရှင်ဘုရား သိမှာ မဟုတ်
ပါ ဘုရား။

ဒါဖြင့် ဘယ်တော့မှ သိမှာလဲ။ (အရှင်ဘုရား ဘုဉ်းပေးကြည့်မှ သိမှာ
ပါ ဘုရား။) သကြား ပုံသဏ္ဌာန်က ဆားနှင့် တူတယ် ဆိုတော့ ဒွီက
ဆားရော၊ သကြားရော ကောင်းကောင်း မမြင်ဘူးဘူး။ သည်တော့
ဆားနှင့် သကြား ကွဲပြားအောင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ (ထုံးမှန်နှင့် ခပ်
ဆင်ဆင်ပါတဲ ဘုရား။) ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလား။ ဒွီက ဆားကိုသာ မြင်ဘူး
တော့ သည်ဆားကိုဘဲ သကြားဆိုပြီး စားရောဗျာ၊ သည်တော့ ဘယ်
နှယ်လဲ သကြား အမှန်ကို တွေ့ပါ့မလား။ (ဆားနှင့်ဘဲ တွေ့မှာပါတဲ
ဘုရား။) တွေ့တော့ ဘယ်နှယ်လဲ။ (ငန်နေမှာပါတဲ ဘုရား။) သည်တော့
ဒွီက မှတ်ရတော့မယ်။ ‘သကြားဆိုတာ ငန်တာ ထင်ပါရဲ့’လို့ မှတ်ရတော့
မယ်။ (တပည့်တော်ဟာ အနိစ္စ ဘယ်သင်း မှတ်ရမှန်း မသိသလို လွဲ
နေမှာပါတဲ ဘုရား။)

ပါးစပ်က မဆိုသော်လဲ ချို့မှာဘဲ

အဲသည်တော့ သကြားပုံသဏ္ဌာန်ကို ရှောက်ပြောရင် လွဲစရာတွေ
အများကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သေသေချာချာ ပြောမှဖြစ်မယ်။ (သကြားကို

ယူလာပြီး အရှင်ဘုရား ဘုဉ်းပေးပါလို့ ပြောမှတ် ဖြစ်မှာပါဘုရား။) သကြားတော့ သိပြီ ပြောစမ်းပါလို့ ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လဲ။ (ပြောတော့ မပြောပါရစေနှင့်၊ ဘုဉ်းပေးပါလို့ ပြောရမှာပါဘဲ ဘုရား။) စားရင် ငန့်မှာ လား။ (သကြားစားရင်တော့ ချိုနေမှာပါဘဲ ဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်တော့ ဒကာကြီးက သကြားစားနေတဲ့လူနားက ထိုင် ပြီး ‘ချိုပြီ ချိုပြီ’လို့ ပြောနေရဦးမလား။

ဖြေ။ ။မပြောရပါဘုရား။

မေး။ ။အဲသည်လို ပါးစပ်က မပြောတော့ သကြားကရော မချိုတော့ ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ချိုတာပါဘဲဘုရား၊ ပြောလဲ နားညီးရုံ ရှိမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။သကြားဟာ စားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။အဟုတ်စားရင် ချိုမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။“သည် ရဟန်းက ဘောထဲက ရဟန်းဗျာ၊ ငါ့အကုန်လုံး မချိုဘူး၊ မြို့ထဲက ဒကာကြီးတွေလောက် ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မချိုဘဲ တဝက်လောက်ဘဲ ချိုလိုက်မယ်၊ ရော့ ချိုလိုက်မယ်” ဆိုပြီး ရော့ပြီး ချိုမှာလား။

ဖြေ။ ။မျက်နှာမလိုက်ဘဲ အတူတူချိုမှာပါ ဘုရား။

ဒါ့ကြောင့် ခုနက ရုပ်နာမ်များကိုလဲ ခုနကလိုမှတ်လေ။ သကြားလို ဘဲ ချိုပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သည်လို မှတ်ရင်း မှတ်ရင်းနဲ့ သကြားနှင့်ဆား လွဲမှား နေဦးမှာလားဗျာ။ (မမှားပါဘုရား။) ဒကာကြီးက ဆားနှင့် သကြား သေသေချာချာ ကွဲသလား၊ ဒကာကြီးဟာ ဈေးထဲကို မကြာ မကြာရောက်သလား၊ သွားပြီး ဆားဝယ်စမ်း ဆိုရင် သကြားဝယ်လာ

မှာလား။ (မမှားပါဘုရား၊ ကုလားကိုယ်တိုင် ဆားဆိုရင် ဆားဘဲ ပေး လိုက်တာပါဘဲ ဘုရား။)

အခုလဲ ကုလားကတောင် မမှားဘူးဆိုတော့ အတု အတူမရှိတဲ့ ဘုရား ရှင် သေသေချာချာ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းပြီး သိပါတဲ့အတိုင်း ဆင်း ရဲက လွတ်ချင်တဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့ကို “စား” ဆိုပြီး သေသေချာချာ ပေး လိုက်တာဘဲ၊ စားသာစား၊ မမှားပါဘူးဗျာ၊ မှားမှားစိုးတာနှင့် မစားဘဲ နေတာလား။ (သည့်အချိန်တောင် မရောက်သေးပါဘုရား၊ ပြောတာ နား ထောင်တုန်းပါဘဲ ဘုရား။) ဒါဖြင့် ခုနက ပြောသလို စားဗျာ၊ မမှားပါဘူး တဲ့ဗျာ။ အေး....ဘာကြောင့် မမှားသလဲဆိုရင် ရုပ် နာမ်ဆိုတဲ့ဟာ အစဉ် အမြဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာ တွေဘဲ။

မေး။ ။ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အခု မသိသေးသလဲ ဆိုရင် အခုနလို ထားသလား၊ စား-ဆိုရုံနှင့် မစားဘဲ နေရင် သိပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မစားဘဲနှင့် ချီတာ ငန်တာကို မသိနိုင်ပါဘုရား။

အေး.... အခုလဲဘဲ သည်လိုကတော့ သိနေပါတယ်၊ ‘ဒါကရုပ်, ဒါကနာမ်, ဒါကသုတ်, ဒါကဝိနည်း, ဒါက အဘိဓမ္မာ’ သည်လိုဟာတော့ သိနေပါပြီ။ ဘုရားရှင် ဟောတာကိုတော့ မေတ္တာရှင်, ကရုဏာရှင် တွေကလဲ မအားရ မပြတ်ရအောင် ညွှန်ကြားဆုံးမထားတော့ ‘ဒါက သမထ, ဒါက ဝိပဿနာ’ ဆိုပြီး သိနေတယ်မဟုတ်လား။ (ဒါလဲ လုံးလုံးထွေးထွေးပါဘဲ ဘုရား။) ထွေးလဲ ထွေးပစေ၊ အခုနလိုသာ ဂရုစိုက်ဗျာ၊ နောက်ကျရင် လုံးထွေး မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူဟာနှင့်သူ သီးသန့် နေပါမယ်ဗျာ။

အရွှေသွားတော့ အရွှေရောက်မယ်၊ အနောက်သွားတော့ အနောက် ရောက်ပါတယ်။ (တပည့်တော်က မျက်စိလည်ပြီး အရွှေကို အနောက် မှတ်ပြီး ရွှောက်နေမိမှာ စိုးပါတယ် ဘုရား။)

လိုရာ ရထား စီးသွားရသလို

သည်နေရာမှာတော့ မီးရထား စီးသလိုပေါ့။ ဒကာကြီးက သည်က နေပြီး ဘယ်ကို စီးချင်သလဲ။ (မန္တလေး စီးချင်ပါတယ် ဘုရား။)

အေး....မန္တလေး ရထားသာ မှန်မှန်တက်စီး၊ တောင်ခေါင်းထဲ သွားချင်သွားပါစေ၊ မဆင်းနဲ့၊ အဲဒါ ဆင်းရင် လွဲသွားမှာဘဲဗျာ။ ဆင်းသာမဆင်းနဲ့၊ မန္တလေး ရောက်မှာဘဲ။

ရထားက ဘယ်သင်း ဘယ်သင်းလဲဆိုရင် နှာသီးဖျား၊နှာသီးဝ ကလေးကို လက်နှင့်ထိတော့ သိသလိုဘဲ သည်လို စူးစူးစိုက်စိုက် ကလေးသာ သိနေ၊ အဲဒါ မီးရထားဘဲဗျာ၊ ဘာတုံး ဆိုရင် “မဂ္ဂင် တည်းဟူသော ရထား၊ မဂ္ဂင် တည်းဟူသော လှေ၊ မဂ္ဂင် တည်းဟူသော ဖောင်” သည်လို ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါ သည့်ပြင်ဟာကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါကိုဘဲ ပြောတာဗျာ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ယာဉ်ရထား

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ရသလား ဆိုစမ်းပါဦး။ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ။)

မေး။ ။သည်တော့ ခုနက နေရာကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ထားလို့ ရှိလျှင် ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။၁-သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်နှင့် ထားရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်အလျောက် အကျိုးရှိပါတယ်ဘုရား။

သည့်ပြင်ဟာကော မပါဘူးလား၊ ဆိုစမ်းပါဦး ရှစ်ပါးပြည့်အောင်။

(၁၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ၂၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ။ ၃၊ သမ္မာဝါစာ။ ၄၊ သမ္မာ-
ကမ္မန္တော။ ၅၊ သမ္မာအာဇီဝေါ။ ၆၊ သမ္မာဝါယာမော။ ၇၊ သမ္မာသတိ။
၈၊ သမ္မာသမာဓိ ပါ ဘုရား။)

- ၂။ အခုနကလို ထိရုံကလေး ထိနေတဲ့အချိန်မှာ သူများကို မတော် မတရား ဘယ်လိုမှ မကြံစည်တဲ့အတွက် ‘သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ’ ဖြစ်နေ ပါတယ်ဘုရား။
- ၃။ ပီးတော့ သည်အချိန်မှာ စကားမပြောရလို့ မုသားမပါပါဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် ‘သမ္မာဝါစာ’ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။
- ၄။ သည်အချိန်မှာ ကောင်းသောအမှုကို ပြုနေတဲ့အတွက် ‘သမ္မာ ကမ္မန္တော’ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။
- ၅။ သည်အချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိမ်၍ ခန္ဓာဝန်အတွက် ပစ္စည်း မရှာ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ‘သမ္မာ အာဇီဝေါ’ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။
- ၆။ ပြီးတော့ သည်ဟာကိုဘဲ လုံ့လ ဝီရိယ စိုက်နေရသည့်အတွက် ‘သမ္မာဝါယာမော’ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။
- ၇။ သည်အချိန်မှာ ခုနကသိတာကလေးကို မလွတ်ရအောင် သတိနှင့် လုပ်နေရသည့်အတွက် ‘သမ္မာသတိ’ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။
- ၈။ သည်အချိန်မှာ စိတ်ကလဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ တည်နေတဲ့အတွက် ‘သမ္မာသမာဓိ’ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။)

သဘောဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ မီးရထားဆိုတာရော ဟုတ်သလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ လိုရာကို ရောက်နိုင်တဲ့ မီးရထား၊ သဘော၊ လှေ၊ ဖောင်တို့ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) သည်ဟာကသာ မဆင်းကြနဲ့၊ ကြားလား။ သည်နေရာမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ထား၊ ကိုယ်ကသာ မဆင်းနဲ့၊ ရောက်ပါ လိမ့်မယ်။

ရိုက်သတ်လို့ မသေသောတရားနှင့် အလောင်းတော်တို့စိတ်ထား

တခါတခါ မီးရထားစီးရင်း၊ သဘောစီးရင်း ခုနက မန္တလေးသွားတဲ့ မီးရထားမှာပင် နေရာမကျတဲ့အခါ မီးရထားပေါ်မှာ တက်စီးခဲ့တယ်

မဟုတ်လား။ ‘ဘယ့်နှယ်တုံး... မီးရထားကြီးက ငါက မန္တလေးသွားချင်တာ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ရန်ကုန်သွားနေပါလိမ့်’ သည်လို ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲသည်လိုဖြစ်တော့ ဒကာကြီးက ဆင်းသလား၊ မဆင်းနှင့်၊ တဆက်ထဲ တောက်ရှောက် စီးသသွား၊ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ မန္တလေးကို ရောက်မှာဘဲ မဟုတ်လား။

ဒါ့ကြောင့် ပျင်းလဲ မဆင်းနဲ့၊ ပျော်လဲ မဆင်းနဲ့၊ နေမကောင်းတဲ့အခါရော နေကောင်းတဲ့အခါရော မဆင်းနဲ့၊ တယောက်ထဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အများနှင့်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မဆင်းနဲ့၊ သူများတကာက မတဲ့အောင် ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်မြတ် နိုးနိုးနှင့် ပြုစုသည်၊ ပြောသည်ဖြစ်စေ မဆင်းနဲ့။

သူများက မတဲ့လို့ ရိုက်လိုက်ရင်ကော (ဓားပြနှင့်တွေ့ရင်တော့ ပြေးမှာပါတဲဘုရား။) သည်နေရာမှာဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထားဗျာ၊ ဓားပြတွေက ရိုက်တာက ဟိုဟာကို မရိုက်ချေနိုင်ဘူး။ (ရိုက်ရင်တော့ ထိ သိ ပျက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်ဘုရား။)

မပျက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒို့ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ အဖြစ်တော်တခုမှာ မျောက်မင်းဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲသည်အခါမှာ လမ်းမှားပြီး ချောက်ထဲကျလို့ သေသေချာချာသေဘို့ရာ ကြုံနေတဲ့ ပုဏ္ဏားတယောက်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ပုဏ္ဏားက ငိုတယ်ဆိုဘဲ။

“အမယ်မင်း... တောကြီးထဲမှာ အသူတရာနက်တဲ့ ချောက်ထဲမှာ ကျနေပြီ၊ ငါတော့ ကေန္တ သေရတော့မယ်၊ ငါ့ရဲ့ အဆွေအမျိုး မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ သားမယားတွေ မသိရှာဘူး၊ အချည်းနှီး ပျက်စီး သေကျေရတော့မယ်၊ ဘယ်သူမှ ကယ်မည့်သူ မရှိဘူး” ဆိုပြီး တခါထဲ ငိုနေတယ်။

သည်တော့ မြင့်မြတ်ပါတဲ့ အရှင်သခင်ဆိုတာကတော့ သက်သက်မဲ့ သတ္တဝါအများကို ချမ်းသာအောင် ဆောင်နိုင်၊ ပို့နိုင်အောင် အမြဲတမ်း စိတ်ရှိတာကိုးဗျာ။ အဲသည်လို ဖြစ်ပြီးနေတော့ အလောင်းတော် မျောက် မင်းကြီးမှာ သနားလိုက်တာတဲ့ဗျာ။ သားနှင့် သမီးတို့မျှမက သနားတယ်။ သနားတော့မှ သူဆင်းလာပြီး—

“သင် မစိုးရိမ်နှင့်၊ မကြောင့်ကြနှင့်၊ သင် စိတ်မငယ်နှင့်၊ သင် စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး၊ မပင်ပန်းစေရဘူး၊ မပျက်စီးစေရဘူး၊ သင် အလိုရှိတဲ့ နေရာကိုရောက်အောင် ငါ ဆောင်ကြဉ်းမယ်၊ ငါ ပို့မယ်”လို့ ချမ်းသာခွင့် ရအောင် ပြောရှာသတဲ့ဗျာ။ ပြောလဲ အဟုတ်ကိုဆောင်မလို့ ပြောတာဗျာ။

အဲသည်တော့....သနားပြီး ကယ်မယ်ဆိုတော့ သည်အတိုင်း အရမ်း ထမ်းပိုးပြီး ကုန်းပေါ် ချီတက်လို့က မဖြစ်သေးဘူးဗျာ။ မတော်ရင် မနိုင်လို့ လိမ့်ကျမှဖြင့် ခမ္မာ ဒုက္ခရောက်ချေရဲ့ ဆိုပြီး အားစမ်းရသေးတယ်။ ဘယ့်နှယ်တုံး ဆိုတော့ သူရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် ထပ်တူ လေးပါတဲ့ ကျောက်တုံး တခုကိုယူပြီး ခုန်ချ၊ ခုန်တက် လုပ်ကြည့်ရသေးတယ်ဗျာ။ အဲသည်လို လုပ်လို့ နိုင်ပါပြီ ဆိုမှ ချောက်ထဲကို ခုန်ချပြီး ယုယု ယယနှင့် ချမ်းချမ်းသာသာ ပွေ့ချီပြီး ကုန်းပေါ်ကို ခုန်တက်ပါသတဲ့ဗျာ။

သည်တော့ သူ့မှာ အတော်ကလေး မောမောပန်းပန်း ဖြစ်သတဲ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အစမ်း လုပ်ရတာက တမျိုး၊ ပြီးတော့ ကယ်မယ် ဆိုပြီး စိတ်က ချမ်းသာပေမဲ့ အပေါ်ရောက်မှ များများကြီး ပိုချမ်းသာမှာကိုး။ သည်တော့ သူ့ကို သေသေချာချာ ယူဆောင်ပြီး ခုန်တက်ရတာနှင့် ဆိုတော့ အတော်မောသွားပြီး နဲနဲလဲ ပင်ပန်းတော့ သူ့ကိုလဲ ချမ်းသာအောင် ကိုယ်က ပြုထားတော့ သူ့ကို ယုံကြည်သကိုးဗျာ။ ယုံကြည်တော့မှ—

“သင့်ကို ဆောင်ယူရတဲ့အတွက် ငါ့မှာ အနဲငယ် ပင်ပန်းတယ်၊ သည်တော့ အပင်ပန်းပြေအောင် ခေတ္တမျှ အမောပြေအောင်” ဆိုပြီး သူရင်ခွင်မှာ ဦးခေါင်း ထားပြီး တောထဲမှာ ဆိုတော့ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား အစရှိတဲ့ ရန်သူတွေကလဲ ပေါ့။ သည်တော့ “ငါ့ ဘေးအန္တရာယ်ကို သတိ ပြုနေပါ”လို့ ပြောပြီး စိတ်ချ လက်ချ အိပ်လိုက်တယ်။

သည်လို သူက ယုံယုံကြည်ကြည် စိတ်ချ လက်ချ အိပ်နေတော့ သည် ပုဏ္ဏားက အကြံ ဖြစ်သတဲ့။

“တခါတော့ဖြင့် ငါ ပြန်ရတော့မယ်၊ အိမ်က ပုဏ္ဏားမနှင့် သားသမီး တွေအတွက် လက်ဆောင်လဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သည်တော့ သည်မျောက် ကြီးကိုဘဲ သတ်ပြီး လက်ဆောင်ပြုရတော့မှာဘဲ” ဆိုပြီး ခုနက ကျောက်တုံး ကြီးနှင့် တခါထဲ ဦးခေါင်းကို ထုသတဲ့ဗျာ။

အဲသည်လို ထုတာကလဲ သနားပြီးတော့ ထုတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

တချက်ထဲနှင့်ကို သေအောင် ထုတာဗျာ။ သည်တော့ ထုတဲ့ ဒဏ်ရာက သေးပါ့မလား။ ဘယ်လောက် များမလဲ။ (ဦးခေါင်း ကဲ့သွားပါလိမ့်မယ် ဘုရား။) အေး...မနဲဘူးဗျာ။ အဲသည်လို ထုလိုက်တော့မှ နာကျင်လွန်းလို့ နီးရာသစ်ပင်ပေါ် သာသကလေး လျင်မြန်စွာ တက်ပြေးရတယ်။ ‘ဘယ်က ဘေးအန္တရာယ်များ ရှိသလဲ’လို့ ကြည့်တော့ ဘယ်ကမှ မမြင် ဘူးတဲ့ ဗျာ။ သည်တော့ ‘သူ ပြုတာကိုး’လို့ သိတော့မှ ‘လောကမှာ သည်လိုလူများလဲ ရှိသေးသကိုး’လို့ သည်လို အောက်မေ့ရှာသတဲ့ဗျာ။

သည်လို အောက်မေ့ပြီး နေတုန်း ခုနက ပုဏ္ဏားက ငိုသတဲ့ ဗျာ။ သူက ရွှေဆက်ပြီး သွားတတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိလည်ပြီး သူတော့ဖြင့် အချည်းနှီး ပျက်စီးရတော့မှာဘဲ ဆိုပြီး ငိုပြန်သတဲ့ဗျာ။ သည်တော့မှ မျောက်မင်းက အထက်ကနေပြီး—

“သင် မစိုးရိမ်နှင့်၊ မကြောင့်ကြနှင့်၊ မပူပန်နှင့်၊ သင့်ရဲ့ နေရာဌာနကို ရောက်အောင် ငါ ဆောင်ကြဉ်းမယ်၊ ပို့မယ်လို့ သင့်ကို ငါ ပြောကြားထားတယ်၊ ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ဆောင်ကြဉ်းမယ်၊ ပို့မယ်ဗျာ။ သို့သော် အရင်လိုတော့ ပေ့လို့၊ ချီလို့တော့ဖြင့် မဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ သင် ထူထားလို့ ဦးခေါင်းကွဲက ထွက်တဲ့ သွေးစက်ကျရာ ကြည့်ပြီးတော့ သာ လိုက်ခဲ့တော့” သူကတော့ တောပေါ် သစ်ပင်ပေါ်က သည်လို သွားမယ်တဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။

ဒါ....ဆောင်တာဗျာ။ အဲဒါက သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို မှန်းပြီးတော့ အကုန်လုံး ယူတာဗျာ။ ပါရမီ ဆယ်ပါး အကုန်လုံး ပါတယ် မဟုတ်လား။ (ပါပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါဆောင်တာ ယူတာဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပဌမ သတ်တဲ့လူကို ‘ငါ့သတ်ရမလား၊ ငါ့သတ်ပါသော်ကော’ ဆိုပြီးတော့ ခုနက မှန်းထားတဲ့ စခန်းဟာ ပျက်သွားသလားဗျာ။ (မပျက်ပါ ဘုရား။) ခရီးသွားကော ပျက်သလား။ (မပျက်ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။လမ်းကြုံပြီး မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လုပ်ရတာလား။ ပါရမီ ဖြည့်ရအောင်လို့ အင်မတန် စိတ်ထားကောင်းကောင်းနှင့် လုပ်တာလား။

ဖြေ။ ။မလွဲသာ မတတ်သာလို့ မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ ပါရမီ ဖြည့်ရအောင် တမင် မေတ္တာနှင့် အိမ်အရောက် ပို့တာပါ ဘုရား။

ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူလိုချင်တဲ့ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်ကို ရမှာက သည်လို ဆယ်ပါးစလုံး အအား၊ အနား မထားဘဲ တဆက်ထဲ ဖြည့်နိုင်မှ ရမှာ၊ ဒါ့ကြောင့် တဆက်ထဲ ဖြည့်တာ၊ တဆက်ထဲ ရတာဗျာ။ ကြားလား၊ ဘယ်အချိန်မှ အအား၊ အနား မထားဘူး။

တိဿမထေရ် တရားရှာပုံ

မေး။ ။ ခုနက ဒကာကြီးက ပြောတယ်၊ ရန်သူက ရိုက်မယ်၊ သတ်မယ် ဆိုရင် မရဘူး ဆို။

ဖြေ။ ။ အခုလူတွေနှင့်တော့ မရဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ဘုရား။

ဗောဓိကို လိုတော့ လိုချင်တယ် မဟုတ်လား။ (လိုချင်ပါတယ်ဘုရား။) လိုချင်ရင် ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ သည်အတိုင်းတိုင်း ရိုက်လို့၊ ထုလို့၊ ချေလို့၊ အဲသည်လိုဟာနှင့် ယူသွားတာ အများကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲဗျာ။ ‘တိဿမထေရ်’ တို့ဟာ သူများကတောင် မရိုက်ရဘူး ဗျာ၊ သည်ဟာကို ကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား။ (မကြားဘူးပါဘုရား။)

ဘာကြောင့် မကြားဘူးရသလဲ၊ တိဿမထေရ် ဟာ ဘုရားဆုံးမတာကို ရပြီး ‘သည်အတိုင်းတိုင်းကြီး နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သည်တော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်မှ ဖြစ်မယ်’ ဆိုတာကို သိပြီး ပစ္စည်း ဥစ္စာရှိသမျှ ညီကို အကုန်လုံး ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲသည်လို ပေးပြီးတော့မှ ရဟန်းပြုပြီး သပိတ်တလုံး၊ သုံးထည်သော သင်္ကန်းနှင့် တောထဲသွားပြီး ဝီရိယ ထူထောင်တယ် မဟုတ်လား။

သည်တော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ညီရဲ့ ဒကာမကြီးက အကြံဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို အကြံ ဖြစ်သလဲဆိုရင် ပစ္စည်း ဥစ္စာရတော့ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။

“ဟိုက အကုန်ပေးတာကို ရပင် ရသော်လည်း ဘုရားသာသနာမှာ ရဟန်းပြုပြီး ကြာကြာကြီး နေသွားရင်တော့ တသက်လုံး ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ တသက်လုံး ရဟန်း ပြုချင်မှ ပြုမှာ၊ သည်တော့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး ဒို့ တသက်လုံးရအောင် သူ့ကို သတ်မှ တော်မယ်” လို့ ကြံတာတဲ့ ဗျာ။ သည်လို ကြံပြီး ခိုးသားတွေကို များများ ပိုက်ဆံပေးပြီး—

“သွားသတ်ကြ၊ သင်တို့သတ်ပြီးရင် သည့်လောက် မကဘူး၊
သည့်ထက် ပေးဦးမယ်” —

လို့ ပြောပြီး လွတ်လိုက်သတဲ့ဗျာ။

သည့်တော့က ခိုးသားတွေက တိဿမထေရ်ကို အကုန်လုံးဝိုင်းပြီး
ဖမ်းကြသတဲ့ဗျာ၊ သည့်တော့ တိဿမထေရ်က—

“ငါ့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး၊ သင်တို့ လိုချင်ရင် သပိတ်နှင့်
သင်္ကန်းဘဲယူသွား” လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ၊ သို့ပေမဲ့ “အသင်ရဟန်းကို သတ်ရ
မယ်၊ အသင်ရဟန်းကို သတ်လို့သေမှ ပစ္စည်းဥစ္စာရမှာ၊ အသင်ရဟန်းညီရဲ့
ဒကာမကြီးက သည်လို သည်လိုလုပ်ဘို့ ခွဲကို အခု အသပြာတချို့ပေးပြီး
လွတ်လိုက်တာ၊ အသင်သေလို့ ခွဲအိမ်ပြန်ရင် သည့်ထက်ရဦးမှာ၊ ဒါကြောင့်မို့
အသင်ရဟန်းကို မသတ်လို့မဖြစ်ဘူး” လို့ ပြောတော့ ‘ဪသည့်လိုလား’ လို့
ဆိုပြီး သူက ‘ဘာအမှတ်ရသလဲ’ ဆိုတော့ “ငါကား ဆင်းရဲတွေက ယခု
ထက်ထိ မလွန်မြောက်သေးပါကလား” ဆိုပြီး သူတယောက်ထဲ သူဟာသူ
ရှက်သွားသတဲ့ဗျာ၊ သည့်တော့မှ သူက—

“ငါ့ကို သတ်တော့သတ်ပါ၊ သို့သော်လဲ ခဏကလေး ခွင့်ပေး
ပါဦး၊ အခုမသတ်ပါနှင့်၊ အရုဏ်တက်တဲ့ အထိတော့ ခွင့်ပေးပါ” —

လို့ တောင်းပန်သတဲ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ခိုးသားတွေက “သေဘေးဆိုတာဟာ ဘယ်သူမဆိုကြောက်ကြ
တာဘဲ၊ သင်ရဟန်းထွက်ပြေးရင် ကျုပ်တို့ရစရာရှိတာ ရကြတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ သည်တော့မထားနိုင်ဘူး၊ သတ်ရမှာဘဲ” လို့ ပြောတယ်။

သည့်တော့ သူက ‘ငါမသွားပါဘူး’ လို့ ပြောပေမဲ့ ခိုးသားတွေက ‘မယုံ
နိုင်ဘူး’ လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ၊ သည်တော့ ‘သင်တို့မယုံရင် ယုံအောင်သက်သေပြ
မယ်’ ဆိုပြီး ဘေးနားက ကျောက်တုံးကိုယူပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခြေသလုံးတို့

ပေါင်တို့ကို ရိုက်ချိုးလိုက်သတဲ့ဗျာ၊ ရိုက်ချိုးရုံ မကဘူး၊ ထုချေပစ်လိုက်သတဲ့ဗျာ၊ အဲသည်လို ရိုက်ချိုးလိုက်တော့ အကုန်လုံးဘဲ ကျိုးကျေကုန်ရော၊ သည်တော့မှ—

“ငါမသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု မသတ်ပါနဲ့အုံး၊ အရုဏ်တက်တော့မှ သတ်ပါ” —

လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ။

သည်တော့ အရှင်မြတ်ရဲ့ မေတ္တာ အဖြာဖြာတို့ကြောင့် ဓားပြတွေ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူတွေဟာလဲဘဲ နဲ့နဲ့တော့ သနားလာကြသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့လဲ မနက် အာရုဏ်တက်ရင်တော့ သတ်ရမှာဘဲဗျာ။ “အေး-ဒါဖြင့် အသင်ရဟန်း နေတော့” ဆိုတော့မှ အခုနက ပြောတဲ့ ခြေတို့ ပေါင်တို့ဟာ ရိုက်ချိုးလို့ ကျေနေတော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သားသားနားနား ဖြစ်ပါ့မလား။ (သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်မဖြစ်ပါဘုရား၊ သွေးတွေပေကျံ နေမှာပါဘဲ ဘုရား။) သည်နေရာမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမတယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့—

“အရှင်တိဿ၊ အချိန်က မကြာတော့ဘူး၊ အရုဏ်တက်တော့ မယ်၊ ဝီရိယထူထောင်” —

ဆိုပြီး ဆုံးမတယ်ဗျာ၊ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကိုလဲ ရပြီးသားဖြစ်လေတော့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲသည်လို ဝီရိယနှင့် ထူထောင် လိုက်လို့ အရုဏ်လဲ တက်ရော၊ သူလိုချင်တာတွေလဲ ဆိုက်လာ၊ ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာရသတဲ့ဗျာ။

‘တခါတော့ဖြင့် သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် ငြိမ်းရ အေးရပေပြီ’လို့ ရှင်ရပျော်ရသတဲ့ဗျာ၊ သည်တော့မှ သူက အခုနက ခိုးသားတွေကို ခေါ်သတဲ့ဗျာ၊ ‘ထကြ၊ အရုဏ်တက်ပြီ၊ လာကြ’ လို့ ခေါ်သတဲ့ဗျာ၊ အဲသည် အခါမှာ သူကတော့ ပျော်နေပြီ။

မေး။ ။အဲဒါ ဘာတုံးဗျ။ ပကတိသဘာဝက မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

သည့်လို ရိုက်ချိုးထားလို့ ကျိုးကျနေရင်း အားထုတ်ရတာနှင့် သည် အတိုင်းတိုင်း မကျိုးမကျေဘဲ အားထုတ်ရတာ ဘယ်သူက မြန်မလဲဗျာ။ (မကျိုးမကျေဘဲ အားထုတ်ရတာကို တပည့်တော် ကြိုက်ပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။အေး.... သည်မှာကဟော့ အပျော်ပျော်လောက်ပွာ ရပယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေက မကျိုးမကျေ ဘဲနှင့်ဆိုရင် အရက်တက် မထောက်ခင် ဖြစ်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်နိုင်မယ့်မထင်ပါဘုရား။ အချိန်ကြာသွားမှာပါဘဲဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်က သက်သောင့်သက်သာ ကိုး ဘုရား၊ မကျိုးမကျေဘဲဆိုတော့ ပီပိုယုက ခပ်ရော့ရော့ ဖြစ်နေလို့ နှေးနေမှာပါဘုရား။

ဒါဖြင့် မြန်မြန်မလိုချင်ဘူးလား။ (နှေးနှေးဘဲ လိုချင်ပါဟန်ဘုရား။) သည်လို ချိုးပြီးလုပ်တာ ဘယ်နှယ်လဲ။ (မလုပ်ဝံ့သေးဘူး ထင်ပါတယ် ဘုရား။) လိုတော့ လိုချင်တယ်မဟုတ်လား။ (သည်နေရာမှာ ပေါင်ကျိုး မှာနှင့် အသတ်ခံရမှာ ကြောက်လို့ ပါးစပ်ကတော့ လိုချင်ပါတယ်ဘုရား၊ စိတ်ကတော့ ကြောက်နေပါသေးတယ်ဘုရား။)

ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အနာထပိဏ်

ဒါဖြင့်ရင်လဲ မကျိုးဘဲနှင့် သည်အတိုင်းတိုင်းလုပ်ဗျာ။ (သည်အတိုင်း တိုင်း ကြိုးစားပါမယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်က အနာထပိဏ်တို့ ဝိသာခါတို့ကို အားကျနေပါတယ်ဘုရား၊ စာယဲမှာဆိုထားတာက သူတို့ဟာ နတ်ပြည်မှာ အင်မတန်ပျော်နေကြဟယ်လို့ ဆိုပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်က အဲဒါပျိုး ကို သဘောကျနေတာဘဲဘုရား။)

သူတို့ကတော့ နေရာကျပြီးလို့ ပျော်တာဗျာ၊ ဒကာကြီးကတော့ နေရာ မကျသေးဘူးမဟုတ်လား၊ သူတို့လုပ်သလို လုပ်ပါလားဗျာ၊ အနာထပိဏ် တို့လုပ်တာက ဘယ်လို လုပ်သလဲ၊ သူက သူဌေးအလုပ်နှင့် သွားတာမဟုတ် လား၊ ဘုရားဖူးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားထုတ်ဘို့ သွားတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဂြိုဟ်ရောက်မှ ဘုရားပွင့်တော်မူတာကို သိတာဗျာ၊ သိတော့ ဘယ်နှယ် လဲ သူလာတာက ဘုရားဖူးလာတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားနာလာတာလဲမဟုတ် ဘူး၊ သူဌေးအလုပ်နှင့် လာတာဆိုပြီး သူအလုပ်ကို သူလုပ်သလား၊ မလုပ်ဘဲ ညကြီး မင်းကြီးမှာ ဘုရားရှင်ရှိရာ မြို့ပြင်ကို သွားသတဲ့ဗျာ၊ ရောက်တော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရောက်တော့ သူလိုချင်ရင် မရဘူးလား။ (ရပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါ ဝီရိယနဲ့သလား၊ မနဲ့ဘူးလား။ သူ သည်လို ရှောက်သွား တော့ကာ ဘုရားကို အာရုံပြုတာ ပြတ်သလား၊ မပြတ်ဘူး လား။ (မပြတ်ပါဘုရား။) ဒကာကြီးကကော။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်ကတော့ ပြတ်တိပြတ်တောင်း သွားရင်း မေ့ရင်း နေမှာပါဘုရား။

ဒါနှင့်များ အခုနကတော့ အနာထပိဏ် ဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ အနာထပိဏ် ဖြစ်ချင်ရင် သူလိုလုပ်ဗျာ။ (အနာထပိဏ်ကတော့ ဘုရားကျောင်းရှိရာ သင်းချိုင်းကို ဖြတ်သွားရတယ် ဆိုပါတယ်ဘုရား၊ သည်လောက်တော့ တပည့်တော်လဲ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား။) ‘ညဦးက လုပ် လိုက်တာ မနက်လင်းတော့ နေရာကျတယ်’လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဒကာကြီးကတော့ဖြင့် အရုဏ်တက် မဖြစ်ချင်နေပါစေ၊ မိုးလင်းလို့ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လင်းရင် ဖြစ်အောင်လုပ်မှာလား။ (တပည့် တော်က မြို့ထဲကနေပြီး ဘုရားကျောင်းတော်ရှိရာ ရောက်အောင် သင်းချိုင်း ကိုဖြတ်ပြီး အနာထပိဏ်နှင့် လမ်းရှောက်တာချင်း ပြိုင်ကြည့်တာပါဘုရား။)

သူက ဘုရားကို အာရုံပြတ်ရဲ့လား။ (မပြတ်ပါဘုရား။ တပည့်တော်က လမ်းလျှောက်တာချင်းသာ ပြိုင်တာပါဘုရား။) အနာထပိဏ်နှင့် ပြိုင်ချင်ရင် အဲသလို ပြိုင်ဗျာ့၊ အနာထပိဏ် လုပ်ချင်သလား။ (လုပ်တော့ လုပ်ချင်တာပါ ဘဲ ဘုရား။) တကယ်လုပ်မှာလား။ (လုပ်ချင်တာလောက်နှင့် ရပ်နေပါသေး တယ် ဘုရား။) အေး...လုပ်ရင် ဖြစ်တာဘဲဗျာ့၊ မလုပ်ရင်တော့ မဖြစ် ဘူး၊ ခုနက အနာထပိဏ်ဟာ ဘုရားကို အာရုံ ပြတ်သလား။ (မပြတ် ပါ ဘုရား။) အခု ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ ထားရင်တော့ မဖြစ် ဘူးလား။ (ဖြစ်မှာပါဘဲ ဘုရား။) အခုနကတုန်းက အနာထပိဏ် ဖြစ်ချင် တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ချင်ရင် အဲတာလိုဘဲ လုပ်ဗျာ့။ အရုဏ်တက် မဖြစ်ချင် နေပါစေ၊ နက်ဖြန်ခါ မိုးလင်းတော့ ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ။ မနက် မိုးလင်းရင် ဖြစ်ပြီလို့ ပြောမှာလား။ (မဖြစ်သေး ဘူးလို့ ပြောမှာပါဘဲ ဘုရား။)

အနာထပိဏ် ဘုရားပင့်ခန်း

အနာထပိဏ်တို့ကတော့ လင်းပြီဆိုတာနှင့် နေရာကျတာဘဲ၊ နေရာ ကျပြီးတော့ ဘယ်ထိအောင် လုပ်သလဲ၊ သည့်ပြင်ဟာကိုတော့ အမှတ်မရ ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့နိုင်ငံ မင်းနှင့်တကွ ငါတို့ ဆွေမျိုးဉာတကာ အကုန်လုံး သား သမီး၊ အခြွေအရံ၊ မြို့သူ မြို့သား၊ နယ်သူ နယ်သားတွေဟာ ဘုရားရှင် ပွင့် တော်မူတဲ့ သတင်းမှ မကြားရဘူးသေးတော့ သူကဲ့သို့ ထပ်တူညီမျှ ချမ်း သာသူတွေကို ရစေချင်တယ်။ သည်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ကိုလဲ သိတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ရစေချင်တာနှင့် ရအောင် ငါလုပ် မယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ဘုရားရှင်ကို ပင့်၊ ဘုရားရှင်ကလဲ ကြွရောက်သီတင်း သုံး၊ သည်လို သီတင်းသုံးပြီးပြီဆိုတော့ ဘုရားထံမှောက်ကို အားလုံးတို့ ဟာ ရောက်လာကြမယ်။

“သည်တော့မှ ဘုရားရှင်က အစဉ်သနားပြီး ညွှန်ကြားဆုံးမမယ်၊ သည် လို့ ညွှန်ကြားဆုံးမပြီးပြီ ဆိုမှဖြင့် အားလုံးတို့ဟာ ထပ်တူညီမျှ လူရော နတ်ပါ ချမ်းသာသူခတွေ့ ရကြမယ်” ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိတယ်။ ရလဲ ရစေချင်တယ်။ သည်လို ရရာ ရကြောင်းကိုလဲ သိပြီး၊ ရအောင်ပြု မယ် ဆိုပြီး အဟုတ်လုပ်တာဗျာ။ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ရင် ဘုရားရှင်ကလဲ အစဉ်သနားပြီး ကြံရောက်၊ ပြီးတော့ တရားဟောတော်မူမှာကို သိတော့ အဲသည်ကစပြီး တယူဇနာ တယူဇနာမှာ မဏ္ဍပ်ကြီး တခုတခုကို လုပ်လိုက် တာ သူတို့မြို့ ရောက်ရေတဲဗျာ။

သူတို့မြို့ ဘယ်ကျောင်း ဘယ်အရပ်မှာလဲ။ (သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းဟောပြောပါ ဘုရား။) အဲသည်လို လုပ်တာဟာ သူတဦးထဲ မဟုတ် လားဗျာ။ အဲသည်မှာ သူလုပ်ထားတာက အကုန်လုံး ရှင်ဘုရင် လာရင် ကော နေစရာ ပရှိပေဘူးလားဗျာ။ (ရှိပါတယ် ဘုရား။) အခု ဒကာ ကြီးများလဲ လုပ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို လုပ်သလဲဆိုရင် ဒကာကြီး တွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ နေဘို့ နေရာတွေ မလုပ်ဘူးလား။ (လုပ်ပါတယ် ဘုရား။) အကုန်လုံးကို မှန်းပြီး မလုပ်ဘူးလား။ (လုပ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်လိုဘဲ အကုန်လုံးပါအောင် လုပ်တာဗျာ။ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဖုန်းတောင်းယာစကာက အစ ရှင်ဘုရင်အထိ အကုန်လုံးပေါ့ဗျာ။ အဲဒါတွေ အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက်ကြီး လုပ်ထားတာဗျာ။

ဘုရားရှင်ကို ပင့်တော်မူတော့လဲ အစဉ်အတိုင်း လာလိုက်ကြတာဟာ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လမ်းက လူတွေကကော၊ လမ်းက လူတွေကလဲ အနာထပိဏ်ကို မှီပြီးတော့ ဆောင်တာဘဲ မဟုတ်လား၊ လမ်းခရီးကို ကြွတဲ့အခါမှာလဲ များစွာသော လူနတ်၊ဗြဟ္မာတွေဟာ လိုချင်တာတွေ ဘယ်လောက်ရ သလဲ။ (ဒါတော့ တပည့်တော် မလျှောက်တတ်ပါ ဘုရား။) လူပေါင်း ဘယ်လောက်၊ နတ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ရသလဲ။ (အများကြီးဘဲ ရပါ

တယ် ဘုရား။) ခဏ တမဟုတ်ချင်းမှာဘဲ တောင့်တချက် ဘယ်လောက် ပြီးသလဲ။ (လူဘက်က ငါးဦးပါ ဘုရား၊ နတ်နှင့် ဗြဟ္မာကတော့ အတော် များပါတယ် ဘုရား။) ဘယ်လောက်များသလဲ။ (တပည့်တော် မလျှောက် တတ်ပါ ဘုရား။)

ဗြဟ္မာက ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ၊ နတ်ကတော့ ကုဋေပေါင်း အသင်္ချေတဲ့ဗျာ၊ ဒါ...ခဏကလေးတဲ့ဗျာ။ အချိန်တွေ များများကြီးနှင့် ကြွပြီးလာတော့ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ဘယ်လောက်များမလဲ။ (မရေ မတွက်နိုင်ပါ ဘုရား။) အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း အဲသည်လို တဆက်ထဲတဲ့ ဗျာ။ အဲသည်လို မြင်ပြီး အဲသည်လို ဆောင်တာဟာ အနာထပိဏ်ဗျာ၊ သူတယောက်ထဲကို မှီပြီး အားလုံး နိဗ္ဗာန် ရကြတာတဲ့ ဗျာ။ အဲတာကို သဘောကျပြီး အနာထပိဏ် လို လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် နက်ဖြန်ခါ ဖြစ်ပါစေဗျာ၊ လုပ်မှာလား။ (လုပ်ချင် တာပါတဲ့ ဘုရား။) လုပ်ရင် သေသေချာချာ ဖြစ်တော့မှာပါဗျာ။ (သိပ် ပြီးတော့လဲ အထင်မကြီးပါနှင့်ဦး ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ သည်လို မဖြစ်ဘူး ဆိုတာကို ယုံကြည်နေပါတယ် ဘုရား။) အခုနကကော့ အနာ- ထပိဏ်လို လုပ်ချင်တယ် ဆိုပြီး ပြောနေတယ်။ (ဒါကတော့ အားကျရုံ ကျတာပါ ဘုရား။)

အားကျ တာက ဘယ်နှယ် အားကျသလဲ။ (သည်လို ဖြစ်ချင် တာလောက် အားကျရုံ ကျတာပါ ဘုရား။) ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတာက ဒကာကြီး ထမင်းစားချင်ရင် ဒကာမကြီးက ထမင်း ပြင်ကျွေးရော၊ ဒကာကြီးက စားချင်ရက်နှင့် မစားဘဲ နေသလား။ (ထမင်းကျတော့ အတင်း ဝင်စားတာပါတဲ့ ဘုရား။) ထမင်းကျတော့ စားတဲ့နေရာမှာ မစား ချင်ဘဲနှင့် စားတာလား၊ စားချင်ရက်နှင့် စားတာလား။ (စားချင်လို့ပါ ဘုရား။) တခါစားရင် ဘယ်လောက်ဝသလဲ။ (နေ့တဝက်စာ ဝပါတယ်

ဘုရား။) အနာထပိဏ်လို့စားရင် ဘယ်လောက် ဝမလဲ။ (သံသရာ တလျှောက်လုံး ဝပါတယ် ဘုရား။)

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လိမ်ပြောတတ်တယ်

မေး။ ။ဒကာကြီး အိမ်က နေ့တဝက်လောက် ဝအောင် ကျွေးတဲ့ ဒကာမကြီး နှင့် သံသရာ တလျှောက်လုံး ဝအောင်ကျွေးတဲ့ ဘုရားရှင် ဘယ်သူ့တဲ့မှာလဲ။

ဖြေ။ ။ဘုရားရှင်ကို အတဲ့ဆုံးလို့ ပြောရမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဒကာမကြီးက ကျွေးတာတော့ဖြင့် အဟုတ်စားတယ်၊ ဘုရားရှင်က ကျွေးတာတော့ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။ဆုတ်ဆိုင်း ဆုတ်ဆိုင်း ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်ကို ဟပည့်တော် အမြင်ကပ်နေ ပါတယ် ဘုရား။

အေး....အေး.... ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကြိုးစားကြ ကြိုးစားကြ၊ အားလုံး ဟာ လုံ့လ ဝီရိယ ထူထောင်ပြီး ပြုကြတယ်ဆိုတာဟာ သည်ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မတဲ့လို့ လုပ်တာဗျာ။ ဟုတ်ကယ်သားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) သည်တော့ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုကြတယ်။

အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး အားထုတ်တယ်၊ အားထုတ်တော့ ညောင်းလာ ပြန်ပြီလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သည်တော့ တော်တော့လို့ ပြောမှာလား၊ မပြော နှင့်၊ ‘ငါ ဘာလို့ ညောင်းရမလဲ’ ဆိုပြီး သည်လိုခိုင်း။ ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ် ဖြစ်မှာကြောက်တယ်၊ ‘ဥပါဒ်အန္တရာယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေစေ’၊ သေသွားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပြန်ရင်လဲ ‘သေရင် သေပေစေ’ အဲသည်လို ခိုင်း ဗျာ။ ကဲပါလေ.... သူက.... ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သနားအောင် ပြောမယ်၊

သူနဲ့က တဲမှမတဲဘဲကိုး၊ သည်တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဆိုရင် သူက ‘သေ
သွားလိမ့်မယ်’ဆိုတော့ ‘သေသွား ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်တုန်းက သေခဲ့လှပြီ
ပြီ’ ဒကာကြီးလဲ ဘယ်နှစ်ခါလောက် သေခဲ့သလဲ။ (မရေမတွက်နိုင်ပါ
ဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်လို သေခဲ့တာတွေဟာ အားထုတ်ရင်း သေတာလား။

ဖြေ။ ။အားထုတ်ရင်း မဟုတ်ပါဘုရား၊ အကုသိုလ်လုပ်ရင်း သေလို့
အခုထက်ထိ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေတာပါဘဲဘုရား။

သူက သေသွားလိမ့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဘယ်လိုအောက်မေ့ရမလဲ။

“သည်လိုအားထုတ်လို့များ နောက်တုန်းက တခါမှ မသေခဲ့ဘူးသေးဘူး၊
အားထုတ်ရင်း သေချင်နေတာ လင်းအောင်တောင် မနေလိုက်ပါနှင့်၊ အခု
ချက်ချင်းဘဲ သေပါစေတော့၊ အားထုတ်ရင်း သေဘူးတယ်ရှိအောင် ငါ
သေချင်နေတာ ” အဲသလိုပြော။ ဒကာကြီး အခုလို တရားအားထုတ်ရင်း
သေရင် ဘယ့်နှယ်လဲ ဆင်းရဲမှာလား။ (ချမ်းသာမှာပါဘုရား။) သည်
အတိုင်းတိုင်း နောက်တုန်းကလို နေရင်း သေမယ်ဆိုရင် ဘယ့်နှယ်လဲ။
(ဆင်းရဲမှာပါဘဲဘုရား။) ပျင်းပျင်းဖျင်းဖျင်း နေရင်း သေရင် ဘယ့်နှယ်
လဲ။ (အရင်တုန်းကလိုသံသာရာတလျှောက်လုံး လည်ရဦးမှာပါဘဲဘုရား။)
သည်သံသာရာကို မရောက်ချင်ရင် အခုနကလိုပေါ့ဗျာ့၊ ‘နေမကောင်း ဖြစ်
လိမ့်မယ်’ ဆိုရင်လဲ ဘာကြောင့် နေမကောင်းရတာလဲ၊ တရားအားထုတ်လို့
နေမကောင်းတာလားဗျာ့။ (မဟုတ်ပါဘုရား။) တရားအားထုတ်ရင်း ‘နေ
မကောင်းချင်လိုက်တာ’ လို့ အဲသည်လိုပြောဗျာ့။ ညောင်းနေရင်လဲ ‘နား
လိုက်ဦးမယ်’ လို့ သည်လိုလုပ်မှာလား၊ အဲသည်လို မလုပ်နှင့်။

“တရားအားထုတ်လို့များ သံသာရာတလျှောက်လုံးမှာ ညောင်းကို
မညောင်းဘူးသေးဘူး၊ အခုလို ညောင်းတာများ ကောင်းလိုက်တာ” လို့

အဲဒါလိုပြောဗျာ။ ညောင်းတယ်ဆိုပြီး အလုပ်ကိုမရပ်ဘဲနှင့် ရှေးက သူတော်
 ကောင်းများဟာ အခုလို သွားတယ်ဆိုတာကို သိပြီးရင် အခုလဲဘဲ ဒို့တော့
 သည်လိုလုပ်မယ်၊ သည်လိုထိုင်မယ်ဆိုပြီး အဲသည်လိုသာလုပ်ကြဗျာ။ ရှေ့ဆက်
 ပြောနေရင် ‘ဒို့တော့ဖြင့် လုပ်ချင်လှပြီ၊ သည်ရဟန်းကြီးဟာ တယ်အပြော
 ရှည်တယ်’ လို့ သည်လိုပြောနေကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ လုပ်ရမှာက ပြောနေလို့
 ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ အားထုတ်မှ ပြီးမှာ၊ ‘ဒို့တော့ အားထုတ်ချင်လှပြီ၊
 သည်ရဟန်းကြီးက စကားကြော ရှည်လိုက်တာ’ လို့ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်
 လား။ (ဖြစ်ပါပြီဘုရား။) ဖြစ်ရင် အခုနက ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း ထားပြီး
 လုံ့လ ဝီရိယတွေနှင့် အဲသည်လို ထူထောင်ကြ အားထုတ်ကြဗျာ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

[၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၃-ရက်နေ့၊ ဇွဲ ၂၀—၉း၀၀-နာရီ၊ ရန်ကုန်မြို့
 တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဖျက်ကြနှင့်

မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့တရားကို သူ့အတိုင်းမထားဘဲ
နဲ့နဲ့လောက် နှုတ်ထားလိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒါမှ မဟုတ်.... နဲ့နဲ့
ကလေး အပိုထည့်ထားလိုက်မယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါဟာ
သာသနာပြုတာလား၊ ဖျက်တာလား။

ဖျက်တာပါဘုရား။

အနို့.... အဲသလို ဖျက်တော့ သာသနာက ပျက်သွား
မှာတဲ့လား၊ အဲသလို ဖျက်တဲ့လူမှာ ပျက်မှာလား။

ဖျက်တဲ့လူဘဲ ပျက်မှာပါဘုရား။

အေး....ဗျာ၊ ဘုရားက ဒီလိုပါဆိုရင် ဒီအတိုင်းသာ
လုပ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဖျက်ကြနှင့်။

[၁၉၇၃-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၀-ရက်နေ့၊ နံနက် ၁၀-နာရီ
အင်ကြင်းပင်ပိုင်သော ဂဟာကြားချက်မှ။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၆-မအိပ်မနေ အသက်ရှေ့

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။

သစ္စာလေးပါး ထိုးထွင်းပြီး သိတာမြင်တာကို ဗောဓိလို့ ခေါ်တယ် ဗျာ။ အခါကောင်း၊ ဘဝကောင်း ရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ ဟာ အလိုရှိရာ နှစ်သက်တဲ့ ကိုယ် လိုလားတဲ့ ဗောဓိဖြစ်လာအောင် ရှေး အရှင်ကောင်း၊ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ဝီရိယကို မှီအောင် ညီအောင် ထူ ထောင်ကြဗျာ။

ရှေး အရှင်တို့ရဲ့ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယကို မှီကြ ညီကြတဲ့အချိန်အခါက စပြီး ရှေး အရှင်ကောင်းများ စိတ်နှလုံးအလိုအတိုင်း အခါမလင့် အကြွင်းအကျန် မရှိ ပြီးစီးအောင်မြင်ကြသလို ဧကန္တ မလွဲသောအားဖြင့် ပြီးစီး အောင်မြင် ကြပါလိမ့်မယ်။

ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်က အခါမလင့်

ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်အခါ ဘုရားရှင်အထံက အဆုံးအမရလို့ မချတဲ့ ဝီရိယနဲ့ ဣရိယာပုထ်လေးဖြာ တဆက်တည်း မှန်းရာဗောဓိကို ပြီးစီး အောင် ယူဆောင်ကြတယ်။

အချိန်တခုထဲမှာပင်လျှင်ဘဲ စိတ်နှလုံးအလိုအတိုင်း ပြီးစီးကြပါတဲ့ လူနတ် ဗြဟ္မာတွေဟာ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်း သိန်းပေါင်း ကုဋေပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားကြပါတယ်။ တခါတခါမှာ အချိန်တခု ခဏ တမဟုတ်အတွင်းမှာပင်လျှင် အသင်္ချေ၊ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးအလိုများ ပြည့်ကြပါတယ်။

ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်က စပြီးတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ရကြပါတယ်။ အခွံရှည်စွာ အချိန်ကာလတွေဆိုတော့ မရေမတွက်နိုင်ဘူးပျာ့။ ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်ကသာ မဟုတ်ပါ၊ ဘုရားသာသနာ ရှိတဲ့အခါမှာ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း အသီးအသီး အကုန်လုံး ပြီးနိုင်ပါတယ်။

တခဏစာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်ပါ။ သံသရာ တလျှောက်လုံးအတွက် ကောင်းကောင်းလှလှကြီးကို လုံလောက်ကြပါတယ်ပျာ့။

ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေဟာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုချည်းပါဘဲ။ များများကြီး မှတ်သားပြီး ထားတဲ့အထဲက များများ မဟုတ်၊ တခုကို ကောင်းမွန်စွာ မှန်မှန် ဝီရိယသန်သန်နဲ့ ထူထောင်ပြီးတော့ ယူကြပါလျှင် ရှေးအရှင်တွေလို ပြည့်တယ် ဆိုတာ သူတပါးကို မမေး မမြန်းရဘဲနှင့်၊ သူတပါးတို့က မပြောဘဲနှင့် ဝီရိယ အရှင်သခင်တွေ သိတယ်။

ဝီရိယ ထူထောင်တော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်က ဆိုင်းမနေဘူး။ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါမှာ ကောင်းမွန်စွာ ရိပ်မိကြပါလိမ့်မယ်။ အရှင်ကောင်းတွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို သိနားလည်ပြီးတော့ မှတ်ရုံ၊ သားရုံမျှမက ရှေးအရှင်များကဲ့သို့ သောဝစသတဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီးတော့ အဆုံးအမတော် တခုခုကို ဝီရိယသန်သန်နဲ့ ထူထောင်ကြ၊ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်ဟာ အခွင့်အခါ၊ အချိန်အခါ မဆိုင်းဘဲ ခဏ တမဟုတ်မျှကလေးတင်ဘဲ ကိုယ်နှင့်တန်သလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရှိနိုင်ကြပါတယ်။

ရှေ့သို့သာ တိုးလိုသော ဆန္ဒ

ဝီရိယ တိုးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်ကလဲ တိုးလာပါလိမ့်မယ်။
အဲဒီအခါ ဘယ်နှယ်ဖြစ်မတိုးဆိုရင် -

“ငါသည် ဤမျှ ဝီရိယနှင့်ဘဲ ဤကဲ့သို့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပေါ်ပေါက်လာ
ရတယ်။ သည်တော့ ငါ့မှာ ဝီရိယတွေ မကုန်သေးဘူး၊ ကျန်သေးတယ်၊
ဝီရိယ တိုးဦးမှဘဲ”လို့ တိုးလိုတဲ့ဆန္ဒတွေ အသီးအသီး ဖြစ်ပေါ်လာကြပါ
တယ်။

ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ယဲ ရှိယားဟဲ့ ဝီရိယတွေက တိုး
လာတယ်။ ဝီရိယ တိုးတော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်ကလဲ တိုးလာပြန်တယ်။ အဲသလို
အလုံးစုံ မြင့်မြတ်တိုးတက်ပြီးတော့ လာတဲ့အခါကျပြီ ဆိုမှဖြင့် လိုလား
တောင့်တတာတွေ အကုန်ပြည့်ကြတယ်။

အဲသည်အခါ ကျပြန်တော့လဲ သူတော်ကောင်း အစားစားဟို့ဟာ
ဘာမှ တင်းတိမ်ခြင်း မရှိဘဲနှင့် ရှေ့ကိုသာလျှင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ
မြင့်မြတ်သည်ထက် မြင့်မြတ်အောင် ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း တိုးလာပါလိမ့်မယ်။

အဲသည်အခါမှာ အအား အနား မထားဘဲ၊ အားချိန် နားချိန်မျှ
မထားဘဲ တဆက်ထဲ ဆောင်၊ တဆက်ထဲ တိုးလို့သာ ရှင်ကြရ၊ ပျော်
ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရှေးအရှင်တွေဟာ ယခုလို ရှင်ကြ ပျော်
ကြတယ်။ အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်ဘူးတဲ့ ပျဉ်း၊ ကြားလား....။

ခံစားလို့ အားမရနိုင်

အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်မှုတွေဟာ ဘယ်လိုပါလဲဆိုရင်—

မေး။ ။ရှင်ဘုရင်များဟာ တနိုင်ငံ ရှိထားတယ်ဆိုလျှင် ‘သည် တနိုင်ငံနဲ့ တော်လောက်ပါပြီဗျာ’လို့ သည်လိုများ အားရ ကျေနပ်နေပါ့မလား။

ဖြေ။ ။အားရပြီး မနေပါ ဘုရား။

မေး။ ။တနိုင်ငံ မကဘူး၊ တကျွန်းလုံးရ ကေရာဇ်မင်း ဖြစ်ရင် ကောဗျ၊ အားရ တင်းတိမ်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတင်းတိမ်ပါ ဘုရား။

မတင်းတိမ်ရင် ဘယ်နှယ်နေပါ့မလဲ။

(များများကြီးရအောင် လုပ်မှာပါဘဲ ဘုရား။) အေး....ဒီလိုချည်းပါဘဲ။ ကေရာဇ်မင်း ဖြစ်ပြန်တော့ ကေရာဇ်မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာက မည်ရွှေ့ မည်မျှလို့ သည်လို ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဒီအခါကျတော့ လေးကျွန်းလုံးကို အုပ်စိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီး ဖြစ်လိုလာတယ်။ စကြာမင်းကြီး ဖြစ်တော့ ကော ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီလို့များ အားရနိုင်ပါ့မလား။ (အားမရနိုင်ပါ ဘုရား။)

သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်းကို ပြုပြီး နေပင် နေငြားသော်လဲ အားရ တင်းတိမ်ခြင်း မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။

ဘုရား အဆုံးအမတွေ လိုက်နာကြလို့မို့ အစဉ်အတိုင်း သမာပတ် အဖြာဖြာ ရကြတယ်။ ရလို့ သမာပတ် ဝင်စားကြတယ် ဆိုတော့ ဘယ် အခါမှ သမာပတ် ချမ်းသာ ဝင်စားလို့ အားမရနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ။

ဒါက အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာသူတွေတဲ့ ဗျာ။ ဒီတော့ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ရကြပြီဆိုမှဖြင့် အားရတင်းတိမ်ခြင်း ဘယ်အခါမှ မဖြစ်ဘူး - တဲ့။

ရှေးအရှင်တွေသာလျှင် ဤကဲ့သို့ဖြစ်သည့် မဟုတ်။ အခုလဲဘဲ သဒ္ဓါ-ဝီရိယ ညီမျှလို့ အခါမလင့် ဆိုက်လာတဲ့အခါမှာ ရှေးအရှင် သူတော် ကောင်းများလိုဘဲ ကေန္တ ဝမ်းမြောက်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုရင် -

“ငါ့မှာ တဏှာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်၊ သံသရာ တလျှောက်လုံး အတွက် လုံလောက်ပြီ”လို့ ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကြရပါသတဲ့။ ဘာကြောင့်တုံးဆိုရင် အခါကောင်းလို့၊ ဘဝကောင်းလို့၊ ဝီရိယကောင်းလို့ဗျာ။

များစွာသော လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ဟာ အအား အနားမထားဘဲ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ဆက်ကာဆက်ကာ ယူကြတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ရလိုက်ကြတာတွေဗျာ။

အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဆိုတာ ဘယ်အချိန်မဆို ယူတော့ ရတာကို ပြောတာဗျာ။ ဘုရားသာသနာရှိတဲ့အခါ ဆိုတာ မြင့်မြတ်တာကိုးဗျာ။ အချိန်တိုင်း ရ၊ လိုတိုင်း ရ၊ လွယ်လိုက်တာဗျာ။

မေး။ ။အခုကော အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ရကြရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဣရိယာပုထ် လေးပါးရှိတဲ့အထဲ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ယူနိုင် တာချည်းဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ဣရိယာပုထ်တိုင်း ယူနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။မယူနိုင်တဲ့ ဣရိယာပုထ်များ ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

လွယ်လိုက်တာ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများရယ်.... လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာ သုခတွေဟာ အားလုံး ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ဘုရားသာသနာရှိတဲ့ အခါ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ ရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ မှန်းထားချက်ကို ဘယ်အချိန်မဆို ယူလို့ရတာကိုးဗျာ။

မရတဲ့ တောင့်တချက်ဆိုတာ မရှိအောင်ပါဘဲဗျာ။

“ဘယ်သင်းနှင့်တော့ မလိုက်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ဘယ်သင်းနှင့်တော့ မတန်ဘူး ထင်တယ်၊ ဘယ်သင်းကိုတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဒီလိုမမှတ်ကြနဲ့။

ကိုယ် မှန်းထားတဲ့ အပြင့်အမြတ်တွေဟာ ရှိတယ်၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ အချိန်တွေဟာ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဘယ်အချိန်မဆို ရနိုင်တယ်။ “ကဲ.... ငါတော့ ယခု ယူမယ်” ဆိုပြီး ယခုယူတော့ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ယခု ထိုင်ရင်းယူမယ်ဆိုရင်....။

ဖြေ။ ။ရပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ပရိသတ်တွေနဲ့ ယူရင်ကော။

ဖြေ။ ။ရပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။တယောက်ထဲ နေရင်ကော။

ဖြေ။ ။ရပါတယ် ဘုရား။

အေး....လွယ်လိုက်တာ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများရယ် ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ပြိဟွာမဆို၊ ဒကာကြီးများဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒကာမကြီးများဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ယူတဲ့အချိန်မှာ ကေန္တ ရပါသတဲ့ဗျာ။

အင်း.... “ကေန္တ ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှားဘဲ” ဆိုပြီး ဒီလို တခါတည်း ယုံပြီးတော့လဲ မထားစေချင်သေးဘူး။ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှားဗျာ၊ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား အဆုံးအမ တခု မှန်မှန်ကို ဝီရိယသန်သန်နဲ့ စိုက်စိုက် စူးစူး လုပ်ကြည့်ကြဦးဗျာ။

အဲဒီလို နေတဲ့အခါမယ် လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟ၊ စိုးရိမ်မှု၊ကြောင့်ကြပူပန်မှု၊ ဒါတွေရှိပါဦးမလား။ (မရှိပါဘုရား။)

မေး။ ။အဲသည်လို စိုက်စိုက်စူးစူး တည်နေတာဟာ တရားတော်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဝီရိယထားသလောက်၊ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပေါ်သလောက် ဆင်းရဲက ထုတ်ဆောင်တယ် ဆိုတာ နားလည်သွားတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။နားလည်သွားပါတယ်ဘုရား။

အေး.... သူတကာက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား လို့ ထင်စရာ ယုံမှားသံသယ ရှိရဦးမှာလား။ (မရှိရပါဘုရား။) ဘယ်တော့မှ ယုံမှားသံသယတွေ မရှိဘဲ ကောင်းကောင်းလှလှ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်တိုင် ရိပ်မိ သိရှိပါတယ်။

ဒီတော့ “ဤမျှ အချိန်ကိုပင် ဤကဲ့သို့ ချက်ချင်း ဆင်းရဲက ထုတ်ဆောင်တယ်၊ ဒီတော့ ငါ့မှာ ဝီရိယတွေ မကုန်သေးဘူး။ တိုးအုံးမယ်” လို့ တိုးလိုတဲ့ ဆန္ဒဖြစ်၊ ဒီတော့ တရွှင်ထဲရွှင်၊ တပျော်ထဲပျော်ပြီး အားမရ၊ မရောင့်ရဲနိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ပါတော့တယ်ဗျာ။

လေးကျန်းသနင်း စကြာမင်း (ပါရမီနှင့်ကျင့်ဝတ်)

ယခုလိုအခါကောင်း ဘဝကောင်းမှာ ပါရမီတွေကလဲ ပြည့်စုံလုံလောက် လိုက်ကြတယ်ဗျာ။ သို့သော်လဲ လောကမှာ စကြာမင်းရယ်လို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား။) စကြာမင်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ် သူမှ မသိဘဲနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာသလား။ (မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။) သိပါ တယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက် အချိန်ခပ်ဝေးဝေးဆီက ဒီသတင်း ကြားသတုံး ဗျာ။ (မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။) သူတို့ သိပါတယ်ဗျာ။ မောမှာစိုးလို့ မပြောဘဲ နေတာပါ။ အနှစ်တရာလောက်က ကြိုပြီး စကြာမင်း ဖြစ်ပေါ် လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကောလာဟလ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီတော့ အား လုံး မြှော်ကြ၊ တောင့်တကြတယ်။ ရှင်ကြ၊ ပျော်ကြရပါတယ်။ ဖွားမြင် တော့လဲ ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရတယ်။

မေး။ ။စကြာမင်းက ဘယ်အခါကျမှ ဖြစ်ရသတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။စကြာရတနာ ဆိုက်ရောက်မှပါဘုရား။

အေး....စကြာရတနာ မဆိုက်ရောက်ခင်တော့ စကြာမင်းလောင်း ခေါ်တယ်ဗျာ။ သူ့စည်းစိမ် ဂုဏ်သရေတို့ဟာလဲ သေးသေးငယ်ငယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ “စကြာရတနာ မဆိုက်ချင် နေပါစေ၊ ယခုလောက် ဆိုရင် တော်ပါပြီ”လို့ ဒီလိုများ နေမှာလား။ (မနေပါဘုရား။) ဘာလို့လဲ။ (တိုးပြီး ရွှေကို ကြီးပွားချင်လို့ပါဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် စကြာရတနာက ဘယ်တော့ဆိုက်မှာလဲ။

ဖြေ။ ။အချိန်ကျတော့ ဆိုက်မှာပါဘုရား။

အချိန်ဟာ သူ့ဘာသာသူ ဆိုက်မှာလား။ ရှေးက ကုသိုလ်တွေ ပြုပြီး ဆည်းပူးထားလို့ စကြာရတနာဆိုက်ပြီး ကေန္တ မလွဲမသွေ စကြာမင်း

ဖြစ်ဘို့ရာ သူမှာပါလာတယ်။ သို့ပင် ဖြစ်သော်လဲ စကြာမင်း ဖြစ်အောင် ကျင့်ရတဲ့ ကျင့်ဝတ်တရားတွေက ရှိသေးတယ်။ ဒါကို ကောင်းမွန်စွာသိပြီး၊ မှတ်သားပြီးတော့ ပြည့်စုံအောင်ကို ပြုလုပ်ရမှာတဲ့ဗျာ။

မေး။ ။စကြာမင်းလောင်းတော့ ဟုတ်ပြီ။ ပါရမီတွေက ပြည့်စုံ နေပြီ။ သို့ပေတဲ့ စကြာမင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မဖြည့်ကျင့်ပါဘူး....တဲ့။ စကြာရတနာက သူ့ဘာသာ ဆိုက် လာမလားဗျာ။

ဖြေ။ ။သူ့ဘာသာတော့ မဆိုက်ပါဘုရား။ ကျင့်ရဦးမှာပါ။

အင်း....ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများဟာ စကြာရတနာဆိုက်ပြီး လေး ကျွန်းသနင်း စကြာဝတေးမင်းကြီး အလောင်းအလျာ ဖြစ်မယ် ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲဗျာ။

စကြာရတနာ ဆိုက်ဘို့ရာက ဖြည့်ရကျင့်ရဦးမယ်၊ သီတင်းသီလဆောက် တည်ရဦးမယ်၊ ဒီတော့ “ထီးပွဲနန်းပွဲ ရုပ်သိမ်းပြီး စကြာရတနာ မဆိုက်ချင် နေပါစေတော့၊ ယခုရှိတဲ့ စည်းစိမ်နှင့်ဘဲ သာသာကလေး နေပါတော့မယ်” ဆိုပြီး ဒီလိုနေမှာလားဗျာ။ (မနေပါဘုရား။) အေး....လေးကျွန်းလုံးကို ချမ်းသာအောင် တရားသဖြင့် ဆုံးမနိုင်မှာဆိုတော့ မနေဘူးဗျာ။

စကြာမင်းလည်း ရေပွက်ပမာ တသက်လျာ

သည့်ပြင် နိုင်ငံတွေကလဲ “စကြာမင်းလောင်း စည်းစိမ်လောက် ဆို တော်ရောပေါ့” ဒီလိုများ ပြောကြမှာလား။ (မပြောပါဘုရား။)

မေး။ ။သည့်ပြင် နိုင်ငံတွေက ဘယ်လိုပြောကြမှာတဲ့။

ဖြေ။ ။ကြိုးစားပြီး ကျင့်ကြံဘို့ ပြောကြမှာပါဘုရား။

မေး။ ။ဘာလို့လဲဗျာ။

ဖြေ။ ။စကြာရတနာ ဆိုက်လာစေချင်လို့ပါဘုရား။

အေးဗျာ....၊ စကြာရတနာ ဆိုက်လာပြီလား ဆိုမှဖြင့် စကြာရတနာ အရှိန်အဝါကြောင့် အားလုံးတို့ဟာ ချမ်းသာသုခ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတွေ ရရှိလာကြရသတဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မကျင့်ဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းကြီး နေလို့ စကြာရတနာက မဆိုက်လာဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် စကြာမင်းဖြစ်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်တရားတွေ ဖြည့်ကျင့်ရတယ်။

မေး။ ။စကြာရတနာ ဆိုက်လာလို့ စကြာမင်းကြီး ဖြစ်ပြီဆိုတော့ သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် လုံလောက်ကြရောတဲ့ လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မလုံလောက်ပါဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လောက်သာ စကြာဝတေးမင်းကြီးရယ်လို့ တည်နေနိုင်ပါသလဲ။

ဖြေ။ ။စကြာရတနာ ရှိတုန်းတင်ပါဘုရား။

အေး....စကြာမင်းကြီးဆိုတာလဲ တသက်လျှာမျှသာ တည်ပြီးနေနိုင်တာ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

အိမ်ရှေ့စံလောက်နှင့် အားရမနေရ

ယခု သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည့် အခါ၊ ဘုရားသာသနာ ရှိသည့်အခါမှာ လာပြီးတော့ သုဂတိဘုံမှာ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတော့ လိုချင်လို့ ယူမယ်ဆိုရင် ကိုယ် အလိုရှိတဲ့ နှစ်သက်တဲ့ အသီးသီးသော ဗောဓိကို ပြီးနိုင်တယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီလိုလိုက်နာလို့ ဖြည့်ကျင့်ကြပြီဆိုမှဖြင့် အားလုံးတို့ဟာ ယခုနက စကြာမင်းရဲ့ အလောင်းအလျာဖြစ်တဲ့ ဒီမင်းသားဟာ ဒီချမ်းသာ သူခကို ခံစားနေရုံနှင့် စကြာမင်း မဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ ဘယ်အခါမှ ဖြစ် မယ်၊ စကြာရတနာ ဆိုက်မှ ဖြစ်ပါတယ်။ စကြာမင်းဖြစ်ဖို့ စကြာ ရတနာ ဆိုက်ရာဆိုက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်တရားတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သား ကျင့်ကြံတော့မှ စကြာမင်း ဖြစ်တယ်။

မေး။ ။ယခုလဲ အားလုံးသော ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ မည်သူရဲ့ သားသမီးတွေလို့ ပြောကြပါသတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။ဘုရားသားတော် သမီးတော်တွေပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဘုရား သားတော် သမီးတော်တွေဗျာ၊ ဘုရား သားတော် သမီးတော်တွေဆိုတော့ ဘုရားရှင်သည် ဘယ်ပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ပါသလဲ။

ဖြေ။ ။နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဗျာ၊ အတုအတူ မရှိပါတဲ့ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ပါတဲ့ မင်း မဟုတ်လား။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။) ဟုတ် ကယ့်လားဗျာ၊ ဒီတော့ အားလုံးတို့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော် တွေဆိုတော့ ဒါ မင်းသား မင်းသမီးတွေပေါ့။ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ ဟုတ် တယ်ဗျာ။

မေး။ ။မင်းသား မင်းသမီးဆိုတော့ ဘာများ စိတ်ကူးကြသတုံးဗျာ၊ ‘အိမ်ရှေ့စံလောက်ဆို တော်ပါပြီဗျာ’ လို့ ဒီလိုများ မမှန်း ဘူးလား၊ ‘ဒီတော့ စစ်သူကြီးလောက်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ ဗျာ’ လို့ အဲဒီလိုကော မမှန်းဘူးလား၊ ဥပမာ ကုန်သွယ်

စားမယ်၊ လယ်လုပ်စားမယ် ဆိုရင်ကောဗျာ၊ ဒီလို မမှန်း
ကြဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဒီလောက်တော့ မမှန်းပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဘာများ ဖြစ်ချင်ပါသတုံး။

ဖြေ။ ။မင်း ဘဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘုရား။

ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ တကတဲပါမှဘဲ ‘မင်း မဖြစ်ရင် နေပါစေ၊ အိမ်ရှေ့
စံလောက်နှင့်ဘဲ တော်ပါပြီ၊ စစ်သူကြီးလောက်ဘဲ တော်ပါပြီ’ လို့ ဒီလို
များကော မပြောဘူးလား။ (မပြောပါဘုရား။) အဟုတ်ကို ဒီလိုဖြစ်ချင်
သလား။ (ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘုရား။) သူ့ဘာဖြစ်ချင်လိမ့်မယ်။ (မင်း ဖြစ်
ချင်ပါတယ် ဘုရား။) မင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ရှင်ဘုရင်လုပ်ချင်တာ ပြော
သလား၊ ဘယ်လောက်က ဖြစ်ချင်တာလဲ ငယ်ငယ်ကလေးက ဖြစ်ချင်တာ
လား၊ အသက် ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်လောက်ကျမှ ဖြစ်ချင်တာလား။ (ငယ်ငယ်
က ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘုရား။) ဘာကြောင့်လဲ။ (လိုအင်ဆန္ဒရှိတိုင်း ပြည့်စုံ
ချင်လို့ပါ ဘုရား။) ဟုတ်ကယ့်လား ဗျာ။

ယခု ခွဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်ဖြစ်ကြပါတဲ့ အားလုံးတို့ဟာ
ဒါ မင်းသား မင်းသမီးတွေပေါ့၊ ဒီမင်းသား မင်းသမီးတွေကကော တကတဲ
မှဘဲ.... ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော်ပီပီ၊ သမီးတော်ပီပီ ရှင်ဘုရင်ချည်းဘဲ လုပ်
ချင်ကြတာလားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

မေး။ ။ဘယ်ပြည်မှာ မင်းလုပ်ချင်တာလဲ၊ ဘယ်ပြည်ကိုဝင်ပြီး ရှင်
ဘုရင် လုပ်ချင်တာလဲ။

ဖြေ။ ။ဘုရား သားတော် သမီးတော်ပီပီ ဘုရားရှင်ရဲ့ အမေ့အနှစ်
ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်ချင်ပါတယ် ဘုရား။

အေး.... နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးသခင် လုပ်ချင်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တော့လောက် လိုချင်တာလဲ။ (ချက်ချင်းပါဘဲဘုရား။) ဟိုရက်ကျတော့မှ၊ ဟိုလကျတော့မှ ဒီလိုမဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လောက် လိုချင်တာလဲ။ (ယခုရ ယခုလိုချင်ပါတယ်ဘုရား။) အဟုတ်ပြောတာလားဗျာ။ (တကယ်ပြောတာပါ ဘုရား။) အဟုတ်ပြောရင် ဘယ်အချိန်မှာ ယူချင်သလဲ။ (အခါမလင့်ပါ ဘုရား။) အခါမလင့်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ။ (ယခုချက်ချင်းပါ ဘုရား။) ယခု ယူတော့မှာလား။ (ရရင် ယူချင်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဟ....ယူတဲ့အချိန် ရတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ပါရမီပြည့်မှ ရမှာပါဘုရား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပါရမီပြည့်လို့ ယခုနက စကြာမင်းလောင်း ဖြစ်နေမှဘဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ စကြာမင်းလောင်းဟာ စကြာမင်းဖြစ်ဘို့ရာကို သေသေချာချာ လာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပါရမီပြည့်တာ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။)

ဘယ်အချိန်ကျမှ စကြာမင်းဖြစ်ရလဲဆိုတော့ စကြာရတနာ ရလာအောင် ကျင့်ဝတ်တွေ ထူထောင်ပြီးတော့ ယူတယ်။ ယူတဲ့အခါ စကြာရတနာဟာ ဆိုက်လာမှာဘဲ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) တကယ်မှား.... အားလုံးဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေ သေသေချာချာဘဲ မဟုတ်လား။ (သေချာပါတယ် ဘုရား။) သေချာနေတော့ ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်ကြပါသလား၊ ဘယ်တော့ လုပ်မှာလဲဗျာ။ (ယခုရရင် ယခု လုပ်ချင်ပါတယ်ဘုရား။)

ဟ... ယူတဲ့အချိန် ရပါတယ်ဆိုမှ ယခုကော၊ ယခုရရင် ယခုယူမယ်ဆိုရင် လိုချင်တာကို ပြောမနေနဲ့၊ ယခုလုပ်ရင် ယခုရတာဘဲ၊ လုပ်မလား၊

တော်တော်ကြာမှ ထမပြေးနဲ့နော်။ (မပြေးပါဘုရား။) ဒါ သေချာရဲ့လား။ (သေချာပါတယ်ဘုရား။) ဟုတ်ကယ်လား၊ ကြားကြရဲ့လား။

မေး။ ။ဒါက ဒကာကြီးတယောက်ထဲဘဲလား၊ ဒီပြင် မင်းသား မင်းသမီးတွေကော ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။အကုန်လုံးပါတဲ ဘုရား၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်ရင် မင်းသား မင်းသမီးချည်းပါတဲ။

ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အားလုံးသော မင်းသားတွေက ဘယ်နှယ်လဲ၊ ယူကြမယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်သလား၊ မင်းသားဆို တော်ပြီလား၊ ဒီလိုဘဲ တိတ်တိတ်ကြီး နေကြတော့မှာလား၊ ဆိုကြပါဗျာ၊ မင်းသမီးတွေကကော မင်းသမီးဖြစ်ရရင်တော်ပြီလားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ။ (မတော်သေးပါဘုရား။) မတော်သေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး။ (သည့်ထက်ကောင်းတဲ့နေရာရောက်အောင် လုပ်မှာပါဘုရား။)

ဘုရား သားတော် သမီးတော်တွေဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ မင်းသားကလဲ တကတဲမှဘဲ သူဟာ အရှင်သခင် ဘုရင် ဖြစ်ချင်တယ်၊ မင်းသမီးတွေကတော့ကောဗျာ၊ သူက နိုင်ငံ အရှင်သခင် ဘုရင်မကြီးတွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ သူတို့က ဒါဘဲ တောင့်တတာဗျာ၊ သည့်ပြင် မင်းသား၊ မင်းသမီးလို တောက်ရွှောက်ကြီး လုပ်နေမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (မလုပ်ချင်ပါဘုရား။) ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင် လုပ်ကြတော့မှာလားဗျာ။ (လုပ်ချင်ပါတယ်ဘုရား။) ဟုတ်ကယ်လားနော်။

အဋ္ဌာရသ တတ်ရုံနှင့် မပြီး

တကတဲမှဘဲ ရှင်ဘုရင်လုပ်ချင်တဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေဟာ ဘာကို လုပ်ရမလဲဆိုရင် မင်းသားပီပီ မင်းသမီးပီပီ တတ်သင့် တတ်အပ်တဲ့

မင်းသား မင်းသမီးတွေရဲ့ အတတ်ပညာတို့ကို အကုန်လုံး တတ်ရပါတယ်၊ ဘာတွေတတ်ရသတုံးဗျာ။ (သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေကို တတ်ရပါမယ် ဘုရား။)

ရှင်ဘုရင်တွေ ပြောတာဗျာ၊ နို့ အဋ္ဌာရသ ဘာလုပ်ရသလဲဗျာ။ (မင်းရဲ့အလုပ်ပါ ဘုရား။) ဘာတွေလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုမှ ရှင်ဘုရင် ဖြစ် မှာလဲ။ အဲဒါတွေတတ်ရော၊ တတ်ထားပြီး ဘယ်နှယ်လုပ်ရဦးမှာလဲ၊ မင်း ကျင့်တွင်ဘဲလား၊ သင်ထားတာက ဘာတွေသင်ထားသလဲ၊ အဋ္ဌာရသကို သင်ရမယ်၊ ကျင့်ရမယ်၊ လေ့လာရမယ်၊ သင်ထားပြီး အလုပ်ကျ ဘာ တွေလုပ်ရမလဲ။ (ဒီအဋ္ဌာရသ တဆယ့်ရှစ်ရပ်ကိုဘဲ လေ့လာရမှာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။လေ့လာရမှာက စစ်ဆင်၊ စစ်တိုက်၊ စစ်တက် အဲဒါတွေ လား၊ တပါးရန်သူ နှိမ်နင်းနိုင်အောင် ဒါတွေသင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ သင်လို့ တတ်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ရန်သူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဖြေ။ ။စစ်တိုက်ရမှာပါဘဲ ဘုရား။

ကဲ....တခါပြောမယ်၊ ဒီရန်သူတွေကတော့ နိဗ္ဗာန်ကို တားဆီးနေပြီ ဆိုရင် လိုချင်ရင်တော့ စစ်တိုက်ယူရမှာဘဲ၊ ကဲ....လက်နက် ဆင်ပြီးတော့ လက်နက်နဲ့ တိုက်ကြမှာလား။ (တိုက်ပါ့မယ် ဘုရား။) ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ဒကာကြီး တယောက်ထဲဘဲလား၊ မင်းသားတွေ အကုန်လုံး တိုက်မှာ လား။ (တိုက်ပါ့မယ် ဘုရား။) ဟုတ်ကယ်လား၊ တော်တော်ကြာမှဖြင့် မိုးလင်း ထိုင်ရမှာဗျာ၊ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ ရှင်ဘုရင်လုပ်ချင်ရင်တော့ စစ် ယင်ပြင်မှာ စစ်ဆင်ပြီးတော့ တကတဲပါမှဘဲ အဟုတ်တိုက်ရလိမ့်မယ်ဗျာ၊ နိုင်ရင်တော့ သေသေချာချာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မှာ၊ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ တိုက် မလား၊ မေးလိုက်တာဗျာ - ပြီးတော့လဲ တိုးတိုးကလေးပြောတာဗျာ။

(တိုက်ပါမယ် ဘုရား။) ကောင်းပါပြီ၊ မင်းသမီးတွေကကော။ (တိုက်ပါမယ် ဘုရား။) ဟုတ်ကယ့်လားနော် - တော်တော်ကြာ ထမပြေးကြနဲ့။ အေး...အတိုက်ကောင်းရင် သေသေချာချာ ဖြစ်မှာဗျာ။

ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က ဘုရားထံမှောက် ရောက်ကြတယ်။ ဘုရား ရှင်က သည့်ပြင်ဟာတွေ ညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယခုနက အဝိဇ္ဇာ အားလုံးတို့ကို နိုင်နင်းဘို့ ဒါကို ညွှန်ကြားတာ ဒကာကြီးရဲ့၊ ဒီလို ညွှန်ကြားပါတဲ့အတိုင်း မှတ်သားပြီး လိုက်နာကြတယ်ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာကို တွန်းလှန်တာလားဗျာ။ အေး...အဟုတ်ကို တွန်းလှန်ပြီဆိုတော့ နိုင်ပါရောပေါ့ဗျာ၊ နိုင်ပြီဆိုတော့ ယခုနကပြောတဲ့ ချမ်းသာသူခကို ရလာပါတယ်ဗျာ၊ အေး...ယခုလဲ ဝီရိယ ထူထောင်ပြီး ယူကြမယ်ဆိုရင် အားလုံး အသီးသီးတို့ဟာ ကေန္တ စိတ်နှလုံး အလိုအတိုင်း ပြီးပါလိမ့်မယ်ဗျာ။

လက်နက်ပင် ကောင်းသော်လဲ

ပြီးတော့ ယခုလဲဘဲ လက်နက်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ များများကြီး သူတို့မှာ အဆင်သင့်တွေကတော့ ရှိပြီး ထင်ပါရဲ့၊ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ် ဘုရား။) စစ်ကော တိုက်တော့ တိုက်တယ် မဟုတ်လား။ (အရှင်ဘုရား ဆီမှ အစစ်လိုချင်လို့ပါ ဘုရား။) သူတို့ တိုက်လာတာ မနဲပါဘူးဗျာ၊ တိုက်ကော တိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။

မေး။ ။တိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ ထိန် မိဒ္ဒ ကောသဇ္ဇတို့ ဟာ မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလား၊ သူလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ၊ ဒကာကြီးတွေက စစ်တိုက်တာ ကြာလှပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်လောက်ကြာကြပြီလဲ။

ဖြေ။ ။တော်တော်ကြာသွားပါပြီ ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ပါတော့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မဖြစ်သေးပါ ဘုရား။

မေး။ ။မဖြစ်တော့ကို တိုက်ပုံ၊တိုက်နည်း ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဘာနဲ့ တိုက်သလဲ။

ဖြေ။ ။တနေ့မှာ တနာရီ တိုက်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။တနေ့ တနာရီတွင်ဘဲလားဗျာ။

ဖြေ။ ။တနေ့ တနာရီ ဆိုတာတောင် မနိုင်တနိုင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

ကြည့်ပါအုံးတော့ဗျာ....၊ အဲဒါ လက်နက်ညှံလို့လား၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ညှံလို့လားဗျာ။ (မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေက ညှံလို့ပါ ဘုရား။) ဘယ်က မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ညှံတာလဲ၊ သည့်ပြင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေက ညှံတာလား။ (မဟုတ်ရပါ ဘုရား၊ ညှံတဲ့ မင်းသားက ရှုံးရပါတယ် ဘုရား။) ယခု မင်းသားတွေက လူစွမ်းကောင်းတွေလား၊ မင်းသားညှံတွေလား။ (မင်းသားညှံတွေပါ ဘုရား။) ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်တဲ့ မင်းသားတွေလားဗျာ။ (လုပ်ချင်တဲ့ မင်းသားတွေချည်းပါဘဲ ဘုရား။)

ဒီလိုဆိုရင် လက်နက်ကောင်းတယ်၊ တိုက်ကြ၊ ကြားကြရဲ့လား....။ လက်နက်နဲ့ မတိုက်ရင် နေပါ၊ ကောင်းကောင်းကိုင်ထားရင်ဘဲ ရန်သူက ကြောက်တယ်ဗျာ၊ လက်နက်ကို ကောင်းကောင်း မကိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ (တပည့်တော်က တိုက်တော့ တိုက်ပါတယ်၊ တိုက်ပုံ၊ တိုက်နည်း ညှံနေလို့ပါ ဘုရား၊ ဒါကြောင့်မို့ လက်နက်ကောင်းကို သနားပါ ဘုရား။) ဒါပေမဲ့ လက်နက် ပေးထားရုံနဲ့ ဒီလက်နက်ကြီးက ဘယ်နှယ်မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လား။ ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး၊ ဒီလက်နက်ကို ကိုင်ပြီး

ဒီလက်နက်ကို အသုံးပြုမှသာလျှင် နိုင်မှာဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။
(မှန်ပါ၊ ဘုရား။)

အေး....ဒီတော့ လက်နက်တွေကတော့ ဘယ်လက်နက်မှ မညံ့ပါဘူး
ဗျာ၊ သူတို့မှာ တခု မကဘူး၊ စုထားလိုက်တာ အများကြီးဘဲ၊ ရှောက်
ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလိုက်ကြမှာ အများကြီးဘဲ။ (တပည့်တော်တို့မှာ
လက်နက်တွေ များလွန်းအားကြီးလို့ ဟုန်နေပါတယ် ဘုရား။) မတိုက်လို့
ပါဗျာ၊ တိုက်ပါ ကြားလားဗျာ၊ ယခုနက ပြောလိုက်တာက အနှစ်
ဘယ်လောက် ဆိုလဲ၊ ဒါကို မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ပြောတာက
မြှောက်များ ပြောတာလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား၊ အမှန်အတိုင်း ပြော
တာပါ ဘုရား။) မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုတော့ မင်းသား၊ မင်းသမီးချည်း
လုပ်ချင်နေတာလား၊ ရှင်ဘုရင် မလုပ်ချင်ဘူးလား။ (ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်
ပါတယ် ဘုရား။) ဘာလို့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေတွင် လုပ်နေရတာလဲ။
(ကြိုးတော့ ကြိုးစားပါတယ်၊ မအောင်မြင်လို့ပါ ဘုရား။) အေး....လက်နက်
ကတော့ ကောင်းတယ်၊ မတိုက်လို့ပါဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

မေး။ ။ယခု လောကမှာ ခုတ်လို့ ပြုလို့ ပြတ်တဲ့ သန်လျက် ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ ဘယ်ဇာ၊ ဘယ်သန်လျက်က ကောင်းသလဲ၊
ဘယ် အမျိုးအစားက ကောင်းသလဲ။

ဖြေ။ ။သန်လျက်ကတော့ ကောင်းတာချည်းပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။ကဲ...အဲဒါတွေ အပ်ထားမယ်ဗျာ၊ အပ်ထား တာတော့
ဒကာကြီးတွေ အဲဒါကို ယူထားစမ်းပါ ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်
တုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။ဘယ်ကကိုင်လို့ ဘယ်လိုခုတ်ရမှန်း မသိပါ ဘုရား။ ခုတ်တော့
ခုတ်တာဘဲ၊ ခုတ်နည်းကို နေရာ မကျပါဘုရား။ ခုတ်နည်း
တခု၊ တိုက်နည်း တခုကို အရှင်ဘုရား သနားခဲ့ပါဘုရား။

သူတို့မှာ အပုံပါဘဲဗျာ၊ မခုတ်လို့ နေမှာပါ။ အေး....ဒါကတော့ အများ အလိုသာ ပြောနေတာပါဗျာ၊ အားလဲ ထုတ်ကြပါတယ်၊ ဝီရိယလဲ ရှိကြ ပါတယ်၊ သို့သော်လဲ ဝီရိယ မရှိသလိုတော့ ပြောနေတာဗျာ။

ဝီရိယတွေက များများကြီး ရှိတယ်၊ ရှိတဲ့ ဝီရိယကို သူတို့ မသုံးဘဲ နေလို့ဗျာ၊ ဟုတ်ကြရဲ့လားဗျာ....၊ ဝီရိယကို မသုံးကြဘူး၊ အဲသည်လို ထူထောင်ပြီးတော့ ပြုပါ။

တဆက်ထဲ တရက်ပြည့် ရိပ်မိ

ဝီရိယက ရှိပါတယ်၊ ရှိတဲ့အတိုင်း အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း မင်း သားတွေဟာ သေသေချာချာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေပီပီ ကေန့်မုချ နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်တွေ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ဘုရား သားတော် သမီးတော်ပီပီ ဘုရား ဆိုဆုံးမတဲ့အတိုင်း သောဝစသတာဂုဏ် နှင့် ဝီရိယ ထူထောင်ပြီးတော့ လိုက်နာကြတယ်၊ လိုက်နာတဲ့ အားလုံး သော လူနတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ အကုန်လုံး စိတ်နှလုံး အလိုအတိုင်း ပြီးကြ ပါတယ်ဗျာ။ ယခုလဲဘဲ ပြီးစီးကြတာ ဘာကြောင့်တုံးဆိုရင် အချိန် များများ မပြုချင် နေပါဦးတော့၊ မြင့်မြတ်တဲ့အချိန်တွေ ရှိပါတယ်။

တရက် ပြည့်ပြည့်ကလေးလောက် တောက်လျှောက် ဂရုစိုက် လိုက်ရင် တော်တော် ရိပ်မိသွားပါလိမ့်မယ်။

ယခု သူတို့ ‘နှစ်တွေကိုဘဲ ကြာလှပါပြီ’လို့ ပြောတယ်။

မေး။ ။သေသေချာချာသာဆိုလျှင် တရက်ပြည့်ဘူးကြသလား။

ဖြေ။ ။မပြည့်ဘူးပါဘုရား။

တရက်ဆိုတာ တနေ့နှင့်တညဉ့်ကို တရက်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သည်လို တနေ့နှင့်တညဉ့်ကို ပြည့်ပြည့်ကြီး ဘုရားဆိုဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ထူထောင် ပြီး ပြုကြစမ်းပါ။

အားလုံး တရက်ပြည့်သွားပြီ ဆိုတော့ တရက်ရဲ့ တန်ဘိုးကို ကောင်းကောင်းလှလှကြီး ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ သိပါလိမ့် မယ်။ သည်တော့ ပြုကြတာတွေကတော့ ဘယ်လောက် ရှိပါ သလဲဆိုလျှင် အနှစ် ၂၀-၃၀ ရှိပါပြီ။ တချို့ဆိုလျှင်လဲ အနှစ် ၄၀-၅၀ ရှိပြီလို့ ပြောကြတယ်။ အဲသည်လို ပြောတာလဲ မှန်တာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လဲဘဲ ဝီရိယထူထောင်တာဟာ သေသေ ချာချာ စိစစ်ပြီးကြည့်ပါ ‘တရက်ပြည့်ရဲ့လား’လို့၊ တရက်ပြည့်ရဲ့ လားဗျာ။ (မပြည့်ပါဘူးဘုရား။) အဲဒါ တရက် မပြည့်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဝီရိယတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ် ဘုရား။)

ဇွဲကောင်းတဲ့ ပွဲကြည့်ဝီရိယ

ရှိတဲ့ ဝီရိယကို ကောင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးမချဘူး၊ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာ မှာ အသုံးမချဘူး၊ နေရာမကျတဲ့နေရာမှာ သူတို့အသုံးချကြတယ်။ ဘယ်လို အသုံးချသလဲဆိုရင် ငယ်ငယ်တုန်းက ပွဲကြည့်ကြတယ် မဟုတ်လား။

မေး။ ။ပွဲများသွားကြည့်တော့ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။တညဉ့်လုံး မအိပ်ဘဲနှင့် လင်းအောင် ကြည့်ပါတယ်ဘုရား။

အဲသည်လို ကြည့်တာ ဘယ်နှစ်ညဉ့် ဆက်ကြည့်သလဲ။ (နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့် ဆက်ကြည့်ပါတယ်ဘုရား။) ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်များ ကြည့်ပါ သလဲ။ (မရေမတွက်နိုင်ပါဘုရား။) အဲဒါကျတော့ ဝီရိယရှိတယ်၊ နေ့ ပေါက် ညဉ့်ပေါက်ကို ပြုနိုင်တဲ့ ဝီရိယရှိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကျတော့ ဝီရိယ ကောင်းကြတယ်။

မေး။ ။ဥပုသ်ရော သူတို့စောင့်ကြတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ။

ဖြေ။ ။ဥပုသ်စောင့်တာတော့ များပါတယ်ဘုရား။

အခုလို နေပေါက် ညဉ့်ပေါက် ဥပုသ် ဘယ်နှစ်ရက်လောက် စောင့်ကြသလဲ။ (ဥပုသ်တော့ ငယ်ငယ်ကတဲက စောင့်ပါတယ်ဘုရား။) ရက်ပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ။ တရက်ဆိုတာ တနေ့နှင့်တညဉ့်ကို တရက် လို့ ခေါ်တယ်။ အဲသည်တော့ ဥပုသ်စောင့်တာ တရက်ပြည့်ပြည့် ရရဲ့လား။ (မပြည့်ပါဘုရား။) ဘယ်လောက်ကြာ စောင့်သလဲ။ (နေ့တဝက်လောက် ပါဘဲဘုရား။) သည်နေ့တဝက်မှာဘဲ အဟုတ်ပြည့်ပြည့် စောင့်သလား။ (မပြည့်တတ်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်စောင့်သလဲ။ (မနက်ကနေ နောက်အရုဏ်တက်အထိ စောင့်ပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။အရုဏ်တက်တာက သူ့ဟာသူ တက်တာလား၊ ဥပုသ်စောင့်ရင်း တက်တာလား။

ဖြေ။ ။သူ့ဟာသူ တက်တာပါဘုရား။

အေး ...အဲသည်တော့ သူတို့မှာ ဝီရိယတော့ရှိပါတယ်၊ ဝီရိယရှိပေမဲ့ သည်နေရာမှာ အသုံးမချဘူး၊ ဟိုပွဲကြည့်တဲ့နေရာမှာတော့ နေပေါက်ညဉ့်ပေါက် ကြည့်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲသည်လို ပွဲကြည့်ရင်း စုတိကျလို့ သေသွားလျှင် ဘယ်ရောက်မလဲ။ (အပါယ် ရောက်မှာပါဘဲ ဘုရား။) အပါယ်ကို ရောက်ချင်သလား။ (မရောက်ချင်ပါဘုရား။) မရောက်ချင်ပေမဲ့ အဲဒါကတော့ ဇွဲကောင်းကြတာ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။

အဟုတ်တကယ် ဥပုသ်စောင့်တယ် ဆိုတာက ရှေး အရှင်များတို့လို တရက်ပြည့်ပြည့် ဇွဲကောင်းကြမယ် ဆိုလျှင် လိုချင်တာ မပြည့်ပေဘူးလား၊ တရက်ဆိုတဲ့ဟာ ဥပုသ်စောင့်တာ သူတို့မှာတော့ ရိပ်မိကြပါတယ်၊ သူတို့ သိလဲ သိပါတယ်၊ သိထားတဲ့အတိုင်း များတောင် နေပါသေးတယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဥပုသ်သမ္ပာယ်

ရှေး အရှင်တွေ ဥပုသ်စောင့်တာက သီလ ဆောက်တည်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘုရားအာရုံ၌သာလျှင် သက်ဝင်ပြီး စိုက်စိုက်စူးစူး သည်လို ထားတာဗျာ၊ ဘုရားအာရုံ၌သာလျှင် စိတ်အားဖြင့် သက်ဝင်ပြီး စိုက်စိုက် စူးစူး သည်လိုထားတာတဲ့ဗျာ၊ သည်တော့သည်လို စိုက်စိုက်စူးစူး ထားတယ် ဆိုတော့ ထိန်၊ မိဒ္ဓ၊ ကောသဇ္ဇ [ကောသဇ္ဇ-တုန့်ဆုတ်ပျင်းရိခြင်း] တို့ ဝင်လာ ပါမလား။ (မဝင်လာပါဘုရား။) ဤကဲ့သို့ စိုက်စိုက်စူးစူး ထားမယ်ဆိုလျှင် သူတပါးတို့ စကားပြောတာကို ကြားတာ ဝင်လာဦးမလား။ (မဝင်လာ ပါဘုရား။) ကျယ်ကျယ်ကြီး စကားပြောတာကိုကော။ (မဝင်လာပါ ဘုရား။) ပြီးတော့ လောဘမရှိဘူးဗျာ၊ ဒေါသမရှိဘူးဗျာ၊ မောဟမရှိဘူး ဗျာ၊ သည်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စင်ကြယ်နေတယ် ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ ပျင်းလိုက်တာလို့များ ရှိသေးသလား။ (မရှိပါဘုရား။)

မေး။ ။အဖော် မြှော်အုံးမှာလား။

ဖြေ။ ။မမြှော်ပါဘုရား။

မေး။ ။သူများ စကားပြောနေတာ နားထောင်ချင်အုံးမှာလား။

ဖြေ။ ။နားမထောင်ချင်ပါဘုရား။

မေး။ ။ကိုယ့်လာခေါ်ရင် ထူးအုံးမှာလား။

ဖြေ။ ။မထူးပါဘုရား။

အဲသည်လို ကိုယ့်ရဲ့ချမ်းသာသုခနှင့် နေတော့ သည့်ပြင် သီတင်းသုံးဖော် တွေကို 'ငါ့ချည်း ချမ်းသာသုခနှင့် နေပြီး သည့်ပြင် သီတင်းသုံးဖော်တွေ မရစေချင်ဘူး' လို့ ရှိပါအုံးမလား။ (မရှိပါဘုရား။) ကိုယ်ရထားပြီဆိုတော့ ဝန်တိုမယ်မဟုတ်ဘူး။ သူတော်ကောင်းဆိုတာ ဝန်မတိုဘူးဗျာ၊ ကြားလား။

သူတို့ စကားပြောတာကြောင့် မရသေးဘူး၊ ငါ့လို ရစေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သည်လို နှာသီးဝမှာ သာသနာလေး သည်လိုထား ဆိုပြီး မဖြစ်စေချင်ဘူးလား။ (ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ဘုရား။) သည်တော့ အားလုံး တို့ဟာ ဝီရိယထူထောင်၍ သည်အတိုင်း စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး နံနက် အရုဏ်တက်ကစပြီး တဆက်ထဲ ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် နေဝင်သွားရင် ဘယ် နှယ်တုံးဗျာ၊ နေဝင်တာက ကြာကြာကြီးနေမှ ဝင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ‘တယ် ပြီးတော့ နေတာရှည်တယ်’ လို့များ အောက်မေ့အုံးမှာလား။ (မအောက် မေ့ပါဘုရား။)

ဒါဖြင့် “ကနေ့ကျမှဘဲ နေတာက တိုလိုက်တာ၊ ဒို့ဥပုသ်စောင့်မှဘဲ နေတာက တိုလိုက်တာ၊ ခဏလေး ရှိသေးတယ်၊ ဘာကြောင့်များ သည် ကနေ့ကျမှ နေတာကတိုရမှန်း မသိဘူး” လို့ သည်လို ပြောတယ် မဟုတ် လား၊ နေဝင်သွားပြီးတဲ့ နောက်တခါ အာရုံပြုလိုက်တာ အရုဏ်တက်သွား ပြီးနောက် တခါဆက်ပြီး အာရုံပြုလိုက်တော့ လင်းသွားရော၊ အဲသည် တော့ “သည်ကနေ့မှ ညတာ တိုလိုက်တာ၊ အခုဘဲ လင်းသွားပြန်ပြီ” လို့ ပြောပြန်တယ်။

အဲဒါက ရှေးက ဥပုသ်သယ်ဗျာ၊ တရက်ဆိုလျှင် တရက်ဆိုသလောက် အရုဏ်တက်ကထဲက ဆောက်တည်တယ်၊ တနေ့လုံးဗျာ၊ တညလုံးဗျာ၊ နက်ဖြန်ခါ လင်းသွားပြန်တော့လဲ အားမရဘဲ လင်းတာဗျာ၊ ဟုတ်ကယ် လား ဗျာ။ အဲသည်လို အားမရပြန်တော့ “သည့်ပြင်ဟာတွေကတော့ သံသရာတလျှောက်လုံးက လုပ်ခဲ့ဘူးတာ များလှပြီ” လို့ တကယ်ပြောပြီး အဟုတ် ဆောက်တည်တာဗျာ၊ တဆက်ထဲဆိုတာ အဲသည်လိုတဲ့ဗျာ။

ကလ ပုပ္ဖသမ္ပယံ

မေး။ ။ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ တရက်ကတော့ သည်လို
တရက်မျိုး ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ ဘယ်လို တရက်ပါလိမ့်။

ဖြေ။ ။ပေါ့ပျက်ပျက် တရက်ပါဘုရား။

ဒါဖြင့် အဲသည် ပုပ္ဖသမ္ပယံဟာ စိတ်တွေက ဟိုရောက် သည်ရောက်
နှင့် စုတိကျသွားလို့ သေသွားလျှင် အဲသည် ပုပ္ဖသမ္ပယံကို ပြောတာ
နော် ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဲသည်လို ဟိုရောက်
သည်ရောက်နှင့် စေတီယင်ပြင် ဗောဓိယင်ပြင်မှာနေရင်း သေသွားမယ်ဆို
ရင် အဲသည် ပုပ္ဖသမ္ပယံ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ။ (အပါယ်ရောက်မှာပါတဲ
ဘုရား၊ ငရဲရောက်မှာဘဲဘုရား။) အပါယ်ရောက်မယ်၊ ငရဲရောက်မယ်ဆိုတာ
တမျိုးစီလားဗျာ။ (အတူတူပါတဲဘုရား။) ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

အပါယ်က ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ။ (လေးမျိုးရှိပါတယ်ဘုရား။) ဘယ်သင်း
ဘယ်သင်းလဲ။ (ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ပါတဲဘုရား။) အေး....
ငရဲ ဘယ်သူ ရောက်ချင်ကြသလဲ၊ တိရစ္ဆာန် ဘယ်သူ ရောက်ချင်သလဲ။
(မရောက်ချင်ပါ ဘုရား။) ပြိတ္တာရော ဘယ်သူ ရောက်ချင်သလဲ၊ အသူ
ရကာယ်ရော ဘယ်သူ ရောက်ချင်သလဲ။ (မရောက်ချင်ပါ ဘုရား။)

အေး....သည်တော့ သီလတော့ ဆောက်တည်လို့ပြီးပြီဆိုတော့ ဘုရား
ရှင် ဂုဏ်တော်၌ စိုက်စိုက်စူးစူးမနေလျှင် ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား။
(မနေရင် အကုသိုလ်ပါတဲဘုရား၊ နေရင် ကုသိုလ်ပါတဲဘုရား။) သီလဆောက်
တည်ပြီး ဘုရားဂုဏ်တော်၌ သက်ဝင်မနေဘဲ သည်အတိုင်းသာ သည်ပုပ္ဖ
သမ္ပယံ သေသွားလျှင် ဘယ်ရောက်မလဲ။ (အပါယ်ရောက်မှာပါတဲ ဘုရား။)
ဒို့ကတော့ မဆိုချင်ပေါင်.... ဒကာကြီးတွေက ပြောတာ၊ အဲသည် ပုပ္ဖ
သမ္ပယံ ဘုရားအရှင်၌ စိတ်မနေဘဲ သေသွားတော့ အပါယ်လေးပါးဆိုတဲ့

ငရဲ၊တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် တနေရာရာကို ရောက်မှာသေချာ တယ် ထင်ပါရဲ့။ (သေချာပါတယ်ဘုရား။) ဘုရား အာရုံမှာ စိတ်မနေလျှင် ခွဲ ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဥပုသ်သယ် ကို ပြောတာ။ (အဲသည် အပါယ်ငရဲက လွတ်အောင် အရှင်ဘုရားက နည်းကောင်းကလေးတခု သနားခဲ့ပါဘုရား။)

ယခုနက ဘုရားအာရုံ၌ စိုက်စိုက်စူးစူးကလေးထား ဆိုတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ (မှတ်မိပါတယ်ဘုရား။) ဒါဖြင့် သည်အချိန်က စပြီး ထား ကြပါစို့ရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ။ (ထားပါ့မယ်ဘုရား။) ကောင်းပြီ၊ သည်အချိန်က ဆိုတော့ တရက်တော့ မပြည့်ဘူး၊ လင်းအောင်ဆိုရင် တဝက်တော့ ရသေး တယ်၊ ဘယ်နှယ်တုံး၊ (ထားပါ့မယ်ဘုရား။) တဝက်တော့ ရမယ်၊ ဟုတ် ကယ့်လားဗျာ၊ ညမှာ ဘာအလုပ်များ ရှိသေးသလဲ။ (ညတော့ ဘာအလုပ် မှ မရှိပါဘုရား။)

ကဲ-ဒါဖြင့် တရက်လုံးလုံးတော့ မရဘူး၊ တရက်ဆိုတာ တနေ့နှင့် တညကို ပေါင်းမှ တရက်လို့ ခေါ်တာ၊ အဲသည်တော့ အခုဆိုရင် တဝက် တော့ ရပါသေးတယ်၊ အဲ...ဒါဖြင့် တဝက်တော့ ကျန်ပေသေးတာပေါ့၊ သည့်ပြင်အချိန်တွေဆိုရင် လုပ်စရာတွေက ရှိဦးမှာကိုး၊ အခုတော့ ထမင်း စားပြီးပြီဆိုတော့ ထမင်းချက်ဆိုလဲ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်၊ ထမင်းကျက် ပြီးသားကို စားခဲ့လို့ပြီးပြီ၊ သည့်ပြင်အလုပ်လဲ မရှိဘူး၊ ဒါဖြင့် နေရာကျ တာဘဲ၊ ကဲ...ဒါဖြင့် တနေ့လုံးတော့ မရဘူး၊ တဝက်တော့ဖြင့် ရပါသေး တယ်၊ လုပ်မှာလား။ (လုပ်ပါ့မယ်ဘုရား။) ဟုတ်ကယ့်လား၊ တော်တော် ကြာပြီ ဆိုမှဖြင့် တကတဲပါမှဘဲ တရွှေရွှေနှင့် ဒီလိုနေမှာလား၊ တော်တော် ကြာ ဘုရားရှင်ရဲ့သားတော်၊ သမီးတော်တွေဟာ အဟုတ်ကို ဥပုသ်ဆောက် တည်နေကြတယ်ဆိုပြီး သည်လိုချည်းကို နေမှာလား၊ တော်တော်ကြာ

ဘယ်သွားနေတာတုံးလို့များ ဖြစ်နေမှာလား။ (ကြိုးစားပါ့မယ် ဘုရား။)
အကုန်လုံး ဟုတ်ကယ့်လား။ (ကြိုးစားနိုင်သလောက် ကြိုးစားပါ့မယ်
ဘုရား။)

‘ကြိုးစားနိုင်သလောက် ကြိုးစားမယ်’ ဆိုကတဲကိုကတဲ တကတဲပါမှ
ဟိုက ဝင်လာတော့မှာဗျာ့ ရန်သူ ဝင်မလာပေဘူးလား၊ အဟုတ်ဆိုမှ ရန်သူ
ကကြောက်တာဗျာ့၊ အဟုတ်ဆိုလျှင် ကြောက်ပါဗျာ။

ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က အရှင်မြတ်တွေကတော့ သည်လိုဘုရား
ထံမှောက်ရောက်၊ ဘုရားအဆုံးအမတော်ကို ယူပြီးပြီဆိုမှဖြင့် အကုန်လုံး
မှတ်သားပြီးပြီဆိုတော့ လိုက်နာကြတော့တာဘဲ။

နိသဇ်စံပြ အရှင်မဟာကဿပ

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကို မှတ်သားဘူးပါတယ် မဟုတ်လား၊
(မှတ်သားဘူးပါတယ် ဘုရား။) ဘုရားရှင်ထံမှောက်ရောက်၊ ဘုရားရှင်က
ဆင်းရဲမှလွတ်အောင် ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်းကို လိုက်နာတယ်၊ ဘယ်ထိ
အောင် လိုက်နာသလဲဆိုလျှင် ဣရိယာပုထ်လေးပါး ရှိတယ်၊ ဣရိယာပုထ်
လေးပါးဆိုတာ ဘယ်သင်းတုံး၊ ထိုင်တယ်၊ ရပ်တယ်၊ သွားတယ်၊ လျောင်း
တယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျာ။

သည်ဣရိယာပုထ်လေးပါးမှာ ဘယ်သင်းက ရန်သူ ဝင်လာနိုင်သလဲဆို
တော့ကာ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ဆောင်တော့မယ်ဆိုလျှင်
လျောင်းတဲ့ ဣရိယာပုထ်က ထိနမိဒ္ဓ လာလွယ်သကဲ့ဗျာ၊ လာပြီဆိုမှဖြင့်
သူက မပြန်ဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

မေး။ ။သည် ထိနမိဒ္ဓကို လက်သင့်ခံရင် သီလသမာဓိပညာတို့ဟာ
ကိုယ်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း တိုးတက်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတိုးတက်ပါဘုရား။

သူက ရန်သူကိုးဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် အရှင်မြတ်က ရန်သူမြန်မြန်လာတဲ့ လူရိယာပုထ်ကို ပယ်ထားတယ်။ လာပေမယ်လို့ ကြာကြာမနေတဲ့ လူရိယာပုထ်နှင့် နေတယ်။

သည်တော့ ဘယ်လိုတုံးဗျာ။ ဓုတင် တဆယ့်သုံးပါးရှိတဲ့ နေရာမှာ အရှင်မဟာကဿပ အရှင်မြတ်မှာတော့ ဓုတင် တဆယ့်သုံးပါးစလုံး ထူထောင်တယ်တဲ့ဗျာ။ သို့သော်လဲဘဲ သည့်ပြင်အရှင်မြတ်တွေမှာလဲဘဲ ဓုတင်တွေဟာ ရှိတယ်တဲ့ဗျာ။ သို့သော်လဲဘဲ ဆင်းရဲမှုလွတ်မှု ဘုရား ဆိုဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာတဲ့ သူတော်ကောင်းအစားစားတို့မှာ နိသဇ်ဓုတင်ကတော့ ဝီရိယအရှင်သခင်တွေမှာသာ ရှိတယ်။

နိသဇ်ဓုတင်ကတော့ ဘာလဲဆိုလျှင် ‘မအိပ်ဘူး’လို့ ဆောက်တည်တာ။ အဲသည် နိသဇ်ဓုတင်ကို ဆောက်တည်ပြီး ဖြည့်တော့၊ ကျင့်တော့ကို ယခုနက ပြောတဲ့ ထိနမိဒ္ဓ မလာဘူးဗျာ။

မေး။ ။အဲသလို အိပ်တဲ့ လူရိယာပုထ် ပယ်ထားပေမဲ့ အရှင်မြတ်များမှာ ပိုပြီးတော့တောင်မှ အသက်ရှည်ကြ၊ ကျန်းမာကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မအိပ်မနေ အသက်ရှည်ပါတယ်ဘုရား။

ဒို့ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ စစ်တော့ တိုက်တယ် မဟုတ်လား။ (တိုက်ပါတယ် ဘုရား။)

ထိနမိဒ္ဓကို အိပ်ရာခင်း၍ စောင့်ကြို

‘ယခုအချိန်မှ အားထုတ်ရမယ်၊ အားထုတ်ရမယ်’နှင့် ဘာတွေများပြင်သလဲ။ (အိပ်ရာပြင်ပါတယ် ဘုရား။) ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ အဲသည်လို အိပ်ရာပြင်ထားတော့ တော်တော်ကြာ အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်သူ လာ

သလဲ၊ ထိနမိဒ္ဓ လာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။ (လာတော့ အိပ်ပစ်လိုက်တာ ပါဘဲ ဘုရား။) သူက ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ။ (ဘယ်နှယ်မှ ပြောမယ် မဟုတ်ပါ ဘုရား။) ဘာ....ဘယ်နှယ်မှ ပြောမယ် မဟုတ်ဘူး၊ မပြောပေမဲ့ သေသေ ချာချာဗျာ၊ သည်တော့ ထိနမိဒ္ဓ လာပြီဆိုလျှင် “မင်း အခုမှ လာတယ်၊ ငါ့မှာဖြင့် နေရာကို စောစောစီးစီးက ပြင်ထားလိုက်ရတာ” ဟုတ်ကယ် လားဗျာ၊ လာရင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ၊ အခုနက “စောစောစီးစီး ပြင်ထားတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်တာပေါ့”လို့ ဆိုပြီး အိပ်လိုက်တာဘဲ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်တော့ ကိုယ်လိုလား တောင့်တတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ (မဖြစ်နိုင်ပါ ဘုရား။) အေး.... ရှေးက အရှင်တွေကတော့ သည်လို မဟုတ်ဘူးဗျာ။

မေး။ ။ ယခုနကပြောတဲ့ ဓုတင်ကို ဆောင်ထားလိုက်ပြီး မအိပ်ဘဲ နေရုံနှင့်၊ ကုသိုလ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ မအိပ်ဘဲနေရုံနှင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟာ တိုးတက်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ တိုးတက်ပါတယ် ဘုရား။

ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် မအိပ်ဘဲနေတာက ဘုရား ဆိုဆုံးမတဲ့အတိုင်း ဝီရိယ နှင့် ထူထောင်ပြီး သည်လိုယူလို့ သည်လိုပြည့်တာဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ အဲသည်လို ဝီရိယ ထူထောင်ပြီး သည်လိုထားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ယခုနက မအိပ်ဘဲနှင့် နေတယ်၊ နေပြီးတော့ ဘုရား ဆိုဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို စိုက် စိုက်စူးစူး အာရုံပြုတာကိုးဗျာ၊ ပြုထားတဲ့အခါကျတော့ အချိန်တခုနှင့် တခု မတူတော့ဘဲ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဟာ အစဉ်အတိုင်း တိုးတက် တော့တာဘဲ၊ နောက်ပြီး ထိနမိဒ္ဓ ဆိုတာလဲ မလာပေဘူးဗျာ၊ ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ သည်လိုပါတဲ့ဗျာ။

မအိပ်ချင်တဲ့ ညလုံးပေါက်

ယခုရော သူတို့ဟာက ဝီရိယတော့ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဝီရိယ ရှိပေသည့် သည်လို ဝီရိယကို အသုံးမချဘူး၊ ဥပုသ်စောင့်ရာမှာ သည်လို ဝီရိယကို အသုံးမချဘဲ တရက် ကောင်းကောင်း မပြည့်ဘူးဘူးဗျာ၊ အပါယ်ကျဘို့ရာ ကျတော့ နေ့ပေါက် ညပေါက်ချည်းဘဲ မဟုတ်လား။

အပါယ်တော့ ရောက်ချင်သလား။ (မရောက်ချင်ပါ ဘုရား။) သည် တော့ ဝီရိယဆိုတာ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေရာ မကျတဲ့နေရာမှာ ဝီရိယကို သုံးတယ်၊ နေရာကျတဲ့ နေရာမှာတော့ ဝီရိယကို အသုံး မချဘူး၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ တခါလောက် အသုံးချကြည့် စမ်းပါဗျာ။

များများ စမ်းမကြည့်ပါနှင့်၊ တရက်ဆို တရက်ပြည့်ပြည့် ကလေး ဝီရိယကို အသုံးချပြီးလို့ရှိလျှင် နောင်ကို ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ ဘယ်နှယ်ဖြစ်မလဲဆိုလျှင် ‘တော်ကြပါအုံး’ ဆိုတောင် မတော်ပါဘူးဗျာ။

သူတို့ပြုကြတာက တကတဲပါမှဘဲ ပျော်တယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ ဘာပျော်စရာ ကောင်းသလဲ၊ တညလုံး ပွဲကြည့်ထားတော့ နေ့ကျရင် အိပ်ချင်နေမှာလား၊ ယခု ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာစမ်းပါဗျာ၊ အဲသည်အခါမှာ ပျော်ကြ၊ ရှင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်တော့မှ အပျော်မဆုံးဘဲနှင့် သည်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ယခုနကလို အိပ်ချင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားကြရဲ့လားဗျာ၊ အဲဒါ ဘုရားဆုံးမတာကို လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဒို့ကတော့ တတ်လို့ ပြော တာ မဟုတ်ဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီးပြီဆိုတော့ အကုန် လုံးဟာ မသိဘဲ မနေဘူး၊ သိပါလိမ့်မယ်၊ ကြားကြရဲ့လားဗျာ။

အရသာရှိရှိ ပြောရအောင်

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ‘သည်အရိပ်ကြီးက အေးတယ်၊ ဝင်ကြပါ’ ဆိုပေမဲ့ သူများပြောတာ မယုံနှင့်၊ အရိပ်ကို ဝင်ကြည့်ပါ၊ ကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်တော့ ကိုယ်တိုင်သိပါလိမ့်မယ်၊ သူများက အေးတယ်ဆိုပြီး အေးတယ်ဆိုတာနှင့် အေးနေရင် အဲဒါ အပြောအေး၊ အဟုတ်အေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြောအေးက အဟုတ်အေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။

မေး။ ။ရမ်းပြောတာဖြစ်တော့ ပြောရတာချည်းကိုက မြိန်မြိန် ရှက်ရှက် မရှိပါဘူး၊ ရမ်းပြောတာကိုး၊ သိလို့ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သေသေချာချာသိပြီး ပြောတာက မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် နှစ်နှစ်သက်သက် ဝမ်းမြောက်၊ ဝမ်းသာနှင့် မပြောနိုင်ပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။ပြောနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

အဲဒါ ခုနက ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေဟာ သည်လို ပြုတာဗျာ၊ ဒါကြောင့် မင်းသား မင်းသမီးတွေဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေပီပီ နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီး အရှင်သခင် ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုလျှင် သည်လို ပြုပါဗျာ၊ ဒါကြောင့် ရှေးအရှင်သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဘုရားရှင်ထံ ရောက်ကြတယ်၊ ဘုရားရှင် အစဉ်သနားပြီး ညွှန်ကြား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြတယ်၊ လိုက်နာကြတော့ တမုဟုတ်ချင်းပင်လျှင် တောင့်တတဲ့အတိုင်း ချမ်းသာသုခနှင့် ဆိုက်ရောက်သွားလိုက်တာ ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်း၊ သောင်းပေါင်း၊ သိန်းပေါင်း၊ သန်းပေါင်း၊ ကုဋေပေါင်းကိုဘဲ မရေမတွက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်ကယ်လား ဗျာ၊ အဲဒါ လိုက်နာကြတာ။

ယခုလဲ ဂရုစိုက်ပြီး လိုက်နာကြစမ်းပါ။ လိုက်နာပြီဆိုလျှင် ဆိုက်ရောက် လာပါလိမ့်မယ်။ ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်း၊ သောင်းပေါင်း၊ သိန်းပေါင်းမက ဘူး။ လိုက်နာသလောက် အကုန်လုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သည်တော့ အခုသူတို့ ဂရုစိုက်ကြပုံက ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် ထိနမိဒ္ဓဆိုတာ ရန်သူမဟုတ်လား။ (ရန်သူပါဘုရား။) ရန်သူကို သူတို့က မိတ်ဆွေမှတ်ပြီး တကတဲပါမှဘဲ တရားအားထုတ်ရအောင် ဆိုပြီး အိမ်း - - - -ဘာလုပ် ပါလိမ့်၊ တခါတခါလဲ သွားပြီးတော့ အားထုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အား ထုတ်တယ်ဆိုပေမဲ့ သွားကြည့်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အိပ်ဘို့ရာ အဆင်သင့် ရရှိပါ့မလား၊ နေအိပ်ဘို့ရာ ညအိပ်ဘို့ရာ အဆင်သင့်ရှိရဲ့လား၊ အဲဒါတွေ အသင့်ရှိမှ သွားအားထုတ်တယ် မဟုတ်လား။ (မဟုတ်ပါဘုရား။) အဲဒါ ရန်သူကို ချစ်တာလား၊ မတွဲတာလား ဗျာ၊ ရန်သူကို မွေးမြူထားတာ ကိုးဗျာ။ နို့ - - - နေပါအုံး တော့၊ တကတဲ မှဘဲ ဟိုဒင်း ပြောကြပါစို့ရဲ့၊ ရန်သူမှန်းသိပြီဆိုရင် လက်သင့်ခံမလား ဗျာ။ (မခံပါဘုရား။) လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ (ဆီးပြီးတော့ ကာကွယ်ပါ့မယ်ဘုရား။) ဘယ်နှယ် ကာကွယ်မလဲ၊ တိုက်မှာလား၊ နိုင်အောင်တိုက်မှာလား။ (သူကိုတုန်းလွန် တိုက်ပါ့မယ်ဘုရား။) တုန်းလွန်တာက ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ကိုမနာမကျင်အောင် လုပ်မှာလား၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ။ (တခါထဲကို မလွန်နိုင်အောင် တုန်းလွန် လိုက်မှာပါဘုရား။) ပြောစမ်းပါအုံး၊ နောက်တဖန် မလာနိုင်အောင် ခုတ်ပိုင်း ပစ်လိုက်ဗျာ။

မေး။ ။ထိနမိဒ္ဓဆိုတာ မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလား၊ သူလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ဖြေ။ ။လက်သင့်ခံပါတယ်ဘုရား။

မလာခင်ကတဲက သူ့နေရာလုပ်ထားပြီး လာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။ (လာတော့ အိပ်ပစ်လိုက်တာပါဘဲ ဘုရား။ ဒါက တပည့်တော်ကို ပြောတာ

ပါဘုရား။) သည့်ပြင် ဒကာကြီးတွေ မပါဘူးလား။ (မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။) သည့်ပြင်လူတွေကတော့ ရန်သူမှန်းသိရင် ခုတ်ပိုင်းလိုက်တာချည်းဘဲ ထင်ပါရဲ့။ (အတူတူပါတဲ ဘုရား။)

အေး - - - - - သေသေချာချာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော် အစစ်တွေမှာ ပါရမီရှိတာ အမှန်ဘဲ၊ ကြားကြရဲ့လား၊ သို့ပေမဲ့ တရားအား ထုတ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးတာကိုဘဲ ကြည့်ပါအုံး၊ တရားအားမထုတ်ခင် အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ရအုံးမယ်၊ ဘာကြည့်သလဲ၊ နေအိပ်ဘို့ရာ၊ ညအိပ်ဘို့ရာ ရှိရဲ့လား၊ ဒါကြည့်တာနှင့်တူတယ်၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ ဒီမင်းသား မင်းသမီးတွေဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော် ပီပီ နီဗ္ဗာန်ပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ဘို့ရာ တော်တော် နီးသွားပြီထင်တယ်၊ ဒီလိုအိပ်ဘို့ရာ ကြည့်ပြီးကြိုးစားတာလား။ (မအိပ်ဘို့ရာ ကြိုးစားပါမယ် ဘုရား။) ကောင်းပါဗျာ၊ ဒါတွေကတော့ သူတို့နားလည်ပါတယ်၊ သိလဲ သိပါတယ်။

မေး။ ။ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ဥပမာတခု ပြောအုံးမယ်၊ ဘာလဲဆိုရင် နီးနီးကြားကြား ရိုးရိုး အဟုတ် အိပ်ပျော် နေတဲ့သူကို နှိုးလိုက်ရင် နှိုးလွယ်ပါတယ်၊ အိပ်လဲအိပ်ပျော်တာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူကတော့ နှိုးလို့ မရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ဖြေ။ ။ နှိုးလေလေ ဟန်လုပ်လေလေ ပါဘဲဘုရား။

ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒို့ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ အဟုတ်အိပ်တာလား၊ အိပ်ဟန်ဆောင်တာလား။ (မပြောတတ်ပါဘုရား။) အဟုတ်အိပ်ရင်တော့ နှိုးလိုက်ရင် ထမှာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ထမှာလား။ (ထမှာပါဘုရား။) ထပြီးတော့ ပြန်အိပ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါကတော့ ဒို့တွေ့တာဘဲဗျာ။ (အရှင်ဘုရား အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားပါမယ်။)

ပါရမီရှိ၊ အသိများပေမယ့်

ထူထောင်ကြဗျာ၊ အကုန်လုံးကတော့ ကျွမ်းကျင်လိမ်မာ ပြီးသားပါ။ သူတို့မှာ ဘယ်ဟာမှ မလိုဘူး၊ ပိဋကသုံးပုံရှိတာ အဆင်သင့်တတ်သလောက် တော့ တတ်နေကြတာဘဲ၊ ‘သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ခန္ဓာအာယတနဓာတ်၊ ပညတ် ပရမတ် သစ္စာ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ ဆိုတာတွေ ပြောမယ်ဆိုရင်—

“ဒါတွေကို ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါတွေကတော့ ငယ်ငယ်ကတဲက ရတာပါ”လို့ ဆိုမှာဘဲ၊ ဟုတ်ကယ့်လား ဗျာ၊ ဒါတွေ အကုန်လုံးမှတ်သား ထားပြီးသားချည်းပါဘဲ၊ အဲဒါတွေကတော့ ရပြီးနေကြပြီ၊ ဒီတော့ ဒီလို သိပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ယခုနကပြောတဲ့ အိပ်ဟန်ဆောင်တာလား၊ အဟုတ် အိပ်တာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး (အဟုတ် အိပ်ပျော်နေတာပါဘုရား။) အဟုတ်အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုရင်၊ အဟုတ်နှိုးအောင်နှိုးရင် ချက်ချင်း ထမှာ ဘဲဗျာ။ (သွက်သွက်လက်လက် ထမှာပါ ဘုရား။) အိပ်ဟန်ဆောင်တာက တော့ သူက အဟုတ်အိပ်ပျော်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နှိုးလေလေ သူက ဘယ် နှယ် လုပ်မလဲ။ (နှိုးလေလေ ဟန်ဆောင်လေလေပါဘဲ ဘုရား။) အခု ဘယ်နှယ်လဲ၊ အဟုတ်အားထုတ်မှာလား။ (အဟုတ်အားထုတ်မှာပါ ဘုရား။)

အေး ... အားလုံးတို့ဟာ ဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ‘ပဋိဝေဓနိက္ခမဓာတ်’ ရှိကြလို့ ယခုလို ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို မြတ်နိုးတယ်၊ ဖြည့်လိုတယ်၊ ကျင့် လိုတယ် ဆိုတာတွေရှိကြတယ်၊ နိက္ခမ ဓာတ် ဆည်းပူးတာ မများရင်၊ မရှိရင် ဘုရားအဆုံးအမတော်တွေကို ပြောတယ်ဆိုရင် နားညည်းတယ်ဗျာ၊ ဒီအရပ် သွားပါဆိုရင် မသွားချင်ဘူးဗျာ၊ တယ်ပျင်းတယ်၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် ကြဘူး၊ ဒီလိုဆည်းပူးခဲ့တယ်ဆိုတော့ ‘ပဋိဝေဓနိက္ခမဓာတ်’ ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ဘဲ၊ လိုရင် ဘယ်လောက်သာလိုမလဲဆိုရင် ယခုနကပြောတဲ့ ရှေးအရှင် များလို ဝီရိယဘက်ကသာ လိုမှာ၊ ဒါ့ကြောင့် ထူထောင်ကြစမ်းပါ။

လိုက်နာမယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ထင်ချင်သလို ထင်နေတာ ရှိလိမ့်မယ်။

“ဒို့မှာ အားထုတ်တဲ့အခါ တနာရီကလေး နှစ်နာရီကလေးတောင်မှ အင်မတန်ညောင်းတယ်။ နေ့ရောညရော ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုများဖြစ်ကြမလဲ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး” လို့ ဒီလိုများ မအောက်မေ့ဘူးလား။ (မအောက်မေ့ပါဘုရား။) မအောက်မေ့ဘူးဆို ပေမဲ့ အောက်မေ့မှာပါဗျာ၊ အဲဒါက ထင်ချင်သလို ထင်တယ်ဆိုတာ၊ တွေးချင်သလို တွေးတယ်ဆိုတာ တဲ့ချင်မှ တဲ့တာဗျာ၊ အဲသည်လို မထင်ကြ၊ မတွေးကြစမ်းပါနဲ့။

ဘုရား ဆုံးမတာက ဆင်းရဲအောင် မဆုံးမဘူး၊ ချမ်းသာအောင် ချည်းဘဲ၊ ကိုယ်ကသာ ထင်ချင်သလို ထင်နေတာ။

မညောင်းတဲ့နေရာ ရောက်အောင်သွား

လိုက်နာကြည့်မယ်ဆိုပြီး လိုက်နာကြည့်စမ်းပါ၊ လိုက်နာပြီးတော့ကြည့်၊ ဝီရိယတော့ သန်ကြဗျာ၊ ရော့ရော့ပေါ့ပေါ့နှင့် ယခုနကလိုမဟုတ်ဘဲ အားထုတ်မယ်ဆိုကထဲကိုက ‘မနေဘူး လုပ်မယ်ဟေ့’ ဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်ကြပါ။

ပွဲကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်သူကမှ နေရာကောင်း လာပြီး ခင်းမပေးဘူး၊ တော်သလိုလျော်သလို ကြည့်ကြတာဘဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လုပ်မယ်ဆိုပြီး တကယ်အလုပ်လုပ်ပြီဆိုမှဖြင့် သေသေချာချာကိုဘဲ ဝီရိယ ရှိမယ်ဆိုရင် ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ဆိုတာ ဆိုက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး ထိုင်ပြီ ဆိုမှဖြင့် အားလုံးတို့ဟာ နဲ့နဲကလေး ညောင်းလာတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ညောင်းတယ်မဟုတ်လား။ (ညောင်းပါတယ်ဘုရား။) ညောင်းတော့ ဒီလိုပြောကြပါစို့ရဲ့၊ ညောင်းတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။ ‘ညောင်းတယ်၊ တော်ပြီ’လို့ လုပ်လိုက်ကြရောလား၊ အေး....

ဒါက ဘုရား ဆုံးမတာကို ပြောတာ၊ ဒွိကတော့ တတ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒွိသိတာ ရှိကိုမရှိဘူးလို့ ဒီလိုပြောမှတ် တော်မယ်။

ညောင်းတော့ မညောင်းတဲ့နေရာ ရှိတယ်၊ အဲဒီမညောင်းတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွား၊ ‘ရောက်အောင်သွား’ ဆိုတာက ထသွားဘို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား ဆုံးမတာကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အာရုံပြုပြီးသွားရင် မညောင်းတဲ့နေရာ ရှိတယ်၊ အဲဒီမညောင်းတဲ့နေရာကို ရောက် သွားလိမ့်မယ်။

မအိပ်ချင်တဲ့နေရာလဲ ရှိသေးတယ်

အိပ်ချင်တာလဲ ရှိသေးလား၊ အိပ်ချင်တာရှိရင် ဒီလိုလုပ်ကြ၊ အိပ်ချင်တာရှိတော့ မအိပ်ချင်တဲ့နေရာ ရှိတယ်၊ အိပ်ချင်ပြီဆိုရင် ဒကာကြီး ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။ (အိပ်လိုက်တာပါဘဲ ဘုရား။) အိပ်ရေးကော ဝရဲလား။ (အိပ်ရေး ဝပါတယ် ဘုရား။) နေ့တိုင်း အိပ်နေတော့ အခု အိပ်ချင်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရေးမဝကြသလဲ၊ အိပ်ရေးဝအောင် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အဲဒီလို နေ့တိုင်းအိပ်နေတာဟာ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရေးမဝဘူးဗျာ့၊ အိပ်ချင်တာဘဲ၊ အိပ်ချင်လာလို့ရှိရင် မအိပ်ချင်တဲ့နေရာကို ရောက်အောင် သွားမယ်ဆိုပြီး ရောက်အောင်သွား၊ အဲဒီတော့ အိပ်ရေးဝသွား လိမ့်မယ်၊ မှတ်ထားကြ။

အိပ်ချင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွား၊ မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာရောက်အောင် သွား ဆိုတာ ထသွားဘို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ချင်လာတော့ ‘မဖြစ်ဘူး၊ လဲသွားလိမ့်မယ်’ဆိုပြီး စကြံသွားရမှာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထား ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဝီရိယထူထောင်ပြီးထား၊ အဲဒီလိုထားရင်

တော်တော်ကြာ မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊
ကြားကြရဲ့လားဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

မရောက်ဘူးဆိုရင် အဲဒါ မရောက်သေးလို့ဘဲ၊ ရောက်တော့ ရောက်မှာ
ဘဲ၊ မရောက်မချင်းသာ သွား၊ ဂရုစိုက်ပြီး သွားရင် တော်တော်ကြာ နား
လည်သွားကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုသွားပါ၊ ‘အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်မှ
တော်မှာဘဲ’ လုပ်နေရင် မဖြစ်ဘူး။

အိပ်ပြီးလို့ အိပ်ရေးဝမှ ထလုပ်မယ် ဆိုပြီး အိပ်လိုက်ရင် လင်းသွား
ရော၊ လုပ်ဘို့အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလို ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

အဲဒါ ဘုရားအလိုကျ ရှောက်ပြောတာဘဲ၊ ဒို့သိတာ ဘာမှ မရှိဘူး
ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားပြောတာ အကုန် အမှန်ချည်းဘဲ။

သူတို့မှာက လုပ်နေကျ၊ ကိုင်နေကျ၊ ရွက်ဆောင်နေကျဟာတွေ
အသီးအသီး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ် ဘုရား။)

ထွက်လေ ဝင်လေ သိမ်မွေ့စေ

ဒီလိုရှိရင် အထူး မရှာရတဲ့ဟာကို ပြောကြပါစို့ရဲ့၊ အသက် မရှူကြဘူး
လား၊ (ရှူပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်လို ရှုတော့ ထွက်လေ၊ ဝင်လေ
နှာဖျားဝမှာ တိုက်ဝင်၊ တိုက်ထွက်တာကိုဘဲ သိနေ၊ အဲဒီလို ဝင်တာ ထွက်
တာဟာ မပြတ်ဘူးထင်တယ်။ (မပြတ်ပါဘုရား။) စိတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာက
မနေရင်သာ ပြတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုကို မလိုက်နဲ့၊ ဒီနေရာကလေးမှာ
သိပြီးတော့နေရင် တော်ပြီ၊ ပစပ်ကကော ဆိုရအုံးမှာလား။ (မဆိုရပါ
ဘုရား။) ထွက်လေ၊ ဝင်လေ ဆိုတာက ဒီလိုထားနေရင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သွား
ပါလိမ့်မယ်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားပြီဆိုရင် ထင်ရှားအောင် မှတ်ဖို့ မလိုလှဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဘုရားဆုံးမတာက ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းနေတာကိုသာ သိမ်မွေ့အောင် ပြုရမယ်၊ သိမ်မွေ့နေတဲ့ ဥစ္စာကို ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းအောင် ပြုရမယ်လို့ ဒီလို မဟောဘူး။

ထိုသို့အာရုံ စိတ်မသွားအောင် လက်နဲ့ထိပြီး သိနေသလို သိနေရင် တော်ပြီ၊ စိုက်စိုက်စူးစူးထားရင် မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ဒါကလေး သိပြီးတော့နေရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဝင်ပါအုံးမလား၊ မဖြစ်တဲ့ အချိန်ရယ်လို့ ရှိပါသေးသလား။ (မရှိပါ ဘုရား။) အကုန်လုံး ကောင်းကောင်း လှလှကြီး ဖြစ်တယ်ဗျာ၊ အခုလို စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး ထားပါ၊ အခုလိုအချိန်တခုမှာ ခဏကလေးထားလိုက်ရင်ဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်တယ် မဟုတ်လား။ (စင်ကြယ်ပါတယ် ဘုရား။) သည့်ထက် အချိန်ကြာကြာကြီး ထားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီလို ကြိုးစားပြီး ထားကြဗျာ၊ ဒီလိုသာ ထားရင် ထိနမိဒ္ဓ လာပါ့မလား။ (မလာပါ ဘုရား။) လာမှာက ဘာလာမလဲ၊ ဝီရိယ လျော့ရင် (ထိနမိဒ္ဓ လာပါလိမ့်မယ် ဘုရား။) သို့သော်လဲဘဲ ဒီလို ထားသွားရင် ခဏတော့ ထိနမိဒ္ဓ ဖြစ်ပြီး သမာဓိက ရိုးတီးယားတား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါက ထူထောင်ခါစမှီပါ၊ နောက် ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါဟာ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေ’လို့ ဒီလိုထားလိုက်ရင် ယခုနကလို ရိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ရိုးသွားပြီဆိုရင် တကတဲပါမှဘဲ ငြင်းကြ၊ ပျင်းကြပါ ဆိုပေမဲ့ ပျင်းချင်မှ ပျင်းမှာပါဗျာ၊ အိပ်ချင်လာမယ်ဆိုလျှင် ‘နေရာကျပြီ၊ မြန်မြန် မအိပ်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်အောင်သွားမှ တော်မယ်’ ဆိုပြီး မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာရောက်အောင် သွား၊ ယခုနကပြောတဲ့နေရာမှာ စိုက်စိုက်စူးစူးထား၊ အဲတာကို အတင်းထားပြောတာ၊ ညောင်းလာပြီဆိုလျှင် ‘မညောင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့’ ဆိုပြီး

မညောင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သူ့ ၊ ညောင်းလွန်းမက ညောင်းလာတော့ ဘယ်နှယ်လဲ ခက်မကုန်ဘူးလား၊ မခက်ပါဘူး၊ အဲတာကို မစိုးရိမ်နှင့်၊ ဒါကလေးကို မလွတ်အောင်ထား၊ မလွတ်စေနှင့်၊ လွတ်ရင်တော့ ယခုနက ပြောတဲ့ နေရာကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲသည်လို ထားဆိုပြီး ထားရင် အဲတာဟာ နိသဇ်ဓူတင် ဆောင်တာ ပါဘဲဗျာ၊ အဲသည်လို တရက်ကို တဆက်ထဲပြည့်ရင် ရှေးအရှင်တွေကတော့ တရက်ဥပုသ်စောင့်တယ် ဆိုတာ သည်လိုစောင့်တာဗျာ။

အကောင်းဆုံးသိနေတော့ ပေါ့မှန်းငန့်မှန်းမသိ

သူများက ထမင်းကျွေးတာတောင်မှ မလွဲသာလို့ စားရပေမဲ့ ဒါကိုတော့ မလွတ်အောင်ထားပြီး စားလျှင် မဖြစ်ဘူးလား၊ သက်သာလိုက်တာဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သည်လိုထားပြီးစားတော့ အိမ်ကမယားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေက ကျွေးတဲ့ဥစ္စာကို ‘ငန့်လိုက်တာ ပေါ့လိုက်တာ’ လို့ အဲသည်လိုများ ပြောဦးမှာလား။ (မပြောပါဘုရား။) သူတို့က ပေါ့ပေါ့ချည်း လုပ်ထားလျှင် စိတ်ဆိုးဦးမှာလား။ (မဆိုးပါဘုရား။) သူတို့က ပေါ့ပေါ့ချည်း လုပ်ထားလျှင် သူတို့ဟာကို သိမှာလား။ (မသိပါဘုရား။) ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် သူတို့ဟာကို သိမှာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ကိုယ်က အကောင်းဆုံး သိနေမှဘဲ။

ငန့်ငန့်လုပ်ထားရင်ကော စိတ်ဆိုးအုံးမှာလား၊ ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ၊ ‘ငါဥပုသ်စောင့်တဲ့ အခါကျမှ ကောင်းကောင်း မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဆားလဲမပါဘူး’ ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးအုံးမှာလား။ (မဆိုးပါဘုရား။) သည်လို စိတ်ဆိုးရင် သည်ဥပုသ်သယ်မျိုး စုတိကျလို့ သေသွားရင် ဘယ်ရောက်သွားမလဲ။ (အပါယ်ကျမှာပါဘဲဘုရား။) အဲသည်လို လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့နှင့် မရှိဘဲ ဝီရိယ ကောင်းကောင်းနှင့် ယခုနက ထားသလို ထားမယ်ဆိုလျှင် ကောင်း

တာရော မကောင်းတာရော ဘယ့်နှယ်လဲ သိပါမလား၊ တော်သလိုလုပ်ပေးရင်လဲ သိပါမလား။ (မသိပါဘုရား။) ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတာကိုး။

မရောက်မချင်း သွား

သူတို့မှာလဲဘဲ အစီးအပွား မများပေဘူးလား။ (များပါတယ်ဘုရား။) ကိုယ်က အဟုတ်လုပ်နေတော့ သားတွေ သမီးတွေက နေရာကျသွားလိုက်တာ၊ ကုသိုလ်ရသွားလိုက်တာ၊ ဆွေတွေ မျိုးတွေဆိုလျှင်လဲ လေးလေးစားစား ရိုရိုသေသေ ပြုတယ်ဆိုလျှင် သူတို့မှာလဲ ကုသိုလ်ရသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အကုန်လုံးတောက်လျှောက်ကြီး ကောင်းသွားတာဘဲ မဟုတ်လား။ (ကောင်းသွားပါတယ်ဘုရား။) ဒါကြောင့် သည်လိုထားလို့ပြောတာ။

ယခုလိုပြောတာက နဲသေးတယ်၊ နောက်ကျတော့ ဆိုက်ရောက်သွားတဲ့ အခါ သိမှုတွေ များများကြီး သိပါလိမ့်မယ်၊ သည်တော့ ပျော်ရွှင်ကြရပါလိမ့်မယ်။

အခု မဖြစ်ပေမဲ့ နောက်တုန်းက ဥပုသ်စောင့်ကြတဲ့ အချိန်တွေကိုတူးပြီး နှမြောနေလိမ့်အုံးမယ်၊ သည်အတိုင်းတော့ မလွမ်းသေးဘူး၊ ယခုလို ဖြစ်ပြီဆိုမှ လွမ်းအုံးမှာဗျား၊ ပျော်ကို ပျော်မှာ။

ညောင်းတယ်ဆိုလျှင် မညောင်းတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွား၊ အိပ်ချင်တယ်ဆိုလျှင် မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွား။

ရောက်လဲရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ မရောက်မချင်း သွားပါ။

နိသဇ်ဓုတင်အကျိုး

သည်နေ့တော့ သူတို့ အဟုတ်သွားတော့မှာ ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ကြရဲ့လားဗျာ၊ ရောက်ချင်တယ်ဆိုပြီး နားနေအုံးမှာလား။ (မနားပါဘုရား။) ဒို့က

တော့ တွေးလိုက်တာဘဲ၊ တွေးတဲ့အတိုင်းတော့ မှန်ကောင်း မှန်ပါရဲ့၊ (ညက တော့ တကျိပ်ကျော်ကျော် ရှိပါတယ်ဘုရား။) တကျိပ်ကျော်ဆိုတာ တကျိပ်နှင့် တသိန်းလား၊ တကျိပ်နှင့် နှစ်သိန်းလား။ (တကျိပ်နှင့်နှစ်ဦးပါ ဘုရား။) သည့်နေ့တော့ ကျော်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

မင်းသား မင်းသမီးတွေဘဲလို့ ပြောတာဘဲ၊ မင်းသား မင်းသမီး တသက်လုံး မလုပ်ချင်ဘူး ပြောတာဘဲ၊ ယခုနုကလိုဆိုလျှင် ဒါစစ်တိုက် တာဘဲဗျာ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော် သမီးတော်တွေဆိုတော့ သည်လက်နက် နဲ့ကိုင်ပြီး တိုက်ကြလို့နိုင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီး အရှင်သခင် ဖြစ်ကြတာ မရေတွက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့်မို့ ယခုနုကလို စိတ်ကလေးကို စိုက်စိုက်စူးစူးကလေးထား၊ အလုပ်အကိုင် မပျက်ပါဘူးဗျာ၊ ပစ္စည်းလဲ မကုန်ပါဘူး၊ သူတကာလဲ မသိ ပါဘူးဗျာ၊ ဒါဖြင့်ရင် ကဲ ဆောင်ရွက်ကြမှာလား၊ သည်နေ့တော့ နိသဇ် ဓုတင် ဆောင်ကြအုံးမှာလား။ (ဆောင်ပါမယ်ဘုရား။) ဆောင်ထားပြီး ကြာတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊ ယခုနုကလို မှတ်ထားကြ၊ **လွယ်လိုက်တာ ဗျာ။**

အိပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် ပြောပေါ့ဗျာ၊ ‘သာကောင်းသေးတယ်၊ လာရင် စောစောလာလိုက်တာ ကောင်းတာဘဲ’ ‘ထိုင်ထိုင်ချင်း ညောင်းပါစေ’လို့ အောက်မေ့၊ ထိုင်ထိုင်ချင်း ညောင်းတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ သည်တော့ ‘နေရာကျလိုက်တာ စောစောစီးစီး လာတာ ကောင်းလိုက်တာ’ ပြောပြီး အတင်းသာ ထားလိုက်၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

မညောင်းတဲ့နေရာကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့မလာခင် ရောက်သွား လဲ ပြီးတာဘဲ၊ မျှော်တော့မနေနှင့်။

‘သူ့ မလောလို့ရှိလျှင် အဲသည်နေရာကို ရောက်အောင်မသွားဘူး’လို့ ဆိုပြီး သည်လိုလဲ ‘မနေနဲ့အုံး၊ ရောက်အောင်သာ သွား၊ ရောက်အောင် သွားရင် သူမလာလေ ဘူးဘူး၊ ကိုယ်က စောစော ဝီရိယထူထောင်လို့ စောစောရောက် သွားရင် သူ မလာတော့ဘူး။’ ‘လာတော့မှ သွားမယ်၊ သည်အတိုင်းနေ မယ်’ လို့ သည်လိုလဲ စောင့်မနေနဲ့၊ စောစောက ရောက်သွားရင်လဲ ပြီး တာဘဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ဟဲ့၊ ဟားဗျာ။

ဆုံးမနေ လာတော့ အားလုံးသက်သာ

ယခု အဲဒီလို ခုတင်များ ဆောင်ကြမှာလား၊ ထိနမိဒွတို့ လာတော့ ဣရိယာပုထ်ပြင်ပြီး ဝီရိယလျှော့လို့ ခုတ်မှာလား။ (မလျှော့ပါဘုရား။) အကုန်လုံးလား၊ တယောက်တလေလား။ (အကုန်လုံးပါ ဘုရား။) သည်လို ညာသံပေးဖော်ရရင် တော်ပါပြီ၊ ကဲ...ဆွေ ချင်ချင်မှဖြင့် ဆောင်ကြ ဆောင် ကြ၊ ဒို့က ဆိုပေးရအုံးမှာလား၊ သူတို့ ဆွေ ချင်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ (မဆောင်တတ်ပါ ဘုရား။) ကဲ...ဒါဖြင့် ဆိုဆုံး —

[နိသဇ် ခုတင်ကို အားလုံး ဆောက်တည် ကြပါသည်။]

“သေယံ၊ ပဋိက္ခိပါမိ၊ နေသဇ္ဇိကံ” သဘာဝ ပာမိ = အကျွန်ုပ် သည် (ယနေ့ည) အိပ်စက်လျောင်းခြင်းကို ပယ်ပစ်၏။ နိသဇ် ခုတင်ကို ဆောက်တည်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။”]

သက်သာလိုက်တာဗျာ၊ ရှေးအရှင်တွေမှာလဲ သည်လို ဆောင်တာ၊ ယခု သူတို့မှာ ‘ခုတင် မဆောင်ဘဲနဲ့ တရား အားထုတ် မယ်’ ဆိုတော့ သည် ဟာကိုက ဒုက္ခချည်းဘဲ၊ ဒို့ထင်တာ ပြောတာနော်၊ ကြားဘူးတာကို ပြောတာ။

တရားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းမွန် မွန်အိပ်ရာတို့ အဲသည် လိုဟာတွေကို ယူသွားရသေးသလား။ (ယူသွားပုံ စာယ် ဘုရား။) ဟုတ်

ကယ့်လားဗျာ၊ သည်လိုဆိုတော့ အိပ်ဘို့သွားတာလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား။) အေး....အခုလို ဓုတင်ဆောင်ထားလိုက်တော့ အိပ်ရာခင်း သက်သာ လိုက်တာ အပြင်အဆင်ရ သက်သာလိုက်တာ၊ ချမ်းသာလိုက်တာဗျာ။

ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာသက်သာလိုက်အုံးမလဲ၊ မျက်နှာသစ်ရတာလဲ သက်သာအုံးမယ်၊ ရေမကုန်ဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ သက်သာတာတွေကတော့ လျှောက်ပြောမယ်ဆိုလျှင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ တော်တော်ကို သက်သာတာ၊ ယခုဆိုတော့ နေရာကလေး နဲ့နဲ့ရတာတောင် ‘နေရာက ကျဉ်းတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ အိပ်လိုက်ရင် မဆုံးဘူး’ ဆိုပြီး လုပ်အုံးမှာ၊ အခုဆိုတော့ အကုန်သက်သာမှုတွေကတော့ များပါတယ်ဗျာ။

ဘုရားရှင်ဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီဆိုတော့ အကုန်သက်သာမှုတွေ များပါ့ဗျာ။

ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ တော်တော်ကြာ ထမင်းဆိုပြီး ဟင်းတွေ ဘာတွေက များလိုက်တာ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ် ပြေပျောက်အောင်သာ ချက်ပေးရပါမယ်၊ လုပ်ရပါလိမ့်မယ်၊ သည်လိုချက် ပြောပါလိမ့်မယ်။

သက်သာလိုက်တာက အကုန်သက်သာတာဗျာ။

သည်ဓုတင်က ဘာလဲဆိုလျှင် ဣရိယာပုထ်လေးပါးမှာ လျောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာက ထိနမိဒ္ဓ လာလွယ်တယ်ဗျာ၊ လာပြီဆိုရင် တော်တော်နဲ့ မပြန်ဘူးဗျာ၊ လင်းတောင်မှ တော်တော်နှင့် မပြန်ဘူးထင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မို့ သည်ဣရိယာပုထ်ကို ရှောင်တဲ့ ဒီ ဓုတင်ကို ဆောင်ထားပြီး မအိပ်ဘူး၊ သို့သော်လဲဘဲ မအိပ်ရုံနှင့်တော့ သိလရတာမဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်ပြီး ယခုနကလို ထားပါ၊ ထားလို့ရှိလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မရှိဘူး၊ အခုထားရင် အခုကွာတယ်၊ သည်ထက်ကြာလျှင် သည်ထက် တိုးတိုးပြီး ကွာသွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲသည်လိုပြုကြ၊ တော်တော်ကြာ ညောင်းလာပြီဆိုတော့ ‘နေရာ

ကျပြီ၊ ငါ မညောင်းတဲ့နေရာကို သွားလေမှ တော်မယ်’ ဆိုပြီး ဖိအားထုတ်၊ အိပ်ချပ်လာပြီဆိုရင်လဲ ‘နေရာကျပြီ၊ မအိပ်ချင်တဲ့နေရာ သွားမှ တော်မယ်’ ဆိုပြီး ဖိအားထုတ်၊ တော်တော်ကြာပြီဆိုမှ အဲသည်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရတဲ့အခါကျတော့ ဘုရား ဆို ဆုံးမတာ သည်လိုနေရာ ရှိသကဲ့သို့ သိလာ လိမ့်မယ်၊ ဒွါကတော့ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားဟောတာကို ပြောတာဗျာ၊ ‘ဒွါ အရင်တုန်းက အိပ်ချင်ရင် အိပ်လိုက်တာတွေဟာ မှားကုန်ပြီ’ လို့ အဲသည် လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အေး....အခုတော့ ဓုတင်ဆောင်ပြီးကြပြီ၊ သည်လိုဆို တာကိုဘဲ တခါမှ သည်လို မဆိုသေးဘူးထင်တယ်။ (မဆိုဘူးပါ ဘုရား။)

အဲဒါ လက်နက်ဗျာ၊ ရန်သူကို နိုင်တဲ့ လက်နက်ဗျာ၊ စစ်တိုက်မယ်၊စစ် တိုက်မယ်နှင့် ခေါင်းအုံးကြီးတွေနှင့်ဆိုတော့ မနိုင်တာဟာ ဒါ့ကြောင့်ဗျာ။

ရဟန်းအိုမကြီး ‘သောဏာထေရီ’

သူတို့ ကြားဘူးတာတွေကို ဒွါက လျှောက်ပြောမယ်ဆိုလျှင် ဟို ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က သူဌေးမကြီးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ သိပ်ပေါ်တယ်။

နောက်ကျတော့ အသက်အရွယ်ကြီးလာတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေကို အမေ ခွဲဝေပေးလိုက်တယ်၊ သားသမီးတွေက သည်ပစ္စည်းတွေကို ရတော့ သည်အမယ်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမကျွေးဘူး၊ ဟိုသားဆီ သွားတော့လဲ ဟိုသားကမကျွေး၊ သည်သမီးဆီသွားတော့လဲ သမီးက ကောင်းကောင်း မကျွေးနှင့် သူမ္မာ ကြားထဲက ဒုက္ခရောက်နေတယ်။

အဲသည် သူဌေးမကြီးဟာ အသက် ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်လောက်ရှိတော့ သူဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်နိုင်တဲ့ ဘေးမှလူတွေက သူ့ကို ရဟန်းပြုပါ ဆိုတာနှင့် သူလဲ ရဟန်းပြုလိုက်တယ်၊ နာမည်ကတော့ ‘သောဏာထေရီ’ တဲ့၊ ပြုတော့ အသက်အရွယ်ကလဲ ကြီးနေပြီ၊ သည်တော့ တနေ့မှာ ဆွမ်း ကျွေး ပင့်ဖိတ်တဲ့အခါမှာ သည်ပြင် ဘိက္ခုနီမ အားလုံးတို့ကတော့ သွား

ကြတယ်။ သူ့မှာတော့ အသက်အရွယ်က ကြီးတော့ လိုက်ပြီး ပူဇော်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းငှါ ဆွမ်းကျွေးကို လိုက်မစားနိုင်ဘူး။ ကျောင်းမှာဘဲ နေခဲ့ရတယ်။

သည်တော့ သည့်ပြင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးတွေကတော့ အားလုံး သွားကြတယ်။ မသွားခင်သူတို့သည် သည်လိုပြောကြသေးတယ် -

“အသင် ရဟန်းမကြီး၊ အသင် ရဟန်းမကြီးကတော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ သင်နေခဲ့၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ပြန်လာတော့ ချိုးရေ သုံးရေ ရအောင် အဆင်သင့် ရေခပ်ထား၊ ရေနွေးတွေ ဘာတွေလဲ နေရာကျအောင် လုပ်ထား” သည်လို မှာသွားသကိုး ဗျာ။

ရဟန်းမကြီးမှာက အသက်ကလဲကြီး၊ ဟိုကို မလိုက်သွားနိုင်တော့ ခိုင်းတာ လုပ်ရတယ်တဲ့ဗျာ၊ ရေခပ်တယ်လို့ ဆိုသော်လဲ အိုးငယ်ငယ်ကလေး နှင့်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲသည်လို သယ်ရ ပြုရနှင့်ဆိုတော့ တော်တော် ကြာတော့ မောရောဗျာ၊ မောပေမဲ့ မနားဘူး၊ မှာထားခဲ့တဲ့အတိုင်း အတင်း လုပ်တာဘဲ၊ အတင်းလုပ်တော့ ရေအိုးတွေကြားထဲမှာ တခါထဲ လဲတော့တာဘဲ၊ လဲတော့ မထနိုင်တော့ဘူး၊ ရေခပ်ရတာ မောလို့ဗျာ၊ ဟန်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဟုတ်မောလို့ အဟုတ်လဲတာဗျာ။

သူ့မှာ ဘုရား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း အဆုံးအမကိုလဲဘဲ ရပြီးသားဆိုတော့ “ကဲလေ....ရေလဲ မခပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ထကို မထနိုင်တော့ဘူး၊ အခုလဲဘဲ ရေခပ်ရရုံဘဲ ရှိသေးတယ်၊ ရေနွေးလဲ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ရေလဲ ဆက်မခပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ထလဲ မထနိုင်တော့ဘူး၊ သည်တော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကိုဘဲ ငါအာရုံပြုနေမယ်” ဆိုပြီး ယခုနကလို တရားအားထုတ်တာ ပေါ့ဗျာ။

ဘုရားအာရုံကိုလဲ စိုက်စိုက်စူးစူး ထားဆိုတဲ့နေရာမှာ ထားတာပေါ့ဗျာ၊ ထားဆိုတာဟာလဲဘဲ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တခုခုပေါ့ဗျာ၊ အကုန် ဒါမျိုးချည်း ပါဘဲ၊ ကြားကြရဲ့လား၊ အဲသည်လို ဝီရိယသန်သန်နှင့် ထားတော့ အကုန် လုံး နေရာကျပြီးတော့ ကိစ္စပြီးတယ်တဲ့ဗျာ။

သည်တော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာလို့ ပျော်လို့ ရှင်လို့ပေါ့။ ဟိုက ပြန်လာကြ တဲ့ အခါကျတော့ သူ့ကို မမြင်ရဘူးတဲ့ဗျာ၊ မမြင်ရတော့ “တကတဲပါမှဘဲ၊ သည်ရဟန်းမကြီးဟာ အသက်ကြီးကြီးနှင့် ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်” ဆိုပြီး ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် ရှာကြတာ၊ ရှာကြတော့မှ သူဟာ ရေအိုးတွေ ကြားထဲမှာ လဲပြီး လဲတဲ့အတိုင်း သူဟာသူ နေတာကိုတွေ့တော့ ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ကြတယ်—

“ခိုင်းထားတာ ဘယ်နှယ်တုံး၊ ရေလဲ မခပ်ဘူး၊ ရေနှေး တယ်ထားဆိုလဲ ပျင်းလွန်းလို့ ပုန်းပြီးအိပ်နေတယ်” လို့ သည့်ထက်မကဘူး ဆိုလိုက်ကြတာ၊ တကတဲဘဲ ဒါကတော့ သူတို့က ဆိုနေကျ ပြောနေကျဆိုတော့ သိကြပါ လိမ့်မယ်။

သည်တော့မှ သည်ရဟန်းမကြီးက သူကတော့ သူဟာနှင့်သူ ပျော်လို့ ရှင်လို့ဗျာ၊ သူတို့မှာတော့ စိတ်ဆိုးကြနှင့်၊ ပုထုဇဉ်တွေကိုး၊ “ဘယ်မှာလဲ ရေခပ်ခိုင်းတာ၊ ရေနှေးကကော ဘယ်မှာလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ပျင်းလွန်း လို့ အခုပုန်းနေတာ၊ သည်အထဲကိုဝင်လို့” နှင့် သည်လို ပြောကြ ဆိုကြတယ်။

ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေလဲ သည်လိုပြောတာဆိုတာကို တတ် တယ်မဟုတ်လား၊ မတဲ့အောင်ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘဲအောင်ကသာ မဖြစ် တာ။

သည်ရဟန်းမကြီးက ကိစ္စပြီးလို့ တန်ခိုးတွေနှင့် ပြည့်ထားတာကိုဗျာ၊ သည်တော့—

“ရှင်မတို့ အလိုရှိတဲ့ဥစ္စာတွေ အကုန်လုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ရေတွေလဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ရေနွေးတွေလဲ ရှိပါလိမ့်မယ်” သည်လိုသူက ပြောပြန်တာကိုး၊ အဲသည်လို ပြောပြီးတော့မှ သူ့တန်ခိုးနှင့် တခါတဲ ခိဋ္ဌာန်လိုက်တာ ရေတွေလဲ ပြည့်လို့လျှံလို့၊ ရေနွေးတွေကလဲ အကုန်လုံး ပွက်ပွက်ဆူလို့၊ အဲသည်လို တပြိုင်ထဲ ဖြစ်ကုန်တာကိုး။

သည်တော့မှ သူတို့မှာ တမျိုးကြီးပေါ့လေ၊ သည်အကြောင်း တွေကို ဟိုပြော သည်ပြော ပြောတာနှင့် ပြုံးတီးလိမ္မာတဲ့ အရှင်မြတ်များက ‘သင်တို့လဲ သည်လိုဘဲ ကြိုးစားကြ’ လို့ ဆုံးမတော် မူတယ်တဲ့ဗျာ။

အဲဒါက ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် သည်ရဟန်းမကြီးဟာ အသက်ကလဲကြီးတယ်၊ လုပ်လိုက်ရတာကလဲ ရေခပ်ရ၊ ရေသယ်ရနှင့် မောပြီး လဲတာဗျာ၊ လဲတော့မှ ယခုနကလို ပြုတာဗျာ၊ ကြားကြရဲ့လား၊ လဲတာမှ မထနိုင်အောင် လဲတာဗျာ။ အဲသည်လိုပြုလုပ်တော့ အဲသည်လို ဖြစ်တယ်ဗျာ။

ယခု ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ သန်သန်မာမာနှင့် သည်လိုသာ လုပ်လိုက်ရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်နှစ်ပြန်လောက်များ နေရာကျမှာလဲ။ (ကြိုးစားပါ့မယ်ဘုရား။) အေး...တကယ်နေရာကျမှာနှင့် တူတယ်၊ အဲသည်လို ဆောင်ကြ၊ ကြားကြရဲ့လား၊ အဲသည်လို ဘုရားအဆုံးအမကို ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေဟာ ‘ငါတော့ ကြီးပြီ၊မဖြစ်ဘူး’ လို့ သည်လိုများလုပ်နေကြမှာလား၊ လုပ်ချင် လုပ်ကြမှာဗျာ။

ယခုနက ရဟန်းမကြီးဟာ သူ့ ခမြာအသက် ရှစ်ဆယ်၊ကိုးဆယ်လောက် မှာ ဟိုက ခိုင်းလို့ ရေခပ်ရသေးတယ်၊ ရေသယ်ရသေးတယ်၊ အဲသည်လို ရေခပ်လို့ မောပြီး လဲလို့ မထနိုင်တော့မှ ကဲလေ...ဆိုပြီး လုပ်တာဗျာ၊ အဲသည်လို လုပ်တော့ရင်ဘဲ တခါထဲ နေရာကျသွားတာဘဲ၊ ကြားကြရဲ့လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

အခုဒွိဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေဟာ သန်သန်မာမာနှင့် တကတဲ ပါမှတဲ....ပြုရမယ်ဆိုလျှင် ထွက်စမ်းကြပါဗျာ၊ ဒွိကတော့ အဲသည်လို ထင် တာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်တုံး၊ ဒါကြောင့်မို့ ရှေးအရှင်တွေက သည်လို ဝီရိယ ဇွဲ ကောင်းလို့ သည်လိုဖြစ်တာဗျာ၊ ကြားကြရဲ့လား။ (မှန်ပါဘုရား။) ဒါကြောင့် မို့ သည်လို ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေကို ရထားကြပြီးသား ဖြစ်တော့ လိုရင် သည်ဝီရိယဘက်ကဘဲ လိုမှဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် အားထုတ် တဲ့ အခါမှာ ဝီရိယက လိုနေတော့ ရန်သူတွေ လာကုန်တာပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့ လားဗျာ။

ဒါကြောင့် ယခုနက ထား ဆိုတာလေးကို မှတ်ထားကြ၊ ညောင်းတယ် ဆိုလျှင် မညောင်းတဲ့နေရာ ရှိတယ်၊ တကယ်ရောက်အောင်သွား။

အိပ်ချင်လာတယ် ဆိုလျှင်လဲ မအိပ်ချင်တဲ့ နေရာရှိတယ်၊ အဲသည်နေရာ ရောက်အောင်သွား၊ မှတ်မိကြပြီ မဟုတ်လား။ (မှတ်မိပါပြီဘုရား။) အေး.... အေး....ကောင်းပါဗျာ၊ ဒါဖြင့် ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင် ကြိုးစားကြ၊ အားထုတ်ကြဗျာ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

[၁၉၅၅-ခုနှစ် ဧပြီလ-၂၇-ရက်နေ့ ည ၇း ၃၀ နာရီ ရန်ကုန်မြို့၊ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

တနှစ်လလဲ တောက်တဲ့

တခုသော ဝါတွင်း ကျောက်ဆည် ဝေဘူရိပ်သာရှိ သီလရှင် (အဖွား) များနှင့် ယောဂီများအား တရားဟော တော်မူစဉ် “ဘယ်အလုပ်များ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ” ဟု မေး တော်မူရာ သွက်သွက်လက်လက် မဖြေဝံ့ဘဲ ရှိနေကြ၍—

“အင်း..... ခို့ အဖွားဆရာတွေကဖြင့် ဘုရားနားနေတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးနဲ့ တူလှဗျာ၊ ဘုရားနားနေတဲ့ တောက်တဲ့ ကြီးက ဘယ်လိုများ အော်သလဲဗျာ” (တောက်တဲ့လို့ အော်ပါတယ် ဘုရား။)

“အေး.... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတောက်တဲ့ကြီးက ဒီနှစ်မှာ တောက်တဲ့လို့ အော်ပြီး နောက်နှစ်ကျတော့ကော ဘယ် လိုများ အော်သေးလဲ” (တောက်တဲ့လို့ဘဲ အော်ပါတယ် ဘုရား။)

“အင်း....ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ဟို.... နောက်နှစ်၊ နောက်နှစ် တွေကျတော့ကောဗျာ....” (တောက်တဲ့လို့ဘဲ အော်ပါ တယ် ဘုရား။)

အင်း.... ခို့ အဖွား ဆရာတွေကော ဘုရားနားနေတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးနဲ့ ဘာများ ထူးသေးသလဲ ဟဲ့....၊ တနှစ် လလဲ တောက်တဲ့၊ တနှစ်လလဲ တောက်တဲ့။

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၇-အမြင်ရှင်းမည့် အလင်းခာတ်

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။ ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက် အသီးသီးတို့ဟာ အကြွင်းအကျန်မရှိ အကုန်စလုံး ပြီးစီး အောင်မြင်ကြရေဗျာ။ သီလ၌ တည်ပြီးတော့ ပြုရတဲ့ ကုသိုလ် အဖြာဖြာ တို့ဟာ တောင့်တတဲ့အတိုင်း အထွတ်အထိပ် အပြီးအဆုံးတိုင်အောင် ဆောင်နိုင်တယ်။

ဟောပြောရုံမျှ ကျိုးမရ

သုံးဖြာသော ပိဋကတို့ဟာ ဘုရားရှင် ဆိုဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမ တော်ပါတဲ့၊ သာသနာတော်ဆိုတာ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမ တော်ကိုဘဲ ခေါ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ သွန်သင်ဆုံးမတာတွေဟာ ဟောတတ်ရုံ ပြောတတ်ရုံမဟုတ် ဘူး၊ ရှေး အရှင်ကောင်းများကဲ့သို့ အဆုံးအမကို ရကြပြီဆိုရင် ရတဲ့အချိန် က စပြီး မချတဲ့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ကြလို့၊ ဒီဆင်းရဲက လွတ်လို့ကြလို့ မှတ်သားထားသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးအရှင်ကောင်းများကဲ့သို့ သော-ဝစသာတာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး လိုက်နာနေကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေဘဲ မဟုတ်လား ဗျာ။

ဤကဲ့သို့ ဟောပြော ဆုံးမပါတဲ့အတိုင်းကို မတွေ့ဝေသောအားဖြင့် ရှင်းရှင်းကြီးသိအောင်ကတော့ များများကြီး မဟုတ်ပါ။ မှတ်သားပြီးထား တဲ့ အထဲက အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို သန်သန် ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်လို့ရှိရင် သူတကာကို မမေးဘဲနဲ့ ယုံမှားသံသယကင်းပြီးတော့ သွားလောက်အောင် အသီးအသီး အဖြေရကြဘို့ရာ အကြောင်းလို့ ထင်ပါတယ်။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ မှတ်သားပြီးထားတဲ့အထဲက ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ် နှစ်သက်တဲ့ သဘောကျတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ဝီရိယ သန်သန်နှင့် ထူထောင်ပြီး စိတ်ကလေးကို အခုလိုထားတဲ့ အခါမှာ လောဘ ဒေါသ မောဟ်တို့ဟာ မရှိဘူး။ အဲဒီအချိန် မှာပင်လျှင်ဘဲ လောဘ ဒေါသ မောဟ်တို့ မရှိတော့ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ပူပန်ရမှု မရှိဘူးဆိုတော့ ချက်ချင်းပင်လျှင် ဆင်းရဲမှ ထုတ်နှုတ်ပြီးတော့ ဆောင်တာ မဟုတ်လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ချက်ချင်း ဆင်းရဲမှ ထုတ်ဆောင်တာပါဘုရား။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ခဏလေးမှာပင်လျှင်ဘဲ လောဘ ဒေါသ မောဟ် တွေကွာလို့ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်နေတဲ့အခါမှာ သက်တမ်းစေ့ လို့ စုတေကျမယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ရှိရဦးမှာလား ဗျာ။

ဖြေ။ ။အဲဒီအချိန်မှာ သေလဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘုရား။

အေး....ဗျာ၊ တခဏစာ တဘဝစာ မဟုတ်ပါ။ သံသရာတလျှောက်လုံး အတွက် ကောင်းကောင်းလှလှကြီးကို လုံလောက်သွားကြပါတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်အခါကောင်းလို့၊ ဘဝကောင်းလို့၊ ဝီရိယကောင်းလို့ဗျာ။

မီးပွတ်သမား နားလိုက် ပွတ်လိုက်

အေး.... ရှေး အရှင်ကောင်းများ လိုက်နာကြတယ်ဆိုတာဟာကတော့ ဘယ်လိုပါလဲဆိုရင် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရသည့်အချိန်ကစပြီး မချ တဲ့ ဝီရိယနှင့် ဒီလို ထူထောင်ကြပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့လဲ မှန်းထား တဲ့ ဗောဓိတွေဟာ အကြွင်းအကျန်မရှိ အခါမလင့် ဆိုက်ကြတယ်၊ ဆိုက်ကြ ပြီဆိုမှဖြင့် အကုန်လုံး ဝမ်းမြောက်ကြရတယ်။ နို့.... ဝီရိယနှင့် ထူထောင် ကြလို့ အခါမလင့် ဆိုက်တယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်လိုပါလဲဆိုတော့.... ဒါကတော့ ရှေးစကားဗျာ။

ဘယ်လိုများ ထူထောင်ကြပါသလဲဆိုတော့ မီးပွတ်တဲ့ယောက်ျားများ လိုတဲ့ ဗျာ၊ ရှေးက မီးများအသုံးလိုပါတယ်ဆိုရင် အခုလိုမဟုတ်ဘူးတဲ့ ဗျာ၊ သစ်သားနှစ်ခုကို တိုက်ရ ပွတ်ရသတဲ့ဗျာ၊ အဲဒီလို မီးရမှုကို ရှေးရှုပြီး တော့ သစ်သားနှစ်ခုကို ပွတ်တယ်၊ တိုက်တယ်၊ ပွတ်တိုက်တဲ့အခါကျပြီဆို တော့မှ ပူပြီး မီးဖြစ်လာတာတဲ့ဗျာ၊ အဲဒီအခါ ကျပြီဆိုမှ ကိုယ် အလိုရှိတဲ့ မီးကို ယူပြီး ကိုယ်အလိုရှိသလို အသုံးချပါသတဲ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ ရှေး စကားဗျာ။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ မီးအလိုရှိတဲ့သူတွေကဆိုရင် သစ်သားနှစ်ခုကိုယူပြီး ပွတ်တယ် တိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပါလဲ ဆိုလိုရှိလျှင် ‘တကြိမ်ဗျာ၊ နှစ်ကြိမ်ဗျာ’ လို့ သည်လိုများ ရေတွက်ပြီး ပွတ်တိုက်မလား။

ဖြေ။ ။ဒီလို ရေတွက်လို့ မရပါဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လို ပွတ်တိုက်ကြရမလဲ။

ဖြေ။ ။မီးတောက်တဲ့အထိ ပွတ်တိုက်ရပါတယ် ဘုရား။

မီးကို အလိုရှိလျှင် မီးရမှု တခုသာလျှင် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြင်းပြပြနှင့် အဲဒီလို ပွတ်ကြ၊ တိုက်ကြပါသတဲ့၊ အအား အနား မထားရဘူးတဲ့ဗျာ။

အခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝီရိယနှင့် ပွတ်တိုက်တဲ့အခါမှာ ဘယ် လောက်ကြာလျှင် မီးရမလဲ။ (သူ့အချိန်ကျလျှင် မီးရပါလိမ့်မယ် ဘုရား။) ကြာမှာလားဗျာ။ (သိပ်မကြာပါ ဘုရား။) အေး...ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြုလိုက်လို့ရှိလျှင် ပူပြီးတော့ တော်တော်ကြာ မီးဖြစ်လာ တော့တာဘဲ၊ ခဏကလေးတဲ့ဗျာ၊ အခုလဲဘဲ ဒီလိုပါဗျာ၊ မီးတော့ လိုချင် ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီသစ်သား နှစ်ခုကို ပွတ်ရင်၊ တိုက်ရင် ရတယ်လို့လဲ သိကြ ပြီ၊ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ ‘တကြိမ်ဗျာ၊ နှစ်ကြိမ်ဗျာ’နဲ့ ဒီလိုရေတွက်ပြီး အနဲငယ်မျှကလေးလောက် ပွတ်မိ၊ တိုက်မိတော့ကို ခပ်နွေးနွေးကလေး တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါကျတော့ကို နားဦးမယ်ဆိုပြီး နားနေမယ်ဗျာ၊ မီးရပါ့မလား။ (မရသေးပါ ဘုရား။) ပြီးတော့ ထပ်ပြီး တိုက်ပြန်ပါရော၊ ‘တကြိမ်ဗျာ၊ နှစ်ကြိမ်ဗျာ’နဲ့ အဲဒီလို ရေတွက်ပြီး ပွတ်မိ၊ တိုက်မိပြန်တော့ အရင်လို ခပ်နွေးနွေးကလေး ရှိလာပြန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ နားပြန်ဦး မယ် ဆိုပြီး နားနေရင် မီးရပါ့မလား။ (မရပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အဲဒီလိုချည်း နားလိုက်၊ ပွတ်တိုက်လိုက်နဲ့ တိုက်ရင် တရက် လုံး တိုက်ပေမဲ့ မီးရပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မရပါ ဘုရား။

အဲဒီလိုချည်း နွေးနွေးကလေးရှိတော့ နားလိုက်၊ ပွတ်လိုက်နဲ့ နားနား ပြီး တလလုံး ပွတ်ရင်ကော ရပါ့မလား။ (မရပါ ဘုရား။) တနှစ်လုံးကော ဗျာ။ (နွေးရုံဘဲ ရှိမှာပါဘဲ၊ မီးတော့ ရမှာ မဟုတ်ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။အနှစ်တရာလုံး တိုက်ရင်ကောဗျာ။

ဖြေ။ ။နွေးရုံဘဲ ရှိမှာပါဘဲ ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ သစ်သား နှစ်ခုမှာ မီးမရှိလို့လား။

ဖြေ။ ။မီးရှိပါတယ် ဘုရား၊ လုံ့လ, ဝီရိယ မရှိလို့ပါ ဘုရား။

အခုလဲဘဲ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိ အသီးသီးတို့ကို ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး မီးပွတ်တဲ့ ယောက်ျားများလို အအားအနား မထားဘဲ အဲဒီလို ပြုရပါတယ်၊ ပြုတဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ ခဏနေ နွေးလာပြီး တော့ တော်တော်ကြာ မီးဖြစ်လာတာပါဘဲဗျာ။

အဲဒီကျတော့မှမီးကိုကိုယ်အလိုရှိသလို အသုံးချရတယ်တဲ့ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် မှီလို့ အခုလဲဘဲ အားလုံးတို့မှာ ကိုယ်မှန်းထားတဲ့ ဗောဓိအသီးသီးကို ပြီးစီး အောင် ဘုရား ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ရပြီးသား ဖြစ်ကြတဲ့ သူတော် ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ရှေးအရှင်တွေကဲ့သို့ ဝီရိယကို မှီအောင် ညီ အောင် ထူထောင်ကြ၊ ထူထောင်ကြပြီဆိုမှဖြင့် အကုန်လုံးဟာ ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်းများလို စိတ်နှလုံးအလို ပြီးကြမှာပါဘဲဗျာ။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေဟာ ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခု’လို့ လိုက်နာကြပေမဲ့ ဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ, ဘုရားသာသနာ ရှိတဲ့အခါမှသာလျှင် စိတ်နှလုံး အလိုရှိတဲ့အတိုင်း အကုန်စလုံး ပြီးစီးနိုင် တာကိုးဗျာ။

ဘုရားပွင့်မှ ကျင့်တိုင်းရ

ဘုရားရှင် ပွင့်တော် မမူတဲ့အခါ, ဘုရား သာသနာ မရှိတဲ့အခါမှာတော့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ မပြီးနိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာတော့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုကို ပြုတာ ဟာ စရဏ,ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ ဘယ်သင်းမှ မလိုရအောင် ပြုနိုင်, ကျင့်နိုင်တော့ ပြုလို့, ကျင့်လို့ ပြီးတယ်ဗျာ။

ဘုရား ပွင့်တော်မမူတဲ့အခါမှာတော့ စရဏ ဖြစ်တဲ့ဟာသာလျှင် သွား
တတ်တယ်၊ လာတတ်တယ်၊ ဟောတတ်တယ်၊ ပြောတတ်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာကို
တော့ မဟောတတ်ဘူး၊ မပြောတတ်ဘူး၊ မသွား၊ မလာတတ်ဘူးဗျာ၊
ဒါကြောင့် စိတ်နှလုံး အလိုအတိုင်း မပြီးနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ။

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူတဲ့အခါမှာတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ထိုး
ထွင်းပြီး သိပါတဲ့အတိုင်း စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ အကုန်စလုံး သိမ်းကျုံးပြီး
တော့ ဆုံးမညွှန်ကြားတော်မူတယ်၊ ဤကဲ့သို့ ညွှန်ကြားဆုံးမပါတဲ့အတိုင်း
မှတ်သားပြီး လိုက်နာကြတော့ မှန်းထားတဲ့ ဗောဓိအသီးသီးတို့ဟာ အကုန်
စလုံး သူဗောဓိနှင့်သူ ပြည့်စုံကြရတယ်။

အဲဒီတော့ စရဏဆိုတာ ဘယ်သင်းပါတုံးလို့ ဆိုရင် အခု အားလုံးသော
ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေ ဘုရားရှင်သာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်း
လေးပါးသော ပစ္စည်း ဖြစ်တဲ့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးအမျိုးမျိုး
အဖြာဖြာ နှစ်သက်ရာတွေကို ကောင်းမွန်စွာ စီမံပြီးတော့ အချိန်တိုင်း
အချိန်တိုင်း ဘယ်သင်းမှ မပြတ်ရအောင် ပူဇော်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းကို
ပြုပြီး နေကြပါတယ်၊ အအားအနား မထားဘဲ ဒီလိုပြုကြပါတယ်။

ပြုတဲ့နေရာမှာလဲ အထွတ်အထိပ် အမြင့်အမြတ်တွေကိုဘဲ စီစဉ်ပြီး
တော့ ပူဇော်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုရတယ်၊ အဲဒီလို ပြုပင် ပြုငြားသော်
လဲ ဘယ်နှယ်လဲ ဆိုတော့ ‘အခုလောက်ကလေးနဲ့ အားမရသေးပါဘူး၊
ဒီထက်တိုးပြီးတော့ ပြုအုံးမယ်၊ ပူဇော်အုံးမယ်’နဲ့ အဲဒီလိုပါဗျာ၊ အားမရ
မရောင့်ရဲနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ၊ အဲဒီလို ပြုတာတွေက ဘာလဲဆိုရင် စရဏတဲ့ဗျာ။

ဘုရား ဆိုဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တရကို ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုအတွက်
ထိုထို ထိုထိုအာရုံတွေ မသွားရအောင် သိရမယ်၊ ပြုရမယ်၊ မှတ်ရမယ်လို့
ဆုံးမတော်မူပါတဲ့အတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ မှတ်ပြီးတော့ တဆက်ထဲ သိနေရ
မယ်၊ အဲဒီလို သိနေမှုသည် အမှန်ကို သိနေတယ် ဆိုတော့ အဲဒါ ဝိဇ္ဇာဗျာ။

ဤကဲ့သို့ စရဏ ရော၊ ဝိဇ္ဇာရော နှစ်ဖြာလုံးကို တပြိုင်နက်ထဲဟာ ဘယ်အခါမှ မပြတ်အောင် ရှေးက အရှင်ကောင်းတွေကတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဗောဓိကို ပြီးအောင် ဝီရိယ ထူထောင်ပြီးတော့ ဒီလို ယူကြတာကိုးဗျာ၊ အဲဒီလို ယူကြတော့ မှန်းထားတဲ့အတိုင်းဟာ အသီးအသီး ပြီးကြတယ်။

ဝိဇ္ဇာ-စရဏ ဒွန်တွဲမှ

အခုလဲ အားလုံးတို့ဟာ စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာကို ဘယ်အခါမှ မပြတ်ရအောင် ရှေးအရှင်များတို့လိုထူထောင်ကြဗျာ၊ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေကို သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေက ညွှန်ကြားဆုံးမလို့ ဘယ်သင်းမှမလိုရအောင် နားလည်ထားကြပြီးသား ရှိကြပါတယ်။

သို့သော်လဲ တခါတခါတော့ ဘယ်လိုပြောမတုံးလို့ ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ပြောချင် ပြောမယ်၊ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့—

“ဘုရားရှင်သာသနာ တည်ရာ တည်ကြောင်း ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ကိုလဲ စီမံပြီး နေရသေးတယ်၊ အမှန်သိဘို့ရာ ဖြစ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာကိုတော့ အဲဒါတွေ စီမံပြီးတော့ အားတဲ့အခါကျမှ ဆောင်မယ်ဆိုပြီး အဲဒီလို တခါတခါ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကတော့ ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို စီမံပြီး နေရသေးတယ်၊ ဒီဟာတွေ ပြီးတော့မှဘဲ အားထုတ်ရမယ်နဲ့” ဒီလိုများ စိတ်က တခါတခါ ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (ဖြစ်ကြပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီလိုပြုရတာတွေက စရဏလား ဝိဇ္ဇာလား။ (စရဏပါ ဘုရား။) ပြီးတော့ ဒီဟာတွေ ပြည့်စုံပြီ၊ အခါအခွင့် အချိန်ကလေးရတုန်း အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး အခုနကလို အားထုတ်မယ်၊ အားထုတ်တဲ့အခါ စိတ်ကလေးက ထိုထိုထိုထို အာရုံတွေဆီ မသွားရအောင် သိရမှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် သိပြီး နေတာ အဲဒါက ဘာလဲ။ (အဲဒါက ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။)

စရဏ ကော။ (စရဏလဲ အရင်းခံ ပါပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီလို စူးစူး စိုက်စိုက် သိနေတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ စရဏရော ပါရဲ့လား။ (စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော ပါပါတယ်ဘုရား။)

အဲဒီလို နှစ်ခုကို ဒွန်တွဲပြီး ပြုလုပ်တဲ့အခါကျတော့ ဝိဇ္ဇာရော စရဏရော နှစ်ခုစလုံး တပြိုင်တဲ ပြီးသွားပါတယ်ဗျာ၊ ဆွမ်းချက်တုန်းကတော့ စရဏတွင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆွမ်းချက်လို့ ပြီးပြီဆိုပြီး ထိုင်အားထုတ်တော့ အဲဒါဘာလဲ။ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။) အေး...အဲဒီလိုဗျာ၊ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံး ဟာက ပြည့်စုံအောင် ပြုရမယ်ဆိုတော့ ခုနကလို ‘ဒီဟာကတော့’ စရဏ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဝိဇ္ဇာတင်ဘဲ။ ဒါကတော့ ဝိဇ္ဇာမဖြစ်သေးဘူး၊ စရဏတင်ဘဲ’ ဆိုပြီး အခုလို စိတ်အာရုံမှာ ထားချင် ထားမိပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာကို ကောင်း မှန်စွာ စီမံရင်း ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခုကိုလဲ မလုပ်ရအောင် စူးစူးစိုက်စိုက် ထားပြီးတော့ အခုနကလို ဆွမ်းစီမံမယ်၊ ကျောင်းစီမံမယ် ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဟိုလို ဆွမ်း၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇဉ်နှင့်တကွ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ကို စီမံ တာက စရဏ၊ ထိုထို ထိုထို တပါး အာရုံမသွားစေဘဲ သိရမယ်ဆိုတဲ့ ရုပ် နာမ် နှစ်ခုကို တပြိုင်နက်တဲ သိပြီး နေတာက ဘာလဲ။ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။)

မေး။ ။ဒီတော့ အခုနကလို ပစ္စည်းလေးပါးကိစ္စတွေ စီမံရင်း ထား မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အချိန်တခုထဲမှာ စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော မဖြစ် ပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

အေး...ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က မြင့်မြတ်ကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ စရဏ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာကို ဤကဲ့သို့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း

မှာ ဖြစ်အောင် ဒီလို ယူကြတာဗျာ၊ ပြီးတော့ တခါတခါကျပြီ ဆိုရင် သောဝဏဿတာ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး လိုက်နာ ဖြည့်ကျင့်နေကြသော်လဲ တခါ တခါမှာတော့—

“ငါတို့မှာ မိအို ဘအိုဖြစ်တဲ့ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ကျေးဇူးရှင်တွေက အသက်ကြီးနေပြီ၊ ဒီကျေးဇူးရှင်တွေကို ခြေဆုပ်လက်နယ် အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာ လုပ်ကျွေးမှုကို နေ့နေ့ညည ပြုနေရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ အားထုတ်မှု မပြုနိုင်သေးဘူး၊ ဒီဝတ္တရားက ရှိနေတယ်”ဆိုပြီး အဲဒီလို နေကောင်း နေမိကြပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ (နေမိပါတယ်ဘုရား။) ဖြစ်ကော မဖြစ်ဘူးလား၊ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီတော့ မိအို ဘအိုတို့ရဲ့ ဝတ္တရားကို မကြွင်းကျန် ရအောင် ခြေဆုပ်လက်နယ် အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတို့ ပြုတာက စရဏလား၊ ဝိဇ္ဇာလား၊ (စရဏပါဘုရား။)

တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်

မေး။ ။အဲဒီလို အမိအဘတို့ရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို သိပြီးတော့ မလိုရအောင်ပြုရင်း ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို သိရမယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း တဆက်ထဲ သိအောင်ပြုပြီး အခုလိုလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

အဲဒီလိုလုပ်ရင် အချိန်တခုထဲမှာပင်လျှင်ဘဲ စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ဘူးလား။ (နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်လောက် မြင့်မြတ်ကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဒီလို ပြုတာဗျာ။ အခု ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေမှာတော့ ဘုရားဆိုဆုံးမပါတဲ့ အတိုင်း စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ စုံလင်မှသာလျှင် တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးမှာလို့ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက ထပ်တင်တလဲလဲ သိသာအောင် ပေါ်လွင်အောင် ထင်ရှားအောင် ဒီလို ဆုံးမညွှန်ကြားကြတော့ သိပြီးသား

ဖြစ်ကြတယ်။ လိုက်လဲ လိုက်နာကြတယ်။ သို့သော်လဲ တခါတခါ ကျပြန်တော့
ဘယ်လိုတုံးဆိုရင်—

“ဒို့မှတော့ သားသမီး မြေးမြစ်တွေရဲ့ အမှုကိစ္စတွေက များတယ်။
အဲဒါတွေကို ဆောင်နေရတယ်။ ဒီတော့ အခုနကလို အားမထုတ် နိုင်သေး
ဘူး” နဲ့ အဲဒီလိုကော တခါတခါ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အခုန
ကလို သားသမီး မြေးမြစ်တွေရဲ့ အမှုကိစ္စ ဝတ္တရားတွေကို ပြုရတယ်ဆိုတာ
စရဏလား ဝိဇ္ဇာလား။ (စရဏပါဘုရား။)

ဤကဲ့သို့ သားသမီး မြေးမြစ်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားကို ပြုရတယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ
သီလဘက်က မဟုတ်လားဗျာ။ (သီလပါဘုရား။) အဲဒါတွေကို ပြုနေရလို့
အခုနကဟာကို မပြုနိုင်သေးဘူးလို့ ပြောလဲ ပြောတယ်။ မပြုဘဲလဲ တခါ
တခါ နေမိကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ (မပြုဘဲ နေမိပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီလို
သားသမီး မြေးမြစ်တို့ရဲ့ ကိစ္စအားလုံး ပြုသင့်ပြုထိုက်တာကို ပြုရင်း ဘုရား
ဆုံးမပါတဲ့အတိုင်း စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် သိရမှာကို သိပြီး နေမယ်ဆိုရင် မဖြစ်
ဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီလို အမှုကိစ္စတွေကို ပြုရင်း ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို မလွတ်
ရအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး ဒီလို ထားမယ်ဆိုရင် စရဏရော ဝိဇ္ဇာရော
နှစ်ခုစလုံးဟာ တချိန်ထဲမှာ တပြိုင်နက်ထဲ မပြီးဘူးလား။ (ပြီးပါတယ်
ဘုရား။)

အလုပ်များလေ ဆောင်သင့်လေ

ဒီတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း အခုလိုချည်းဘဲ စရဏ-ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာ
ကို ဘယ်နေရာမှ မလပ်အောင် ဒီလိုထူထောင်တာဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။)
ဒီတော့ ဘယ်အချိန်ကတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ကိစ္စကြောင့်လို့ ဆိုစရာရှိသေး
သလားဗျာ။ (ဆိုစရာမရှိတော့ပါ ဘုရား။)

ကဲ..... ဒါဖြင့် သားလိမ်မာ သမီးလိမ်မာတွေနဲ့ နေရင်း ထိုင်ရင်း ကောဗျာ၊ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) သားမိုက် သမီးမိုက် တွေကို ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း၊ သွန်သင်ရင်း၊ ဆုံးမရင်းကော အားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီလိုမကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာ တိုက်တွန်း ဆုံးမတားမြစ်တာကတော့ ဘာလဲ။ (စရဏပါ ဘုရား။) အခုန ကလို မလွတ်ရအောင် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ဒီလိုထားတာကကော။ (ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။) ဒီလို အချိန်တခုထဲမှာ နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားရှင် တပည့်သား တပည့် သမီးတွေဟာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ဒီလိုဆောင်ကြ ယူကြတာဗျာ။ ဒီလို ဆောင်ကြ ယူကြတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း အစီးအပွားတွေဟာ ဘယ်အခါမှ လစ်လပ်မှု မရှိဘူး၊ အစဉ်အတိုင်း အထက် ကိုသာလျှင် ဆန်တက်ပြီး မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းဟာ ပြီးစီးကြပါသတဲ့ဗျာ။

ဒီတော့ အခုလဲဘဲ ဤကဲ့သို့ ဝီရိယတွေနဲ့ ထူထောင်ပြီးတော့ ယူကြမယ် ဆိုလို့ရှိလျှင် အသီးအသီးဟာ အကုန်စလုံး ပြီးစီးကြပါလိမ့်မယ်။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ အမှုကိစ္စတွေကို ပြုရင်း ထားရတယ် ဆိုတော့ ဘယ်လိုတုံးဗျာ ဆင်းရဲမှာလား၊ ပစ္စည်းကော ကုန်မှာလား၊ အလုပ်အကိုင်ကော ပျက်သလား။ (မပျက်ပါဘုရား။) မပျက် ပါဘူးဗျာ၊ လုပ်နေကျ အမှုကိစ္စတွေကို မတွေ့မဝေ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကိုထားပြီး ပြုလို့ရှိလျှင် တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ ပြုတာထက် ဘယ်သင်းကသာလို့ မြန်မြန်ပြီးပါ့မလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။သတိကို မလွတ်ဘဲလုပ်လျှင် ပိုပြီး အလုပ်မြန်မြန် ပြီးပါတယ် ဘုရား။

မလွဲသာ မတတ်သာတဲ့ ခန္ဓာဝန်အတွက် လုပ်တဲ့နေရာမှာ တွေ့တွေ့
ဝေဝေနဲ့ လုပ်တာထက် ဘယ်လောက်များ မြန်မြန်ပြီးပါ့မလဲဗျာ။ (နှစ်ဆ
လောက် ပိုပြီးတော့ ပြီးပါလိမ့်မယ်ဘုရား။) ဥပမာ....ဝီရိယထူထောင်လို့မို့
တနေ့ကို ငွေတသိန်းလောက် ရတယ်ဆိုရင် မတွေ့မဝေဘဲ လုပ်မယ်ဆိုရင်
နှစ်ဆဆိုတော့ နှစ်သိန်းရမယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကိုယ်မှန်းထားတဲ့ ဗောဓိ
အသီးသီးကဗျေ။ (မြန်မြန် ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား။)

ပါရမီ မရှိလို့လား

အေး....အဲဒါကိုလဲ မလစ်ဟင်းရဘူးဗျာ။ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း အထက်ကို
ဆန်တက်ပြီး ပြီးစီးကြတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့
အခါ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကိုရကြလို့ မချတဲ့ဝီရိယနဲ့ ရှေးအရှင်တွေ
မှာ ထူထောင်ကြတော့ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ပြာမှာ တောင့်တတဲ့အတိုင်း
အသီးသီး ပြီးစီးကြပုံတဲ့ဗျာ။

ဤကဲ့သို့ ပြုကြတဲ့ အရှင်တွေဟာ ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က
အချိန်တခုတခုမှာပင်လျှင်ဘဲ ဘယ်လောက်များ များပါ့မလဲဗျာ။ (မရေ
မတွက်နိုင်အောင် များပါတယ်ဘုရား။) အေး....ဒီတော့ အချိန်တွေရှိတယ်၊
အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာပင်လျှင် တောင့်တတဲ့အတိုင်း မပြီးတဲ့အချိန်
ရယ်လို့ ရှိပါ့မလား။ (မရှိပါဘုရား။) ဘယ်အချိန်မဆို ပြီးပါတယ်ဗျာ။
အဲဒီလိုဆောင်ယူကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့မှာ အကုန်စလုံးဟာ
ပြီးပါတယ်။

မေး။ ။ ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က အချိန်အခါ ဘဝကကောင်း
သော်လဲ လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး ဤကဲ့သို့ ဘုရားဆုံးမ
ပါတဲ့ အဆုံးအမတွေကို မှန်းတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင် မယူကြ
တဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာတွေမှာဗျေ ဤကဲ့သို့ ပြီးပါရဲ့လားဗျာ။

(ဝီရိယနှင့်မထူထောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မပြီးနိုင်ပါဘုရား။)
အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ အခါမကောင်းလို့လား၊ ဘဝမကောင်း
လို့လား။

ဖြေ။ ။အခါလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘဝလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဝီရိယ
မကောင်းလို့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ပါရမီ မရှိလို့လား။

ဖြေ။ ။တချို့က ပါရမီမရှိလို့ မရဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဝီရိယ မထူထောင်ဘဲနဲ့ မရတာက ပါရမီ မရှိလို့လား။

ဖြေ။ ။ရှေးက ပါရမီရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ တရားနာပြီးရင် သော
တာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် အစရှိသည်တို့ ဖြစ်ကြပါ
တယ်၊ တပည့်တော်တို့မှာတော့ ပါရမီ မရှိသည့်အတွက်
အဖန်ဖန် တရားနာသော်လဲ နဂိုပကတိအတိုင်း ပါဘဲဘုရား။

ဧရရှိပါလျက်၊ မသောက်ခက်၊ ရေတွက် မဟုတ်ချေ။

မေး။ ။ရှေး အရှင်တွေ နာတာက ဘယ်လိုပါလဲဆိုရင် ရေသောက်
ချင်တဲ့ သူတွေလိုပေါ့၊ ရေသောက်ချင်တော့ ရေရှာရော၊
ရေရတော့ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ့၊ ‘ဒို့ မသောက်ချင်သေးဘူး’
ဆိုပြီး မော့မော့ကြီး နေသလား၊ အဟုတ်ကိုရေဆာလောင်
မွတ်သိပ်တဲ့ လူဟာလေ။

ဖြေ။ ။အဟုတ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့ လူကတော့ ချက်ချင်း
သောက်လိုက်ပါတယ် ဘုရား။

‘ခဏ နေစမ်းပါအုံး’ ဆိုပြီးတော့ ဆိုင်းနေသေးသလား။ (မဆိုင်းပါ
ဘုရား။) ဒါက အဟုတ်ကို သောက်ချင်လို့ဗျာ့၊ အခုလဲ ဒကာကြီး ဒကာမ

ကြီးတွေက အခုလို ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရတဲ့အခါမှာ ရလျှင်ရချင်း အခုနက ရေမွတ်သိပ် ဆာလောင်တော့ ရေရှာ၊ ရေတွေ့တော့ သောက်သလို သောက်ရဲလားဗျာ။ (တပည့်တော်တို့က ဆိုင်းနေပါတယ်ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဒကာကြီးရဲ့ ပါရမီမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရေဟာ မသောက်ဘဲနဲ့ ဝရဲလားဗျာ။ (မသောက်ဘဲနဲ့ မဝပါဘုရား။) ရေအိုးနား ထိုင်နေရင်ကော။ (တပည့်တော်တို့က ပါရမီမရှိတော့ ရေအိုးနားဘဲ ထိုင်နေရတာပါတဲ ဘုရား။) ရေထဲ ဆင်းနေရင်ကော။ (ရေထဲ ဆင်းနေတော့လဲ ခေါင်းကို မော့ထားပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့်၊ ရေထဲငုပ်နေရင်ကော။

ဖြေ။ ။ရေထဲ ငုပ်နေရင်လဲ ပစပ်ပိတ်ထားတာပါ ဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ ပါရမီမရှိလို့ ရေ မွတ်သိပ် ဆာလောင်တာလား။

ဖြေ။ ။ပါရမီမရှိလို့ ပစပ်ပိတ်ထားတာပါ ဘုရား။

သောက်ချင်ရင် ပစပ်ပိတ်ထားပါ့မလား။ (တကယ်သောက်ချင်ရင် တော့ မပိတ်ပါ ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဒကာကြီးဟာက မသောက်ချင်ဘဲနဲ့ သောက်ချင်တယ်လို့ လိမ်ပြောတာလား။ (တပည့်တော်တို့က မသောက်ချင်ဘဲ ဟန့်ဆောင်နေတာနဲ့ တူနေပါတယ် ဘုရား။) အေး - - - ဒါဖြင့် ရေမွတ်သိပ် ဆာလောင်ပြီးနေရင် ဒီအတိုင်းဘဲ မွတ်သိပ်ဆာလောင်တာကို ခံနေရတာဟာ ဆင်းရဲသလား၊ ချမ်းသာသလား။ (ဆင်းရဲပါတယ် ဘုရား။) ဆင်းရဲရင် ဒီအတိုင်း ရေအိုးနား ထိုင်နေဦးမှာလား၊ သောက်တော့မလား။ (တပည့်တော်တို့က ဒီဆင်းရဲကို ချမ်းသာလို့ ထင်နေတာကိုး ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဘုရားရှင်က ဤကဲ့သို့ မွတ်သိပ် ဆာလောင်နေတဲ့ ဟာကို ချမ်းသာတယ်လို့ ဆုံးမ ညွှန်ကြားတော် မူသလား။

ဖြေ။ ။ဆင်းရဲပါလို့ ဆုံးမညွှန်ကြားတော်မူပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမနှင့် ကိုယ် ထင်တာနဲ့ ဘယ်ဟာက မှန်ပါ့မလဲ။

ဖြေ။ ။ကိုယ်ထင်တာက မှားပါတယ်ဘုရား။ ချမ်းသာတယ်လို့ ထင် နေတာက မှားပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဒကာကြီးက ချမ်းသာချင်သလား၊ ဆင်းရဲချင် သလား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်က ချမ်းသာတော့ ချမ်းသာချင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ လုပ်တော့ ဆင်းရဲဘို့ချည်း လုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

ဘုရား ဆိုဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို နားထောင်ရတာနဲ့ နားမထောင် ရတာ ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲ။ (နားထောင်ရတာက ကောင်းမှန်း သိ ပါတယ်ဘုရား။) ကောင်းမှန်းသိလို့ နားလဲထောင်နေတယ်မဟုတ်လား။ (နားလဲထောင်ရက်ပါတဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲကိုလဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ရက် ပါတဲဘုရား။) .

အေး.... ဒါဖြင့် နားထောင်ကြဗျာ့၊ ဘယ်လိုသဲဆိုရင် ကောင်းမှန်းတော့ သိပါရဲ့၊ သို့သော်လဲပျင်းတာနဲ့တူပါရဲ့။ (ပါရမီမရှိတော့ အဝိဇ္ဇာက ရှေ့က ခံနေ ပါတယ်ဘုရား။) နေပါအုံး၊ ရေတို့၊ ဘာတို့ ရှိရက်နဲ့ မသောက်တဲ့ ဥစ္စာဟာ ပါရမီ မရှိလို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ (ပါရမီမရှိတော့ အဝိဇ္ဇာက အင်မတန်ကို လွှမ်းမိုးနေပါတယ်ဘုရား။)

ဝိဇ္ဇာ လူစွမ်းကောင်း

အဝိဇ္ဇာနှင့် ဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်သူက လူစွမ်းကောင်းသလဲ။ (ဝိဇ္ဇာက လူစွမ်းကောင်းပါဘုရား။) လူစွမ်းကောင်းဆိုတော့ ဘုရားရှင် ဆို ဆုံးမ တော်မူတဲ့ ဝိဇ္ဇာကို ကောင်းမှန်းတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ (ဝိဇ္ဇာကို

တော့ ကောင်းမွန်း သိပါတယ် ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဝိဇ္ဇာနှင့် ပေါင်းရုံ ရှိတာဘဲ
ဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။)

ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာ အားရှိတယ်ဘဲ ထင်ထင်၊ ဘယ်လိုဘဲ ထင်ထင် ဘုရား
ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးမတော်ကို ယခုနက ပြောတဲ့ ရုပ်နှင့်နာမ် နှစ်ခုကိုတော့
သိပြီးသားဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီ သိပြီးသားဖြစ်နေတော့ အဲဒီ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို
ဘုရား ဆုံးမပါတဲ့အတိုင်း သိပြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ အဝိဇ္ဇာ
ရှိသေးသလား။ (သိနေတဲ့အချိန်မှာ အဝိဇ္ဇာ မရှိပါဘုရား။)

ဒီတော့ ယခုဘုရား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ရုပ်နှင့်နာမ်ကို အာရုံပြုပြီး စူးစူး
စိုက်စိုက်ထားဆိုတော့ ယခုဘဲ ထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီလိုထားလိုက်တော့ ဘယ်
နှယ်တုံးဗျာ၊ ဒီအချိန်မှာ အဝိဇ္ဇာက သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ ‘ငါနဲ့ချည်း
နေလာခဲ့တာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာက ငါ ဘယ်မှမသွားဘူး’ လို့ ဒီလိုမျိုး
နေအုံးမှာလား။ (မနေပါဘုရား၊ အဝိဇ္ဇာက ပြေးမှာပါဘုရား။) လှမ်းကြည့်
ရင်ကော မြင်သေးသလား။ (မမြင်ပါဘုရား။) ဘယ်ရောက်နေတယ်
ဆိုတာကိုလဲ သိသေးသလား။ (အဝိဇ္ဇာဟာ တခါတဲ ပျောက်သွားပါတယ်
ဘုရား။)

မေး။ ။ ဒါဖြင့် ဝိဇ္ဇာက အားကောင်းသလား၊ အဝိဇ္ဇာက အား
ကောင်းသလား။

ဖြေ။ ။ အဝိဇ္ဇာက အားကောင်းပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ ဘယ်မှာလဲ ကောင်းတာ၊ သူ့ခမျာ ပြေးလိုက်တာဗျာ၊ မြင်
တောင် မမြင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်ပြန်လာပါတယ်ဘုရား။

ဒါက ဒကာကြီးများက လက်သင့်ခံလို့ပါ။ သူ့ကို လက်သင့်မခံဘဲ ဝိဇ္ဇာကိုသာ လက်သင့်ခံမယ်ဆိုရင် သူမလာနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ယခုတော့ ဒကာကြီးများက သူ့ကို လက်သင့်ခံတော့ ဝိဇ္ဇာက သာသကလေး ခွါသွားတဲ့ အခါမှာ သူဝင်လာတာပါဗျာ။

ဓာတ်ဆက် ခလုတ်နှိပ်ရုံကလေး

အခု ဒီအထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ မီးလုံးတွေလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒီအလင်းရောင်တွေဟာ လင်းအောင် ဘာကလေးတွေ ရှိသလဲ။ (ခလုတ်ကလေးတွေရှိပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါကလေးတွေကို ဘယ်လိုပြုလိုက်ရင် ဒီအလင်းရောင်ဟာ လင်းလာသလဲ။ (ဓာတ်ဆက်ပေးလိုက်ရင် လင်းလာပါတယ် ဘုရား။) ဆက်ထားတာကလေးကို ကွာသွားအောင် လုပ်လိုက်တော့ကော။ (မှောင်သွားပါတယ် ဘုရား။) မှောင်သွားတာကို လင်းအောင် လုပ်ရင်ကော။ (မှောင်သွားတာကို လင်းချင်ရင် ဓာတ်ဆက်ပေးလိုက်ရပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဓာတ်ဆက်ပေးလိုက်လို့ မီးလုံးလင်းလာတဲ့အခါ ဒီအမှောင်ကြီးဟာ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ။

ဖြေ။ ။တခါထဲ ပျောက်သွားပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အကြွင်းအကျန် ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။မရှိတော့ပါဘုရား။

ယခုလိုပါတဲဗျာ၊ ဝိဇ္ဇာနှင့် သာသကလေး ဓာတ်ဆက်လိုက်တဲ့အခါမှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတာဟာ ရှိသေးသလား။ (မရှိတော့ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် အဝိဇ္ဇာဟာ အားကောင်းသလား။ (အဝိဇ္ဇာဟာ အားမကောင်းပါဘုရား။) ဒါဖြင့် အခုလိုလုပ်ရမှာ ခက်သလား။ (မခက်ပါဘုရား။)

မေး။ ။အခုလို တလင်းထဲ လင်းနေပြီ ဆိုမှဖြင့် အမှန်တွေကို မသိ
မမြင်ဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။သိမြင်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။မှားဦးမှားလား။

ဖြေ။ ။မမှားပါဘုရား။

လွယ်လိုက်တာဗျာ....။ ရှေးအရှင်တွေမှာတော့ အခုလို ဘုရား အဆုံး
အမ ရကြတယ်ဆိုတာ အဲဒါ ဘာကို ဆက်ပေးလိုက်တာလဲဗျာ၊ လင်းအောင်
ဓာတ်နှစ်ခုကို ဆက်ပေးလိုက်တာဘဲဗျာ၊ ဒီ ဆက်ပေးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာကို
သာသာကလေး ထားရုံပါဘဲဗျာ၊ ကြားလား။ ဒါကလေး ပြတ်သွားအောင်
ကတော့ သင်ထားကြရသေးသလား။ (ပြတ်သွားအောင်ကတော့ သင်
မထားပါ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ပြတ်ချင်နေပါတယ်ဘုရား။) ဒီတော့ အခုနကလို
သာသာကလေးသာ ထားကြ။ ဒီလိုထားတာဟာ ပင်ပန်းသလား။ (မပင်
ပန်းပါဘုရား။) ပစ္စည်းကော ကုန်သလား။ (မကုန်ပါဘုရား။) အလုပ်
အကိုင်ရော ပျက်သလား။ (မပျက်ပါဘုရား။)

သက်သာလိုက်တာဗျာ....။ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ ဣရိယာပုထ် လေးပါး
မှာ ဘယ်နှယ်တုံး၊ ထိုင်နေရင်း၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်း၊ လမ်းသွားရင်း၊ စား
ဘို့သောက်ဘို့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ရင်းကော ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။
(ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း ဖြစ်တဲ့ နည်းကို
အကျယ်တဝင့် သနားပါဘုရား။) ဒါကတော့ ကိုယ်မှတ်ထားတဲ့ဟာတွေ
များများကြီးထဲက အကုန်လုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်သက်ရာတခု မှန်မှန်ကို
အသာအယာ အာရုံပြုလိုက်ပါ၊ အာရုံပြုသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘယ်လိုဖြစ်ပါ
သလဲဆိုရင် ယခုနက မှောင်နေတဲ့ဥစ္စာဟာ ဒကာကြီးများ ဓာတ်ဆက်လိုက်
လို့ လင်းလာသလို မသိတဲ့ ဥစ္စာတခုဟာ ချက်ချင်း အမှန် သိလာမယ်
မဟုတ်လားဗျာ။ (သိပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။ယခုလို သိနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ ယခုနက မှား
နေတာတွေ ရှိပါအုံးမလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါဘုရား။

အဲဒါ လင်းတာဗျာ....ဒကာကြီးများရဲ့။

ဘယ်ခလုတ် နှိပ်နှိပ်

မေး။ ။လင်းအောင် ဓာတ်ဆက်တဲ့ ခလုတ်ကလေးတွေကို မသိတဲ့
အတွက် အမှောင်ထဲချည်း နေရပါတယ် ဘုရား။

ဖြေ။ ။အမယ်မင်း.... သူတို့ ခလုတ်တွေ များလိုက်တာ၊ ဘယ်ခလုတ်
နှိပ်နှိပ်ပါဗျာ။

မေး။ ။ခလုတ်တွေကများလို့ ဘယ်ခလုတ် နှိပ်ရမှန်း မသိပါဘုရား။

ဖြေ။ ။ဘယ်ဟာနှိပ်နှိပ် ဝင်းခနဲ လက်လာမှာဘဲ။

(တပည့်တော်နှိပ်လိုက်တာ မီးကျမ်းသွားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါဟာ ခလုတ်
မမှန်လို့ ထင်ပါတယ် ဘုရား။) မကျမ်းပါဘူးဗျာ၊ လင်းလာမှာပါ။ တခု
တနေရာက ကျမ်းသွားပေမဲ့ သည့်ပြင်ဟာကို နှိပ်ရင် ဘယ်ဟာ ဖြစ်ဖြစ်
လင်းမှာချည်းဘဲ မဟုတ်လား။ (ဟောဒီက မီးတွေကို ဘယ်နေရာက
ခလုတ်နှိပ်ရမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် မသိပါ ဘုရား။)

ဘယ်ဟာ နှိပ်နှိပ်၊ နှိပ်သာနှိပ်၊ သေသေချာချာ လင်းမှာဘဲ၊ ကြား
လား။ ခလုတ်တွေတွေ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ပေါ့ပါ့ဗျာ....၊ ယခု
သံဃာတော်အပေါင်း အရှင်ကောင်းတွေဟာ အမြဲတမ်းအားဖြင့် ဘယ်
အခါမှ မပြတ်အောင် မေတ္တာတည်းဟူသော မိုးစေ့ပြီး ညွှန်ကြားဆုံးမနေ
ကြတာဟာတွေ မှတ်ထား အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီ အများကြီးထဲက
အကုန်လုံး မလုပ်နဲ့၊ တခုခုသာ လုပ်ပါ။ (တခုထဲမှတ်ဖို့ အရှင်ဘုရား
သနားသဖြင့် ချီးမြှင့်ပါ ဘုရား။)

ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ဥစ္စာ အကုန်လုံးဟာ ခလုတ်ချည်းဘဲ မှတ်ရမယ်။
(သွားရင်း၊ လာရင်း၊ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း စရဏဇရာ၊ ဝိဇ္ဇာဇရာ တခါထဲ
ပြီးတဲ့ ခလုတ်ကို လိုချင်ပါတယ် ဘုရား။)

လူတိုင်းသိသော အလွယ်ဆုံး ခလုတ်

ဒီလိုဆိုရင် အခုလို ပြောကြပါစို့ရဲ့၊ အားလုံးသော ဒကာကြီး၊ ဒကာမ
ကြီးတွေ ကြီးကြီးငယ်ငယ်တွေဟာ အသက် မရှုကြဘူးလား။ (အသက်ရှု
ပါတယ် ဘုရား။) ဘယ်တုန်းကစပြီး အသက်ရှုသလဲ။ (မွေးကတဲက အသက်
ရှုပါတယ် ဘုရား။) ဒီအသက်ရှုတဲ့ဥစ္စာက ဘယ်သူမှ အသက် မရှု
တတ်တဲ့ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ မရှိပါဘူး၊ မအားလို့ အသက်
မရှုနိုင်ဘူးလို့လဲ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ ဘုရား။) အသက်ရှုတာက
တော့ အားလုံးတတ်တယ် မဟုတ်လား။ (တတ်ပါတယ် ဘုရား။)

ကိုယ်တတ်ပြီးသားဆိုတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ စဉ်းစားဗျာ့။

ဘယ်လို စဉ်းစားရမလဲဆိုရင် လေကလေးထွက်တယ်၊ ထွက်တဲ့အခါ
ကျတော့ ဒီအသက်ရှုတာ ဘာနဲ့ရှုပါလိမ့်လို့ တွေးကြည့်၊ ယခု စဉ်းစား
ကြည့်ကြစမ်းပါ၊ ကဲ....ဘာနဲ့ရှုသလဲ။ (နှာခေါင်းနဲ့ ရှုပါတယ် ဘုရား။)
ဒကာကြီးကသာ နှာခေါင်းနဲ့ ရှုဒါလား၊ ဒီပြင် အားလုံးကံဇရာဗျာ့။
(နှာခေါင်းနဲ့ပါဘဲ ဘုရား။)

ဒါဖြင့် နှစ်ခု မရှိဘူးနော်။ (မှန်ပါ ဘုရား။) အေး....တော်တော်ကြာ
ခလုတ်တွေ များနေဦးမှာလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဒါဘဲနော်၊ အကုန်လုံး
တမျိုးထဲချည်းဘဲ၊ တခုထဲချည်းဘဲနော်၊ တော်တော်ကြာ ခလုတ်တွေ
များနေတယ်လို့ မလုပ်နဲ့၊ အကုန်လုံး အသက်ရှုတာချည်းဘဲနော်၊ ဟုတ်
ပါ့မလား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

ရုပ်နာမ်နှစ်ချက် တပြိုင်နက် သိ

မေး။ ။အေး....ဒါဖြင့် အသက်ရှူတဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ လေကလေး
ဟာ ထွက်တော့ကို ဘယ်အနားကလေးမှာ တိုက်ပြီး ထွက်
သတုံး။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျား နှစ်ဖက်လုံးမှာ တိုက်ထွက်ပါတယ် ဘုရား။

ဝင်တော့ကို ဘယ်အနားကလေးမှာ တိုက်ပြီး ဝင်သတုံး။ (နှာသီး
ဖျား အဝ အဖျားကို တိုက်ဝင်ပါတယ် ဘုရား။) ဒီတော့ ဒါ ထင်ရှား
တာပေါ့ဗျာ၊ ထင်ရှားတော့ အဲဒီနေရာကလေး တိုက်ထွက်တာ၊ တိုက်ဝင်
တာကိုပေါ့လေ၊ ထိုထိုစိတ်တွေသွားနေတာကို မသွားစေဘဲနဲ့ ဒီနှာဖျား
ကလေး၊ နှာဝကလေးမှာ လက်နဲ့ထိထားရင် မသိဘူးလား။ (သိပါတယ်
ဘုရား။) သိတယ်နော်။

ပါးစပ်က သိပါတယ် လို့ ဆိုရသေးသလား။ (မဆိုရပါ ဘုရား။)
မဆိုဘဲနဲ့ သိတယ်၊ အဲဒီလို လက်နဲ့ထိတော့ သိသလို ထိုဆိုအာရုံတွေ
မသွားရအောင် အသာလေး လေတိုက်ပြီး ထွက်တဲ့နေရာမှာဘဲ ဒီလို သိပြီး
နေအောင် ထားလိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ အဲဒီလိုထားတော့ကို ဒီနေရာ
ကလေးမှာ အေးအေး အေးအေးနဲ့ တိုက်ပြီးထွက်မယ် မဟုတ်လား။
(ထွက်ပါတယ် ဘုရား။)

တို့အပြင်ဘက်ကို လိုက်မသွားနဲ့၊ ကြားကြရဲ့လား၊ အဲဒီလို မလိုက်
တော့ ဒီနေရာကလေးမှာ တဆက်ထဲ အေးအေး အေးအေးနဲ့ တိုးပြီး
ထိပြီးတော့ ထွက်နေတာကို သိမယ် မဟုတ်လား၊ ဝင်တော့ကို ဒီနေရာ
ကလေးမှာ အေးအေး အေးအေးနဲ့ တိုက်ပြီးတော့ တဆက်ထဲ ဝင်နေ
မယ် မဟုတ်လား။ (တဆက်ထဲ ဝင်တာ သိပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဒီတော့ အဲဒီနေရာမှာ မပြတ်ဘဲနဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။မပြတ်ဘဲနဲ့ သိပါတယ် ဘုရား။

မှတ်နေရင်လေ သိတယ် မဟုတ်လား။ (သိပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီလို သိနေတယ်ဆိုတော့ ဒီနှာဖျား၊ နှာဝတို့ဟာ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ အားလုံးတို့ ဟာ ‘ရုပ် အဋ္ဌဝီသ၊ နာမ် တေပညာသ ဘဲ’လို့ ဒီလိုကတော့ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက သွန်သင်ဆုံးမလို့ ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းကဘဲ အားလုံးတို့ ဟာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လို့ ပြောတတ်၊ ဟောတတ်၊ ကောင်းမွန်စွာ ငြိမ်းတီး လိမ္မာပြီးသား မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

ဒီတော့ နှာဖျား၊ နှာဝတို့ဟာ ရုပ်လား၊ နာမ်လားဗျာ။ (နှာဝ၊ နှာဖျား ဆိုဒါက အားလုံးတို့ နားလည်တဲ့ သိတဲ့ အဖြေပေးရမယ်ဆိုရင် ရုပ်ပါ ဘုရား။)

သိဒါကတော့ကော။ (နာမ်ပါ ဘုရား။)

မေး။ ။ရုပ်နှင့် နာမ်ကို တပြိုင်နက်ထဲ သိတာ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။တပြိုင်နက်ထဲ ရုပ်နှင့် နာမ်ကို သိပါတယ် ဘုရား။

အေး....ဒီလို အာရုံပြုလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ မသိတာများ ရှိသေး သလား။ (မသိတာ မရှိပါဘုရား။) ရုပ်နာမ် နှစ်ခုကို သိနေတယ် ဆိုတော့ အဲဒါဟာ ဝိဇ္ဇာလား၊ အဝိဇ္ဇာလား။ (ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။) သိနေဒါက ဝိဇ္ဇာ၊ ဤကဲ့သို့ သိပြီး မနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုတုံး။ (အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေပါ တယ် ဘုရား။) ဝိဇ္ဇာနဲ့သာ နေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ အဝိဇ္ဇာဟာ ဝင်နိုင်ပါဦးမလား။ (မဝင်နိုင်ပါ ဘုရား။)

ဒီတော့ ဝိဇ္ဇာနှင့် နေရတဲ့အခါမှာ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာမှာကြောင့် ကြရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိသေးသလား။ (မရှိပါ ဘုရား။) ဒါ ခဏ

ကလေးတွင် ရှိသေးတယ်၊ ဒီထက်ကြာကြာကလေး ဒီလို ရုပ်နှင့်နာမ် နှစ်ခု ကိုသိပြီးနေမယ်ဆိုရင် ယခုလောက် ကပါမလား။ (ပိုပြီး အကျိုးရှိမှာပါ ဘုရား။)

အဲဒီအခါကျပြီဆိုရင် ‘ငါတို့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုဖြစ်တဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိကို ငါမှန်းပြီးတော့ ထားတယ်၊ ဤကဲ့သို့ ဗောဓိကို မှန်းပြီးတော့ ထားတာကို ပြီးမှ ပြီးပါမလား၊ အောင်မှ အောင်ပါမလား’လို့ ယုံမှားသံသယ ရှိဦး မလား။ (မရှိပါ ဘုရား။)

အေး....ယုံမှားသံသယ မရှိဘူးဗျာ၊ မှန်းသလောက် မကဘဲ မြန်မြန် ကြီးတောင် ပြီးနိုင်ပါတယ်ဆိုတာကို သန်သန်ကြီးတွေ အကုန်လုံး မဖြစ် ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါ ရှေးအရှင်တွေက ယခုလိုဗျာ။

ကျင့်ဝတ် မပြည့်၊ သီလ မပြည့်

မိဘဝတ်၊ ဆရာသမားဝတ်၊ သားသမီးဝတ်တွေကိုလဲ ပြုရတယ်၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး အဲဒီလို သာသနာတည်မှုကိုလဲ ပြုရတယ်၊ စားဘို့ သောက်ဘို့ ခန္ဓာဝန်အတွက်လဲ လုပ်ရတယ်။

မေး။ ။အဲဒါတွေ မပြုဘဲနေရင်ကော သီလဘက်က ပြည့်စုံပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြည့်စုံပါ ဘုရား။

မေး။ ။သီလ မပြည့်စုံရင် မှန်းထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြီးပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြီးနိုင်ပါ ဘုရား။

အဲဒါတွေပြုရတာက စရဏဗျာ၊ ယခုနကလို စိတ်ကလေးကို မရွှေ့အောင် စိုက်စိုက်စူးစူး သိနေတာက ဝိဇ္ဇာဗျာ။

မေး။ ။အဲသည်လို အမှုတွေဆောင်တိုင်း စရဏနှင့် ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံး အချိန်တခုထဲမှာပင်လျှင် တပြိုင်နက်ထဲ မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။အချိန်တခုထဲမှာဘဲ နှစ်ခုစလုံး တပြိုင်နက်ထဲ ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား။

လုပ်လို့မဖြစ်တဲ့အခါ ရှိသေးသလား။ (မရှိပါဘုရား။) နေကောင်းနေ
တော့ကောဗျာ။ (နေကောင်းနေတော့လဲ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) မမာတဲ့
အချိန်ကောဗျာ။ (မမာတဲ့အချိန်လဲ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) မဖြစ်တဲ့အချိန်
ရှိသလား။ (မဖြစ်တဲ့အချိန် မရှိပါဘုရား။) ဒီတော့ ကိုယ့်အစီးအပွားဖြစ်ပါ
တဲ့ စရဏနှင့် ဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်နေရာမှာ အယူရခက်သလဲ၊ အလုပ်ရခက်
သလဲ။ (မခက်ပါဘုရား။) အလုပ်မခက်ရင် ဘယ်နေရာမှာ ဆုတ်ယုတ်စရာ
ရှိသလဲ။ (မရှိပါဘုရား။)

မယုံလာလှည့် မြီးစမ်းကြည့်

မေး။ ။အေး....ဗျာ၊ အမျိုးမျိုး အပြာပြာ တိုးတက်တာ
ချည်းဘဲဗျာ၊ အဲဒီလိုတိုးတက်တဲ့အခါကျတော့ ဘေးနားက
ထိုင်ပြီးတော့ ‘ဒီလို ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာလို့
တိုးတက်တဲ့အတွက် ချမ်းသာသုခတွေ့ ဆိုက်လာပြီ’ လို့
စောင့်ပြီး ပြောဘို့ လိုသေးသလား။

ဖြေ။ ။မလိုပါဘုရား။

မေး။ ။မပြောတော့ကော မသိဘူးလား။

ဖြေ။ ။မပြောဘဲနဲ့ သိပါတယ်ဘုရား။

မြင့်မြတ်တဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အဲဒီလို သိပါတယ်ဗျာ၊
သိတာကတော့ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ယခု ဒီလောက်သာ သိပါသေးတယ်၊ ရှက်
ဆောင်လို့ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာဆိုရင် သေသေချာချာ သိမှာဗျာ။

ဥပမာ....ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ‘ဆားငန်တယ် ငန်တယ်’ ဒီလိုကတော့ စာနဲ့ ရေးပြီးထားရင် ဖတ်တော့ ဆားငန်တာ သိတယ်မဟုတ်လား။ (စာဖတ်ပြီး သိပါတယ်ဘုရား။) စာမရေးဘဲနဲ့ ဆားငန်တယ် ငန်တယ်လို့ ပြောရင် ဆား ငန်တဲ့အကြောင်းတော့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သိတော့ ဆားက ဒီလိုဆိုနေရုံနဲ့ ငန်သလား။ (ဆိုနေရုံနဲ့ မငန်ပါဘုရား။)

မေး။ ။စာဖတ်ပြီး ဆား ငန်တယ် ငန်တယ်ဆိုရုံနဲ့ ငန်သလား။

ဖြေ။ ။မငန်ပါဘုရား။

စာဖတ်နေရင်း ဆား ငန်တာကို သိပါ့မလား။ (မသိပါဘုရား။) ဆား ငန်တယ်လို့ နားလည်ပြီး မသိသေးဘူးလား။ (နားလည်ရုံ နားလည် ပါတယ်၊ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင်ကတော့ မသိသေးပါဘုရား။) ဘယ်တော့မှ ငန်တာကိုသိမလဲ။ (လျှာပေါ်တင် စားကြည့်မှ ငန်မှန်းသိပါတယ် ဘုရား။) ဒီတော့ စာကိုကြည့်ပြီး ဆားငန်တယ်ဆိုတာ စာဖတ်နေဘို့ လိုသေးသလား။ (မလိုပါဘုရား။) ဘေးနားက ငန်ပြီ ငန်ပြီလို့ ပြောဘို့ကော လိုသေးသလား။ (မလိုပါဘုရား။) ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုသိမလဲ။ (ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စားကြည့်လျှင် သိပါတယ်ဘုရား။) ဘေးနားကလူကော။ (ဘေးနားက လူ က မသိပါဘုရား။) ဆားဟာ ငန်လိုက်တာလို့ ဆိုနေမှ သူမသိဘူးလား။ (သူက ကြားရရုံဘဲ ရှိပါတယ်ဘုရား။)

သိအောင်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ (သူ့ကို ‘ရော့၊ စားစမ်း’ ဆိုပြီး လောလောဆယ် ပစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် သိသွားမှာပါတဲ ဘုရား။) ဆား ငန်တယ်လို့ဆိုနေရင် သူ သိတော့သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာအသိလဲ။ (အပြောသိ၊ စာသိ၊ ကြားသိပါ ဘုရား။) ကိုယ်တိုင်သိမှာက ဘယ်နှယ်တုံး။ (ကိုယ်တိုင်သိဘို့ကတော့ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြည့် စားကြည့်မှ သိပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါ့ကြောင့် ယခုနုကပြောတဲ့ ဘုရားဆုံးမတဲ့ စရဏနှင့် ဝိဇ္ဇာ
နှစ်ဖြာတို့ဟာ ဆင်းရဲမှလွတ်မှုဆိုတာ သေချာတယ် မဟုတ်
လား။

ဖြေ။ ။သေချာပါတယ် ဘုရား။

ယခု ဒကာကြီးများကတော့ စားကြည့်လို့ သိကြပြီမဟုတ်လား။ (မှန်ပါ
ဘုရား။) ဘာတုံး သူများပြောတာ မှတ်ထားရုံဘဲလား၊ စာဖတ်ရုံဘဲလား၊
စားကြည့်လို့ သိတာလား။ (မလျှောက်ဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်
ဘုရား။) ကဲ....ဒါဖြင့် ကိုယ်သိသလိုသာလျှင် ပြုကြပေတော့ဗျာ။ ဟုတ်ကယ်
လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ယခုနုက ဆားငန်တယ်ဆိုတာ စာဖတ်
လို့သိထားတယ်၊ ‘အဲဒီလိုသိတာနဲ့ဘဲ တော်မြဲ’ ဆိုရင် ဒီလောက်ဘဲ နေတာ
ပေါ့၊ အဟုတ်ကို ငန်တာကို သိချင်ရင် အဟုတ်ကို စားကြည့်မှ သိတယ်ဗျာ၊
အဟုတ်ကိုဘဲ ငန်တာကို သိချင်သလား။

သိပြီထင်နေလျှင် မသိ

မေး။ ။ယခုလို ဆားငန်တယ်ဆိုတာကို စာဖတ်ရုံ၊ ပြောရုံနဲ့သိတာဘဲ
တော်ပြီလား။

ဖြေ။ ။အရှင်ဘုရားကို မလိမ်ဝံ့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကတော့
စာဖတ်ရုံ၊ ပြောရုံနဲ့ဘဲ တော်နေတာပါဘဲ ဘုရား။

ဒါကတော့ သူတို့ လျှော့ပြောဒါနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ယခုလို ဆားငန်
တယ် ဆိုတာကို ဒါကတော့ စာဖတ်ထားလို့ သိတာ၊ ဒါကတော့ ပြောလို့
သိတာ၊ သေသေချာချာ သိရမှာကတော့ စားတဲ့အခါ ငန်တာကတော့
ကိုယ်တိုင် သိရမှာလို့ ဆိုတဲ့ဟာကို ယခုလို သိကြတယ်ဆိုရင်ဘဲ ဝမ်းမြောက်
ဘို့ရာ ကောင်းလှပါပြီ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။

ဘယ်လိုတုံး လို့ရင် ‘ဆားဆိုတာ ငန်တယ်ဗျ’ လို့ ဒီလိုပြောရော၊ ပြောတော့ ‘အေး....ဆားငန်တာ သိပြီ’ ဆိုပြီး ယခုလို နေတာ သူက စားဘို့ရာ စိတ်မကူးတော့ဘူး၊ ဆားငန်တာကို သိပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလို ဆားငန်တာ သိပြီးသား ဖြစ်နေပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ ထားတော့ကို သူဟာ ဆားကို စားမယ် မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်ဗျ။ (သိတယ်ဆိုတဲ့ လူကတော့ မစားတော့ပါ ဘုရား။)

အဲဒါ သူသိတယ်လို့ မှတ်နေမှာကိုး၊ သူကတော့ ဆားငန်တယ် ဆိုတာကို သိဘို့ရာ တယ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီတော့ ဆားဟာ ငန်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငန်တယ်လို့ ပြောတော့ ဆားကလဲ ရှိတယ်၊ ရှိတဲ့ဆားကို ငန်တယ်ဆိုတာက စားတော့မှ သိတာဗျ။ ‘ငါ မစားသေးဘူး၊ စားတဲ့အချိန်ကျမှ ငန်တာကို သိမှာ၊ ဒီတော့ ငါစားလေမှ တော်မှာပါ’ ဆိုပြီး ဆားကို သေသေချာချာ အရယူ၊ အရယူပြီးပြီဆိုတော့ စား၊ စားပြီဆိုမှဖြင့် ဆားက ချက်ချင်း ငန်တော့မှာဗျ။ (ယခု ချက်ချင်းစား၊ ယခု ချက်ချင်း ငန်မှာဘဲလား ဘုရား။)

အကြံသမားတွေ မကျန်ရစ်ရအောင်

အေး....အဲဒီအခါကျတော့ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင် သိမယ် မဟုတ်လား၊ သူများ မေးရဦးမလား။ (မမေးရပါ ဘုရား၊ မနေ့ကတော့ ဆားတပွင့် လောက်တော့ မြီးကြည့်ပါတယ် ဘုရား။) အေး....ဟုတ်သလား၊ ဆားကုန် သွားလို့လားဗျ။ (ဆားတော့ အများကြီး ရှိပါတယ် ဘုရား။) ဒါဖြင့်ရင် စားပါဗျ၊ တပွင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝအောင်သာ စားကြပါဗျ၊ အေး.... ဒါ့ကြောင့်မို့ အားလုံးမှာက အသီးအသီး ဆားတွေက ရှိပြီးသားချည်းဘဲ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ ဘုရား။)

ဒါဖြင့် အားရအောင် စားကြဗျာ။ (အားရအောင်တော့ တယ် မစားကြသေးပါဘုရား၊ မြီးရုံနဲ့ တင်းတိမ်နေကြပါတယ် ဘုရား။) ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနဲ့တင်ဘဲ ရပ်နေမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ မထားကြဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ (ထားတော့ မထားပါဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရွှေ၊ ရက်ရွှေ၊ ဘာရွှေနဲ့ ထားလိုက်တာ မနှစ်က ကြံစည်လာတာ ဒီနှစ် ရောက်လာပါပြီ ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဒီတခါတော့ အကြံသမား မလုပ်နဲ့၊ အကြံသမား တွေဟာ ဘုရားပွင့်တော်မူကြတာ ဘယ်လောက် ရှိသွား သလဲ။

ဖြေ။ ။ဂင်္ဂါဝါလု သဲစုမက ရှိပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ‘တဆူ မတွေ့၊ တဆူ တွေ့’မှာနဲ့ တူပါရဲ့။

ဖြေ။ ။တွေ့ပေမဲ့ တပည့်တော်တို့က ပုန်းနေပါတယ် ဘုရား။

ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေကို အားထုတ်ရဦးမယ်ဗျာ၊ လုပ်ရ ဦးမယ်ဗျာလို့ ဒီလို အကြံတော့ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ (ဒီလိုနဲ့ဘဲ ကျန်နေခဲ့ တာ ထင်ပါရဲ့ ဘုရား။) ဒီတခါကော အကြံသမားလုပ်ဦးမလား။ (အကြံ သမား လုပ်နေရင် ကျန်နေရစ်ဦးမယ် ထင်ပါ့ ဘုရား။)

အေး....ဒါဖြင့် လွယ်တာဘဲဗျာ၊ ‘ဒို့နောက်တုန်းက အကြံသမားလုပ်လို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတယ်၊ ယခုကော သစ်သား နှစ်ခုထဲမှာ မီးရှိတယ် ဆိုတာကို သိပြီ၊ မြန်မြန် ယခု ပွတ်မယ်၊ တိုက်မယ်’ ဆိုပြီး ဒီလို ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး တော့ တိုက်ရင် တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ တပြိုင်နက်ထဲ ဖြစ်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ (ဖြစ်ကြပါပြီ ဘုရား။) သစ်သား နှစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီလား။ (မှန်ပါ့ ဘုရား။)

ဒို့က ဆက်ပြီး ရှောက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ‘ဒီရဟန်းကြီးက စကား ရှေ့လိုက်တာ၊ ယခုဟာက ပြောလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်မှ ပြီးမှာ’ လို့

ဒီလိုများ ပြောကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ အေး....ဒီလို ဆန္ဒရှိရင် ရှေးအရှင်
ကောင်းများကဲ့သို့ ဝီရိယ သန်သန်နဲ့ ကြိုးစားပြီး ထူထောင်ကြ၊ အား
ထုတ်ကြဗျာ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

[၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ပြီလ ၂၅-ရက်နေ့ည ၇း၃၀-၈း၄၉၊ ရန်ကုန်မြို့
ကက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

လိုချင်တာတွေ

ဒကာကြီးများ ကိုယ် လိုချင်တာတွေ ပြည့်စုံကြရဲ့လား။
(မပြည့်စုံကြရပါ ဘုရား။) ကာသိဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရား မောင်းမ
မိသံတွေ သား လိုချင်တော့ သားဆုပန်ကြ၊ ဟိုနှယ် သည့်နှယ် လုပ်
ကြသလို ခုကောဗျာ့ ကိုယ်လိုချင်တာတွေ ရအောင် ဘာတွေများ
ရှောက်ပြီး လုပ်ကြရသေးလဲ။ (တချို့လဲ ပေဒင်မေးကြ၊ ဓာတ်
ရိုက်ကြ စုံလို့ပါဘဲ ဘုရား။)

အနို့.... အဲသလို ရှောက်လုပ်တော့ လိုချင်တာတွေက ရရော့
တဲ့လားဗျာ့၊ “စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံနိုင်တာ
ဘုရားရှင် အဆုံးအမတော်က လွဲလို့ သည့်ပြင် ဘာမှ မရှိဘူးဗျာ့”

တေမိမင်းသားရဲ့ မယ်တော် စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးကတော့
ဘယ့်နှယ်လုပ်သတဲ့တုံးဗျာ့။ (ဥပုသ် သီလ စောင့်ပြီး သီလနဲ့
သစ္စာ ပြုတာပါဘဲဘုရား။)

နောက်ပြီး....

ခုအခါမှာ တခါထဲနှင့် ပိုက်ဆံတွေ များများကြီးရနိုင်တာ
ဘာများရှိသလဲဗျာ့။ (ထိပေါက်ရင်တော့ တသိန်းလောက် ရပါ
တယ်ဘုရား။)

အကူ နှိရ အေ ၁၀

ခုချက်ချင်း ရမှာလား။ (ဒါလဲ ချက်ချင်းတော့ မရပါဘုရား။ လက်မှတ်တိုက်ရ၊ အစစ်ဆေးခံရ၊ ရက်ချိန်း ယူပြီးမှ ရမှာပါ ဘုရား။)

ဪ... တယ်အလုပ်များသကိုးဗျာ့၊ အနို့...ဒီတသိန်းရတော့ ကော၊ ရန်သူမျိုး ငါးပါး ထားပါအုံးတော့၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သုံးရမလဲ၊ အဟုတ်သုံးရင် တထိုင်ထဲမှာပင်လျှင် အားရအောင် သုံးလို့လောက်ရဲ့လား။ (မလောက်ပါဘုရား။)

အခု ဘုရား အဆုံးအမက ချက်ချင်းရတာဗျာ့၊ ပြီးတော့ သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက်ကို လုံလောက်သွားတာ၊ “ကုသိုလ် နှိတာ တကြိမ်တခါ အောင်သွားလျှင် ဘယ်တော့မှ ဆွေးမြေ့ ပျောက်ပျက်မသွားဘူးဗျာ့” ကြားလား။

ခုနေ ဒကာကြီး သီလယူနေတုန်း တသိန်းထိ ယူလွှဲလို့ လာခေါ် ရင် ဘယ်နှယ်လဲဗျာ့၊ သီလ ယူမပြီးခင်ဘဲ ထလိုက်သွားမှာလား။ (ဒါတော့ မလျှောက်တတ်သေးပါ ဘုရား။)

[၁၃-၄-၁၉၇၄ နေ့ည၊ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး အင်းလေး ဓမ္မာရုံ၌ တေမိဇာတ် ဟောစဉ် နာယူ မှတ်သားချက်။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားတော်မူသော
ဂ-မွေးရာပါ လူချင်းအတူတူ

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံ
အောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။

ဖြည့်ကျင့်လို့ ပြည့်စုံပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တ
ရည်ရှယ်ချက်အသီးသီးတို့ဟာ အကြွင်းအကျန်မရှိ အကုန်စလုံး
ပြီးစီး အောင်မြင်ကြရော ဗျာ။

သီလ၌ တည်ပြီးတော့ပြုရတဲ့ ကုသိုလ်အဖြာဖြာတို့ဟာ တောင့်
တတဲ့အတိုင်း အထွတ်အထိပ် အပြီးအဆုံး တိုင်အောင် ဆောင်
နိုင်တယ်။

ရှေးသူတော်ကောင်း အသီးအသီးတို့ကဲ့သို့ လုံ့လ ဝီရိယ သဒ္ဓါတို့ကို
မှီအောင် ထူထောင်ပြီးတော့ ယူ၊ ယူကြတဲ့ အခါကျပြီဆိုမှဖြင့် အခါမလင့်
တောင့်တတဲ့အတိုင်း ဆိုက်လာ ရောက်လာကြရော၊ ဆိုက်လာ ရောက်လာပြီ
ဆိုမှဖြင့် ရှေးအရှင် သူတော်ကောင်းတို့ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကြရတယ်၊
ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမြောက်ကြရ၊ ပျော်ကြရ၊ ရှင်ကြရပါသလဲဆိုလျှင် “သံသ
ရာ တခွင်လုံးက တောင့်တရည်ရှယ်ချက် အသီးသီးတို့ဟာ ပြီးစီး အောင်မြင်
ပေပြီ” လို့ ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကြရပါတယ်။

လူ့ဘဝ တဘဝလို့ ပြောသလောက်ကို ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ကြရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်မှုမှလဲ တခဏစာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်ဘဲနှင့် သံသရာ တလျှောက်လုံးအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြရပါတယ်။ ဘာကြောင့် မှီပါလဲဆိုလျှင်—

အခါကောင်းလို့၊

ဘဝကောင်းလို့၊

ဝီရိယကောင်းလို့ဗျာ။

စဉ်းစားမနေရဘဲ ဘဝအမြင်ရှင်း

မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်များက ညွှန်ကြား ဆုံးမထားကြတော့ သုံးဖြာပိဋကဆိုတာ မှတ်မိတာ ပြောစမ်းပါဆိုလျှင် ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ ပြောလို့ မကုန်အောင် ရှိကြပါသဗျာ၊ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ ပိဋကသုံးဖြာဟာ များပင် များသော်လဲ အားလုံးတို့ဟာ ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှု တခုဘဲ’ မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မိမိတို့ မှန်းရာ ဗောဓိကို ပြီးလောက်တဲ့ ဝီရိယနဲ့ တဆက်ထဲ ထူထောင်ကြပြီဆိုတော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်က အခါမလင့်ဗျာ၊ အခုချက်ချင်း ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပေါ်ပေါက်လာကြတော့ တော်တော်ကလေးကိုဘဲ မစဉ်းစားရဘဲနှင့် ရှင်းလင်းပြီးတော့ သွားကြတယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ— — — မစဉ်းစားရပါဘူးဗျာ။

သေသေချာချာ ဝီရိယထူထောင်လို့ရှိရင် ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ် ပေါ်ပေါက်လာပါသဗျာ၊ သည်လို ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အခါကျတော့ များများကြီး မစဉ်းစားရပါဘူး၊ အသီးအသီး ဥစ္စာဟာ ရှင်းပြီးသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုရှင်းသွားသလဲဆိုရင် ဒါအများမြင်ပုံပေါ့ဗျာ၊ အေး....အဲသလိုဗျာ။

အလုပ်များလို့ အားတော့မှ

ဤကဲ့သို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမပါတဲ့အတိုင်း မှတ်သားထားရုံ၊ ရှုတ်တတ်ရုံ၊ ဟောတတ်ရုံ မဟုတ်ဘဲနှင့် သောဝစသတဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံပြီးတော့ အားလုံး ထူထောင်ပြီး နေမိကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။)

ဣရိယာပုထ်လေးဖြာ တဆက်ထဲ အအား အနား မထားဘဲ သည်လို ထူထောင်ပြီးတော့ ယူကြ ဆောင်ကြဗျာ။ သို့သော်လဲ တခါတခါ စိတ်အား ဖြင့် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ချင် ဖြစ်တတ်ပါသလဲဆိုရင်—

“အခါကောင်း၊ ဘဝကောင်းမျိုးလို့ အစီးအပွားတွေဟာ ယူချင် ရပါရဲ့။ သို့သော်လဲ လုပ်စရာတွေက ရှိသေးတယ်၊ လုပ်စရာတွေက များနေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မျိုးလို့ အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့မှ ဤကဲ့သို့ ပြုမယ်” တခါ တခါ ကျတော့ ဒီလို စိတ်အကြံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

စိတ်အကြံ ဖြစ်ရုံမျှမက မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့လဲ သည်အတိုင်း မပြောကြဘူးလားဗျာ။ (ပြောကြပါတယ်ဘုရား။)

အားလပ်တဲ့ အချိန်ကျမှဆိုပြီး အားလပ်တဲ့ အချိန်ကျရော မေ့ပြီး သည်လိုများနေချင်နေလိမ့်မယ်၊ သည်တော့ ဘုရားရှင်ရွှေလက်ထက်တော်က သည်လို မဟုတ်ဘူးဗျာ။

အဆုံးအမ ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် တောက်လျှောက် သည်လိုဆောင်ကြ တာဗျာ။

အလုပ်များသူ ဘုရင် သူဌေးကြီးများသော်မှ

ရှေးကဆောင်ကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတွေထဲမှာ တချို့က ရှင်ဘုရင်တွေဗျာ။ ရှင်ဘုရင် ပြုလုပ်ရင်းပင်လျှင် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ ကို မှတ်သားပြီးတော့ သည်လို ဆောင်တာဗျာ။

ဒီလို ရှင်ဘုရင်ပြုလုပ်ရင်း ဆောင်တော့ကို တောင့်တတဲ့အတိုင်း စိတ် နှလုံး အလိုဟာ ပြီးကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (ပြီးပါတယ်ဘုရား။)

ဒီလို ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်း ပြီးကြတဲ့ ရှင်ဘုရင်ပေါင်းဟာ ဘယ်လောက် များလိမ့် မတုံးဗျာ။ (အများကြီးပါတဲဘုရား။) အဲဒါ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်း ပါဗျာ။

တချို့ သူဌေးလုပ်ရင်းဗျာ၊ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရတဲ့အချိန်က စပြီးတော့ သူဌေးအလုပ်လုပ်ရင်းပင် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင်ယူကြတော့ သူဌေးအဖြစ်နှင့်ပင်လျှင်ဘဲ တောင့်တရည်ရွယ်ချက် တွေဟာ အသီးသီး ပြီးကြတယ် မဟုတ်လား။ (ပြီးကြပါတယ်ဘုရား။)

အဲဒီလို သူဌေးလုပ်ရင်း ပြီးကြတဲ့ သူဌေးတွေကို ရေတွက်ပြီးတော့ ကုန်အောင်စေ့အောင် ပြောနိုင်ကြပါ့မလား။ (မပြောနိုင်ပါဘုရား။) အေး....အဲဒါ သူဌေးအလုပ်လုပ်ရင်း ပါတဲ့ဗျာ။

ပြီးတော့ ရှင်ဘုရင် သူဌေး မဟုတ်ကြတဲ့ အားလုံးတို့မှလဲ ခန္ဓာဝန် အတွက်ဆိုတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာဘဲ ရှောင်လို့မဖြစ်၊ ဤ ခန္ဓာ ငါးပါး ရ-ထားကြပြီဆိုမှဖြင့် ဖာသိဖာသာ ဒီအတိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခါထဲ တထမ်းထဲထမ်းပြီး တဆောင်ထဲဆောင်နေကြရတယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

အေး....ဤကဲ့သို့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်နေရင်း ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံး အမကို မှတ်သားပြီးတော့ ဝီရိယနှင့်ထူထောင်ပြီး ကိုယ်တောင့်တချက် ပြီး အောင် ပြုကြလို့ ပြီးစီးသွားကြရပါတဲ့ များစွာသော သူတော်ကောင်းတွေ ကိုကော မှတ်သား ရေတွက်ပြီး ပြောနိုင်ကြပါ့မလား။ (မပြောနိုင်ပါ ဘုရား။) မပြောနိုင်ပါဘူးဗျာ။

အဲဒါ ဘာတုံးဆိုတော့ ခန္ဓာဝန်ကို ဆောင်ရင်းပင်လျှင်ဘဲ၊ ဒီအမှုကိစ္စ တွေကို ဆောင်ရင်းပင်လျှင်ဘဲ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ကြတာဗျာ၊ တခါတခါ တော့ စိတ်ထဲမှာ ထားပါလိမ့်မယ်၊ ပြောချင်လဲ ပြောပါလိမ့်မယ်။

“ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ နှစ်သက်ရာ ဗောဓိကို ပြီးစီးအောင်လုပ်ဘို့ရာ မပြီးဆုံးနိုင်အောင် အလုပ်တွေက ရှုပ် လိုက်တာ”လို့ ဒီလိုပြောမယ်။

မေး။ ။အလုပ်ကိစ္စတွေ များတယ်ဆိုတာ ခွဲ အခု ဒကာကြီး၊ ဒကာ မကြီးတွေနဲ့ ရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေ၊ သူဌေးတွေနဲ့ ဘယ်သူက များပါ့မယ်။

ဖြေ။ ။ရှေးက ဘုရင်တွေက ‘အလုပ်ဝတ္တရားတွေ သာများပါတယ် ဘုရား။’

မေး။ ။ဒီတော့ ရှေးက ဘုရင်တွေ၊ သူဌေးတွေနဲ့ အခု ဒကာကြီး တွေ၊ ဒကာမကြီးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကြတာဟာ ရှေးက ရှင် ဘုရင်တွေ၊ သူဌေးတွေက အလုပ် ဘယ်နှစ်ဆလောက် ပိုပြီး များပါ့မတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။အဆပေါင်းများစွာဘဲ ပိုများပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ အဲ....ရှင်ဘုရင်ဆိုပြီး ‘အလုပ်တွေက များလိုက်တာ၊ မအားဘူးလို့’ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ သည်လို များ ပြောသင့် ပြောထိုက်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြောထိုက်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ရှင်ဘုရင်နဲ့ စာရင် အခု ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ အလုပ်ရယ်လို့ ပြောလောက်စရာ ရှိပါ့မလား။

ဖြေ။ ။အလုပ်ရယ်လို့ ပြောလောက်စရာ မရှိပါ ဘုရား။

အဲဒီတော့ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ ဒီလောက် အလုပ် ရှုပ်ရှုပ်မျှားမျှားကြီး လုပ်ရင်းပင်လျှင်ဘဲ ကိုယ်စိတ်နှလုံး အလို တောင့်တတဲ့ အတိုင်းဟာ ပြီးစီး အောင် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရသည့်နှင့် တပြိုင်နက်ထဲဟာ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ယူတော့ ဒီလိုရကြတာဗျာ။

နို့-သူတို့ဆောင်တာက ဘယ်လိုမျှား ဆောင်ပါသလဲ ဆိုတော့ ရှင်ဘုရင် မှာ အားချိန်၊ နားချိန် ဘယ်အချိန်မျှား ရပါမယ်။ (ရှင်ဘုရင်မှာ ဘယ် တော့မှ မအားပါ ဘုရား။) ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဘာတွေမျှား ပြုလုပ်ရမလဲဆိုရင် အမြဲတမ်းအားဖြင့် မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ မောင်းမမိသံ အခြံအရံတို့ကို ညီလာခံ ပြီးတော့ အချိန်ခပ်သိမ်းပင်လျှင်ဘဲ ဒီလို စီမံပြီး နေပါတယ်၊ ဟုတ်ကယ့် လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီလို အခါခပ်သိမ်း မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ မောင်းမမိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံပြီး တစီမံထဲ စီမံပြီး နေရမှာဗျာ၊ အဲဒီလိုနေရင်း ဘယ်လို ပြုပါ သတုံးဆိုတော့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ရတယ်၊ ရပြီးတော့ မချတဲ့ ဝီရိယနဲ့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီးပြီ ဆိုတော့ စိတ်အားဖြင့် အခုလို လိုက်နာဖြည့်ကျင့်တာတဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုတုံး ဆိုရင် ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်ကို ရပြီးသား၊ နားလည်ပြီး သား ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်ကို မှတ်ပြီးတော့ ထားတဲ့ အတိုင်း ဝီရိယ သန်သန်နဲ့ တပါး အာရုံ ထိုထို-ထိုထို မသွားရအောင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကလေးကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး ထားမယ်ဆိုရင် ဒီလို တည် နေမယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (နေပါတယ် ဘုရား။)

ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗျော

အေး....အဲဒီလို တည်နေတဲ့အခါမှာ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ရှိပါ့မလားဗျာ။ (လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မရှိပါဘူး ဘုရား။) မရှိဘူးဗျာ၊ အဲဒီလို ထိုင်ပြီး အာရုံပြုပြီး ဒီလို စူးစူးစိုက်စိုက် ကလေး ထားရင် မဖြစ်ပေဘူးလား၊ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ပြီးတော့—

မတ်တတ် ရပ်ရင်းကော။ (မတ်တတ် ရပ်ရင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

လမ်းခရီး သွားရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

စားဘို့၊ သောက်ဘို့ အလုပ်တွေ ပြုလုပ်စီမံရင်းကော။ (အလုပ် လုပ်ကိုင် ရင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အေး....အခုလို ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှာ အကုန်စလုံး ဒီလိုထားတာဗျာ။

အဲဒီလိုထားတော့ကို ဥပမာ ရှင်ဘုရင်ဟာ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ မောင်းမ မိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံဘို့ စီမံတယ်၊ အဲဒီလိုစီမံရင်း စိတ်ကလေးကို ဒီလိုစူးစူးစိုက်စိုက်ထားလို့ မဖြစ်ပေဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ဤကဲ့သို့ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အခုဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေကော ဒီလို စူးစူးစိုက်စိုက်ထားတော့ တည်နေတယ် မဟုတ်လား။ (တည်နေပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အဲဒီလို တည်နေတဲ့အခါမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ဟာ စင်ကြယ်တယ်၊ စင်ကြယ်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်နှယ်တုံး ဗျာ၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ကြောင့်ကြရမှု၊ ပူပန်ရမှုတို့ဟာ ရှိပါအုံး မလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိတော့ပါ ဘုရား။

မရှိဘူးဗျာ၊ အဲဒါ အခုခဏကလေး တမုဟုတ်ချင်း ဝီရိယ ထူထောင် လိုက်တော့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်ဟာ ခဏ တမုဟုတ်ချင်း မဆိုင်းဘဲနဲ့ ဖြစ်တယ်

မဟုတ်လား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အခု ခဏကလေးကို သည်လို ဖြစ်ပါတယ်။ သည့်ထက် အချိန်ကြာကြာကလေး ထားလိုက်ရင် အခု ပြောသလောက် က-ပါ့မလား။ (ကြာကြာကြီးဘဲ ချမ်းသာနေပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီလို ဖြစ်တော့ကို သူတကာ သိသလားဗျာ။ (သူတကာ မသိပါ ဘုရား။) အဲဒီလို ချမ်းသာပြီး တိုးတက်မြင့်မြတ်တဲ့ဟာကို ဘယ်သူ သိမယ်။ (မိမိ ကိုယ်တိုင် မိမိ သိပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အေးဗျာ၊ အဲဒါ ‘ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော’ ဆိုတာ နဲ့နဲကလေး မရိပ်မိဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။နဲ့နဲ ရိပ်မိပါတယ် ဘုရား။

အေး....အဲဒီလိုနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါဟာကတော့ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော် ဆိုတာကတော့ သူတော်ကောင်း အစားစား တို့ဟာ အားလုံးတို့ပင်လျှင်ဘဲ ပြုန်းတီးလိမ္မာပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အခုနကလို အသီးသီးတို့ဟာ အာရုံပြုကြမယ် ဆိုရင် အသီးသီးတို့ပင်လျှင် ဤကဲ့သို့ ရိပ်မိမယ်။

ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်သာသိ

အဲဒီတော့ အခုလို ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ အခုလို မူးမတ်ဗိုလ်ပါ မောင်းမ မိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံပြီး စီမံရင်း ဒီလိုထားတော့ တည်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလို တည်တဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားတို့က ‘အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကဲ့သို့သော အမှုကိစ္စကို ရှက်ဆောင်ပြီးတော့ စီမံတော် မူရပါသတုံး’ လို့ သံတော်ဦး တင်ရင် ဘယ်နှယ်ပြောမယ်၊ ကိုယ် အဓိကထားပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ဟာကို ပြောလို့ နားလည်ပါ့မလားဗျာ။ (နားမလည်ပါ ဘုရား။) အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဆိုတော့-

“မောင်မင်းများ၊ ငါသည်ကား ဆိုလျှင် မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ မောင်းမမိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံပြီးတော့ ဤကဲ့သို့ စီမံမှုကို ငါပြုနေတယ် ဟဲ့” လို့ ဆိုရင် သူတို့မြင်မှာကိုး၊ မြင်တော့ ဒါဆိုရင် နားလည်သွားမှာဘဲ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ ဒါလိုပြောမှ ဖြစ်မှာဗျာ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ငါသည် အဓိက ထားပြီးတော့ အမြင့်အမြတ်ဆုံး ပြုနေတာကို ပြောမယ်လို့ ဤကဲ့သို့ စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပြီးတော့-

‘မောင်မင်းများ၊ ငါသည်ကား ဆိုလျှင် ယခု အားလုံးသော မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ မောင်းမမိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံပြီးတော့ စီမံခါစက ငါသည် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းစွာ မှတ်သားပြီးတော့ သောဝစသေတဂုဏ်နှင့် လိုက်ပါပြီး ထူထောင်ခါစကတော့ ဤရွှေဤမျှဘဲ၊ အခုတော့ ဤရွှေဤမျှ အချိန်ရောက်ပြီ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟာ ဤရွှေဤမျှ တိုးတက်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့သော ချမ်းသာတွေနှင့် တကွ ရှင်ပျော်ပြီးနေတယ်မောင်မင်းများရဲ့’လို့ ဒီလိုပြောရင် အခုနက သံတော်ဦး တင်ကြပါတဲ့ သူတွေဟာက ဒီလိုပြန်ပြောတဲ့အတိုင်းကို နားလည်ကြပါမလားဗျာ။ (နားမလည်ပါဘုရား။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် သေသေချာချာ ဂဓနဏ ပြန်ပြောမှာပါဘုရား။)

ပြောပေမယ်လို့ သူရတဲ့ ချမ်းသာဟာ ပြောတိုင်း သိပါမလား။ (ပြောတိုင်း မသိပါဘုရား။) ဘယ်သူသာ သိသလဲ။ (ကိုယ်တိုင်တွေ့တော့မှ သိမှာပါဘဲ ဘုရား။)

အေး... ဒါ့ကြောင့်မို့ သည်မင်းကြီးဟာ ဒီလိုတော့ ပြောမယ်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူတို့မြင်တာကို ပြောရမှာဘဲ၊ ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတော့ အခုနက ပြောသလို ‘ငါ့မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ မောင်းမမိသံ အခြံအရံတွေနဲ့ ညီလာခံလို့ ဘာတွေ့ဘာတွေ့ စီမံရတယ် မောင်မင်းများရဲ့’လို့ ဒီလိုပြောမှ ဖြစ်မှာဘဲဗျာ၊ ဒီတော့မှလဲ နားလည်ကြမှာဘဲ။ (အခုလဲ တရားနာ ပရိသတ်တွေက

ရှေးက ဘုရင်ကြီးများ တိုင်းပြည် နိုင်ငံရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း လက်မလွှတ်တဲ့ တရားကို သေသေချာချာ ကျကျနန သိချင်လှပါပြီဘုရား။)

တခုခုက ဘယ်တခုလဲ

အံ့မယ်... ဒါတွေကတော့ သူတို့မှာ မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေဟာက သုံးဖြာသော ပိဋကတို့ကို အကျဉ်း-သင်္ခေပ၊ အကျယ်-ဝိတ္ထာရ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတွေကို ဘယ်သင်း ဘယ်ဟာမှ မလိုရအောင် သင်လို့၊ ကြားလို့၊ ဟောလို့၊ ပြောလို့ ဒီလို သွန်သင် ညွှန်ကြားပြီးဖြစ်တော့ မှတ်သားပြီးသားဟာ မနဲပါဘူးဗျာ၊ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင်ပါဗျာ၊ သည်တော့ ဟောတတ် ပြောတတ်တာတွေ ရှိပြီးသားပါဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လား။

အေး.... အဲဒါတွေထဲက အကုန်စလုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို နားလည်ထားတဲ့ ဟာတွေထဲက ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ဘုရားဆုံးမတဲ့ မှန်မှန်တခုကို ရွေးချယ်စိစစ်ပြီး သဘောအကျဆုံးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါတခုကို ကောင်းမွန်စွာ ရွေးချယ် စိစစ်ပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီဟာကို သန်သန်ဝီရိယနှင့် အာရုံပြုကြပါ။

(တရားနာပရိသတ်ကတော့ ဝီရိယထူထောင်၍ မနှေးတော့ပါဘုရား၊ ဘယ်သင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ကျကျနန အကျယ် တဝင့်ပြောမှ ရိပ်မိရုံလောက် ရှိမှာပါဘုရား။)

အံ့မယ်....သူတို့မှာ မှတ်ထားလိုက်တာ မနဲဘူးဗျာ၊ အဲဒါတွေက တခုခုဆိုတော့ လွယ်လှပြီဗျာ၊ ရပြီးသား၊ နားလည်ပြီးသား၊ သွက်လက်ပြီးသား၊ ဖျတ်လတ်ပြီးသား၊ အဲဒါတွေထဲက တခုခုဆိုတော့ အတော်လွယ်သွားပြီဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လား။ (များလွန်းအားကြီးလို့ ဟုန်နေပါတယ်ဘုရား။)

တခုဆိုတော့ လွယ်လှပြီဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ များများကြီး
မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါထဲက တခုခုဆိုတော့ ဘယ်ဟာရယ်လို့ စဉ်းစားမနေ
ကြနဲ့၊ အမှန်ရတာ တခုခုသာ တခုခုလိုက်စမ်းပါ။ (ဒီတခုခုကိုဘဲ ငြင်းခုံလိုက်
ကြရတာ၊ ငြင်းရင်း ခုံရင်း ဒေါသဖြစ်လို့ အကုသိုလ်တောင် ဖြစ်ရပါတယ်
ဘုရား၊ ဒါကြောင့် အကုသိုလ် မဖြစ်ရအောင် အရှင်ဘုရား သနားပါအုံး
ဘုရား။)

လူချင်းအတူတူ အသက်ရှုမကွဲ

သူရတာက တခြား၊ ကိုယ်ရတာက တခြား၊ ဒီလိုလား....၊ သိတာချင်း
အတူတူ၊ ရတာချင်းအတူတူကို တပြိုင်နက်ထဲ ပြုချင်တာလား။ (ဒီလိုမဟုတ်
ပါဘုရား၊ သူနိုင်တာ၊ ငါနိုင်တာနဲ့ တပည့်တော်တို့က တယ်ပြီး လောဘ
ကြီးတာကိုး ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် မငြင်းရအောင် တညီတညွတ်ထဲ သိပြီးသား မှတ်
ပြီးသားကလေးကိုဘဲ ပြုကြပါဗျား။

ဖြေ။ ။ညီကို မညီနိုင်ပါဘုရား။

မေး။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဒီလိုပြောကြပါစို့ရဲ့၊ အားလုံးသော ဒကာကြီး
ဒကာမကြီးများဟာ အသက်တော့ ရှုကြတယ်မဟုတ်လား၊
(ရှုပါတယ်ဘုရား။) ‘သူက အသက်ရှုတယ်၊ ငါက အသက်
မရှုဘူး’နဲ့ ဒီလိုများမညီနိုင်အောင် လုပ်နေကြသေးသလား။

ဖြေ။ ။အသက်ရှုတဲ့ နေရာမှာတော့ အကုန်လုံး ညီနေပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အသက်ရှုတာက ဘာနဲ့ရှုတာလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။နှာခေါင်းနဲ့ ရှုပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။အေး... ‘ငါကတော့ နှာခေါင်းနဲ့ အသက်ရှူတယ်၊ သူကတော့ ဘာနဲ့ရှူတယ်’ သည်လိုမျိုးကော ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။သည်နေရာမှာတော့ မငြင်းပါဘုရား၊ အင်မတန် ညီပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့်လဲ.... ဟုတ်ပြီ၊ နို့.... နေပါအုံး၊ ‘သူကတော့ အခါ ခပ်သိမ်း ရှုတာ၊ ဒို့မျိုးကတော့ အခါခပ်သိမ်း မရှုဘူး၊ မအားတဲ့အခါ နားသေးတယ်’လို့ ဒီလိုမျိုး ရှိသေးသလား။

ဖြေ။ ။ဒီနေရာမှာ ညီလှပါတယ်ဘုရား။

ဣရိယာပုဏ္ဏားလေးပါးမှာလဲ ‘သူကတော့ ထိုင်ရင်း မရှုဘူး၊ ဒို့ကတော့ ရပ်ရင်း မရှုဘူး၊ လမ်းသွားရင်း မရှုဘူး’လို့ ဒီလိုမျိုးကောဗျာ။ (အသက် ရှူတဲ့နေရာမှာတော့ အကုန်လုံး ညီပါတယ်ဘုရား။)

မေး။ ။ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ အိပ်ပျော်သွားတော့ကောဗျာ။

ဖြေ။ ။အိပ်ပျော်သွားတော့လဲ ရှုတုန်းပါဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် အကုန်လုံးဟာ တညီထဲနော်။

ဖြေ။ ။ညီပါတယ် ဘုရား။

အသက်ရှူတယ်ဆိုတာ လေကလေး ထွက်တာဝင်တာကို ခေါ်တယ်ထင် ပါရဲ့။ (မှန်ပါဘုရား။) အေး....ဒါဖြင့် ဒီဟာကတော့ အကုန်စလုံး ဘယ် သူမှ နားမလည်တာ မရှိပါဘူး။ (အကုန် နားလည်ကြပါတယ်ဘုရား။)

အေး..... ဒါဖြင့် ဒါကတော့ တညီထဲဘဲ၊ သည့်ပြင်ဟာတွေကတော့ ညီတော့ ညီပါရဲ့၊ ဘုရားဆုံးမတာက တမျိုးစီတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီတော့ ညီပါတယ်ဗျာ၊ (ဒါပေမဲ့ တယ်ပြီး ငြင်းရခုံရပါတယ်ဘုရား။) အခုဟာက

တော့ မငြင်းရဘူးထင်ပါရဲ့။ (မငြင်းရပါဘုရား။) အေး....ဒါဖြင့် ဒါတခုထဲ
ကိုဘဲ တညီထဲ ညီကြစမ်းပါ။ သတိပြုကြစမ်းပါ။

ဘယ်လိုသတိပြုရမလဲဆိုရင်—

“လေကလေးဟာ အေးအေး အေးအေးနဲ့ ဘယ်နေရာကိုတိုက်ပြီး ထွက်
သတုံး၊ ဝင်တော့လဲ ဘယ်နေရာကို အေးအေး အေးအေးနဲ့ တိုက်ပြီး ဝင်
သတုံး”လို့ အခုလို စဉ်းစားလို့ရှိရင် အားလုံးတို့ပင်လျှင်ဘဲ အခုချက်ချင်း
မသိပေဘူးလားဗျာ့၊ (ချက်ချင်း သိပါတယ်ဘုရား။) ချက်ချင်းသိတော့
ဒါကတော့ ငြင်းရဘို့ မရှိပါဘူး၊ ‘ဒို့ကတော့ အသက်ရှူနေကျ မဟုတ်လို့
တကတဲပါမှဘဲ မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး’ လို့များ ရှိဦးမှာလား။ (မရှိပါဘူး
ဘုရား။)

ဒါထက်ညီတာ မရှိပါဘူး။

ပြီးတော့ ဒါက ရှာရဦးမှာလား။ (မရှာရပါဘုရား။)

ဒါ တော်တော် လွယ်တယ်ထင်တယ်။

ခက်နေတာများ ရှိသေးသလား။ (ခက်တာကို မတွေ့ပါဘုရား။)

အေး....ဒါဖြင့် အတော်လွယ်ပြီ၊ ရှာလဲ မရှာရဘူး။

ကဲ....ဒါဖြင့် တပြိုင်နက်ထဲ အခုလိုဘဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းကြပါဗျာ။

“လေကလေးဟာ အေးအေး အေးအေးနဲ့ ဘယ်နေရာကလေးကို
တိုက်ပြီး ထွက်သလဲ၊ ဝင်တော့လဲ ဘယ်နေရာကလေးကို တိုက်ပြီး ဝင်သလဲ”
ဆိုတာ တပြိုင်နက်ထဲ အခုချက်ချင်းဘဲ စဉ်းစားကြပါဗျာ၊ အခုလို
စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားမိကြပြီလား။ (စဉ်းစားမိပါပြီ ဘုရား။)

မေး။ ။ဒါဖြင့် လေကလေးဟာ အေးအေး - အေးအေးနဲ့ ဘယ်နေရာ ကလေးကို တိုက်ပြီး ထွက်သလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။နှာသီးဖျားကလေးမှာ အေးအေး - အေးအေးနဲ့ တိုက်ပြီး ထွက်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဝင်တော့ကောဗျာ။

ဖြေ။ ။ဝင်တော့လဲ နှာသီးဖျားကလေးကို တိုက်ဝင်ပါတယ် ဘုရား။

ဒီတော့.... အဲဒီနေရာကလေးမှာ လက်တခုနှင့် သာသာကလေး ထိပြီး တော့ ထားမယ်ဆိုရင် စိတ်က မသိပေဘူးလား။ (သိပါတယ် ဘုရား။)

လက်နှင့် သာသာကလေး ထိပြီးတော့ ထားတော့ သိတယ်နော်၊ သိတော့ ပါးစပ်က ဆိုရသေးသလား။ (မဆိုရပါဘုရား။)

မဆိုဘဲနဲ့ သိတယ်၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။

အေး - လက်နှင့်ထိတော့ သိသလို ထိုထို ထိုထို အာရုံတွေ သွားနေတာကို မသွားရအောင် အခုချက်ချင်းဘဲ လက်နဲ့ထိတော့ သိသလို စူးစူး စိုက်စိုက်ကလေး အာရုံပြုပြီးတော့ သိနေအောင် ထားကြစမ်းပါဗျာ။

အဲဒီလိုထားတော့ နေတယ် မဟုတ်လား။ (နေပါတယ် ဘုရား။)

‘ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ ဆိုတာ

နေတဲ့အချိန်မှာ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘများ ရှိသေးသလား။ (မရှိပါ ဘုရား။)

ဒေါသကော။ (မရှိပါ ဘုရား။)

မောဟကော။ (မရှိပါ ဘုရား။)

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ မရှိတော့ကို ဒီအချိန်မှာ ဘယ်နှယ်တုံး
ဗျာ၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ် ရှိသေးသလားဗျာ။ (အကု
သိုလ်စိတ်တွေ မရှိတော့ပါဘုရား။)

အေး....ဒီတော့ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟတို့ စင်ကြယ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကြောက်ရပါသေးသလား....။
(မကြောက်ရပါဘုရား။)

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်ရသေးသလား။ (မပူပန်ရပါဘုရား။)

အဲဒီလို စိုးရိမ်ရမှု၊ ကြောင့်ကြရမှု၊ ပူပန်ရမှု မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ချမ်းသာ
သလား၊ ဆင်းရဲသလား။ (ချမ်းသာပါတယ် ဘုရား။)

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်ရတာဟာ ချမ်းသာသလား၊ ဆင်းရဲသလား။
(ဆင်းရဲပါတယ် ဘုရား။)

အေး....ဒီတော့ ဒီအချိန်မှာ ဤကဲ့သို့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီးတော့
ဤကဲ့သို့ ထားတယ်၊ ထားတော့ ချက်ချင်းပင်လျှင်ဘဲ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေ
တတ်ပါတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ စင်ကြယ်တယ် ဆိုတော့ ဒီအချိန်
မှာ ဆင်းရဲမှု ရှိသေးသလား။ (မရှိပါဘုရား။)

ဆင်းရဲမှု မရှိတော့လို့ သည်အချိန်မှာ -

“ဘုရားရှင်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တာ၊
တရားတော်ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တာ၊

သံဃာတော်ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တာ” ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်
ဆင်းရဲ၊ သံသရာဆင်းရဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး ဆောင်တာဗျာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဆင်းရဲ၊
သံသရာဆင်းရဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး ဆောင်တယ်ဆိုတာကတော့ ကလေးငယ်ငယ်
စကား မပီခင်ကိုကဘဲ မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်တွေက အစဉ်သနားပြီး
ညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူကြလို့ သိပြီးသား မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

အခုလို ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်းကို တပါး အာရုံ မသွားရအောင် အခုလို ထားပါဆိုတော့ ထားတယ်၊ ထားတော့ နေတယ်၊ အဲဒီလို စိုက်စိုက်စူးစူး နေတဲ့အခါမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟာ သန့်ပြန့် စင်ကြယ်တယ် ဆိုတော့ ဒါဟာ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒီအချိန်မှာ တရားတော်ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တာ ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒါ ‘ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’တဲ့၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ဆည်းကပ်တဲ့အခါမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဆင်းရဲ၊ သံသရာဆင်းရဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး ဆောင်တယ် ဆိုတာ မှန်ပါရဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မှန်ပါတယ် ဘုရား။

အေး....အဲဒါ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တာပါဘဲဗျာ၊ ဒီအချိန်မှာ ကြောင့်ကြရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိသေးသလား။ (မရှိပါ ဘုရား။)

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ နေရင်း သက်တမ်းစေ့လို့ စုတိကျပြီး သေသွားမယ် ဆိုရင်လဲ အားလုံးသော သူတို့ဟာ ကြောင့်ကြရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိဦးမှာလား။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

ဘာကိစ္စ ရှိနေနေ တဆက်ထဲသာ ထား

နို့....ဤကဲ့သို့ သံသရာ၌ ကြောင့်ကြရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု မရှိဘူးဆိုတာ၊ ဒါသံသရာဆင်းရဲက ထုတ်နှုတ်ပြီး ဆောင်တာ ဟုတ်ပါရဲ့လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။အခု ခဏကလေးမှာဘဲ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ နှစ်ဖြာအတွက်ကို
သေသေချာချာ လုံလောက်တယ်လား။

ဖြေ။ ။သေသေချာချာ လုံလောက်ပါတယ် ဘုရား။

ဒါဟာ အခု ခဏကလေးတင် ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဤကဲ့သို့
လုံလောက်တာကို ဘယ်သူပြောလို့ ဤကဲ့သို့ ဖြေတာလဲ၊ သူများပြောတာကို
မှန်းပြီး ဖြေရတာလား။ (ကိုယ်တိုင်သိလို့ပါ ဘုရား။)

ကိုယ်တိုင်သိပြီး ဖြေတာ ဖြစ်တော့၊ ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား’နဲ့ ယုံမှား
သံသယ ရှိဦးမှာလား။ (ယုံမှား သံသယ မရှိပါ ဘုရား။)

အေး...အဲဒါ ခဏကလေးတင်ပါ၊ သဉ္ဇင်ထက်ကြာအောင် ဝီရိယနှင့်
ထူထောင်ပြီး ထားမယ်ဆိုရင် ဝီရိယဒွိပါဒ်ဟာ အခုပြောသလောက် က,ပါ
မလား ဖြစ်ပေါ်ပေါက်တာဟာ။ (ဝီရိယဒွိပါဒ်လဲ အင်မတန် ကြီးထွား
လာမှာပါ ဘုရား။)

အဲဒီတော့ ကိုယ်အလိုရှိရာ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိနှင့် တကွ နိဗ္ဗာန်စံဝင်
ကြရတဲ့ အားလုံးသော သူတော်ကောင်း အစားစားတို့မှာလဲ နိဗ္ဗာန်စံဝင်
ဘို့ရာ အသီးသီး ဗောဓိတွေကို အသင့် မှန်းထားပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊
ဖြစ်တော့ကို အခုလဲ ဗောဓိနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ ‘သေမှ သေချာပါ့မလား၊
ခိုင်မှ ခိုင်မြဲပါ့မလား၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား’နဲ့ ယုံမှားသံသယ ရှိဦးမှာ
လား။ (ယုံမှားသံသယ မရှိပါ ဘုရား။)

ဘယ်လို ဖြစ်မလဲဆိုရင် ယခုလိုသာ ဝီရိယ ထူထောင်ကြမယ်ဆိုရင်
မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းဟာ ဧကန္တ များများကြီးတော့ တယ်ကြာလိမ့်မယ်
မထင်ဘူးဗျာ၊ ထူထောင်ရင် ဒီလိုများ မဖြစ်ပေဘူးလား။

အေး....အဲဒီလိုပါဗျာ၊ ဒါ ဘာတုံးဆိုတော့ အခုနကလို ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ကြပြီ ဆိုမှဖြင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကလေးကို ထိုထို ထိုထို မသွားရအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်ထားရင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

မတ်တတ်ရပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

လမ်းသွားရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

စားဘို့ သောက်ဘို့အတွက် ခန္ဓာဝန်ကို ပြုစုရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကိုထားတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဆင်းရဲပင်ပန်းသလား။ (မပင်ပန်းပါဘုရား။)

ပစ္စည်းကုန်သလား။ (မကုန်ပါဘုရား။)

အလုပ်အကိုင် ပျက်သလား။ (မပျက်ပါဘုရား။)

သူတကာသိသလား။ (မသိပါဘုရား။)

တပါးသူက လုယူခံစားလို့ကော ရသလား။ (မရပါဘုရား။)

ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ဟာ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရကြပြီဆိုမှဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာမှတ်သားပြီးတော့ ဣရိယာပုထ်လေးပါးတွင် ဘယ်အခါမှ မပြတ်ရအောင်ဟာ တဆက်ထဲ သံညှိလိုဆောင်တာ....တဲ့ဗျာ။

ဒီတော့ အခုနကလို ဆောင်တဲ့နေရာမှာ တဆက်ထဲကော မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

အခုလို များများကြီးပရိသတ်အလယ်မှာကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

စကားပြောရင်းနဲ့ ကိုယ်ကသည့်လိုထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က စကားပြောလိုက်ရင် လွတ် လွတ်သွားတယ် ဘုရား။)

ဒါကတော့ ဒကာကြီး ဝီရိယနဲ့လို့လား၊ ဝီရိယများလို့လားဗျာ။ (ဝီရိယ နဲ့ရုံမကပါ။ ဝီရိယလွတ်သွားလို့ပါ ဘုရား။) ဒါဖြင့် မဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝီရိယမထားလို့ မဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

ဒီတော့ အဲဒီလို လွတ်သွားမှန်းသိလို့ရှိရင် လွယ်လွယ်ကလေးဘဲဗျာ။ ဒီတခါ ဝီရိယနဲ့လို့ လွတ်မှန်းသိရင် ‘နောက်တခါကျတော့ ငါမလျော့တော့ဘူးဟဲ့’ လို့ဆိုပြီး လုပ်ရင် လျော့ပါဦးမလား။ (သည်လို စိတ်သန်သန်နဲ့ ထားမယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။)

အဲဗျာ - - - ၊ ရှေးက သူတော်ကောင်းတွေက အဲဒီလိုထားတာဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

ပေါက်လျှင်ဖာ လိုရာကိုဖြည့်

ဘယ်လိုများ ပါလဲဆိုတော့ အိမ်များကိုလုံအောင် မိုးထားတယ် မဟုတ် လား၊ မိုးရွာတဲ့အခါကျလို့ မိုးယိုလာတယ်ဆိုရင် သိတယ်မဟုတ်လား။ (သိပါ တယ်ဘုရား။) သိတော့ ဒီနေရာကို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ (ဒီနေရာကို ထပ်ဖာ ရပါတယ်ဘုရား။) ဖာတော့ နောက်တခါ ယိုသေးသလား။ (မယိုပါဘုရား။)

အခုလဲ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်တယ်၊ ထူထောင်တဲ့အခါမှာ လွတ်သွားတဲ့ အချိန် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ‘သည်အချိန်မှာ သည်လိုလွတ်တတ်တယ်’ ဆိုတာကို သိပြီးတော့ အခုနကအိမ်ကို မယိုအောင် ဖာသလိုဖာဗျာ၊ နောက်တခါ ဒီနေ ရာက ယိုဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ (ကရော်ကမယ် တက်ပြီးတော့ ဖာတော့ ထပ်ယိုပြန်ပါတယ်ဘုရား။)

အဲဒါကတော့ အဟုတ်လုံအောင် ဖာတာလား၊ လုံချင်လုံ၊ မလုံချင်နေ ဆိုပြီး ဖာတာလား။ (တပည့်တော်တို့ကတော့ လုံချင်လုံ မလုံချင်နေဆိုပြီး ဖာသလိုဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါ လုံသချင်ရင်တော့ လုံအောင် ဖာလိုက်တာပေါ့လေ၊ လုံသချင်လို့ လုံအောင်ဖာလိုက်ရင် ဖာပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်ဘဲ မိုးယိုပါဦးမလား။ (ဒီတခါတော့ သေသေချာချာ နှစ်ထပ် သုံးထပ် ထပ်ထပ်ပြီး ဖာလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား။) ကောင်းပါ့ဗျာ၊ လုံတော့မှာ ပါဘဲ၊ ခက်သလားဗျာ။ (မခက်ပါဘုရား။)

တညီထဲ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုလို့

ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က ဘုရားဆုံးမတာကို အဲဒီလိုဆောင်ကြတာ ဗျာ။

သို့သော်လဲဘဲ ‘အားလုံး တညီထဲဖြစ်ချင်တယ်’ ဆိုလို့မို့ တညီထဲသိတာ ရှောက်ပြောတာနော်၊ သို့သော်လဲဘဲ စာထဲက ကိုယ်မှတ်ထားတာတွေ ရှိတော့၊ ‘ဒါတော့ မပြုချင်ဘူး၊ ဘယ်ဟာမှ ပြုမယ်’ ဆိုရင်လဲ ဖြစ်သတဲ့ဗျာ။

ဘုရားဟောတာကတော့ အကုန်လုံး အတူတူချည်းပါဘဲ။ (သတိမလွတ် တာ လိုချင်ပါတယ်ဘုရား။)

အေး - - - အခုနကပြောတာကို မိုး စိုစွတ်တာကို မခံချင်ဘူးဆိုရင် မိုးစရာတွေ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာတွေ ရှိကြပါတယ်။ အခု အိမ်တွေဘာတွေ ဆောက်လုပ်ကြတာဟာ မိုး စွတ်မခံရအောင်၊ နေပူမခံရအောင် ဆောက်လုပ် ထားကြတယ် မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) အားလုံး တညီထဲမိုး သလား၊ ဘယ်လိုမျှား မိုးသလဲ။ (တချို့က အုပ်ကြွပ်မိုးပါတယ်၊ တချို့က သွပ်မိုးပါတယ်၊ တချို့ကတော့ ဓနိမိုးပါတယ် ဘုရား။ အခုနောက်ဆုံး အင်္ဂ တေပြားတွေတောင် ပေါ်လာပါပြီ ဘုရား။) အေး - - - အဲဒါမိုးထား တော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မိုးလုံမှုချည်း ရွှေ့ပြောင်းမိုးတော့ အင်္ဂတေပြားကြီးမိုးတာ

ကတော့ လုံ့လေးလားဗျာ။ (လုံပါတယ်ဘုရား။) သွပ်တွေ အုတ်ကြွပ်တွေကို မိုးတာကရော။ (လုံပါတယ်ဘုရား။) ဘာတဲ့ အခုနက သူရှောက်ပြီး ပြော လိုက်တာ ခန့်တို့ ပျဉ်တို့ မိုးတာကတော့ကော။ (လုံတာပါတဲဘုရား။) အဲဒါ တွေ အကုန်လုံးကို လုံအောင် အဟုတ်မိုးတော့ လုံတာချည်းဘဲ မဟုတ်လား။ (လုံပါတယ်ဘုရား။)

အခုလဲ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေဟာ မနဲပါဘူးဗျာ။ အဲဒီမှတ်ပြီး သားတွေထဲက တခုခုသာ မိုးဗျာ၊ အကုန်လုံး မိုးလုံမှာချည်းဘဲ။

မေး။ ။တော်သလို လျော်သလို မိုးရင်တော့ အင်္ဂတေပြားကြီး မိုး တာကကော။

ဖြေ။ ။တော်သလိုသာ မိုးရင်တော့ သူလဲ ယိုမှာပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။သွပ်တို့ အုတ်ကြွပ်တို့ကကော။

ဖြေ။ ။ယိုမှာပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။ဒီယိုတာတွေက ဘာကြောင့်လဲ၊ အမိုး မကောင်းလို့လား။

ဖြေ။ ။အမိုးကတော့ ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ အလုပ်မကောင်း လို့ပါ။

ရှုပ်စရာမရှိ လုပ်သာကြည့်

အေး - - - ဒါကြောင့် အခုနက ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ မှန်သမျှ အကုန်စလုံးဟာ ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုချည်း’ ဘဲ၊ ဒါကြောင့် အတူတူချည်းဘဲ လို့ မှတ်ရမယ်၊ အခုလဲဘဲ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို လိုက်နာကြပြီဆိုမှဖြင့် အကုန်စလုံး ဆင်းရဲက လွတ်မှာချည်းပါတဲဗျာ။

အခုနကလို ဘယ်ဟာမိုးမိုး၊ လုံအောင်မိုးရင် မိုးမယိုဘူး၊ အဲဒါနဲ့တူတယ် ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီး အဲဒီလိုပြုကြ။

‘သုတ်, အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်း, ခန္ဓာ, အာယတန, ပညတ်, ပရမတ်, သစ္စာ, သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ’ ဆိုတာတွေကတော့ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီးသားပါ။ ‘ရုပ်အဋ္ဌဝီသ, နာမ် တေပညာသ’ ဆိုတာတွေလဲ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး သေသေချာချာကို ပြောတတ်ပါတယ် ထင်ပါရဲ့။ (ပြောရုံ ပြောတတ်တာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ဖြင့် ‘အသက်ရှူတာနဲ့ သစ္စာလေးပါး ဘယ်လိုဆက် ရမှန်းတောင်’ မသိပါဘုရား။) အမယ်မင်း— — ဒါကတော့ ပြောတတ် ပါတယ်ဗျာ၊ သစ္စာလေးပါး ဆိုတာလဲ သေသေချာချာ ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။ (ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာတောင် တယ်ပြီးမပြောတတ် ပါ ဘုရား။) မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သေသေချာချာကို ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တခါထဲ ပီပီသသ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဘွင်းဘွင်းကြီးကို သူတကာကိုဘဲ နေဝန်း လဝန်းကြီးကို သေသေချာချာညွှန်ပြီး ‘ဒါနေဟဲ့’လို့ဆိုပြီး သည်လို့ ကို ပြောတတ်တယ်မဟုတ်လား။ (မပြောတတ်ပါဘုရား။) ပြောတတ်ပါ တယ်ဗျာ။

‘မသိတာက ရုပ်၊ သိတာက နာမ်’ ဆိုပြီး မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက ဆုံးမထားတော့ ဒီလိုလဲဘဲ သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီးသား၊ ပြောတတ် ပြီးသား မဟုတ်လားဗျာ။

အေး....မသိတာက ရုပ်၊ သိတာက နာမ်ဆိုတော့ အခုနကပြောတဲ့ နှာသီး ဖျား၊ နှာဝကလေးဆိုတာက ရုပ်လား နာမ်လား။ (နှာသီးဖျားဆိုတာက တော့ ရုပ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။)

ထိနေတာကို သိတာကကော၊ (နာမ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။) နှာသီး ဖျား ဆိုတာကတော့ ရုပ်အဋ္ဌဝီသ ဘယ်သင်း ဘယ်သင်းမှာ နှာသီးဖျားမပါ တော့ တော်တော်ကြာ မပါဘူးလို့ ပြောနေဦးမှာဗျာ၊ ဒါကတော့ ရုပ်စရာ မရှိပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ (မရှုပ်ပါဘုရား။)

အချိန် နေရာ အရွယ် မရွေး

အဲဒီတော့ အခုလို “နှာသီးဖျားကလေးမှာ သိပြီး နေပါ” ဆိုတော့ သိတယ် မဟုတ်လား။ (သိပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။သိပြီး နေလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရုပ်နဲ့ နာမ် နှစ်ခုစလုံးဟာ ရှုလျက်၊ မှတ်လျက် မနေဘူးလား။

ဖြေ။ ။ရုပ်ရော နာမ်ရော တခါထဲ ရှုလျက်၊ မှတ်လျက် နေပါတယ် ဘုရား။

ဒီလို ရုပ်နဲ့ နာမ် သိတဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ ဒီရုပ်နဲ့ နာမ်ကို သိနေတဲ့ ဟာက ဘာတုံး၊ ဝိဇ္ဇာလား အဝိဇ္ဇာလား။ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။) ဝိဇ္ဇာဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ အဝိဇ္ဇာ ဝင်နိုင်ပါအုံးမလား။ (မဝင်နိုင်ပါ ဘုရား။) အဲဒီတော့ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သွားမယ် ဆိုလို့ရှိရင် အဝိဇ္ဇာဟာ ကင်းကွာတယ် မဟုတ်လား။ (ကင်းကွာပါတယ် ဘုရား။) အေး.... ထားရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာ ကလေးမှာ ထားတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား။ (သိနေပါတယ် ဘုရား။)

ထိုင်ပြီး ထားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

မတ်တတ်ရပ်ရင်းကော၊ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

လမ်း ခရီးသွားရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

စားဘို့ သောက်ဘို့ အလုပ်တွေလုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

သူဌေးလုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

ကေရာဇ်မင်းကြီး လုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

စကြာဝတေးမင်းကြီး လုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

သန္တိဋ္ဌိကတရားတော် ၁၆-ပ-မ-ဆ-စ

ဘယ်အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုထားရင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

ရှင်ဘုရင်တွေနဲ့တကွ သူဌေးတွေအားလုံးတို့ဟာ ဘုရားဆုံးမတာကို မှတ်ပြီးတော့ ဒီလိုလိုက်နာကြတာပါတဲ့ဗျား။

အဲဒီလိုလိုက်နာတော့ ကိုယ် အလိုရှိပါတဲ့ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိတွေ မှန်းထားတဲ့အတိုင်းဟာ အပြီးအဆုံးတိုင် မြောက်ပါတယ်ဗျား။ ဘယ်အချိန်မှာမဆို ဒီလိုထားလို့ မဖြစ်တဲ့အချိန်ရယ်လို့ကော ရှိသေးသလားဗျား။ (အချိန်အခါမရွေး ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ဒီလို ဖြစ်ပြီးနေတယ်ဆိုတော့ကို ကိုယ်တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းဟာ ပြီးစီး အောင်မြင်ကြတယ်ဗျား၊အေး.... ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို ထားကြဗျား။

ထားပြီ ဆိုမှဖြင့်ရင် အစဉ်အတိုင်းကတော့ တိုးတက်ပြီး သွားပါလိမ့်မယ်။

အခုနက ထားဆိုတဲ့ နေရာကလေးမှာသာ ထားကြဗျား။ ထားလို့ တွင်ကျယ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ အတုအတူမရှိပါတဲ့ ဘုရားရှင်သာသနာ ရှိတဲ့အခါဖြစ်တော့ ကြာဘို့ရာမရှိပါဘူး၊ လွယ်ပါလိမ့်မယ်၊ တော်တော်ကြာ တိမ်းတောင် တိမ်းနေရဦးမှာဗျား၊ မတိမ်းရဘူးလားဗျား၊ တခါတလေ ‘ကနေ့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး စောစောက ပြန်မှတ်’ လို့များ မပြောဘူးလား။ (ဒီလိုဘဲ ရှောင်တိမ်း ထွက်နေတာဘဲ ဘုရား။)

လိမ်တတ်သော စိတ်

အေး.... အခုနကလိုသာ ထားကြဗျား၊ ထားကြပြီဆိုမှဖြင့် ဘယ်လို တိုးဆိုရင် “ဣရိယံပုထံ လေးပါးလုံးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” နဲ့ အဲဒီလို တခါတလေ

ဒကာကြီးတွေမှာ လာသေးသလား။ (တခါတလေတောင် မဟုတ်ပါဘုရား၊ အမြဲတစေကို ခပ်ရှောင်တောင်တောင် ဒီလို ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါ ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရမ်းတာကိုးဗျာ၊ ဘုရား ဟောတော်မူတာက တော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက ကိုယ်တွေ့ချင်သလို တွေးတာနဲ့ တူပါတယ်။

မေး။ ။ ‘အသက်ကြီးတော့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ဘုရားဆုံးမတာများကို ဒကာကြီးများ မှတ်သားထားတာ ရှိသလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ ဒါက တပည့်တော် အရမ်းတွေ့တာပါ ဘုရား။

အေး.... ဒါဖြင့် ဘုရား ဆုံးမတဲ့အတိုင်းသာ လိုက်နာအားထုတ်မယ် ဆိုရင် လိုက်နာသာ လိုက်နာလိုက်၊ ကြားလား။ (လိုက်နာပါ့မယ် ဘုရား။) လိုက်နာမယ်ဆိုပြီး တော်တော်ကြာ ဘုရားဆုံးမတာမှာ ‘စိတ်ဆိုတာမျိုးဟာ က မျက်လှည့်သမားနဲ့ တူတယ်’ လို့ ဟောတယ်မဟုတ်လား၊ တယ်အလိမ် ကောင်းသတဲ့ဗျာ။

မေး။ ။ ဟုတ်ကယ့်လား၊ တခါတလေ ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောပြီး နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်ပြီး ပြော နိုင်သလဲ။

ဖြေ။ ။ အကြာကြီးပါတဲ ဘုရား၊ တခါတလေ တညလုံးတောင် ပြောနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

အခုလို အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး ခဏကလေးထိုင် အားထုတ်တယ် ဆိုရင်ဘဲ ဘယ်နှယ်ဖြစ်လာသလဲ။ (ငါးမိနစ်လောက် ဆိုရင်ဘဲ ညောင်းလာပြီဘုရား။) အေး.... ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် တကယ့်ကို ဆယ်ခါလောက် ပြောင်းချင်လာ ပြီဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လား။

စိတ် လိမ်ပုံကလေးများ

- မေး။ ။အဲဒီတော့ ဒီလို စိတ်ကလေးက ‘ညောင်းလာပြီ၊ ပြောင်းပါအုံး’ လို့ ဆိုတော့ ဒကာကြီးက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ။
- ဖြေ။ ။တပည့်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြောင်းလိုက်တာပါတဲဘုရား၊ ခံမနေပါ။

အဲဒါက လိမ်တာဗျာ၊ သူ့ကို ပြန်ပြောရမယ်၊ ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲဆိုရင်—

“ဟဲ့.... အခု ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊ ခဏလေး ရှိသေးတယ်၊ မင်းငါ့ကိုလိမ်တာ၊ ငါမညောင်းသေးဘူး၊ ငါ့ကိုမညာနဲ့” ဆိုပြီး အဲဒီလိုပြောရင် သူက နားလည်သွားမှာဘဲ မဟုတ်လား။ (နားလည်သွားမှာပါတဲ ဘုရား။) အဲဒီလို နားလည်သွားတော့ “ငါက လိမ်နေကျမို့၊ အခု ငါလိမ်တာသိသွားပြီ” ဆိုပြီး နောက် လိမ်ပါဦးမလား။ (မလိမ်တော့ပါ ဘုရား။) အေး.... အဲဒီလိုပြော ဟုတ်လား။

“နင်လိမ်တာ ငါသိတယ်၊ ငါတညလုံး မပြောင်းဘူး၊ အခု နင်ဟာ လိမ်တာ၊ အဟုတ်မညောင်းသေးဘူး” ဆိုပြီး အဲသည်လိုပြော၊ ကြားလား။

ဒီတော့ သူက ဘယ်လို ပြန်ပြောမလဲဆိုတော့ ‘အဟုတ်ကို ညောင်းတာပါ၊ ဒီလိုသာနေရင် ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဝေဒနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ ပြောလိမ့်မယ်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်ပြန်ပြောမလဲ။ (‘မင်း ငါ့ကို လာမလိမ့်နဲ့၊ ပဲ့ကြည့်တုန်းကတော့ မင်းမညောင်းဘူး၊ အခုမှ ညောင်းရသလား’ ဆိုပြီး သူ့ကို မာန်လွှတ်လိုက်တာပါတဲ ဘုရား။)

ကောင်းပါ့ဗျာ၊ သူပြောရင် သူကနားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေက မပြောကြဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား။ (တပည့်တော်က

မာန်ပေမဲ့ အားရပါးရ မမာန်ရဲပါ ဘုရား။) ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ။ (နောက်
မလာဘဲ နေမှာစိုးလို့ပါ ဘုရား။)

အလုပ်ခွင်မှာ နာဘူး၊ သေဘူးတယ် ရှိအောင်

မေး။ ။လုံ့လဝီရိယရှိကြပါ။ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ အခု ဒကာကြီး
ဟာ ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို မလိုက်မနာဘဲ သည်လို
နေလာတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

ဖြေ။ ။မလိုက်နာဘဲနေတာ ကြာလှပါပြီ ဘုရား။

ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဝေဒနာဆိုတာ အမျိုးမျိုးအဖြာဖြာ ရှိပါတယ်၊ ရာသီ
ဥတု အပြောင်းအလဲမှာဆိုရင် ဖျားတတ်တယ်၊ ဒကာကြီး ဘယ်နှစ်ခါ
ဖျားဘူးသလဲ။ (တပည့်တော်ကတော့ ဆေးရုံတက်ရတာ များလှပါပြီ
ဘုရား။) ဒီလို ဝေဒနာဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတာဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
ဒီဟာကို အားထုတ်လို့လား။ (မဟုတ်ပါဘုရား၊ သွားရင်း လာရင်း
နေရင်း ထိုင်ရင်း ဖြစ်တာပါဘုရား။) ဘာလုပ်ရင်းများ ဖျားဘူးသလဲ။
(ဒီလို သွားရင်း လာရင်း ဖြစ်တာပါဘဲဘုရား။) ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီတော့
နေမကောင်းရင် ဒီလိုပြော—

‘ငါ အရင်တုန်းက ဘာသိဘာသာ စားဘို့သောက်ဘို့ အလုပ်တွေ
ရွက်ဆောင်ရင်း ဖျားခဲ့တယ်။ အခု ငါ ဒါလုပ်လို့များ နေမကောင်းတယ်
ဆိုတာကတော့ တခါမှ နေမကောင်းဘူးဘူး၊ အဲဒီတော့ အခုလို
လုပ်ရင်းများ နေမကောင်းမယ်ဆိုရင် အမှတ်တရ နေမကောင်းချင်လိုက်
တာ၊ ဒါ့ကြောင့် နေမကောင်းတာ ဝမ်းမြောက်လိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီလို
နေမကောင်းတာများ ဖြစ်ချင်စမ်းပါဘိတော့ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် ငါလုပ်မယ်’
ဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုတော့ နေမကောင်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ (ဖြစ်မယ်
မဟုတ်ပါဘုရား။)

သေမင်းကို အန်တုရဲသော အလုပ်

အဲဒီတော့ သူက ဒီထက်တိုးပြီး နေမကောင်းရုံ မဟုတ်ဘူး၊ “သေ သွားလိမ့်မယ်ဗျာ” လို့ ပြောချင်ပြောဦးမှာ၊ အဲဒီလိုပြောရင် ဘယ်နှယ် ပြောမလဲ။

“အမယ်မင်း.... အခုလို သေကြတဲ့ဥစ္စာဟာ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ ခါတင်ခု ခါတင်ခု သေကြတယ် မဟုတ်လား။ (တပည့်တော်တို့မှာတော့ သေတယ်ဆိုတာ ဆန်းတောင် မဆန်းတော့ပါဘုရား။) ဒီတော့ ဘာ အလုပ်လုပ်ရင်း သေသလဲ။ (ဟိုတုန်းက အဝိဇ္ဇာကြီးတွေနဲ့ တလျှောက် လုံး လာလိုက်တာ သေတော့လဲ အဲဒါနဲ့ချည်းဘဲ သေတာပါဘဲဘုရား။) အဲဒါ အဝိဇ္ဇာနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဝိဇ္ဇာနဲ့များ သေဘူးသလား။ (ဝိဇ္ဇာနဲ့ မသေဘူးလို့ အခုလိုလာပြီး လှုပ်လှုပ်ရှုရှုနဲ့ သွားလာလုပ်ကိုင်နေရတာပါ ဘုရား။) နောက်တုန်းက အဝိဇ္ဇာနဲ့ နေပြီး အဝိဇ္ဇာနဲ့ချည်း သေခဲ့တယ်၊ ဝိဇ္ဇာနဲ့နေပြီး ဝိဇ္ဇာနဲ့ မသေခဲ့ဘူးသေးဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာနဲ့ သေချင်လိုက် တာ၊ ဒီလိုတရားအားထုတ်ရင်းများ တခါမှ မသေဘူးဘူး၊ ဒီလို လုပ်ရင်း များသေချင်လိုက်စမ်းပါဘိတော့၊ သေချင်သေပါစေ” လို့အဲဒီလို ပြောလိုက် ပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လား၊ အဲဒီလိုပြောတော့ သေမှာလားဗျာ။ (ဒီလို ပြောလဲဘဲ မသေပါ ဘုရား။)

ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ သေမှာများဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလားဗျာ။ (ကြောက်စရာ မကောင်းပါ ဘုရား။) ဒါ့ကြောင့်မို့ ‘ထား ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထား၊ သိဆိုတဲ့ နေရာမှာ သိ’ပြီး နေမယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာများ ရှိပါဦးမလားဗျာ။ (မရှိပါ ဘုရား။)

ရဲရုပ်ရှင် ကြည့်ကြမလား

မေး။ ။ဒါဖြင့် ဟိုလိုနေရင်တော့ ကြာကြာကြီး ထားမယ်၊ အခုလို
နေရင်တော့ အခုချက်ချင်း သေမယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ၊
ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။အခုချက်ချင်း ဝိဇ္ဇာနဲ့ သေရတာက ကောင်းတာပေါ့ဘုရား။

အဲဒီလို ပြောပါဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လား။ (အခုနက ပြောလိုက်တာ
ကတော့ ပရိသတ်အကြိုက်ကို ပြောလိုက်တာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်
စိတ်ထား အမှန်ကတော့ဖြင့် အခုချက်ချင်း ဝိဇ္ဇာနဲ့ သေမလားဆိုရင်
'ခဏဆိုင်းပါအုံး'လို့ ရက်ချိန်းကလေးတော့ တောင်းချင်သေးတယ်
ဘုရား။)

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုနေချင်လို့လဲ။ (ဒီလိုဘဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး
ကလေး နေချင်သေးလို့ပါ ဘုရား။) ကဲ- ဒါဖြင့် ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေတာဟာ ဆင်းရဲ
သလား၊ ချမ်းသာသလား။ (ဝိဇ္ဇာနဲ့နေတာ ချမ်းသာပါတယ် ဘုရား။)

ဒီတော့ 'ဝိဇ္ဇာနဲ့ နေရတာ နဲ့နဲ့ကြာသွားပြီ၊ အနားယူလိုက်ရဦးမယ်'လို့
ဆိုပြီး အနားယူရော၊ အနားယူတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ချမ်းသာသလား။
(အဝိဇ္ဇာတွေ ဝင်လာတာပေါ့ ဘုရား။) အဲဒါ ချမ်းသာသလားဗျာ။
(မချမ်းသာပါ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့က အဝိဇ္ဇာနဲ့ နေရမှ၊ အော်
ရမှ၊ ဟစ်ရမှ၊ အမယ်လေး....အမယ်လေးနဲ့ အော်ရမှ အတော်ပျော်တာပါ
ဘုရား။) ပျော်ရင် ပြုံးပြုံးကြီးနေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုသလဲ။ (ငိုရတာကို
သိပ်ပျော်တယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရုပ်ရှင်များ သွားကြည့်ရင် “တယ်
ကောင်းတဲ့ရုပ်ရှင် ငိုလိုက်ရတာ၊ သိပ် တန်တာဘဲ”နဲ့ ငိုရတာကောင်းလို့
တိုးတိုးနေတာဘဲ ဘုရား။)

မေး။ ။ကဲ...ဒါဖြင့် တကတဲပါမှဘဲ၊ ရုပ်ရှင် မကြည့်ဘဲနဲ့ ဒီလောက် ကြီး ငိုရတဲ့နေရာ မရှိဘူးလား၊ အကုသိုလ်တွေပြု၊ ပြုပြီးပြီ ဆိုရင် သေတော့ ငရဲရောက်၊ ရောက်တော့ ပြုံးနေရပါ့မလား။ (ပြုံးမနေရပါ ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်နေရမလဲ။

ဖြေ။ ။လူ့ပြည်က ရုပ်ရှင်ထက် ငိုရမှာပေါ့ ဘုရား။

ဒါဖြင့် အဲဒီကိုရောက်အောင် ဆုတောင်းသလား။ (ဆုတော့ မတောင်း ပါဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုရောက်အောင်ချည်း လုပ်နေတာပါဘုရား။ ဆုတောင်းတာကတော့ ‘နိဗ္ဗာန်ကို ရလိုပါ၏’လို့ ဆုတောင်းပြီး ညတိုင်း မနက်တိုင်း၊ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း တောင်းတာပါဘဲ ဘုရား၊ ဒါက ပါးစပ် တောင်းတောင်းပြီးလုပ်တော့ဖြင့် အပါယ်သွားအောင်ချည်း လုပ်တာပါဘဲ ဘုရား။) အခုပြောတာ ဒကာကြီး တယောက်ထဲလား။ (တခြား ဒကာ ကြီးတွေကို မပြောဝံ့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုယ် တပည့်တော် ပြော တာပါဘုရား။) ဒကာမကြီးတွေကကော။ (ဒကာမကြီးတွေကတော့ အခုချက်ချင်း တမင် တဖိုလ် ရအောင် ကြိုးစားမဲ့ ဒကာမကြီးတွေ ဒီနေ့ည အများကြီး ရှိပါတယ် ဘုရား။) ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (တပည့်တော်လဲ ဒကာကြီးမို့ ဒကာကြီးအချင်းချင်း ဓာတ်သိပါ ဘုရား။)

နေရာ မကျမှန်းသိမှ နေရာကျ

သို့သော်လဲ အခုလို မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ ပျင်းတာ၊ ဖျင်းတာ၊ ရော့ တာ၊ ပေါ့တာ’ကို သိကြတယ်ဆိုရင်ဘဲ ဒို့ကတော့ ဝမ်းမြောက်လှပါပြီဗျာ၊ ကိုယ်မှာ ဖျင်းတာ၊ ပျင်းတာကို မသိလို့ရှိရင်တော့ သူဟာ ဒီအပျင်း၊ အဖျင်းက လွတ်အောင် ဆောင်မယ် မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ခုတော့ ပျင်းတာ၊ ဖျင်းတာကို သိတယ်။*

သိပြီဆိုမှဖြင့် ပျင်းမှု၊ ဖျင်းမှုက ရှောင်မှလို့ သူနားလည်တော့ သည်အပျင်း၊ အဖျင်းကလွတ်အောင် ကြိုးစားလိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ ပေါ်ပေါက် လာတယ်။

ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် ဆန္ဒအားလျော်စွာ ဝီရိယတွေ ထူထောင် တော့မယ်။

ထူထောင်ကြပြီဆိုမှဖြင့် အကုန်စလုံးတို့ဟာ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးစီး ကြမှာပါဗျာ။ ဟို....မသိတဲ့သူတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ။

အခုလို စေတီယင်ပြင်၊ ဗောဓိယင်ပြင် ရောက်ကြတယ် ဆိုတာ ဤကဲ့သို့ ပျင်းတာ၊ ဖျင်းတာကို သိပြီး ဒီအပျင်း၊ အဖျင်းက လွန်မြောက်အောင် ရောက်ကြတာဗျာ။

ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က ဤကဲ့သို့ ပျင်းတဲ့၊ ဖျင်းတဲ့နယ်က လွန် မြောက်ချင်လွန်းလို့ ဘုရားထံမှောက်သို့ ရောက်ကြတယ်။ ရောက်ကြတော့ ဘုရားရှင်က အစဉ်သနားလို့ ညွှန်ကြားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ရသည်နှင့် တပြိုင်နက်ထဲ မှတ်သားပြီးတော့ ဝီရိယတွေနဲ့ ထူထောင်ကြတဲ့အခါကျ တော့ ပျင်းတာ၊ ဖျင်းတာတွေက တခါထဲ လွတ်မြောက်ကြပါရော။

အဲဒီလို လွတ်မြောက်တဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတွေက မရေ မတွက်နိုင်အောင် များပြားပါတယ်ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် အခုလဲဘဲ အားလုံး တို့ဟာ ဝီရိယ ထူထောင်ပြီးတော့ ဘုရား အဆုံးအမတွေကို မှတ်သားထား ကြတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင် ကြိုးစားကြ၊ အားထုတ်ကြဗျား။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

[၁၉၅၅-ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၈-ရက်နေ့ ည ၇း၃၀ တက္ကသိုလ်
ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

တဆက်တည်း

“ငယ်ငယ်ကထဲက သက်တမ်းစေ့ နေရတဲ့ အထိ တောက်ရွှောက် သူဌေး ဖြစ်ရတဲ့လူ၊ ဘုရင် ဖြစ်ရတဲ့လူများ ရှိကြရဲ့လား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြရသလဲဗျာ” (မဖြစ် ရတဲ့လူက များပါတယ်ဘုရား၊ တချို့လဲ ဒုတိယအရွယ် မှာ သူဌေးကြီး၊ ဘုရင်ကြီး ဖြစ်ရပေမဲ့ တတိယအရွယ် ကျတော့ ဆင်းရဲသွားကြတာလဲ ရှိပါတယ် ဘုရား။)

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ” (ကံမကောင်းလို့ပါ ဘုရား။)

“ကံက မကောင်းတာလားဗျာ၊ ကိုယ်က ကုသိုလ်ကို တဆက်ထဲ မလုပ်ခဲ့လို့ မဟုတ်လား” (မှန်ပါ့ ဘုရား။)

“အေးဗျာ....၊ ကိုယ်လုပ်တာဗျာ၊ အခု ပဒုမဒေဝီ ရှင်ဘုရင်မကြီးဟာ ခြေလှမ်းတိုင်း ကြာပန်း ခံတယ်၊ သည့်ပြင် မိဖုရားတွေက မနာလို ကုန်းချောတော့ အရာ ကကျပြီး တောထဲမှာ ဆင်းရဲနေရရှာတယ်၊ ကြာပန်းကလဲ

ချမ်းသာလိုချင်

မခံတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်ပြုတာဗျာ။

“ဟို ဘဝတခုမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို ပေါက် ပေါက်ပွင့် ငါးရာနဲ့ ကြာပန်း လှူခဲ့တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ အဲသည်စဉ် သူ့စိတ်ထဲက ‘ဒီကြာပန်းတွေ အရှင်မြတ်မှာ အသုံးကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လှူလို့သာယူရတာ နေမှာ’ ဆိုပြီး ပြန်ယူသတဲ့ဗျာ၊ ပီးတော့ ‘အသုံးကျလို့ နေမှာပါ လေ’ဆိုပြီး ပြန်လှူပြန်ရောတဲ့ဗျာ၊ သူဟာက တဆက်ထဲ စိတ်ကိုထားပြီး လုပ်တာမဟုတ်ဘဲကိုး....ဗျာ။

“အဲဒါကြောင့် တောက်ရှောက် ချမ်းသာချင်ရင် တဆက်ထဲ ဆောင်ကြဗျာ ကြားလား”

[၁၃၊ ၃၊ ၁၉၇၄-နေ့ည၊ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး အင်းလေးဓမ္မာရုံ၌ ပဒုမဒေဝီ အကြောင်း ဟောစဉ် နာယူမှတ်သားချက်။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၉-ဝတ္ထုရားကျေမှု နိဗ္ဗာန်ရ

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည် ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံ
အောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။

ကောင်းခြင်း သုံးဖြာ

အခါကောင်း ဆိုတာက ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါ၊ ဘုရား သာသနာ
ရှိတဲ့အခါဟာ ‘အခါကောင်း’ မည်တယ်။

လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ သုဂတိဘဝ ရကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်း အစား
စားတို့ဟာ ‘ဘဝကောင်း’မည်တယ်။

ကိုယ်အလိုရှိရာ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိကို မှန်းထားတဲ့အတိုင်း၊ တောင့်တ
တဲ့ အတိုင်း ပြီးစီးအောင် ဣရိယာပုထ် လေးဖြာ ဘယ်အခါမှာမှ အအား
အနား မထားဘဲ တဆက်ထဲ ဝီရိယ သန်သန်နဲ့ ထူထောင်ပြီးတော့ ဖြည့်
ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒါ ‘ဝီရိယကောင်း’မည်တယ်။

အခါ၊ ဘဝ ကောင်းတာ သိပြီးတော့ ဝီရိယကောင်းကြပါတဲ့
သူတော်ကောင်း အစားစားတို့မှာ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်အသီးသီးတို့ဟာ အခါမလင့်သောအားဖြင့် အထွတ်
အထိပ်တွေ အကြွင်းအကျန် မရှိအောင် ရည်ရွယ် မှန်းထားတာမျှ

မက ပြီးစီးအောင်မြင်ကြတယ်၊ ပြီးစီးအောင်မြင်လို့ နိဗ္ဗာန်စံဝင် ကြသွားတော်မူကြတယ်။

ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံး

ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးကြတဲ့အခါကျပြီဆိုမှ ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြရတယ်၊ ပျော်ကြရ ရှင်ကြရပါတယ်။

ဘယ်လိုများ ဝမ်းမြောက်ကြရပါသလဲဆိုရင် “လူ့ဘဝ တဘဝ ဖြစ်စ လောက်ပြီ” လို့ အဲဒီလို တောင့်တချက်အသီးသီးတို့ဟာ ပြီးစီးလို့ ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကြရပါတယ်။

ဝမ်းမြောက်မှုမှာလဲ တခဏစာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သံသရာ တလျှောက်လုံးအတွက် လုံလောက်သွားတာမို့ သံသရာတလျှောက်လုံး ကောင်းကောင်းလှလှကြီး ဝမ်းမြောက်ကြရပါတယ်။ အေး.... ဤကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်မှုမှာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခါ၊ဘဝ ကောင်းတာသိပြီးတော့ မချတဲ့ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး ယူကြလို့ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တ ရည်ရွယ်ချက် အသီးအသီးတို့ ပြီးစီး ပြည့်စုံကြတာကိုး ...ဗျာ။

သာသနာဆိုတာ

ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အချိန်ကစပြီး ဘယ်အချိန်မှာမှ စိတ်နှလုံး အလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း မပြီးစီးနိုင်တဲ့ အချိန် မရှိပါဘူးဗျာ။

ဘယ်အချိန်တွေလဲဆိုရင် ယခု အားလုံးသော ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေ ရပြီးတော့ထားကြတဲ့ ဘုရားသာသနာဆိုတဲ့ အချိန်အခါပေါ့ဗျာ။

ဘဝကလဲ ယခုရပြီးတော့ထားကြတဲ့ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတဲ့ ဗျာ၊ ဟော....ရပါဗျာ၊ ဒီတော့ အချိန် အခါ ဘဝ အဲသည်လို

မြင့်မြတ်တာတွေ သိပြီးတော့ ယူကြမယ်ဆိုရင် ယခု အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ရတယ်၊ ယူဗျာ။ (မှန်ပါဘုရား။)

မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် ဖြစ်ကြပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တွေက အစဉ်သနားပြီး ညွှန်ကြား ဆုံးမထားတဲ့ သုံးဖြာ ပိဋက တို့ဟာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုကို ညွှန်ကြား ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေဗျာ၊ သည်တော့ ‘သာသနာ’ ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲဆိုတော့ သည်ဟာ ခေါ်တယ်ဗျာ။

ဤကဲ့သို့ အဆုံးအမရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီးတော့ အချိန် အဘိုးတန်တာ၊ ဘဝ အဘိုးတန်တာတွေ သိပြီးတော့ အရယူကြဗျာ။

မလွတ်ချင်၊ မနားချင်အောင် ချမ်းသာ

အဲဒီလိုယူတော့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ အားလုံး သိရှိ နားလည်ပြီးသား တွေပါဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အားလုံးတို့ဟာ တရားတော်ရဲ့ဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးဆိုတာလဲ သိထား၊ ဆောင်ထား၊ ရထားကြတဲ့ဥစ္စာ ဖျတ်လတ်ပြီးတော့ နေပါတယ်။

ဘုရားရှင် ကြည်ညိုပါတယ်၊ ရှိခိုးပါတယ်ဆိုလျှင်လဲ တနေ့ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပြုပါတယ်၊ ဤကဲ့သို့ပြုတော့ ယခုနက ဂုဏ်တော်အဖြာဖြာတို့ကို ချန်လှပ်ပြီးတော့ သူတို့ မပူဇော်ကြပါဘူးဗျာ။

သည် ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တွေကို အကျဉ်း သင်္ခေပ၊ အကျယ် ဝိတ္ထာရ စိတ်ထဲမှာ ပြွန်းတီးလိမ်မာပြီး ပူဇော်ကြတယ်၊ အဲဒါက ဆုံးမတာကို မှတ်ထားလို့မို့ သိတာ အမှန်ပါဘဲဗျာ။

အဲသည့်လို မှတ်သားထားကြလို့ ချမ်းသာသူခတွေ့ကို မြင်ကြ၊ ရကြ တယ်ဆိုတာ အင်မတန် မြင့်မြတ်ပါတယ်။

သည့်ထက် ဘယ်သင်းက သာပြီးတော့ မြင့်မြတ်သတုံးဆိုတော့ ဘုရား ရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို မှတ်သားပြီးတော့ ထားပါတဲ့အတိုင်းဟာ—

“ရှေး အရှင်ကောင်းများကဲ့သို့ ငါတို့လဲ ဝီရိယသန်သန်နှင့် မှီအောင် ထူထောင်မယ်၊ ရှေး အရှင်ကောင်းများ ချမ်းသာသူခ အခါမလင့် ဆိုက် ပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးကြလို့ ပျော်ကြရ၊ ရှင် ကြရသလို ဒို့လဲ ပျော်ရ ရှင်ရအောင် အရယူမယ်” အဲဒီလို ထူထောင်ခဲ့ပါ လျှင် ရှေး အရှင်တွေနဲ့ ယခုခဏ တမုဟုတ်ချင်း မှီမယ် ညီမယ်ဗျာ။

အဲဒီလို မှီတဲ့ ညီတဲ့ အချိန်အခါမှာ အားလုံးသော သူတော်ကောင်း အသီးသီးတို့ဟာ ရှေး အရှင်များကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှ ပျော်ကြရလိမ့်မယ်၊ ရှင်ကြရပါလိမ့်မယ်၊ ဝီရိယကလဲ ရှိသင့်သလောက် ရှိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊ သိသင့်သလောက်လဲ သိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ သိပြီးတော့ထားတာကို များများကြီး သိအောင် မချတဲ့ ဝီရိယနဲ့ အဲသည့်လို တဆက်ထဲပြုကြပြီဆိုတော့ လွှတ်မပစ် ချင်အောင်၊ မနားချင်အောင် ပျော်ကြရပါလိမ့်မယ်။

ယခုကော သူတို့မှာ မလွှတ်ချင်အောင်၊ မနားချင်အောင် ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေမှာ ဖြစ်နေပြီလားဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။

မေး။ ။အဲဒီလို မလွှတ်ချင်အောင်၊ မနားချင်အောင် သူတို့ အကြာ ကြီး ဖြစ်မှာလား။

ဖြေ။ ။ဒီလို မလွှတ်ချင်၊ မနားချင်အောင်တော့ မဖြစ်သေးပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်ကယ့်လား၊ အနို့.... ခုနကလို ရိပ်မိအောင်ကော။

ဖြေ။ ။ရိပ်မိလောက်အောင်တော့ဖြင့် မြင်နေပါပြီဘုရား။

သောက်သုံးလိုလျှင် ရေက အဆင်သင့်

မေး။ ။ကောင်းပါ့ဗျာ၊ “ကဲ.... ရေတွင်းထဲက ရေကို မြင်ပါပြီ”တဲ့၊ ဘယ်နှယ်တုန်း။

ဖြေ။ ။မြင်နေပါ့မယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် ရေတွင်းထဲကရေကို မြင်လို့ရှိရင် ရေကို သောက် သုံးချင်တော့ ဒီလိုဘဲ မြင်ရုံ ကြည့်နေရုံနဲ့ ရေက ရလာမှာ လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ကြိုးနဲ့ပုံးနဲ့ဘဲ ရေရမှန်းမသိတာနဲ့ ကြည့်နေတာပါဘဲဘုရား။

ကြိုးနဲ့ ရေပုံးနဲ့ပေမဲ့ သူတို့ သုံးရအောင် ယူကြတော့မှာလား။ (ယူကြ ဘို့ အဆင်သင့် ဝီရိယတွေ ထူထောင်နေကြပါတယ်ဘုရား။) နို့....ထူထောင် နေတယ်ဆိုရင် ဒီကြိုးနဲ့ဘဲ ယူကြရမှာဘဲဗျာ၊ ဒီရေပုံးနဲ့ ယူကြရမှာဘဲဗျာ။ (အဲဒီကြိုးလဲ မမြင်သေးဘူး၊ ပုံးလဲ မမြင်သေးဘူးဆိုတာ အတော်ခက် နေပါတယ် ဘုရား။) နို့.... ဘုရားရှင် အဆုံးအမတွေ မှတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာက ယခုအတိုင်းဗျာ၊ မှတ်မိတာတွေ ပြောမယ်ဆိုရင်၊ ကုန်အောင် ပြောနိုင် ပါ့မလား။ (ကုန်အောင် မပြောနိုင်ပါဘုရား။)

မေး။ ။အေး....အဲဒါတွေဟာ ကြိုးတွေ၊ ရေပုံးတွေ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။အမှတ်တမဲ့ ဆိုနေတာပါဘုရား၊ ဆိုတဲ့ အတိုင်းထဲမှာဘဲ တချို့ ဆိုတာတွေဟာ တပ်အပ် မသိပါဘုရား၊ အမေ၊ အဖေ သင် ပေးတဲ့အတိုင်း မှတ်ထားကြတာပါဘုရား။

တကြောင်းတည်းသော ခရီး

အဲဒါက ဘာတုံး၊ လက်က ကိုင်ထားတဲ့ဥစ္စာကို ‘ဒါ စား’ဆိုလျှင် ကိုင်
မထားကြနှင့်၊ စားကြဗျာ၊ (မှန်ပါဘုရား။) ယခုတော့ ရှိပြီးသားဟာ
ကလေးကတော့ အဆင်သင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လက်နှင့်ကိုင်ထားသလို
မဟုတ်လားဗျာ။ (လက်နှင့်ကိုင်ထားသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘုရား။)

အဟုတ်ရဘို့ရန် ဆိုနေတာဗျာ၊ဆိုတဲ့အတိုင်းကလေးပါဗျာ။သည့်ပြင်က
သွားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုခရီးတွေဟာ အသီးသီး ရှိကြပါတယ်၊ အခုသွားလျှင် ဘယ်သွားရ
မှာတုံးဆိုလျှင် အားလုံး သည်ခရီးတွေချည်း ပါဘဲဗျာ။

ရှေးအရှင်တွေဟာ လိုအပ်တဲ့ တောင့်တချက် ပြီးစီးအောင် ညွှန်ကြား
ဆုံးမတဲ့ သည်ခရီးကိုဘဲ မှတ်ပြီးတော့ သည်ခရီးကို ဝီရိယနှင့်ထူထောင်ပြီး
သွားကြရပါတယ်။ သွားကြပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း
အသီးသီး အစားစားသော ဗောဓိတွေကတော့ ပြီးပါသတဲ့ဗျား။

ဘယ်လိုပါလဲဆိုလျှင် ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေဟာ သုံးဖြာပိဋက၊
အဲဒါဟာ ခရီးပါဘဲဗျာ၊ သည်ခရီးအတိုင်းဘဲ သွားရပါမယ်။

မေး။ ။ခရီးကို သွားကြပြန်တယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ ဘယ်
ဘက်သွားချင်သွားချင် ဘယ်ညာ ခြေထောက် နှစ်ခုနှင့်ဘဲ
ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ခရီးကို ရှေ့ရှုပြီးတော့ သွားကြရတယ် မဟုတ်
ပါလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

အေး....အဲသည်လိုဘဲ ယခုလဲဘဲ ကိုယ်အလိုရှိပါတဲ့ အသီးသီးသော
ဗောဓိတို့ ဆိုက်ရောက်အောင်မြင် ပြီးစီးအောင် ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ

တော်ကို မှတ်သားပြီးတော့ ထားပြီးသား ရှိပါတယ်။ အဲသည် ဘုရားဆုံးမ ပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်ကို ရှေးအရှင်များလို ဝီရိယသန်သန်နှင့် ချန်မထားဘဲ ဤကဲ့သို့လိုက်နာပြီးတော့ ဖြည့်ကြပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ ဖြည့်ကြပြီဆိုမှဖြင့် အားလုံးတို့ဟာ အစဉ်အတိုင်း ရှေးအရှင်တွေလို ဆိုက်လာရောက်လာလို့ သိပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ သည့်ပြင်တမျိုးရယ်လို့ မရှိပါဘူးဗျာ။

ယခု အားလုံးသော ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ဟာ မှတ်သားထားကြတဲ့အတိုင်း ဝီရိယရှိရှိနှင့် တခါထဲတဲ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ ဗောဓိပြီးအောင်၊ အခါမလင့် ဆိုက်လာ ရောက်လာအောင် အခုလို ဖြည့်ကြရမယ်ဗျာ။

ဖြည့်တဲ့အခါ ကျပြီဆိုလျှင် အသီးသီးတို့ဟာ သည်လို ဆိုက်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ သည်လို ဝီရိယတွေနှင့် ထူထောင်ပြီး သည်လိုဖြည့်ကြ၊ ဖြည့်ကြပြီဆိုမှဖြင့် အားလုံးတို့ တောင့်တတဲ့အတိုင်း တွေဟာ မှန်းသလောက် မကအောင် ယခုလို ပြီးကြပါသတဲ့ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် သည်လိုဝီရိယ ထူထောင်ပြီး ဖြည့်ကြ။

ရှေးအရှင်တွေ၏ ဝီရိယကတော့ ဘယ်လိုပါလဲဆိုလျှင် အားလုံးတို့ဟာ လိုက်နာပြီးတော့ အမြဲအားဖြင့် ထူထောင်ပုံတွေဟာ ဆိုလျှင် ‘ဘယ်အရှင်ကတော့ ဘယ်လိုထူထောင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ တောင့်တတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြီးတယ်’ ဆိုတာ အကုန်လုံး မှတ်သားထားတဲ့ဟာ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် များပါတယ်။ ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်ကလဲ အခုလိုဘဲ။

မျက်စိကို နိုင်သူ

ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသည့်နောက် ထားတော်မူခဲ့တဲ့ သာသနာရှိတယ် ရှိတဲ့အခါ သည်အဆုံးအမတွေကို မှတ်သားလိုက်နာကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေလဲ ဤကဲ့သို့ ဝီရိယတွေနှင့် ရှိပါတယ်။

သိဟိန္ဒုမှာလား ထင်ပါရဲ့၊ အရှင်မြတ်တပါးဟာ ဘုရားအဆုံးအမကို ဝီရိယသန်သန်နှင့် ထူထောင်ပြီး နေလိုက်တာတဲ့ဗျာ၊ အရှင်မြတ်ဟာ ဘယ် လိုပါတုံးဆိုတော့ လိုက်ဂူကြီးတခုမှာ ဝီရိယတွေနှင့် ထူထောင်နေလိုက်တယ် ဗျာ၊ သည်တော့ ဘယ်လောက် ကြာသွားသလဲဆိုလျှင် ဝါတော် ခြောက် ဆယ် ရှိပါသတဲ့။

သည်ကျတော့ မထေရ်ကြီး ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ အားလုံးသော ရဟန်း သံဃာတော်တို့ဟာလေးစားကြည်ညို အပူဇော် ရောက်လာကြတယ်၊ လာကြတော့ သူသီတင်းသုံးနေတဲ့ လိုက်ဂူမှာ အားလုံးသော ပန်းချီ ဆေးရေးနှင့် ရှေးဘုရား တောထွက်ခန်းတွေ အသွယ်သွယ် အဝဝ အလွန် ဆန်းဆန်းပြားပြား ကောင်းမွန်စွာ စီမံထားတာကိုမြင်တဲ့ အခါကျတော့ သံဃာတော်ဖြစ်ပါတဲ့ အရှင်ကောင်းတွေက ကန်တော့ပူဇော် ကြပြီးတော့ လျှောက်ကြသတဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လို လျှောက်သလဲဆိုတော့-

“မှန်လှပါ၊ အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ လိုက်ဂူကြီးဟာဆိုလျှင် အလွန်ဘဲ တင့်တယ်တဲ့အတိုင်း ရှေးဘုရားတို့၏ တောထွက်ခန်း အဖြာဖြာ တွေနှင့် ဤကဲ့သို့ မွေ့လျော်ဘွယ် ဖြစ်ပါပေတယ်” လို့ လျှောက်ကြတယ်။

သည်လို လျှောက်ကြတဲ့ အခါကျတော့မှ အရှင်မြတ်က ဘယ်လို မိန့်တော် မူသလဲဆိုလျှင်-

“ငါ့ရှင်တို့၊ ငါ့ရှင်တို့လာကြလို့သာ မျက်စိအမြင် ရှိသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ယခု ပြောလာလို့ သိရပါပေတယ်” တဲ့ဗျာ၊ သူကတော့ မသိဘူး တဲ့ဗျာ။

အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် အခုနက ဆင်းရဲမှုလွတ်မှုဖြစ်ပါတဲ့ ဘုရား အဆုံးအမကိုသာ သူက ဝီရိယထူထောင်ပြီးတော့ အဲသည်လို ပြုနေတာကိုး ဗျာ၊ ဒါဟာ ရှေးအရှင်တွေ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်တာဗျာ။

သူဟာ ဝါတော် ခြောက်ဆယ်ရှိပါပြီတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်ဂူအပြင်ဘက်က ဟာတွေကို သူမသိဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း အဆုံးအမကို မှတ်သားပြီး ဒါကိုဘဲ သိနေတာကိုဗျာ-ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများရဲ့။

သိရမှာက ဘာသိရမလဲဆိုရင် ဆင်းရဲမွဲလွတ်မှု၊ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော် မူတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်ကို တခါထဲ ရပြီးပြီဆိုတော့ ဝီရိယသန်သန်နှင့် သည်လို နေတာကိုးဗျာ၊ ဘယ်လောက်ကြာသလဲဆိုလျှင် ဝါတော် ခြောက် ဆယ် ရှိပါသတဲ့ဗျာ၊ အဲဒါဟာ ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်ကို သန်သန် ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပုံဗျာ။

အဲသည်လို ထားတဲ့အခါကျတော့ စိတ်နှလုံး အလိုဟာ ပြီးစီးအောင် မြင်တယ်ဗျာ၊ ယခု ဒို့ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတွေကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီး ထားတာဟာ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် မဟုတ်ပါလားဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မေး။ ။အေး....ဗျာ၊ သောဝစဿတာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီးတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းမွန်စွာ ရကြပြီး လျှင် လိုက်နာမယ်၊ ဖြည့်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ကာ လိုက်နာဖြည့်ကျင့်ပြီးတော့လဲ နေကြတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။လိုက်နာဖြည့်ကျင့်ရအောင် ယခုလို တရားများ နာနေတာ ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အားလဲ ထုတ်နေတယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) ယခုလို ဆိုတော့ သည်အပေါ်မှာ ဘာမှီးထားလဲဆိုတာ မြင်မှာ၊ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့ကတော့ သိပါတယ်ဘုရား၊ အားထုတ်ရင်း
လဲ ကြည့်နေတာဘဲ၊ အားထုတ်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်နှင့် တခါတလေ အား
ထုတ်တာကို လွတ်ပြီး လိုက်တောင် ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ် ဘုရား။

ဟုတ်ကယ့်လား ဒကာကြီး၊ ရှေးအရှင်တွေကတော့ အဲသည်လိုတဲ့ဗျာ၊
ဒါတွေကို ခွဲကတော့ တလုံးတလေ သည်လောက်သာ မှတ်မိတာ၊ ဒကာ
ကြီးတို့၊ ဒကာမကြီးတို့ကတော့ သည်လိုဝီရိယ အရှင်သခင်တွေ အကြောင်း
ကို မှတ်ထားတာဟာ တကတဲမှပါဘဲ ပြောလို့ ဆုံးနိုင်ပါ့မလား။

အဲဒါ ရှေးအရှင်များ ဝီရိယ ထူထောင်ကြပုံတဲ့ဗျာ။

အဲသည်လို ရှေးအရှင်တွေဝီရိယ ထူထောင်တာကို မှီအောင် ထူထောင်
ကြပါဆိုတာ သည်ရှေးအရှင်တွေဟာ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို
ရတော့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်သလို သည်လို မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်
ကြ၊ ရှေးအရှင်တွေကို မှီမယ်၊ ညီမယ်ဆိုရင် မှီတဲ့ ညီတဲ့အချိန်မှာ စိတ်
နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြည့်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။

ကားတိုက်မှာ တွေးကြောက်

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ရှေးအရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယကို မှီအောင်၊ ညီအောင်
ထူထောင်ရမှုမှာလဲ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခု
ကို အာရုံတွေ ထိုထိုမသွားရအောင် ရပြီးသား တခုကို
စူးစူးစိုက်စိုက် ထားပါဆိုလို့ ထားတယ်၊ ထားတဲ့အခါ
ကျတော့ နေတယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။နေတဲ့အခါ နေပါတယ် ဘုရား။

ထိုင်ပြီးတော့ ထားမယ်ဆိုရင်ကော နေတယ် မဟုတ်လား။ (နေပါ
တယ် ဘုရား။) သည်အတိုင်းဘဲ စိုက်စိုက်စူးစူး တည်နေတယ်၊ တည်နေ

တော့ကို ဤကဲ့သို့ ထားတဲ့အတိုင်းဘဲ မပြတ်အောင် တဆက်ထဲထားပြီး
မတ်တတ်ရပ်ရင်း မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။လမ်းခရီး သွားစရာ ရှိတော့ကော၊ ဤကဲ့သို့ မရွှေ့ရ
အောင် ထားပြီး ခရီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ခရီးသွားတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ နဲ့နဲ့ခဲယဉ်းပါတယ် ဘုရား၊
ယခုလို ထားသွားရင် နောက်က မော်တော်ကား ဟွန်းပေး
တာကို မကြားလို့ မော်တော်ကား တိုက်သွားမှာ ကြောက်
ရပါတယ် ဘုရား။

မထားဘဲနှင့် သွားရင်ကော တိုက်မယ်၊ ထားသွားရင် မတိုက်ဘူး၊
ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ (ထိသိကို အခုလို ထားသွားရင် နောက်က မော်တော်
ကား ဟွန်းပေးသံကို မကြားပါ ဘုရား။)

မေး။ ။သိတာ၊ မကြားတာ ထားစမ်းပါအုံး၊ အလုပ် လုပ်စမ်းပါအုံး။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က လောဘကြီးတယ် ဘုရား။

သည်လိုဆို သည်လိုသာ လုပ်

လောဘကြီးပေမဲ့ အလုပ်ဘဲ လုပ်စမ်းပါအုံး၊ အခု ဒကာကြီးဟာက
တွေးတွေးနေတာကိုး၊ (တပည့်တော်က ရချင်အား ကြီးလို့ပါ ဘုရား။)

ယခုနကလို ဘုရားက လုပ်ဆိုရင် သည်လိုသာ လုပ်လိုက်၊
အဲသည်လို လုပ်သွားရင် ယခုလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လုပ် လုပ်
စမ်းပါအုံးတော့။ (လုပ်ကြည့်ပါအုံးမယ် ဘုရား။)

တွေးတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာက တဲ့ချင်မှ တဲ့မှာ၊ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရှင်
က သည်လိုပါဆိုရင် သည်လိုသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်၊ ‘သည်လို

ပါလား'လို့ တွေးနေရင် တွေးတဲ့ဥစ္စာက မှန်ချင်မှ မှန်မယ်၊ တဲ့ချင်မှ တဲ့မယ်ဗျာ။

တွေးတယ် ဆိုတာက ရမ်းရတာ၊ ဘုရားရှင်ကတော့ ကိုယ် တော်တိုင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သေသေချာချာ ထိုးထွင်းပြီး သိမြင်ပြီးတော့မှ ကရုဏာအရှင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သေသေ ချာချာ ဆုံးမတော်မူတာဗျာ။

အေး....သည်တော့ သည်အတိုင်းသာ မှတ်ထားပြီးတော့ လိုက်နာကြ လို့ရှိရင် ယခုလို ဖြစ်ပါတယ်ဗျား၊ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ပြီးပြီဆိုတော့၊ ဂရု စိုက်ကြပြီဆိုတော့ အဲသည်လိုဖြစ်မယ်၊ သည်လိုသာ ဂရုစိုက်သွားမယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ စိတ်နှလုံးအလိုဟာ အသီးအသီး ပြီးပါလိမ့် မယ်ဗျာ။

ထိခိုက် တိုက်မိခြင်း မရှိသော ရထား

မော်တော်ကားတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုံးစုံတို့ဟာက သည်လို မဖြစ်ရ အောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တောင်မှ မတိုက်နိုင်တာ မော်တော် ကားကလဲ မတိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မေး။ ။အဝိဇ္ဇာတို့၊ ဘာတို့ဆိုတာဟာလဲ ဘယ်အခါများ နားနေ သလဲဗျာ၊ အဝိဇ္ဇာက သည်အတိုင်းထားရင် ဘယ်အခါမှာ အဆက်ပြတ်ပါသလဲ။

(ဝိဇ္ဇာကို အဆက်မပြတ် ထားရင် အဝိဇ္ဇာ မဝင်နိုင်ပါ ဘုရား။) ယခုလဲဘဲ သူတို့မှာ ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဟာကို အသုံး မပြုဘဲ ထားရင် အဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်အခါများ ပြတ်နေပါသလဲ။

ဖြေ။ ။အဝိဇ္ဇာ မပြတ်ပါ ဘုရား။

မေး။ ။အခု ဒကာကြီးတို့ရဲ့ မြို့မှာ ရထားတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ သွားလာနေတာဟာ အဝိဇ္ဇာနှင့်စာလျှင် ဘယ်ဟာက များ ပါ့မလဲ။

ဖြေ။ ။အဝိဇ္ဇာက အဆပေါင်းများစွာ များပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။သည်တော့ ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ယာဉ်တွေကို ဘုရား ဆုံးမ ပါတဲ့အတိုင်း စီးနင်းပြီးသွားရင် အဝိဇ္ဇာတွေ တိုက်မှု၊ ခိုက်မှု ရှိပါအုံးမလား၊ ဒကာကြီးက ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ရထားနှင့် သွားတော့ အဝိဇ္ဇာ လာရင် တိုက်သေးသလား။

ဖြေ။ ။မတိုက်မိပါဘုရား။

အဟုတ်ကို မတိုက်မိဘူးလား၊ အဝိဇ္ဇာတွေလဲ မပြတ်အောင်သွားနေတာ ဗျာ။ (အဝိဇ္ဇာတွေက ဝိဇ္ဇာလာရင် ရှောင်နေပါတယ် ဘုရား။) ယခုလဲ အားထုတ်နေရင် အဝိဇ္ဇာတွေ ရှောင်နေမှန်း သိလျက်သားနှင့် ‘လာတိုက် စမ်းပါ’ဆိုလျှင် လာတိုက်ပါ့မလား။ အခုနက ဒကာကြီးက ‘ကားတွေ၊ ရထားတွေက သည်မြို့မှာ များလိုက်တာ၊ တိုက်မှာစိုးရတယ်’ဆိုပြီး ယခု တော့ မတိုက်ပြန်ဘူးလား။ (ဝိဇ္ဇာ မပြတ်ထားရင် မတိုက်ပါဘုရား။) အတိုက် မခံချင်ရင်တော့ ဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော ရထားနှင့် သွားပေါ့။ ဝိဇ္ဇာရထားနှင့်သွားရင် ရပါတယ်ဗျာ၊ ခုနကလို တိုက်မလားလို့ ယုံမှား သံသယ ရှိအုံးမှာလား။ (မရှိပါဘုရား။) အဲ ဒါဖြင့် ခုနက ဘာဖြစ်လို့ ‘တိုက်မှာလား’လို့ မေးတာလဲ။ (ယခုနက ဝိဇ္ဇာရထားကို မစီးရသေးပါ ဘုရား။) ယခုနက ဝိဇ္ဇာရထား အစစ်ကလေးနှင့် သည်လိုသွားရင် ဝင် တိုက်အုံးမှာလား။ (မတိုက်ပါဘုရား။)

ဝိဇ္ဇာရထား အစစ်ဖြစ်မယ်ဆိုလျှင် ‘ဖယ်ကြ၊ တိမ်းကြ’လို့ ပြောရအုံး မှာလား၊ ‘ငါ့မတိုက်ကြနဲ့’လို့ ပြောရအုံးမှာလား၊ ခေါ်လို့ကော လာ

တိုက်အုံးမှာလား။ (အနားတောင် မသိဝံ့ပါဘုရား။) အေး....သည်ရထား
ဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ ကြားကြရဲ့လား။

ဒါကြောင့်မို့ ရှေးအရှင်တွေက ဘုရားထံမှောက် ရောက်ကြတဲ့အခါ
ကျတော့ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ ဗောဓိအသီးသီး ပြည့်အောင် သည်ရထားကို
အပ်နှင်းထားတယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား။) အလုံးစုံတို့ဟာလဲ သည်
ရထားကို ရရှိထားကြတယ်၊ ရရှိထားကြတဲ့ များစွာသောလူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ
တို့ဟာ သည်ရထားပေါ်က ဆင်းသေးသလား။ (သည်ရထားပေါ်က
ဆင်း၍ မကောင်းပါဘုရား။) ရှေးအရှင်တွေကတော့ မဆင်းဘူး ဒကာ
ကြီး၊ ဒကာမကြီးများရဲ့၊ အဲသည်လို မဆင်းဘဲနှင့် ကိုယ်လိုတဲ့ ခရီးကို သွား
ကြတယ်၊ မှန်းတဲ့အတိုင်း အသီးအသီးဘဲ ပြည့်ကြပါတယ်ဗျာ။

လုပ်ကြည့်မှ တွေးတာတွေ မှားမှန်းသိ

ယခုလဲဘဲ သည်ရထားကို ကောင်းမွန်စွာ ရကြတယ်၊ရကြတော့ ဝီရိယ
နဲ့ ထူထောင်ပြီးတော့ သည်လို စီးကြပြီဆိုမှဖြင့် ရထားကောင်းတာကို ယခု
ပြောတာက နဲ့နဲကလေးဘဲ၊ ဘုရား ဆုံးမတာကတော့ ဘယ်ဟာမှ အကြွင်း
အကျန်မရှိ သိပြီးတော့ ဆုံးမတော်မူပါတယ်၊ အခုလို ပြောတာက နဲ့နဲ
ကလေးပါ၊ အခုပြောတာက ဘယ်လိုပါတုံးဆိုလျှင် အကုန်စလုံး ပါလှ
မယ်မဟုတ်ဘူးဗျာ။ (မပါနိုင်ပါဘုရား။)

သည်တော့ ဘုရားဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီဆိုမှဖြင့် အားလုံး တရား
ဂုဏ်တော် ၆-ပါးဆိုတာကို နားလည်ပြီးသား၊ သိပြီးသား ရှိကြပါတယ်၊
အဲသည်လို အတိုင်း လိုက်နာပြီဆိုမှဖြင့် အဲသည်ဟာကတော့ ဘုရား ဆုံးမ
တာကို မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်တွေက သင်လို့မို့ မှတ်ထားတာ ရှိတယ်၊
အဲသည် မှတ်ထားတာကို အဲသည်လို တခါတခါလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်လို့
သိတာတွေလဲ ရှိတယ်။

ဘယ်လိုမှ ယခုနကဟာတွေကတော့ ဆိုက်လာမှာတုံးဆိုတော့ မှတ်သားပြီးသားကို စိုက်စိုက်စူးစူးနှင့် လိုက်နာတဲ့ အခါကျတော့မှ ဝီရိယရှိသလောက်ဟာ ဆိုက်လာပါလိမ့်မယ်။ ရှေး အရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယထူထောင်တာကို မှီတဲ့ညီတဲ့အချိန်မှာ ရှေး အရှင်တွေလိုဘဲ တညီတဲ တသားတဲ ဆိုက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် ယခုလို အမျိုးမျိုးသိပြီးတော့ ဝီရိယတွေနှင့် ထူထောင်ကြပါ။

သည်လို ထူထောင်ကြတဲ့အခါကျပြီဆိုတော့ ‘ဆင်းရဲမှာလား၊ ပင်ပန်းမှာလား’ သည်လို တခါတခါ တွေးကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်တွေ့ချင်တာ တွေးတာ၊ ထင်ချင်တာ ထင်တာ။ လိုက်နာပြီဆိုတော့ သည်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲနှင့် ဆုံးမတော်မူတဲ့ဟာကတော့ ယခုရော နောက်ရော ချမ်းသာအောင် ဆုံးမတော်မူတာ အစစ်ဖြစ်တယ်။

လိုက်နာတဲ့ အခါကျတော့ ‘သည်တွေ့တာတွေဟာ မဟုတ်ဘူး’ဆိုတာ သေသေချာချာသိမယ်။ ယခုရော၊ နောက်ရော ချမ်းသာအောင် ဆုံးမတာကို လိုက်နာတော့ ယခုရော၊ နောက်ရော ချမ်းသာတယ်လို့ အသီးသီးတို့ဟာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် သိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တွေးနေတဲ့ဥစ္စာဟာ ရှည်ပါတယ်။

ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေကို မှတ်သားပြီးသား၊ လိုက်နာတော့ သိမှာကို နားလည်ပြီးသား ဖြစ်တော့ကို လိုက်နာကြပါတယ်။ ပြုကြပါတယ်။ လိုက်နာလို့ ပြုကျင့်ကြပြီဆိုမှဖြင့် ရှေးအရှင်တွေလို ဆိုက်လာပြီး ရှေးအရှင်တွေ သိသလို ကေန္တ သိပါလိမ့်မယ်။ ရှေးအရှင်တွေပေါ်သလို ပေါ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုတုံးဆိုရင် ဣရိယာပုထ်ထဲမှာလဲ—

ဘယ် ဣရိယာပုထ်မဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊
နေရာကလဲ ဘယ်နေရာမဆို၊
အချိန်ကလဲ ဘယ်အချိန်မှာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ရှေး အရှင်တွေက ဒီလို လိုလားချက်တွေပြီးအောင် ထူထောင်ပြီး
တော့ ယူကြတယ်၊ ယခုလဲဘဲ ဒီလိုဘဲ ထူထောင်ပြီးတော့ ယူမယ်ဆိုရင်
ဒီလို ပြီးကြပါတယ်၊ ယခုအချိန်မှာ ထိုင်နေတယ်၊ ထိုင်နေတယ်ဆိုတာ
ထိုင်နေရင်းနဲ့လဲ ဘုရားအဆုံးအမကို အဟုတ်လိုက်နာလို့ ဝီရိယထူထောင်
ပြီး လုံ့လသန်သန်နှင့် အာရုံပြုပြီးတော့ ထူထောင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ယခု
ချက်ချင်း မသိပါဘူးလားဗျာ။ (သိပါတယ်ဘုရား။)

ကဲဗျာ.....အသီးအသီး အချိန်ကြာကြာမထားဘဲ ယခုမှတ်ပြီးထားကြ
တဲ့အတိုင်း ဝီရိယလဲဘဲ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဝီရိယထူထောင်
ပြီး ယခုပင်လျှင် ထားကြစမ်းပါ။

သူတို့ အသီးသီးကတော့ အားထုတ်နေကျဖြစ်တော့ကို အားထုတ်
တတ်သလို အားထုတ်ကြပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ရှိရင် ‘ကိုယ်အားထုတ်နေကျ
ကလေးကိုမှ’ ဆိုပြီးတော့ တမျိုးစီ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်
အားထုတ်နေကျကလေးကို စိုက်စိုက်စူးစူး ဒီလိုထားလိုက်ကြစမ်းပါဗျာ၊
အဟုတ် ဝီရိယသန်သန်နှင့် ထူထောင်ပြီးတော့ အာရုံပြုကြစမ်းပါဗျာ။

ဘယ်ရေသောက်သောက် မှတ်သိပ်ပျောက်

မေး။ ။အသီးသီးအားလုံးရှိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။တမျိုးစီ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

တမျိုးစီ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတူတူပါဘဲ၊ ဘုရားဆုံးမတာကတော့ တခုဘဲ
ဖြစ်တော့ ဘယ်ဟာဘဲဖြစ်ဖြစ် တခုဘဲနေမှာဘဲ။

‘ရေသောက်ကြ’ ဆိုရင် ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ ဘယ်အိုးမှာသောက်သောက် ရေငတ်ပြေတာချည်းဘဲဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

ရေတွင်းက ရေကော။ (ရေငတ်ပြေပါတယ်ဘုရား။)

ရေကန်က ရေကော။ (ရေငတ်ပြေပါတယ်ဘုရား။)

အေး...အသီးသီး အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာ တကတဲမှဘဲ ထဲပြီးတော့ ထား ကြတာတွေဟာ အမျိုးမျိုး အဖြာဖြာ ရှိပါတယ်၊ ဘယ်ဟာနဲ့ဘဲ ထဲထား ထား၊ ယူပြီးသောက်ရင် ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ။ (ရေငတ်ပြေတာချည်းပါတဲ ဘုရား။) အေး....အဲဒီလိုဘဲ ရှိကြပါတယ်ဗျာ။

ဒီတော့ တခုခုကိုသာ စိုက်စိုက်စူးစူး ဝီရိယမနဲရအောင်၊ ရှေး အရှင်တွေ့ရဲ့ဝီရိယကို မှီအောင်ညီအောင် ဂရုစိုက်လိုက်ကြစမ်းပါဗျာ။ (မှန် ပါ၊ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်ဘုရား။) ဒါကတော့ မခက်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ ထားနေကျ ဖြစ်တော့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီးသားပါဗျာ။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) ကဲ....ထား လိုက်ကြစမ်းပါဗျာ။ [နှစ်မိနစ်ခန့် ပရိသတ်များအား ရှုမှတ်ခိုင်းပါသည်။] ကဲ....စိုက်စိုက်စူးစူး ထားတဲ့အခါကျတော့ တည်ပြီး နေတယ်မဟုတ်လား။ (နှာသီးဝ တည်နေတာကလေးကို စိတ်စိုက်ပြီး နေတဲ့အခါမှာ တခါတလေ ကလေးငိုတဲ့အသံ ဝင်လာပါတယ်ဘုရား။) အဲဒါကတော့ ရှေးအရှင်တွေ့ရဲ့ ဝီရိယကိုမှီလို့လားဗျာ၊ မမှီလို့လားဗျာ။ (ရှေးအရှင်ကောင်းများရဲ့ ဝီရိယကို နဲ့နဲကလေးမှ မမှီလို့ပါ့ဘုရား။)

အေး....ခုလို မှားမှန်းသိတော့ နေရာကျတယ်ဗျာ၊ ဒီလို သိတယ်ဆိုပြီး တော့ သာသကလေး ဝီရိယတိုးလိုက်ရုံဘဲဗျာ။ (မှန်ပါ၊ အင်မတန်လိုနေ ပါတယ်ဘုရား။) လိုသလောက် မလိုရအောင် ဝီရိယကို တိုးထည့်လိုက် ဗျာ။ (ဝီရိယကို တိုးပါမယ်ဘုရား။) တိုးလိုက်ရင် ယခုနကဟာတွေ ကြား

မှာလား။ (မကြားပါဘုရား။) အဲဒီလို မထားဘဲနဲ့ ကြားတဲ့နေရာမှာ နေပြီး သိမှာကို သိနေတယ်ဆိုရင် ရှေးအရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယကို မှီပြီ ညီပြီ ဗျာ၊ မှီပြီညီပြီဆိုမှဖြင့် ရှေးအရှင်တွေကဲ့သို့ တခါတလေ တောင့်တတဲ့ အတိုင်း ဆိုက်မလာဘူးလားဗျာ။ (ဆိုက်လာမှာပါဘဲဘုရား။)

ဤကဲ့သို့ထိုင်ပြီးတော့ နှာသီးဖျားမှာ စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး ဒီလို ထားတော့ နေတယ်။

မေး။ ။နေတဲ့အခါကျပြီဆိုမှဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ချင်လာတယ် ဆိုတော့ ဒီအတိုင်းဘဲ မရွှေ့အောင်ထပြီး မတ်တတ်ရပ်ရင် မဖြစ် ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

လမ်းသွားရင်းကော ဒီနေရာလေးမှာ စိုက်စိုက်စူးစူး ထားပြီးတော့ သွားရင် မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

မလုပ်မနေရ ဝတ္ထုရား (သီလ) များ

ပြုဘွယ်ကိစ္စ အဖြာဖြာတို့ဟာ ခန္ဓာဝန်အတွက်၊ ဘုရားသာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်းအတွက် ဆိုတာတွေကို ပြုကြရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီအခါတွေမှာကော ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

အဲဒီလို ဘုရားရှင်ကိုကြည်ညိုလေးစားလို့၊ ဘုရားကျေးဇူးတော်ဂုဏ် တော်ကိုသိလို့၊ ဘုရားသာသနာတော်ကိုလဲဘဲကိုယ်ကလိုက်နာတော့သိတယ်၊ ရိပ်မိတယ်၊ ဒီလို လိုက်နာပြီဆိုမှဖြင့် ချမ်းသာသုခ အသီးအသီး ဆိုက်လာ မှာကို သိတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ သာသနာ တည်အောင် ပြုလိုတဲ့အခါမှာ သာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်း ပြုလုပ်ရမဲ့ ပြုဖွယ်အဖြာဖြာတို့ကို သိတယ်၊ သိစတာကို ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညို လို့။

ဘုရား သာသနာ ဆိုက်လာတဲ့အခါ သူတော်ကောင်း အစားစား တို့ဟာ သိသင့်သလို သိတယ်။ ကြည်ညိုပြီဆိုတော့ ဘုရားရှင်သာသနာကို တည်အောင်ဟာ ပြုလိုပါတယ်။ တည်ပြီဆိုတော့ကို များစွာသော လူနတ် မြဟွာတို့ဟာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က အားလုံး တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးသလို ပြီးစေတဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ ရှိတယ်။ ရှိတယ်ဆိုတော့ကို တည်အောင် ပြုတယ်။

တည်အောင် ဘာတွေ ပြုသလဲဆိုရင် ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ အဲဒီလိုဟာတွေနဲ့ ပြုတော့ တည်တယ်။ မြင်တယ်။ အဲဒီလို မြင်ရပြန်ပြီ ဆိုတော့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ပြုလို့အားမရ မရောင့်ရဲနိုင် ပါဘူးတဲ့ဗျာ။ ဘယ်လို အားမရ မရောင့်ရဲပါသလဲဆိုရင်—

“ငါ ဤမျှ ဘုရားသာသနာတော် တည်ရာတည်ကြောင်း ထူထောင် တယ်။ ထူထောင်တော့ကို ဤမျှ ဘုရားသာသနာတော် တည်တော့ အားလုံးတို့ဟာ အစီးအပွားတွေ ဥစ္စာတွေ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း မြင့်မြတ်လာကြသလို လှမ်းကြည့်တော့ အဲဒီလို မြင်တယ်။ ဒီထက်တိုး ပြီးတော့ ပြုရရင် သဉ္ဇာန်ထက်ပင်လျှင်ဘဲ ဘုရားသာသနာတော် မြင့်မြတ် တိုးတက်မယ်”လို့ သိတော့ ယခုလိုချည်းဘဲ အားမရနိုင်ဘဲ ‘တိုးအုံးမယ်၊ တိုးအုံးမယ်’နဲ့ ဒီထက် အစီးအပွား များစွာနဲ့ အဲဒီလို ထူထောင်ကြပါ တယ်ဗျာ။

အဲဒီလို လေးပါးပစ္စည်းတို့နှင့် မှီအောင်သာပြုရင်း ဘုရားရှင်ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို စိုက်စိုက်စူးစူးနှင့် ထားပြီးတော့ ပြုရင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) အေး....ဘုရားသာသနာ တည်ရာ တည်ကြောင်း ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး- တွေအတွက် ပြုလုပ်တာက စရဏ၊ ယခုနက အတိုင်း မရွှေ့အောင်ထားဘို့ နေရာကလေးကတော့....ဖြစ်တော့ အားလုံးတော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟိုလိုဆိုတော့ နေရာအသီးအသီးရှိတယ်။ ကိုယ့်

ဟာ ကိုယ်တော့ သိပါတယ်၊ သို့ပေမယ့်လို့ သူတကာတို့ကလဲ မသိဘဲ
 နေတာမရှိပါဘူး၊ သို့ပေမဲ့ မသိပါဘူးလို့များပြောရင် ဒကာကြီးပြောသလို
 ‘နှာသီးဖျားမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေးထား’ ဆိုပြီး ပြောလိုက်တာဘဲ၊
 အဲဒီလို ထားတော့နေတယ်၊ ယခုနကလို့ ကိစ္စတွေကို လုပ်ရတာက စရဏ
 ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေကလဲ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားသာသနာ
 တည်ရာ တည်ကြောင်းတွေပါဘဲ၊ အဲဒါတွေ ပြုရင်း ဒီလို စူးစူးစိုက်စိုက်
 ကလေးထားရင် မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီအချိန်မှာ
 စရဏရော၊ ဝိဇ္ဇာရော အချိန်တခုတဲမှာ နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။
 (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

ဝတ္ထုရားပျက်က နိဗ္ဗာန်မရ

အေး....ဖြစ်တယ်ဗျာ၊ ဒါကတော့ သာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်း
 တွေနှင့် ခန္ဓာဝန်အတွက် သားသမီး မြေးမြစ်တွေ အကုန်လုံးအတွက်ကို
 ရွက်ဆောင်ပြီး နေတာဘဲ။ အဲဒါဟာ ရပ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီတော့
 ယခုလိုပြုရင်း သားဝတ် သမီးဝတ် ဆွေဝတ် မျိုးဝတ်နှင့်တကွ အကုန်လုံး
 ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ ဝတ္ထုရားတွေကို လုပ်ရမယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဆုံးမ
 ညွှန်ကြားတော် မူတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ညွှန်ကြား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း
 ပြုရတာကို ဘာခေါ်သလဲ ဆိုရင် အဲဒါ ဘယ်ဘက်ကလဲ။ (သီလဘက်
 ကပါ ဘုရား။) အဲဒီလို သီလဘက်ကပါ ဆိုတော့—

မေး။ ။ဒါတွေကိုပြုရင် သီလဘက်က မလုံလောက်ဘူးလား၊

ဒါတွေ မပြုရင် သီလနှင့် ပြည့်စုံပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မပြည့်စုံပါဘုရား။

မေး။ ။ဒီလို မပြည့်လျှင် ချမ်းသာပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မချမ်းသာပါဘုရား။

မေး။ ။မချမ်းသာရင် ယခုနက ကိုယ်တောင့်တတဲ့ အတိုင်းဟာ
အထက်ကို တိုးတက်နိုင်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။မတိုးတက်နိုင်ပါဘုရား။

စိတ်မချမ်းသာတော့ သမာဓိကလဲ ရှိမှာ မဟုတ်ဘဲကိုး။ (စိတ်
မချမ်းသာတော့ သမာဓိမရှိဘူးလားဘုရား။) စိတ်ချမ်းသာမှ သမာဓိ
ရှိမှာ၊ သမာဓိ ရှိမှလဲ အဟုတ်သိမှာဗျာ၊ ‘သမာဟိတော ယထာဘူတံ’လို့
ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကလဲ သူတို့မှာ မှတ်
သားပြီးတော့ ထားလိုက်တာတွေ တနည်းထဲ မကပါဘူး၊ စုံလို့ထင်ပါရဲ့
ဗျာ၊ ဒီတော့ ယခုနကလို့ ပြုနေရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြုရင် ဒါ သီလဘက်က
ပြုရမဲ့ ကိစ္စ ပြီးတာဗျာ၊ ပြီးတော့—

ဒါတွေလုပ်ရင် ချမ်းသာတယ်၊

ချမ်းသာတော့ သမာဓိ ရလွယ်တယ်၊

သမာဓိရတော့ ‘ယထာဘူတံ’ လုံလောက်တယ်။

ဒါတွေကတော့ သိကြတယ်မဟုတ်လား၊ သိကြတာက ဘယ်လိုလဲဆိုရင်
သင်တော့ သိတာပေါ့၊ ပြောလို့သိတာကလဲ အပြောသိဘဲ၊ အဲဒီလိုပါဗျာ၊
ဒါကြောင့် အဲဒါတွေပြုရင်း သား သမီး မြေး မြစ်တို့၏ ဝတ္တရားနှင့်
တကွ အလုံးစုံသော အလုပ်တွေကို ပြုရတာဟာ ဘယ်လိုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊
သီလဘက်ကပါဗျာ၊ အဲဒါ ‘စရဏ’ကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ဒါတွေကိုဘဲပြုရင်း ယခုနကလို့ စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး နှာသီးဖျားကို
လက်နဲ့ထိတော့ သိသလို မရွှေ့အောင် ထားပြီးတော့ ပြုလို့ မဖြစ်ဘူးလား။
(ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ယခုနကလို့ ပြုတာက စရဏ၊ ဒီလို စိုက်စိုက်
စူးစူးကလေးနေတာက ဘာလဲဗျာ။ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။)

“အဲဒီလိုဟာတွေ ပြုရလို့ မအားဘူး၊ အားတော့မှ ပြုမယ်ဆိုတာက အဲဒါတွေကို ပြောတာ ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါတွေဟာ ယခုနက ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့အတိုင်း တဲ့တဲ့မှန်မှန် မှတ်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ အချည်းနှီး အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို မပြုရင်သာ ယခုနက ပြောသလို ဆင်းရဲပြီး နေမှာဗျာ့။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) အဲဒါတွေ သိတော့ လုံလောက်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာလျှင် သမာဓိရပြီး ယခုနကလို့ ထားလို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီလို ဝတ္ထုရားတွေကို ပြုနေတာက စရဏ၊ ဒီလိုထားလို့ နေတာက ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ယခုလို သူတို့ကို ရှောက်သတိပေးတော့ တခါတလေ သူတို့က ပြောချင် ပြောမှာဗျာ။

“သူတို့မှာတော့ ရဟန်းမို့လို့ တခြားကိစ္စတွေ ဘာမှ မရှိတော့ လုပ် ကိုင်နိုင်တာပေါ့၊ ဒို့တတွေမှာတော့ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတာ ဒီရဟန်းကို ပြောလိုက်စမ်းချင်ပါတိတော့”လို့ ဒီလိုများ တခါတလေ မတွေးဘူးလား။ (တပည့်တော်တို့တော့ နေ့တိုင်းကို တွေး နေပါတယ် ဘုရား။) ယခုနကပြောတဲ့ စရဏနှင့် ဝိဇ္ဇာဆိုတာဟာ ရှေးအရှင် တွေက တပြိုင်နက်ထဲ ဆောင်တာဗျာ၊ အဲဒါတွေကို ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဒို့ကတော့ တောထဲမှာပင် အသာနေတော့ န-လဲ န-သေးတယ်၊ ဖျင်းလဲ ဖျင်းသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သေသေချာချာတော့ ဒို့က မပြောတတ်ဘူး ဗျာ၊ ဒကာကြီးတွေသာ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေ သေချာချာ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ ပြောင်းပြောင်း ပြောင်းပြောင်းနဲ့ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်တယ် မဟုတ်

လား။ (တပည့်တော်တို့ ပြောတာက အလကားဟာပါဘုရား။) ဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုကို ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကြားကြလား။

ကလေးငိုလို့ ချော့ရတာလဲ သီလ တပါး

အဲဒါတွေကတော့ သူတို့ နားလည်ပြီးသားဗျာ၊ တွေးတာကသာ ယခုနကလို့ တွေးတွေးနေတာ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဗျာ။

သူတို့ဟာက အရှုပ်တွေ မှတ်နေတာ၊ ထားသလို ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။

ဒါတွေဟာ အလုပ်တွေဗျာ။

အဲဒါ မလုပ်ရင် ဘယ်ဟာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ (တပည့်တော်တို့က စရဏ ဖြစ်အောင် မလုပ်တတ်လို့ပါဘုရား။)

အေး....ဒါဖြင့် ယခုနကဟာကို လုပ်မြဲတိုင်း လုပ်ပါ၊ လုပ်တော့ ယခုနကလို့ ချမ်းသာရော၊ ဝီရိယနဲ့ လုပ်လေလေ နေရာကျလေလေ မဟုတ်လား။ (အဲဒီလို လုပ်နေလေလေ နေရာကျလေလေပေမဲ့ တခါတလေ အဆင်မသင့်တာတွေကို တွေ့ရပါတယ် ဘုရား။) ဝီရိယနဲ့ လုပ်နေတဲ့အခါတော့ အဆင်မသင့်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ (ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကလေးက ငိုရော၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က တေးချင်းဆိုပြီး သိပ်ရပါတယ်၊ အဲဒီလို တေးချင်းဆိုတော့ စရဏ ဖြစ်ပါ့မလားဘုရား။)

မေး။ ။တေးချင်း ဆိုတာက ဒကာကြီး ဆိုချင်လို့ဆိုတာ၊ ကလေးငိုတာက ချမ်းသာလို့ ငိုတာလား၊ ဆင်းရဲလို့ ငိုတာလား။

ဖြေ။ ။ဆင်းရဲလို့ ငိုတာပါဘုရား။

သူက ဆင်းရဲလို့ ငိုတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် စရဏလို့လို့ ဗျာ။ (အဲဒီလိုငိုတော့ တပည့်တော်က တေးချင်းဆိုပါတယ် ဘုရား။) ကလေးက

ဆင်းရဲလို့ ငိုတယ်ဆိုတာ သူ့ ကိုချမ်းသာအောင် ပြုရုံ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ သူ ငိုတာ က ဆင်းရဲလို့ ငိုတာတဲ့ဗျာ။ အဲဒါ သူ့ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်လိုက်ရင်ပြီးတာ ဘဲ။ တေးချင်းဆိုတာကတော့ ဒကာကြီး ဆိုချင်လို့ ဆိုတာပါ။ စင်စစ်မှာ တော့ ဒီလောက်ငိုတယ် ဆိုရင် ဒီသမီး ဆိုးသလား၊ ဒီသား ဆိုးသလား၊ ဘာလို့ငိုရသလဲ၊ သူငိုတာ ငိုချင်လို့ ငိုတာလား၊ ချမ်းသာလို့ ငိုတာလား၊ ဆင်းရဲလို့ ငိုတာလား။ (ဆင်းရဲလို့ ငိုတာပါ ဘုရား။)

မေး။ ။ သူ့ အပေါ် ပြု၍ ဝတ္ထုရားဟာ အမိ လိုတာလား၊ အဘ လိုတာလား။

ဖြေ။ ။ အမိရော၊ သူ့ အဘရော လိုပါတယ် ဘုရား။

အေး—အဲဒီတော့ သူ့ ကိုဘဲ သာသကလေး ချမ်းသာအောင် ပြုလိုက် ရုံဘဲ ရှိတယ်။ ဒီ သားငယ်၊ သမီးငယ်ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ရတာ ချမ်းသာသလား၊ ဆင်းရဲသလား။ (မေတ္တာဓာတ်ဝင်နေရင် ကုသိုလ် ဖြစ် ပါတယ် ဘုရား။) ချမ်းသာရင် သူ အငိုတိတ်သွားမှာပါဗျာ။ တိတ်ရုံမက ပါဘူး၊ ပြုံးပြီးတော့ လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ စရဏ ကောင်းတာဗျာ။

မေး။ ။ သူ ချမ်းသာလာတော့ အမိ၊ အဘ ဘိုးဘွားများဟာ သူ့ အတွက် ဆင်းရဲအိုးမလား။

ဖြေ။ ။ အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ် ဘုရား၊ ဒါကတော့ ‘ဝေဒယိ- တသုခ’ထဲက အကုသိုလ်ချမ်းသာပါ ဘုရား။

မဟုတ်ပါဘူး၊ အဟုတ် ချမ်းသာစေချင်လို့ ပြုပြီဆိုရင် အဲဒါ မေတ္တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ပြုနေတော့ကို... ဒါ ဘာတုံးဆိုတော့ ဤမျှတွင် မက ပါဘူး၊ ပြုသင့် ပြုထိုက်တဲ့ ဥစ္စာတွေကို ယခုနကလို့ ချမ်းသာစေချင်လို့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ချင်တာကတော့ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ

မှတ်ထားတာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သူတို့က ပြောနေကျ၊ ဆိုနေကျ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒို့ကတော့ သူတို့လောက် မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ မပြောတတ်ပေမဲ့ ပြောတော့ ပြောရအုံးမယ်။

မိခင်မေတ္တာ

သီဟိုဠ်မှာ နွားမကြီး တကောင်ဟာ သူ့ သားငယ်ကလေးနဲ့ ကွဲနေဆို ထင်ပါ့ဗျာ၊ အဲဒီလို သားငယ်ကလေးနဲ့ ကွဲနေတော့ ဒီနွားမကြီးဟာ ချမ်းသာမှာလား၊ ဆင်းရဲမှာလား၊ အင်မတန်မှ ဆင်းရဲသတဲ့ဗျာ၊ ဟို ကွဲနေတဲ့ သားငယ်ကလေးကကော။ (သူကလဲ ဆင်းရဲပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီတော့ နွားမကြီးက သူ့ သားငယ်ကလေးကို လိုက်ရှာရော၊ သားငယ်ကလေးကလဲ နွားမကြီးကို ရှာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ကြုံရောဗျာ၊ တွေ့ကြုံတော့ တကတဲမှတ် ချစ်လွန်းလို့ဗျာ၊ ယခုနကတုန်းက နွားငယ်ကလေးဟာ မှတ်သိပ်ဆာလောင်လို့ အော်....၊ ဒါ ဘာလို့ အော်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာတုံး၊ ဆင်းရဲလို့ ပြုံးတာလား၊ ငိုတာလား။ (ဆင်းရဲလို့ ငိုတာပါဘုရား။)

နွားမကြီးကလဲ လွမ်းလွမ်းရှိတော့ နွားကလေးလိုဘဲ ငိုတာဘဲတဲ့ဗျာ၊ အဲဒါ ဘာတုံးဗျာ၊ ပျော်တာလား၊ ပြုံးတာလား ဘယ်လိုလဲ။ (ဒါ ဆင်းရဲတာပါဘုရား။) နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ကြုံတော့ ဟိုက ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပြုံးသလား။ (ဆင်းရဲလို့ ငိုတာဘဲဘုရား။) တွေ့ကြုံတော့ ဟိုကလဲ ပြော၊ ဒီကလဲ ပြော၊ နွားမကြီးကလဲ ဒီကျတော့မှ မှတ်သိပ်ဆာလောင်တဲ့ သားငယ်ကို မေတ္တာစိတ်နဲ့ သူ့ရဲ့နှုတ်ကို တိုက်ကျွေးတယ်ဗျာ။

အဲဒါ မေတ္တာဗျာ၊ ဘာမှ မရောဘူး။

ဒီသားငယ်ကို စိတ်အားဖြင့် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီးတော့ တပါးအာရုံ မဝင်တော့ဘူးဗျာ။

အဲဒီအခါမှာ မုဆိုးကြီးက လှုံနဲ့ထိုး ဆိုဘဲ။

မေး။ ။အဲဒီလို လှုံနဲ့ထိုးတော့ ပေါက်သတဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။မပေါက်ပါဘုရား။

ဟုတ်ကယ့်ဗျာ၊ မပေါက်ဘူး....တဲ့၊ ကြားကြလား။

မေး။ ။ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေလို မေတ္တာရဲ့ အကျိုးအာနိ သင်ဟာ ဘယ်သင်း ဘယ်သင်းရယ်လို့ နွားမကြီးက သိ သလား။

ဖြေ။ ။မသိပါဘုရား။

မေး။ ။အေး....ဒီလိုမသိပေမဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ မေတ္တာကတော့ ဖြစ် မနေဘူးလား။

ဖြေ။ ။ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဒီလို ဖြစ်နေသည့်အတွက် လှုံနဲ့ထိုးလို့ မရတာဗျာ၊ လှုံနဲ့ထိုးတာက တခါထဲကို သေအောင်ထိုးတာဗျာ၊ အဟုတ်ကို ထက်မြက်တဲ့လှုံနဲ့ ထိုးတာ ဗျာ၊ သို့သော်လဲ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုရင် သူက မေတ္တာနဲ့ ယခုနကလို နေ လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ထမ်းရွက်ကလေးနဲ့ ထိုးသလိုဘဲတဲ့ဗျာ၊ ထန်းရွက် ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ (သိပါတယ်ဘုရား။) အေး....အဲဒီ ထန်းရွက် နဲ့ ဒီလို နွားမကြီးကိုထိုးတော့ ပေါက်မလား၊ စူးမလား။ (မပေါက်ပါ၊ မစူးပါဘုရား။) ဘယ်နှယ်လဲ။ (ထန်းရွက်သာ လိပ်သွားမှာပါဘုရား။)

အဲ....လှုံနဲ့ထိုးလိုက်တာဟာ သူ့လှုံက ထန်းရွက်လိုဘဲတဲ့ဗျာ။

မေတ္တာရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကို ဒကာကြီးများက ရတယ်မဟုတ်လား၊
ယခုလိုကော ပြောတတ်တယ်မဟုတ်လား။ (မပြောတတ်ပါဘုရား။) ပြော
တတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာလို့ ပြောတတ်ပါသလဲဆိုရင် မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်
ဖြစ်ပါတဲ့ အရှင်မြတ်တွေက မေတ္တာရဲ့ အကျိုးအာနိသင် ဘယ်လိုဘယ်လို
ဆိုပြီး ပြောထားတာ အကျဉ်း သင်္ခေပ၊ အကျယ် ဝိတ္ထာရ အဲဒီလို သွက်လက်
ဖျတ်လတ်တယ် မဟုတ်လား။

မေး။ ။ အဲဒီလို ပြောရင်းဆိုရင်းများ လှုံနဲ့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခြင်
ကောင်ငယ်ကလေးက ဒကာကြီးများကို သာသနာကလေး
သူတို့ လက်နက်ကလေးနဲ့၊ နှုတ်သီးကလေးနဲ့ ထိုးလိုက်ရင်
ပေါက်မလား၊ မပေါက်ဘူးလား။

ဖြေ။ ။ တပည့်တော်ဆိုရင်တော့ ပေါက်သွားမှာဘဲဘုရား။

မေး။ ။ မေတ္တာကလဲ ပို့ရက်ဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ မေတ္တာပို့တာကလဲ ပါးစပ်က ရတာတွေကို ရှောက်ဆိုနေတာ
ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ အဲဒီအခါ ခြင်ကလေးက ယခုလို လုပ်လိုက်တော့ ဘယ်
နယ်လဲ။

ဖြေ။ ။ တပည့်တော်တော့ တယ်မလျှောက်ဝံ့ပါဘုရား။ လူထဲ ပြော
ရမှာ တော်တော် ရှက်စရာကောင်းပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်
တော်တော့ ရိုက်ပစ်လိုက်တာပါဘဲဘုရား။

မေး။ ။ ‘အဝေရာ’တို့ ဘာတို့တော့ ဒီလိုလုပ်တယ်မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ အဝေရာ ဆိုပြီး ဆုံးတောင် မဆုံးသေးဘူး ရိုက်လိုက်တာ
ပါဘဲဘုရား။

မေး။ ။အဲဒါ မေတ္တာပို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က မေတ္တာပို့တယ်၊ ပို့တယ်နဲ့ ကုသိုလ်ဘက်က အတင်းယူလိုက်တာပါဘဲ ဘုရား။

မေတ္တာများဟာ ပြုဘို့၊ လိုက်နာဘို့ ခက်သလား။ (တပည့်တော်တို့ တော့ လိုက်နာဘို့ရာ အတော်ခက်နေပါတယ် ဘုရား။)

အလွတ်တောင် ဆိုတတ်ပါတယ်။

နှားနှင့် လူ ဘယ်သူက မြတ်

မေး။ ။နို့... နေစမ်းပါအုံး၊ တခုမေးမယ်ဆိုရင် လူနဲ့ နှားဟာ ဘယ်သူက မြင့်မြတ်သတုံးဆိုရင် ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ။

ဖြေ။ ။လူက သိပ် မြင့်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ဟုတ်ကယ့်လားဗျာ၊ ပါရမီကကော လူနဲ့ နှား ဘယ်သူက ပါရမီရှိသလဲ မေးရင် ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ။

ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့ လူဖြစ်အောင် ပါရမီရှိလို့ လူလာဖြစ်တာပါ ဘုရား။

နှားမကြီးကကော သူ ဘာမှ နားမလည်ရှာပါဘူးဗျာ၊ ယခု ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေကဆိုရင် ‘သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာ ဟောန္တု’ ဆိုပြီးတော့ မေတ္တာပို့ကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ယခု နှားမကြီးဆိုရင် သူသားငယ် ကလေးအပေါ်တင်သာ အဲဒီလို မေတ္တာထားတာတဲ့ဗျာ၊ ဒါတောင်မှ လှုံနဲ့ ထိုးရင် မပေါက်ဘူးတဲ့၊ ဒါတွေကိုလဲဘဲ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ ဟာ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပီပီသသ ရှင်းရှင်းသိသလို ပြောတတ်တယ်မဟုတ်လား။ (မပြောတတ်ပါဘုရား။) ပြောနေကျပါ ဗျာ၊ ဒို့ပြောတာကမှ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်နေသေးတယ်။

- မေး။ ။အဲဒီတော့ ပါရမီ မရှိတဲ့ အောက်တန်းစား နွားမှာတောင် နွားထီးနဲ့ နွားမဟာ ဘယ်သူက အထက်တန်းကျသတုံးဗျာ့။
- ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က နွားထက် အထက်တန်းကျပါတယ်ဘုရား။
- မေး။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ နွားမှာ နွားထီးနှင့် နွားမဟာ ဘယ်သူက အထက်တန်းကျသတုံး။
- ဖြေ။ ။အတူတူပါဘဲဘုရား။
- မေး။ ။တန်ဘိုးပေးရင် ဘယ်သူ့ကို ပိုပေးရမလဲ။
- ဖြေ။ ။နွားထီးကို ပိုပေးရမှာဘဲဘုရား။
- မေး။ ။အတူတူဆိုရင် အတူတူပေးပါတော့လား။
- ဖြေ။ ။အထီးက ခိုင်းရတာကိုးဘုရား။
- မေး။ ။နွားမတော့ ဘာလို့ မပေးသလဲ။
- ဖြေ။ ။နွားမတော့ မခိုင်းရဘူးဆိုပြီးတော့ တန်ဘိုးနဲ့ပါတယ်ဘုရား။
- မေး။ ။အဲဒီတော့ ဘယ်သူက အဘိုးတန်သလဲဗျာ့။
- ဖြေ။ ။နွားထီးက အဘိုးတန်ပါတယ် ဘုရား။
- မေး။ ။အဲ— — — အခုနက ဥစ္စာဟာ နွားထီး မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ နွားမ၊ မဟုတ်လား၊ သူတောင် ဖြစ်သေးတယ် မဟုတ်လား။
- ဖြေ။ ။သူကတော့ နွားမို့လို့ ဖြစ်တာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့က သူလောက် မေတ္တာစိတ် မစူးဘူးထင်ပါတယ် ဘုရား။
- မေး။ ။ဒါဖြင့် ‘နွားက လူ့ထက်သာတယ်’ ဆိုရင် ဒကာကြီးများက ဘယ်လိုပြောမလဲ။
- ဖြေ။ ။ယခုနက အတိုင်းဆိုရင် နွားမက သာနေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒီလိုဆို ခံချင်ပါ့မလား၊ ယခု ဒကာကြီးကို ‘နှားမလောက်
မတတ်ဘူး’ ဆိုရင် ခံချင်ပါ့မလား၊ တခြား ဒကာကြီးတွေ
ဒကာမကြီးတွေကလဲ ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ (ယခုလို
ပြောတာတောင် တပည့်တော်တယောက်ထဲ အပြန်ကျရင်
ဝိုင်းရိုက်မှာလား မပြောတတ်ပါ ဘုရား။ ဒါကတော့ တပည့်
တော်အထင် ပြောတာပါ ဘုရား။) ယခု ဘယ်သူက သာ
သလဲ။

ဖြေ။ ။ယခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း နေမှာပါဘဲဘုရား။ ဘယ်လိုတုံး
ဗျာ။ (တပည့်တော်တို့က ခြင်ကလေး နှုတ်သီးကလေးနဲ့
မထိုးဘဲနဲ့ နားနား ဝီဝီဆိုရင် လာပါပြီဘုရား။) ဒါဖြင့်....၊
သူတို့က သာတာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဒကာကြီးကို ‘နှားလောက်
နေရာမကျဘူး’ ဆိုရင် ခံချင်ပါ့မလား။ (မခံချင်ပေမဲ့ ဒီလို
ဖြစ်နေတော့ ခံရမှာပါဘဲ ဘုရား။) ‘နှားနဲ့တူတဲ့ ဒကာကြီး’
လို့ ဆိုရင်ကော။ (ဒါတောင်မှ နှားနှင့် ဖုန်းတူမို့လို့
အတော်သက်သာ လာပါပြီ။)

သာသနာမသိသော်လဲ

ယခုနက နှားမကတော့ မေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာ လှုံနဲ့ထိုးလို့ မပေါက်
ဘူးဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ကကော လှုံနဲ့ထိုးရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ (ပေါက်သွား
လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဘုရား။) ဒါနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။
(ဒီကျတော့လဲ တပည့်တော်တို့မှာ နဲ့တုန်းပါဘဲ ဘုရား။)

သို့သော်လဲဘဲ ဒကာကြီးများမှာ ပါရမီရှိတာက အမှန်၊ လိုနေတာက
ဘာလိုသလဲဆိုရင် ဝီရိယလိုတာဗျာ၊ ကြားကြရဲ့လား။ ဝီရိယကလဲ ဘာလဲ
ဆိုတော့ ‘ငါပြုလိုက်မယ်ဟဲ့’ ဆိုရင် သိပြီးသားတွေဆိုတော့ ခက်ပါ့မလား။
(မခက်ပါ ဘုရား။)

အေး - - - ဝီရိယလို့နေတာဗျာ၊ သိတော့ သိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ‘ငါဟာ ရှေးအရှင်များရဲ့ ဝီရိယမျိုးလို့ မှီအောင် ညီအောင် ယခု ထူထောင်မယ်’ ဆိုရင် ခက်နေမှာလား။ (မခက်ပါ ဘုရား။) ဒီတော့ နွားတောင် ဖြစ်သေးတာဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ။ (သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ကြိုးစားပါ့မယ် ဘုရား။)

အေး - - - လုပ်တော့ လုပ်မှာနဲ့ တူပါရဲ့၊ ယခုပြောတာကလဲ ဒို့က နဲ့နဲ့သာ ပြောတတ်တာ၊ ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေက ဆိုရင် မှတ်ထားပြီးသားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ပါရမီရှိတယ်၊ ကြားကြရဲ့လား။ အခါကောင်းတယ်၊ ဘဝကောင်းတယ်။

ဒီနွားမကြီးက ဆိုရင် ဘုရားသာသနာတော် ရှိပါရဲ့၊ သာသနာကို သူမသိရပါဘူး၊ သာသနာဆိုလို့ သူ့မှာ ဘာမှ မသိဘူး။

မေး။ ။ဘဝကကော ကောင်းသလား။

ဖြေ။ ။ဘဝကလဲ မကောင်းပါ ဘုရား။

သူ့မှာ မေတ္တာနဲ့ ဖြောင့်နေတာဘဲ၊ အဲဒီတော့ ယခုလဲ ‘သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေက ရှုပ်နေတော့ ဒို့လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရဘူး’ ဆိုပြီး ပြောရဦးမလား။ (မပြောထိုက်ပါ ဘုရား။) အေး - - - ယခုနကလို့ မေတ္တာသာထား၊ ကြားလား။

ဒါဟာ ယခုနကလို့ ပြုရင် ယခုနက နွားမထက် မသာသင့်ဘူးလား။ (သာသင့်ပါတယ် ဘုရား။) သာသင့်လို့ အဲဒီလိုထားရင် ကောင်းကောင်း စရဏ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ကောင်းကောင်း စရဏကို တည်နေရင် ယခုနကလို့ နှာသီးဖျားမှာ ထားဆိုလို့ ထားနှင့် ဝိဇ္ဇာ မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီ အခါကျတော့ ကိုယ်မှန်းထားတဲ့

အသီးသီးသော ဗောဓိတွေဟာ မပြီးသင့် မပြီးထိုက်ဘူးလား။ (ပြီးထိုက် ပါတယ် ဘုရား။)

ဝီရိယ ဘာလုပ်ဘို့ ချန်ထား

အေး———ဒါကြောင့် ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေမှာ ပါရမီရှိတယ်၊ ကြားကြရဲ့လား။ အခါလဲ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဘုရား သာသနာရှိတဲ့ အခါဖြစ်တယ်။

မေး။ ။ဘဝ ကောင်းလိုက်တာကတော့ ပြောစရာ ရှိသေးရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ပြောစရာ မရှိပါ ဘုရား။

ဘဝကတော့ကောင်းတယ်၊ လိုရင် ဘာသာလိုမလဲဆိုရင် ဝီရိယဘဲ လိုနေတာဗျာ၊ ဝီရိယကကော မရှိဘူးလား၊ ရှိတော့ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ရှိတဲ့ ဝီရိယကို အသုံးမချဘူး။

မေး။ ။ဒီဝီရိယတွေကို ယခုလို အသုံးမချဘဲ ဘာလုပ်ရအောင် သိမ်းထားပါသတုံး။

ဖြေ။ ။တပည့်တော် မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

ဘာများလုပ်မလို့ သိမ်းထားပါလိမ့်။ (သုံးတော့ သုံးပါတယ် ဘုရား၊ ဝီရိယကို ပိုက်ဆံရဘို့ဘက်က၊ အပျော်အပါး သွားဘို့ဘက်က၊ အထွေထွေ ပါဘဲ ဘုရား၊ အဲဒီလိုနေရာတွေမှာ အသုံးချနေပါတယ် ဘုရား။) ဒါဖြင့် ဒါဟာ ဘာလုပ်ရမတုံး။ (တပည့်တော်တို့ပြောတာ တလွဲပြောတာပါ ဘုရား။ မိစ္ဆာဘက်က ပွဲကြည့်တာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ အမျိုးမျိုးပါဘဲ ဘုရား။)

အကောင်းဆုံး ပျော်မွေ့ဘွယ်

မေး။ ။ နို့...ဒကာကြီးများက မွေ့လျော်ခြင်းမှာ ဘယ်ဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ရထားသတုံး။ (ဆင်းရဲမှလွတ်မှုသာ ချမ်းသာတယ်လို့ ရထားပါတယ် ဘုရား။) ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒို့ရတာက နဲ့နဲ့ရတာ၊ သူတို့က များများကြီးကို ရပါတယ်၊ ကဲ....ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ရပြီးသားကလေးကို၊ အဲဒါ ရတယ်မဟုတ်လား။ (ရတော့ ရပါတယ် ဘုရား။) ရရှင် ဆိုစမ်းပါအုံး။

(“သဗ္ဗရတိ” ဓမ္မရတိ ဇိနာတိ=ခပ်သိမ်းသော မွေ့လျော်ခြင်းတို့တွင် တရားနှင့် မွေ့လျော်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏”ပါဘုရား။)

မေး။ ။ အလုံးစုံသော မွေ့လျော်ခြင်းတို့တွင် ရုပ်ရှင်က မွေ့လျော်ခြင်းကို ဒကာကြီး ရပါသလား။

ဖြေ။ ။ မရပါ ဘုရား။

မွေ့လျော်ခြင်းတို့တွင် အဲဒါနဲ့ ပျော်ရတယ်လို့မှ ဒကာကြီးများ မရဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သွားရသလဲ။ (ငိုချင်လို့ပါ ဘုရား။) ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။ အားလုံးတို့ကို မေးစမ်းပါအုံး၊ ဒကာကြီးပြောတာ ဟုတ်ကယ်လား၊ ဒကာကြီးကသာ ပြောတာ၊ ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ (ဒီအထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဘူးတဲ့ လူတွေချည်းဘဲ ထင်ပါရဲ့ ဘုရား။) အေး—ဒါဖြင့် ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေကို ရကြတာက ယခုနကလို ရတာတဲ့၊ ကိုယ်လုပ်တာ တဲ့တာ၊ မတဲ့တာကို ဒို့ကတော့ ‘ဒကာကြီးတွေ တဲ့တယ်၊ မတဲ့ဘူး’လို့ ပြောလို့ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။

လုပ်သင့်တာ အကုန်လုပ်

အဲဒီတော့ တဲ့တာ၊ မတဲ့တာ သိပြီးသကာလ ကိုယ် အလိုရှိတဲ့ ချမ်းသာ
နှင့် တွေ့အောင်ကတော့ ဘယ်လိုမှ တွေ့မှာလဲဆိုရင် ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့
အဆုံးအမတွေကို မှတ်သားပြီးတော့ တဲ့တဲ့နှင့် ဝီရိယ မလိုရအောင်
ပြုကြပါဆိုရင် အကုန်လုံးပြုမှ နေရာကျမယ် မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား။)

အေး—ဒါတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတွေကို သိပြီးသား
ဖြစ်တော့ လိုတဲ့နေရာမှာ မလိုရအောင် ဝီရိယ ထူထောင်ပြီးတော့ ရှေး
သူတော်ကောင်းတို့လိုအအား အနား မထားဘဲ ကြိုးစားပြီး ဣရိယာပုထ်
တိုင်းမှာ ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ၊ အားထုတ်ကြဗျား။

သာဓု—သာဓု—သာဓု—။

[၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ပြေလ ၂၉-ရက် နေ့ည၊ ၇း၃၀-၉း၄၃၊
ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

ပါရမီ ပြည့်ပေမယ့်လဲ

‘ငါ့မှာ ဝီရိယတွေ ရှိသေးတယ်၊ သည့်ထက်တိုးပြီး ပူဇော်မယ်’လို့ ဆန္ဒ ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ တိုးပြီးတော့ ပူဇော်၊ ပူဇော်တော့ အစီးအပွား တွေဟာ မှန်းသလောက် မကအောင် မြင့်မြတ်သည်ထက် မြင့်မြတ်ပြီး တော့ ချမ်းသာသူတွေ ဆိုက်လာကြပြီ ဆိုမှဖြင့် ဘယ်အခါမှ အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်အောင် တသိတတန်းကြီးဟာ အကုန်ဖြစ်တာဘဲဗျာ။

အရေးအခွင့်တို့ ရတာဟာလဲ ဘာသိဘာသာ ရသည် မဟုတ်၊ နောက် တုံးက ဤကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုး ရအောင် များများကြီး သယ်ပိုး ရွက် ဆောင်လာကြရပါသဗျာ။ ဤသို့ ရွက်ဆောင်တော့မှ သည်လိုရတာဗျာ၊ ပါရမီတွေကတော့ ပြည့်စုံလုံလောက်ကြပါသဗျာ။

သို့သော်လဲဘဲ သောဝဏ္ဏတာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော့မှ ယခု ရနိုင်ပါ တယ်၊ သည်လိုမှ မပြည့်စုံရင်တော့ မရဘူးတဲ့ဗျာ။

ရှေးက အရှင်များ ဘုရားအဆုံးအမကို သိပင်သိငြားသော်လဲ မလွဲနိုင် အောင် သိနားလည်ချင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အမှန်ကို ပို့ဆောင်နိုင်တဲ့ အရှင်မြတ်များ အသီးအသီး ရှိတာကို သိပြီးတော့ ဆည်းကပ် ပူဇော်လိုတဲ့ အတွက် (ရှေး သီဟိုဠ်ခေတ်က စူဠပိဏ္ဍပါတိကတိဿ ခေါ်တဲ့) အရှင်မြတ် ဆီ ရောက်လာကြတယ်။

ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အရှင်မြတ်က—

မထေရ်ကြီး “သင်တို့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား”
မိန့်တော်မူတယ်။

ပထမရဟန်း သည်အခါမှာ တပြိုင်နက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ ရဟန်း သုံးပါးတို့တွင် ပထမ တပါးက “မှန်လှပါ အရှင် ဘုရား၊ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊

သောဝဏ္ဏတာ ဂြိုဠ်မ

အရှင်မြတ်အား အနည်းငယ်မျှသော အစီးအပွား ရှိမည် ဆိုပါလျှင် အလွန်နက်ရှိုင်းပါတဲ့ တောင်ကမ်း ပါးပြတ်က ခုချက်ချင်း ခုန်ချနိုင်ပါတယ် ဘုရား” အဲသည်လို လျှောက်သတဲ့။ နောက်တပါးကတော့—

ဒုတိယ ရဟန်း

“တပည့်တော်သည် ခြေဖနှောင့်က စပြီးတော့ တကိုယ်လုံး တိုသွားအောင် သွေးဆို သွေးပါ့မယ် ဘုရား” တဲ့ဗျာ။ နောက်တပါးကတော့—

တတိယ ရဟန်း

“အရှင်မြတ်အတွက် အနည်းငယ်မျှသော အစီး အပွား ရှိပါတယ် ဆိုရင် ထွက်လေ၊ဝင်လေကို မရှုဘဲ ချုပ်ပျောက်စွန့်ပစ်ပြီး သေဆို သေပါ့မယ် ဘုရား” တဲ့ဗျာ၊ သူတို့လျှောက်တာက အဟုတ်လျှောက်တာ ဗျာ၊ အဲသည်လို တဲ့တဲ့ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်တဲ့ အခါကျတော့—

‘ဟယ်—ဒါဖြင့်ရင် သင်တို့ တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ ကေန္တ ပြီးကြ တော့မယ်’လို့ အရှင်မြတ်က သိတာပေါ့။

‘သောဝဏ္ဏတာ’ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြပုံတွေဗျာ။

သည်အရှင်တွေကဲ့သို့ သောဝဏ္ဏတာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ မှီအောင်၊ ညီအောင် ပြုကြဗျာ။

[ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ-ပ၊ ၁၁၂-လာအတိုင်း ကိုယ်နှင့် အသက်ကို ဆရာအား လုံးဝ ယုံကြည်စွန့်လှူနိုင်ရပုံ၊ သောဝဏ္ဏတာ=ဆရာစကားကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာသူ ဖြစ်ရပုံကို ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ၁၉၅၅-ခုနှစ် မေလ ၉-ရက်နေ့ ည တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ဟောတော် မူခြင်း ဖြစ်သည်။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၁၀-ဘက်စုံ သာသနာ

တရားတော်

သီလ ဆောက်တည်ပြီးကြပြီ၊ ဆောက်တည်လို့ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ။

ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်အခါက စပြီး အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ပင်လျှင်ဘဲ ဆက်ကာဆက်ကာ များစွာသော လူနတ် ဗြဟ္မာတို့ဟာ စိတ် နှလုံးအလိုအတိုင်း တဆက်ထဲ တသီတတန်းကြီး ပြီးစီးကြပါတယ်ဗျာ။

ဒီတော့ ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က သာလျှင် ဤကဲ့သို့လားလို့ ဆိုလျှင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ကြသွားပြီးတဲ့နောက် ဘုရား ထားတော်မူ ပါတဲ့ သာသနာ ရှိပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားအဆုံးအမ သာသနာကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီး တော့ ရှေး အရှင်များကဲ့သို့ ဝီရိယ၊ သဒ္ဓါ မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်ကြ ပါတဲ့ လူနတ် ဗြဟ္မာတွေဟာလဲ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာပင်လျှင်ဘဲ လိုလား တောင့်တချက်တွေ ပြီးစီး အောင်မြင်ကြတာဟာ တသီတတန်း ကြီး အစဉ်မပြတ်ပါဘူးဗျာ။

ကုဋေပေါင်းတရာဘဲ၊ ကုဋေပေါင်းတထောင်ဘဲ....ကုဋေပေါင်း အသင်္ချေ မက ဤရွှေ ဤမျှ ရယ်လို့ ရေတွက်လို့ မစွမ်းသာအောင် များပြားကြပါ တယ်။

အခါမလင့် ကိုယ် အလိုရှိတဲ့၊ နှစ်သက်တဲ့ ချမ်းသာဟာ ဆိုက်ရောက်
လာလို့မို့ ဝမ်းမြောက်ကြ၊ ချမ်းသာကြတယ်။

အချိန်အခါ ဘဝကောင်းပြီဆိုမှဖြင့် ကိုယ် အလိုရှိတဲ့၊နှစ်သက်တဲ့ ဗေဒိ
ကို ပြီးလောက်အောင်ဟာ ရှေး အရှင်သူတော်ကောင်းများကဲ့သို့ မချတဲ့
ဝီရိယနဲ့ မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်ကြဗျာ။

ထမင်းစားတာထက် လွယ်

မခက်ဘူးဗျာ။

လွယ်လိုက်တာမှ အင်မတန် လွယ်တယ်ဗျာ။

မေး။ ။ဘယ်လိုများ လွယ်ပါသလဲဆိုတော့ မိမိတို့ ထမင်း ဆာ
လောင် မှတ်သိပ်နေတယ်ဆိုရင် ရှေ့မှာ ကောင်းနိုးရာရာ
အဖြာဖြာတွေကို တည်ခင်းပြီးတော့ ကျွေးတယ် မွေးတယ်၊
ဒီအခါကျတော့ မှတ်သိပ်ဆာလောင်တာကို ပျောက်အောင်
လုပ်ဘို့ရာ ခက်သလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မခက်ပါဘုရား၊ စားရုံပါဘဲ။

အဲဒီ စားရုံတွင်မှ မှတ်သိပ်ဆာလောင်တာ၊ စားရမှာ ခက်လိုက်တာနဲ့
ဒီလိုများ ညည်းပြီး မစားဘဲနေမှာလား။ (မစားဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘုရား၊
ချက်ချင်းဘဲ စားမှာပါဘဲ ဘုရား။)

ဒီလို စားဘို့ရာ ခက်သလားဗျာ။ (မခက်ပါဘုရား။)

မခက်ပေါင်ဗျာ။

အဲဒါကမှ ညည်းချင်ညည်းအုံး၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ လက်ဆေးရဦးမယ်၊
ဝါးရဦးမယ်၊ ယူပြီးတော့ စားရဦးမယ်၊ ခံတွင်းထဲဝင်အောင် သွင်းရဦး
မယ်၊ မျိုရဦးမယ်။

မေး။ ။နောက် ဒီတခါ စားလိုက်ရင် တသက်လုံး ဝပါမလား။

ဖြေ။ ။မဝပါဘုရား၊ အခါပေါင်းများစွာ စားရပါတယ် ဘုရား။

အေး နောက်တခါလဲ ဒီလိုဘဲ လုပ်ရဦးမှာဗျာ၊ အဲဒါက ဤကဲ့သို့ အဆင်သင့် နှစ်သက်ရာရာ အမျိုးမျိုးအဖြာဖြာကို စုံလင်စွာ စီမံပြီးတော့ တည်ခင်းပြီး ကျွေးတာ မွေးတာကမှ မှတ်သိပ်ဆာလောင်တာ ပျောက်ချင်မှ ပျောက်မယ်၊ ဒီတော့ အဲဒါကို ညည်းချင် ညည်းပါအုံး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဤကဲ့သို့ လုပ်ရသေးတာကိုး။

သက်သာလွယ်ကူ အရယူ

အခု ဘုရားရှင်သာသနာ ဘုရား အဆုံးအမ ရှိတဲ့အခါမှာ သုဂတိခွင် လူ့ဘဝကို ရကြတော့ ဘုရား ရွှေလက်သက်တော်က အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ကြတဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာတွေဟာ ဘုရားရှင်ထံမှောက်သို့ ရောက်ကြ၊ ဘုရားရှင် အသရေတော်ကို ကြည်ညိုပြီးတော့ အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့မှ ဘုရားရှင်က သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း သိပါတဲ့အတိုင်း သိစေတဲ့အခါကျတော့ တပြိုင်နက်ထဲ ခဏလေးနှင့် စိတ် နှလုံးအလို ပြီးတယ်မဟုတ်လား။ (ပြီးပါတယ်ဘုရား။)

လက်ဆေးရသေးသလား။ (မဆေးရပါဘုရား။)

စားရသေးသလား။ (မစားရပါဘုရား။)

ဝါးဝါးပြီး မျိုရသေးသလား (မမျိုရပါဘုရား။)

သက်သာလိုက်တာဗျာ...၊ သာသာကလေးရယ်ဗျာ။

ဒီလို ချမ်းသာသုခတွေ့ရလို့ အပြီးအဆုံးတိုင်သွားတဲ့ အခါကျတော့ နောက် ဘာလိုသေးသလဲ။ (ဘာမှ မလိုပါ ဘုရား။)

ချမ်းသာလိုက်တာဗျာ...၊ ကြားလား။

အခုလို အခါကောင်း၊ဘဝကောင်းတာ သိပြီး ဝီရိယကောင်းကောင်းနဲ့ ဒီလိုယူကြပြီဆိုတော့ ဒီလို ပြည့်စုံတာဗျာ၊ အခုလဲ ဒီလို ဝီရိယတွေနဲ့ အခါ၊ ဘဝကောင်းတာသိပြီး ရှေးကအရှင်များကဲ့သို့ ဒီ ဝီရိယမျိုးကို မှီအောင် ညီအောင် ထူထောင်ပြီးတော့ ယူမယ်ဆိုရင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ကြ မှာပါဘဲဘုရား။)

လွယ်လိုက်တာ...ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများရယ်။

တစုတဝေးကြီး ရကြရအောင်

နို့...ရှေး အရှင်တွေ ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာသူခကို လိုချင်တော့ ‘ငါက... ရှင်ဘုရင် လုပ်နေရတာ၊ ဒီရှင်ဘုရင်အဖြစ်နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး’နဲ့ ဒီလို စိတ်မှာ မထားဘဲ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်း မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (ရှင်ဘုရင် လုပ်ရင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

သူဌေးလုပ်ရင်းကောဗျာ။ (သူဌေးလုပ်ရင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

ရှင်ဘုရင် သူဌေးမဟုတ်တဲ့ အားလုံးတို့မှာရော။ (အားလုံးတို့မှာလဲ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

‘ငါ့မှာတော့ ကျေးကျွန် ခြွေရံသင်းပင်းက အင်မတန်များတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီဟာကို လုပ်ဘို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ ရယ်လို့များ ရှိသေးသလား။ (မရှိပါဘုရား။) ပြီးတော့ သားသမီး မြေး မြစ်တွေ ကျေးတွေ ကျွန်တွေ ထီးနန်း စည်းစိမ်တွေနဲ့ ပင်လျှင်ဘဲ ဘယ်နှယ်တုံးဗျာ၊ ဘုရားအဆုံးအမကို ယူကြတဲ့အခါမှာ စိတ်နှလုံးအလို မပြီးဘူးလား။ (စိတ်နှလုံးအလို ပြီးစီးပါ တယ် ဘုရား။)

ပရိသတ်အများကြီးနဲ့ကော။ (အများကြီးနဲ့လဲ ပြီးစီးပါတယ် ဘုရား။)

တယောက်ထဲကော။ (တယောက်ထဲလဲ ပြီးစီးပါတယ် ဘုရား။)

ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်ကဆိုရင် ဒီလိုတဲ့ဗျာ၊ အခုခေတ်မှာလဲ ဘုရား ဆုံးမတာတွေကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီး ဒီလို ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး ယူကြမယ်ဆိုရင် ပင်ပန်းမှာလားဗျာ။ (မပင်ပန်းပါ ဘုရား။)

လွယ်လို့က်တာ....ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများရယ်....။

မေး။ ။ သို့ပေမယ့်လို့ သူတို့များမှာကတော့ ‘နိဗ္ဗာန်တော့ လိုချင်သား၊ ဘယ်လို လုပ်ရဦးမယ်၊ ဒါတွေကတော့ အခု ဒီလို လုပ်နေရသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မလုပ်နိုင်သေးဘူးနဲ့’ အဲဒီလိုများ ပြောနေသေးသလား။

ဖြေ။ ။ ဒီလိုဘဲ ပြောနေတာပါဘဲ ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်တော့ လိုချင်တယ်၊ သားသမီးတွေကိုပစ်ပြီးတော့ တောထွက်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ကြောက်တာနဲ့ မလုပ်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

မစွန့်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘုရားဟောတာကိုသာ တခါထဲ ဒီလို အာရုံပြုပါဗျာ၊ ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က တစုတဝေးကြီး ရောက်သွားတာတွေကို မနဲ ပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ အကုန်လုံးရတယ် မဟုတ်လား။

မေး။ ။ အထက်က သိကြား ဗြဟ္မာ နတ်တွေကလဲ သူတို့ပရိသတ်တွေနဲ့ သူတို့လာတာဘဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သူတို့ပရိသတ်တွေနဲ့ အကုန်လုံး မရဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ အကုန်လုံး ရပါတယ် ဘုရား။

သို့သော်လဲ ဘုရားထံမှောက်သို့ ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်အခါရယ်လို့ သိပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ပြီး ဝီရိယရှိတော့မှ ရောက်တာဗျာ၊ အဲဒီလို ရောက်ရင်ဘဲ ဘုရားရှင်က မဟာကရုဏာအရှင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ

သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် သိပြီးတော့ ညွှန်ကြားဆုံးမတဲ့ အခါမှာ ဓဏ တမုဟုတ်ချင်း ထိုင်ရာမထ ပြီးစီးကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (ပြီးစီး ပါတယ် ဘုရား။)

လွယ်လိုက်တာဗျာ....။

လွယ်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခုနကလို စိတ်ကထားတာဗျာ၊ အခု လဲ ဒီလို ထားရုံပါဘဲဗျာ။ (ဒီလို ထားရုံတော့ ထားရုံပါဘဲ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ထားရမှန်းကို မသိသေးပါ ဘုရား။)

အံ့မယ်....ဘယ်လိုများ ထားရမှာလဲဗျာ၊ အခု ဒကာကြီး ဒကာမကြီး တွေဟာ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဖြစ်ပါတဲ့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့က အစဉ်အားဖြင့် အခွင့်အခါရတိုင်း ဘယ်အခါမှ မပြတ် အောင် သုံးဖြာသောပိဋကတို့ကို ထပ် တလဲလဲ သွန်သင်လို့၊ ဆုံးမ လို့၊ ဟောလို့၊ ပြောလို့၊ ပို့လို့၊ ချလို့၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဘယ်ဟာမှ မလပ်ရ အောင် ဤကဲ့သို့ ညွှန်ကြားဆုံးမပြီးတော့ အမြဲနေတော့ အားလုံးတို့ဟာ ဘုရား အဆုံးအမတွေကို ပြုန်းတီး လိမ်မာပြီးသားတွေ မဟုတ်လားဗျာ။ (အချို့တော့လဲ လိမ်မာပါတယ် ဘုရား၊ အများအားဖြင့်တော့ မသိကြ သေးပါ ဘုရား။)

လိမ်မာကြပါတယ်ဗျာ၊ အခုလို ရောက်လာကြတဲ့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီး တွေဟာ ဘာသိဘာသာနဲ့ တရားနာလာတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ရောက်လေ ရာရာမှာ တရားဟောနေတဲ့ ဓမ္မကထိကချည်းဘဲ မဟုတ်လားဗျာ။ (မဟုတ် ပါ ဘုရား။) ဟုတ်တော့ ဟုတ်မှာပါဗျာ၊ သူများပြောတာတောင် ‘မင်း အသာနေစမ်းပါ၊ ငါပြောစမ်းပါမယ်’ နဲ့ ဒီလိုလုပ်မှာပါဗျာ၊ (တပည့်တော် တို့ ပြောတာက အလွဲတွေပါ ဘုရား။)

ဘယ်လွဲမလဲ၊ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက သွန်သင် ဆုံးမထားတော့ တခုခု ပြောချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကျယ်ကျယ် ဝန်း ဝန်းနဲ့ များများကြီး ပြောတတ် ဟောတတ်ပြီးသား နေမှာပါဗျာ၊ ဟုတ် ကယ်လားဗျာ၊ အဲဒီလို ဟောတတ် ပြောတတ်ပြီးသား ပါဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် အကုန်စလုံးဟာ ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့ အားလုံးဟာ ပြွန်းတီး လိမ်မာပြီးသားပါ၊ ဘာကြောင့်သိရသလဲ ဆိုရင် အနည်းငယ် စပြောလိုက် ရင်ဘဲ သူတို့သိပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ‘ဒါက သုတ်ပါဗျာ၊ ဒါက အဘိဓမ္မာပါဗျာ၊ ဒါက ဝိနည်းပါဗျာ’ ဆိုပြီး ဒီလိုသိကြတယ် မဟုတ်လား။ (သိတဲ့လူ နဲ့ပါတယ် ဘုရား။) ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှလဲ၊ အကုန်လုံး သိပါတယ် ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းကောင်း လှလှ ကြီး ပြွန်းတီးလိမ်မာကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေမို့လို့ အဲဒီလို ဖြစ်ပါသဗျာ။

အဲဒီတော့ ဒီလိုမှတ်သားပြီး ထားတဲ့ဟာတွေဟာ များပြားကြပါတယ်၊ အဲဒါတွေထဲက အကုန်လုံး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ဘုရားဆုံးမ တဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို သန်သန်ဝီရိယနှင့် အာရုံပြုပြီးတော့ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်ပါ၊ အဲဒီလို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ထိုထို ထိုထို တပါးအာရုံတွေ မသွားဘဲနဲ့ စိတ်အားဖြင့် စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး ထားပါ။

ခုလုပ် ခုချက်ချင်း ချမ်းသာ

အဲဒီလို ထားနေတဲ့အခါမှာ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေဟာ ရှိပါ့မလား။ (မရှိတော့ပါ ဘုရား။) ဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တယ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ကြောင့်ကြ ရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိပါဦးမလား။ (မရှိတော့ပါ ဘုရား။) စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ပူပန်ရမှုတွေဟာ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလား။ (ဆင်းရဲပါ ဘုရား။) ဒီ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြပူပန်ရမှု မရှိဘူး ဆိုရင်ကော။ (ချမ်းသာပါ ဘုရား။)

ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီးတော့ ဝီရိယသန်သန်နှင့် ရှေးအရှင်များကဲ့သို့ မှီအောင် ညီအောင် ဒီလို ထူထောင်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဝီရိယဒွိပါဒ်က ဆိုင်းနေမှာ လားဗျာ။ (မဆိုင်းပါ ဘုရား။) အခုဆို အခုမဟုတ်လား။ (အခုချက်ချင်း ပါ ဘုရား။) အဲ-အခုဘဲ အာရုံပြုလိုက်ပါဆိုတော့ သူတို့မှာ မှတ်သားပြီး ထားတာ အများကြီးဆိုတော့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ တခုခုကိုဆိုရင်ဘဲ အာရုံ ပြုပြီးသား ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ အားလုံး ပြုပြီးသား မဟုတ်လား။ (မပြုတတ် သေးပါ ဘုရား။)

အတူတူမှာ ဟိုဟာရွေး သည်ဟာရွေး

အံ့မယ်....နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ပြုမှာဗျာ၊ ဒွိကသာ တခုပြောတော့ သူတို့က ‘ဟိုဟာကောင်းတယ်၊ ဒီဟာကောင်း ကောင်းတယ်၊ ဒါလဲ စမ်း၊ ဟိုဟာလဲ စမ်းနဲ့ ဘယ်နှစ်မျိုးများ ပြောင်းပြောင်းပြီး လုပ်လိုက်တယ် မသိပါဘူး၊ ဒွိကသာ ရှောက် ပြောနေတာ၊ သူတို့က ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်များ ပြီးသွားမှန်း တောင် မသိပါဘူး၊ အများကြီးပါဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လား၊ အများ ကြီးကို ပြီးသွားမှာဗျာ။

သို့သော်လဲ ဘယ်ဟာဘဲဖြစ်ဖြစ် ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခု’ဆိုတာ ကိုတော့ နားလည်ရမယ်။

ဒီလို အများကြီးရှိတာမှာ တခုကို အာရုံပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဟာ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်လို့ အခု ချက်ချင်းဘဲ ဆင်းရဲမှ လွတ်ပါတယ်။

သည့်ပြင်ဟာကို အာရုံပြုမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီလိုဘဲ ဆင်းရဲမှ လွတ် မှာဘဲ။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

ဘယ်လွဲမလဲ၊ မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်တွေက သွန်သင် ဆုံးမထားတော့ တခုခု ပြောချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကျယ်ကျယ် ဝန်း ဝန်းနဲ့ များများကြီး ပြောတတ် ဟောတတ်ပြီးသား နေမှာပါဗျာ၊ ဟုတ် ကယ်လားဗျာ၊ အဲဒီလို ဟောတတ် ပြောတတ်ပြီးသား ပါဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် အကုန်စလုံးဟာ ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့ အားလုံးဟာ ပြွန်းတီး လိမ်မာပြီးသားပါ၊ ဘာကြောင့်သိရသလဲ ဆိုရင် အနည်းငယ် စပြောလိုက် ရင်ဘဲ သူတို့သိပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ‘ဒါက သုတ်ပါဗျာ၊ ဒါက အဘိဓမ္မာပါဗျာ၊ ဒါက ဝိနည်းပါဗျာ’ ဆိုပြီး ဒီလိုသိကြတယ် မဟုတ်လား။ (သိတဲ့လူ နဲ့ပါတယ် ဘုရား။) ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှလဲ၊ အကုန်လုံး သိပါတယ် ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမကို ကောင်းကောင်း လှလှ ကြီး ပြွန်းတီးလိမ်မာကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေမို့လို့ အဲဒီလို ဖြစ်ပါသဗျာ။

အဲဒီတော့ ဒီလိုမှတ်သားပြီး ထားတဲ့ဟာတွေဟာ များပြားကြပါတယ်၊ အဲဒါတွေထဲက အကုန်လုံး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ဘုရားဆုံး မတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို သန်သန်ဝီရိယနှင့် အာရုံပြုပြီးတော့ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်ပါ၊ အဲဒီလို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ထိုထို ထိုထို တပါးအာရုံတွေ မသွားဘဲနဲ့ စိတ်အားဖြင့် စိုက်စိုက်စူးစူးကလေး ထားပါ။

ခုလုပ် ခုချက်ချင်း ချမ်းသာ

အဲဒီလို ထားနေတဲ့အခါမှာ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေဟာ ရှိပါ့မလား။ (မရှိတော့ပါ ဘုရား။) ဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တယ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ကြောင့်ကြ ရမှု၊ စိုးရိမ်ရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိပါဦးမလား။ (မရှိတော့ပါ ဘုရား။) စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ပူပန်ရမှုတွေဟာ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလား။ (ဆင်းရဲပါ ဘုရား။) ဒီ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြပူပန်ရမှု မရှိဘူး ဆိုရင်ကော။ (ချမ်းသာပါ ဘုရား။)

ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမ မှန်မှန်တခုကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားပြီးတော့ ဝီရိယသန်သန်နှင့် ရှေးအရှင်များကဲ့သို့ မှီအောင် ညီအောင် ဒီလို ထူထောင်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဝီရိယဒွိပါဒ်က ဆိုင်းနေမှာ လားဗျာ။ (မဆိုင်းပါ ဘုရား။) အခုဆို အခုမဟုတ်လား။ (အခုချက်ချင်း ပါ ဘုရား။) အဲ-အခုဘဲ အာရုံပြုလိုက်ပါဆိုတော့ သူတို့မှာ မှတ်သားပြီး ထားတာ အများကြီးဆိုတော့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ တခုခုကိုဆိုရင်ဘဲ အာရုံ ပြုပြီးသား ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ အားလုံး ပြုပြီးသား မဟုတ်လား။ (မပြုတတ် သေးပါ ဘုရား။)

အတူတူမှာ ဟိုဟာရွေး သည်ဟာရွေး

အံ့မယ်....နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ပြုမှာဗျာ၊ ဒွိကသာ တခုပြောတော့ သူတို့က ‘ဟိုဟာကောင်းတယ်၊ ဒီဟာကောင်း ကောင်းတယ်၊ ဒါလဲ စမ်း ဟိုဟာလဲ စမ်းနဲ့ ဘယ်နှစ်မျိုးများ ပြောင်းပြောင်းပြီး လုပ်လိုက်တယ် မသိပါဘူး၊ ဒွိကသာ ရှောက် ပြောနေတာ၊ သူတို့က ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်များ ပြီးသွားမှန်း တောင် မသိပါဘူး၊ အများကြီးပါဗျာ၊ ဟုတ်ကယ်လား၊ အများ ကြီးကို ပြီးသွားမှာဗျာ။’

သို့သော်လဲ ဘယ်ဟာဘဲဖြစ်ဖြစ် ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခု’ဆိုတာ ကိုတော့ နားလည်ရမယ်။

ဒီလို အများကြီးရှိတာမှာ တခုကို အာရုံပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဟာ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်လို့ အခု ချက်ချင်းဘဲ ဆင်းရဲမှ လွတ်ပါတယ်။

သည့်ပြင်ဟာကို အာရုံပြုမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီလိုဘဲ ဆင်းရဲမှ လွတ် မှာဘဲ။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

အယ်ရေ သောက်သောက် မှတ်သိပ်ပျောက်

မေး။ ။အခု ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ ရေအိုးတွေကို ဟိုနေရာ မှာလဲ ထား၊ ဒီနေရာမှာလဲ ထားတော့ ရေသောက်ချင်တဲ့ အခါမှာ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။ရေအိုး ရှာသောက်ရပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒီရေအိုးထဲက ရေကိုသောက်တော့ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဖြေ။ ။ရေငတ်ပြေပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒီရေအိုးကတော့ ဝပြီ၊ ဟိုရေအိုးကို သွားသောက်ဦးမယ်လို့ လုပ်သေးသလား။

ဖြေ။ ။ဟိုရေအိုးကို သွားမသောက်တော့ပါ ဘုရား။

မေး။ ။ဟိုရေနဲ့ ဒီရေဟာ တမျိုးစီလား။

ဖြေ။ ။အတူတူပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်လိုတူပါလိမ့်။ (ရေချင်း အတူတူပါတဲ ဘုရား။) ရေ ချင်းတူတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။

ဖြေ။ ။ဟိုရေသောက်တာလဲ ဝတာပါတဲ ဘုရား၊ ဒီရေသောက်တော့ လဲ ဝတာပါတဲ ဘုရား။

မေး။ ။တခုခုက ယူသောက်လိုက်ရင် ပြီးတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ပြီးတာပါတဲ ဘုရား။

ဒီဟာ သောက်ရင်လဲ အတူတူဘဲဆိုတာ နားလည်သွားပြီလား၊ အခုလဲ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေဟာ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခုပါတဲ၊ အခုနက ရေအိုးတွေကို ဟိုနေရာ ဒီနေရာထားတာနဲ့ တူတယ်ဗျာ၊ အားလုံး

ဟာတော့ ရေချည်းဘဲ။ (တပည့်တော်တို့မှာ ရေအိုးတောင် ရှာမတွေ့ သေးပါ ဘုရား၊ သောက်ဖို့ဆို ဝေးရော။) ဒါကတော့ သူတို့မှာ ပေါပေါ များများ ရှိပါတယ်ဗျာ။

အားလုံးတူတာ တခုထဲ

သို့သော်လဲ ဒီလိုပြောကြပါစို့ရဲ့၊ တခုခုနဲ့ များပြီးနေပေမဲ့ အတူတူ တော့ အတူတူပါဘဲ၊ သို့သော်လဲ တမျိုးစီ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အကုန်လုံး အတူတူ၊ တပြိုင်နက်ထဲဖြစ်တာလဲ အတူတူ၊ လုပ်တာလဲ အတူတူ၊ အဲဒီလို တူတာတွေ ပြောကြပါစို့ရဲ့၊ အေး...အေး...ဒီတော့ ဘယ်သင်း ရှိသလဲ ဆိုတော့ အားလုံး ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အသက်တော့ မရှုကြဘူးလား။ (အသက်ရှုပါတယ် ဘုရား။)

အသက်ရှုတယ်ဆိုတာက လေနှစ်ရပ်တို့ဟာ ထွက်လိုက်၊ ဝင်လိုက်နဲ့ နေတာကို အသက်ရှုတယ်လို့ ခေါ်တာဘဲ မဟုတ်လားဗျာ။ (ဒါကိုဘဲ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား။) အသက်ရှုတဲ့ အခါကျတော့ ဘာနှင့် အသက်ရှုကြ သတုံးဗျာ။ (နှာခေါင်းနဲ့အသက်ရှုပါတယ် ဘုရား။) အဲဒီလို အသက်ရှုတဲ့ နေရာမှာ ဒွီကတော့ နှာခေါင်းနဲ့ဆိုတော့ ဒီပြင် ဘာနဲ့ ရှုတာများ ရှိသေး သလဲ။ (မရှိပါဘုရား၊ နှာခေါင်းနဲ့ချည်းပါဘဲ။) ကောင်းပါဗျာ၊ ဘယ် အချိန်ကစပြီး အသက်ရှုကြသတုံး။ (မွေးကတဲကစပြီး အသက်ရှုပါတယ် ဘုရား။) ပြီးတော့ ထိုင်နေရင်းကော အသက် မရှုဘူးလား။ (ရှုပါတယ် ဘုရား။) မတ်တတ်ရပ်ရင်းကော။ (ရှုတာပါဘဲ ဘုရား။) လမ်းခရီး သွား ရင်းကော။ (ရှုပါတယ် ဘုရား။) စားဖို့၊ သောက်ဖို့ အလုပ်တွေ လုပ် ရင်းကော။ (ရှုပါတယ် ဘုရား။) အိပ်ပျော်သွားတော့ကော။ (ရှုတုန်းပါ ဘဲ ဘုရား။) ဒီတော့ ‘အလုပ်တွေက ရှုပ်လိုက်တာ၊ များလိုက်တာ၊ အသက် မရှုအားပါဘူး၊ နားလိုက်ဦးမယ်’လို့ ဒီလိုများ နားနေလို့ ဖြစ်သလား။ (နားလို့ မဖြစ်ပါ ဘုရား။)

ဒီဟာကတော့ အားလုံးဟာ ပြုံးတီးလိမ်မာပြီးသားပေါ့။ (ပြုံးတီးလိမ်မာပါတယ် ဘုရား။)

ဒီတော့ လေကလေး ထွက်တာ၊ ဝင်တာဟာ ဘယ်အခါမှ မပြတ်အောင် ဖြစ်နေတော့ ဒီဟာကို စိတ်အာရုံအားဖြင့် ထွက်တာ၊ ဝင်တာကို သိအောင် ပြုရမယ် ဆိုရင် ခက်ဦးမလား။ (မခက်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့်ရင် ဒီလေကလေး ထွက်တဲ့အခါမှာ အေး...အေး...အေး...အေး...နဲ့ ဘယ်နေရာကလေးကို တိုက်ပြီးတော့ ထွက်သလဲ။ (နှာသီးဝကို တိုက်ပြီးတော့ ထွက်ပါတယ် ဘုရား။) ဝင်တော့ကော။ (ဝင်တော့လဲ အဲဒီနေရာကိုဘဲ တိုက်ပြီး ဝင်ပါတယ် ဘုရား။) ဒီတော့ အဲဒီနေရာဟာ ထင်ရှားတော့ အဲဒီနေရာကို လက်ကလေးတခုနဲ့ သာသာကလေး ထိပြီးတော့ထားရင် သိပြီးတော့ မနေပေဘူးလား။ (လက်နဲ့ထိပြီးတော့ ထားရင် သိနေပါတယ် ဘုရား။) အေး...ဒါကြောင့်မို့ လက်နဲ့ထိတော့ သိပြီးနေသလို ထိုထို ထိုထို တပါး အာရုံတွေ မသွားရအောင် စိတ်ကို ဒီလိုထားဗျာ၊ ဒီလိုထားတော့ကို စိတ်ဟာ ထိုထို ထိုထို မသွားဘဲ နေတယ် မဟုတ်လား။ (နေပါတယ် ဘုရား။)

အတွင်းအပြင် လိုက်မသွားနှင့်

စိတ်ကလေးကို အဲဒီလိုထားဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လား။

ထားတော့ကို လေကလေးဟာ ဒီနေရာကလေးကို အေး...အေး...အေး...အေး...နဲ့ တိုက်ပြီးတော့ ထွက်တာကို သိတယ်၊ ဟိုဘက်ကို လိုက်မသွားနဲ့။

ဝင်တော့လဲ အေး...အေး...အေး...အေး...နဲ့ တိုက်ပြီးတော့ ဝင်မယ်၊ အတွင်းကို လိုက်မသွားနဲ့။

အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ တဆက်ထဲ မပြတ်ဘဲနဲ့ တထိထဲ ထိနေတာကို တသိထဲ သိမနေပေဘူးလား။ (သိနေပါတယ် ဘုရား။)

အဲဒီလို သိပြီးနေတဲ့အခါမှာ ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်ပါတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ရှိသေးသလား။ (မရှိပါဘုရား။) ဒီလို ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ မရှိတာဟာ အကုသိုလ် မရှိတာပေါ့။ (မှန်ပါဘုရား။) ဒီအချိန်မှာ စိုးရိမ်ရမှု၊ ကြောင့်ကြရမှု၊ ပူပန်ရမှု ရှိပါဦးမလား။ (မရှိပါဘုရား။)

ဒီလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရမှု၊ ပူပန်ရမှု မရှိဘူးဆိုရင် သန့်ပြန့်စင်ကြယ်မှုဟာ ဆိုင်းနေပါဦးမလား။ (မဆိုင်းပါ ဘုရား။) အခုချက်ချင်း ဝီရိယကို ထူထောင်ပြီးတော့ ဤကဲ့သို့ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်သွားတာက ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်၊ ဒီတော့ အခုလိုထိုင်ပြီးတော့ထားရင် မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) မတ်တတ်ရပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) လမ်းသွားရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) စားဘို့သောက်ဘို့ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းကော။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။) ဤကဲ့သို့ ထားရတာဟာ ပင်ပန်းသလား။ (မပင်ပန်းပါဘုရား။) ပစ္စည်း ကုန်သလား။ (မကုန်ပါဘုရား။) အလုပ်အကိုင် ပျက်သလား။ (မပျက်ပါဘုရား။)

မေး။ ။ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေကို လိုက်နာဘို့ရာ မဖြစ်တဲ့နေရာရယ်လို့ ရှိသေးသလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မရှိပါ ဘုရား။

လွယ်လိုက်တာ...ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများရယ်။

ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က မြင့်မြတ်ကြပါတဲ့ တပည့်သား တမည့်သမီး ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကီတွေဟာ ဤကဲ့သို့ အဆုံးအမတွေကို မှတ်သားပြီးပြီဆိုတော့ ဣရိယာပုဿ်လေးပါးမှာ ဘယ်အခါမှ မပြတ်အောင် တခါထဲ တဆက်ထဲ ဒီလို ထားကြတာတဲ့ဗျာ၊ ဤကဲ့သို့ ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့်

စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ ပြီးစီးအောင်မြင်ကြလို့မို့ ဝမ်းမြောက်ကြရသတဲ့ဗျာ့၊ ဝမ်းသာကြရသတဲ့ဗျာ့။

ဒါဟာ တခဏစာ၊ တဘဝစာ မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာ တလျှောက်လုံး အတွက် ကောင်းကောင်းလှလှကြီး လုံလောက်ကြသတဲ့ဗျာ့၊ အဲသည်လိုဗျာ့။

များလို့ မကြောက်နဲ့၊ တခုထဲ

သည်တော့ အခုလိုပြောတော့ အားလုံး နားလည်ပါတယ်၊ သို့သော် သည်ဆင်းရဲမှ လွတ်အောင်လို့ သုံးဖြာပိဋက၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတွေ လုပ်ရမှာ ကြောက်ပြီးတော့ နေကြတယ်။

သည်ဆင်းရဲမှ လွတ်အောင် သမထ၊ ဝိပဿနာ ဆိုလို့ရှိလျှင်လဲ အဲဒါတွေကတော့ များလွန်လွန်းလို့ တခုလောက်ကိုဘဲ ဘုရား အလိုတော်ကျ လုပ်ကြပေါ့။ အမှန်က များတယ်လို့သာ ထင်တာ၊ စင်စစ်မှာတော့ တခုထဲပါဘဲ။

ဝိပဿနာမှာလဲ ဆင်းရဲမှလွတ်အောင် အမှန်သိလို့ရာ အားလုံးကို မှတ်သားထားတာတွေကို အားလုံး ပြောပြစမ်းပါလို့ဆိုရင် မကုန်နိုင်အောင် များတယ်၊ အဲသည်လို များပြားကြတယ်၊ များပြားပင် များပြားငြားသော်လဲ စင်စစ်မှာတော့ ဆင်းရဲမှ လွတ်မှု တခုထဲ ပါဘဲ။

သည့်ပြင် သူတို့ပြောကြတာ အားလုံးကို ပြောတော့ ပြောတာပေါ့၊ သူတို့က ‘ဒါဟာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ ဒါက ဒုစရိုက်၊ သုစရိုက်’ တလုံးတလေ ပြောတယ်။

ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေကတော့ ဒါတွေကို အောက်တန်းကျ တယ်လို့ ထင်မှာ။

‘ခန္ဓာ, အာယတန, ပရမတ်, ပညတ်, သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ ပေါ့လို့၊ ဒါတွေ ပြော
 နေတာ ဗျာတို့ရဲ့။ (ပြောနေပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ နားမလည်ပါဘူး
 ဘုရား၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ တပည့်တော်တို့ ဘာမှန်းတောင်မသိပါဘုရား။)
 နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ တကတဲပါမှဘဲ ခုနကပြောတဲ့ ‘ရုပ် အဋ္ဌဝီသ, နာမ်
 တေပညာသ’ တွေကို သေသေချာချာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိပါတယ် မဟုတ်
 လားဗျာ။ (မသိပါဘုရား။) သိပါတယ်ဗျာ။ (မသိပါဘုရား၊ ယောင်ယမ်း
 ပြောနေပါဘုရား။)

ဝိဇ္ဇာမျက်စိ အမှန်သိ

အဲသည်မှာ ‘မသိတာက ရုပ်, သိတာက နာမ်’ အဲဒါတွေက သွန်သင်
 ဆုံးမပြီး အနည်းနည်းအဖုံဖုံ သိနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့်
 ထပ်တလဲလဲ အဲဒါတွေကို သူတော်ကောင်း အသီးအသီးတို့က မေတ္တာမိုး
 စွေပြီးသကာလ သင်ကြားဆုံးမပြီး နေကြတော့ နားလည်တယ်မဟုတ်
 လားဗျာ။ (နားမလည်ပါဘုရား၊ စမ်းတဝါးဝါးပါဘဲဘုရား။)

မစမ်းတဝါးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော်လဲ ယခုနက ‘မသိတာဆိုတာက ရုပ်,
 သိတာက နာမ်’ ဆိုတော့ နှာသီးဖျား နှာဝ ဆိုတာ ရုပ်လား, နာမ်လား။
 (ရုပ်ပါဘုရား။) သိပြီးတော့နေတာက ဘာလဲ။ (နာမ်ပါဘုရား။) နှာဝ
 မှာ ထိပြီးတော့နေတာကို ဘုရားရှင်အလိုတော်ကျကို သိတယ်၊ သိပြီးတော့
 နေတဲ့အခါကျတော့ သည်လိုထားတယ်၊ ဒါကို သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရုပ်
 နာမ် နှစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိတာနှင့် တပြိုင်နက်ထဲ သိမနေဘူးလား။
 (တပြိုင်နက်ထဲ သိနေပါတယ်ဘုရား၊ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။)

သည်လို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေတဲ့အခါမှာ ရုပ်နာမ်ကိုသာလျှင် သိတယ်
 မဟုတ်လား၊ ရုပ်နာမ်ကို အဲသည်လို သိနေတဲ့အခါမှာ ဘာခေါ်သလဲ၊
 အဝိဇ္ဇာလား, ဝိဇ္ဇာလား။ (ဝိဇ္ဇာပါဘုရား။) ဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ်။

ထားတဲ့နေရာ မနေဘူးဆိုရင် ဝိဇ္ဇာလား၊ အဝိဇ္ဇာလား။ (အဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။) ထားတဲ့အတိုင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ နေရာကလေးမှာ ထားတယ်၊ နေ တယ်၊ နေတော့ အဝိဇ္ဇာတွေ ဘယ်သွားကုန်သလဲ။ (ထွက်ပြေးကုန်ပါတယ် ဘုရား။)

ဘယ်နေရာ သွားပုန်းကြသလဲဗျာ။ (တခါထဲ ပျောက်သွားပါတယ် ဘုရား။) အဲသည့်အတိုင်း ဘုရားရှင် အဆုံးအမက သည်လို မြင့်မြတ်တာ ဗျာ၊ အဝိဇ္ဇာဟာ တခါထဲ ကုန်မသွားဘူးလား၊ တချို့က ‘အဝိဇ္ဇာ အား ကြီးလွန်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ လို့ သည်လိုကော မငြင်းကြဘူးလား။

အဲဒါက ဘုရား အဆုံးအမကို လှန်ပြီးပြောတာဗျာ။

ဘုရားဟောတာက တဲ့တဲ့ဟောတာဘဲ။

(ဒါက အဝိဇ္ဇာကြောင့် မသိလို့ ယောင်ယမ်းပြီး ပြောတာပါဘုရား။)

အဲသည်လို နှာဝမှာထားလိုက်တဲ့အခါမှာ အဝိဇ္ဇာဟာ ဘယ်သွားမှန်း မသိကြောင်းကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီးတော့ တကတဲပါမှဘဲ ရှင်းသွား တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ဘယ်သူ့ကို မေးနေရအုံးမှာလဲဗျာ။ (ဘယ်သူ့ ကိုမှ မမေးရပါဘုရား။)

အဲသည်တော့ အားလုံးသော ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေဟာ သည် လိုဘဲ မိမိအလိုရှိတဲ့၊ နှစ်သက်တဲ့ ဗောဓိကို ပြီးစီးအောင် ဘုရား အဆုံးအမ ကို ဖြည့်ကျင့်တဲ့အခါမှာ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ သုဂတိဘဝကို ရကြတဲ့ သူတော် ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ကိုယ်လိုရာ ဗောဓိကို မှန်းတဲ့အတိုင်း ပြီးစီး အောင် လုပ်တာ ခက်သလားဗျာ။ (မခက်ပါဘုရား။)

အေး....ဗျာ၊ လွယ်လိုက်တာ ဗျာ..... သိပ်ကို လွယ်တာဘဲ။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း၊ ထားရမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ထားတော့ ထိုင်ပြီးထားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

မတ်တတ်ရပ်ရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

လမ်းခရီးသွားရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

စားရေး သောက်ရေး အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။)

လွယ်လိုက်တာဗျာ...။ (လွယ်ပါတယ်ဘုရား။)

အမြင်ရှင်းသူနှင့် မရှင်းသူ

ဒါ့ကြောင့် ရှေးက မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို ရကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ဤကဲ့သို့မှတ်သားပြီး ယူကြတဲ့ အတွက် အသီးအသီး ပြီးစီးကြတယ်ဗျာ။

ဘယ်သူတွေတုံးဆိုတော့ တချို့ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်း ဖြစ်ကြတယ်၊ ရှင်ဘုရင်လုပ်ရင်း စိတ်နှလုံးက တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးစီးကြတယ်၊ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးထားတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတော့ ရေတွက်လို့ ပြောပြနိုင်ကြပါ့မလား။ (မပြောပြနိုင်ပါ ဘုရား။)

သူဌေးတွေဟာလဲ ဘုရားဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို ရကြတဲ့ အခါကျတော့ သည်ကဲ့သို့ ဣရိယာပုထ်လေးပါးကို အချိန်တိုင်း တဆက်ထဲတည်လာအောင် ထူထောင်ပြီး ကိုယ်မှန်းထားတဲ့ သုခကို အရယူခဲ့ကြလို့ ပြီးစီးခဲ့ကြတဲ့ သူဌေးတွေ မည်မျှရှိတယ်လို့ ရေတွက်ပြီး ပြောနိုင်သလားဗျာ။ (မပြောနိုင်ပါ ဘုရား။)

ရှင်ဘုရင်၊ သူဌေး မဟုတ်တဲ့ လူတွေဟာလဲ အခုလို ယူကြတယ်ဗျာ၊ ယူကြလို့ ရကြတာဟာ တစဉ်တဆက်ထဲ အလွန်များပြားတယ်ဗျာ၊ အရှင် ကောင်းတို့က မေတ္တာမိုးစေ့ပြီး ထပ်တလဲလဲ ဆုံးမထားလို့ သိပါတယ်၊ နားလည်ကြပါတယ်ဗျား။

နားပင်လည်သော်လဲဘဲ ကိုယ့်အတွက်ကျတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ -

“ဆောင်တော့ ဆောင်ချင်တာဘဲ၊ အမှုကိစ္စတွေ များလိုက်တာဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ သည်အမှုကိစ္စတွေ ရှင်းလင်းတဲ့ အခါမှာတော့ လုပ်ပါမယ်လို့ မှာထားတာဘဲဗျာ၊ အဲသည်အခါကျတော့ လုပ်မှာဗျာ၊ ဘာလုပ်မှာဗျာ၊ ညာလုပ်မှာဗျာ” နဲ့ သည်လို မပြောဘူးလား။ (သည်လိုဘဲ ပြောနေပါတယ် ဘုရား။)

“ဘာအလုပ်မှ မလုပ်မှ အဲသည်လို ထူထောင်ရတယ်” လို့ စိတ်က ရှိနေ ကြတယ်၊ ရှေးအရှင်တွေကလဲ သည်လိုတော့ ပြောတတ်ကြတာပါဘဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သည်လိုမပြောဘဲ ရှေးအရှင်တွေက ဝီရိယကို ထူထောင်ပြီးတော့ ယူလို့ရကြတာဗျာ၊ ရှေးအရှင်တွေလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်မယ်ဆိုလျှင် မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်ဗျာ။

မလုပ်မဖြစ် အခြေခံ လုပ်စရာ၊ သိစရာ

ဘုရားရှင် ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကိုယူပြီး ‘စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ နှစ်ဖြာရှိတယ်၊ စရဏဆိုတာက ဘုရားရှင် သာသနာတော် တည်ရာတည်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို ဆိုတာဘဲ၊ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးတို့ဘဲဗျာ၊ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့အတိုင်း သာသနာတည်အောင် ဒါတွေနဲ့ဘဲ မြတ်နိုး ပူဇော်လျှင် ဒါကိုမှီပြီး တည်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒါတွေကို ပြုရတယ်၊ အဲဒါ ဘာခေါ်သလဲဆိုလျှင် ‘စရဏ’ ခေါ်တယ်။

ဝိဇ္ဇာဆိုတာက ခုနက ထားဆိုတဲ့နေရာမှာ ထားပြီးလုပ်နေလို့ သိနေတာကို ‘ဝိဇ္ဇာ’ ခေါ်တယ်။ ဒါတွေကိုမှတ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပါတယ်ဗျာ။ သည်လိုမှတ်ထားတာတွေက များလွန်လွန်းလို့ ဒါတွေကိုလဲ ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ။

“ဘုရားရှင် သာသနာ တည်ရာတည်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဆွမ်းတို့၊ သင်္ကန်းတို့၊ ကျောင်းတို့၊ ဆေးတို့ စီမံနေရသေးတယ်။ ဟိုအလုပ်တွေ မပြီးနိုင်သေးဘူး၊ လုပ်ရအုံးမယ်၊ ဒါပြီးမှ ဆင်းရဲမှလွတ်မှုဖြစ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာပိုင်းကို ဖြည့်ဆည်းရတော့မှာဘဲလို့ မှန်းထားတယ်ဗျာ။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲဗျာ” ဆိုပြီး ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမကြီးတွေက၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံတဲ့လူတွေက သည်လိုဘဲ ပြောနေတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (သည်လိုဘဲ ပြောနေပါတယ် ဘုရား။)

အဲသည်နေရာမှာ ခုနကပြောတဲ့ ဝိဇ္ဇာစိတ်ကလေး ထားပြီး ပစ္စည်းလေးပါးဖြစ်တဲ့ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးတို့ကို လုပ်သွားရင်လဲ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) ကုသိုလ်ပြုတယ်ဆိုတာ ခုနကပြောသလို သိမှတ်နေတာ၊ ထားတာက ဝိဇ္ဇာဖြစ်တော့ စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ။ (နှစ်ခုစလုံး တချိန်ထဲ ဖြစ်သွားပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။သည်တော့ တခုထဲဖြစ်တာနှင့် နှစ်ခုစလုံး တချိန်ထဲဖြစ်တာ ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲဗျာ။

ဖြေ။ ။နှစ်ခုစလုံး တချိန်ထဲဖြစ်တာက ကောင်းပါတယ် ဘုရား။

ပင်ပန်းမှာလားဗျာ။ (မပင်ပန်းပါ ဘုရား။)

တိုးပြီးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုန်မှာလား။ (မကုန်ပါ ဘုရား။)

နဂိုရှိတဲ့ အလုပ်တွေရော ပျက်အုံးမှာလား။ (မပျက်ပါ ဘုရား။)

သန့်ခွံထထရူးထော် ၂၀-၈-၁၈၈၈-၈

သက်သာလိုက်တာဗျာ....၊ အကုန်လုံးကို တခါထဲ ပြီးတာဘဲ။

ခုနက ပြောသလို ‘ဟိုအလုပ် လုပ်ပြီးမှ၊ အားလပ်တဲ့အခါမှ ထိုင်ပါ တော့မယ်’ ဆိုရင် စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သေးရဲ့လား။ (မဖြစ်တော့ပါ ဘုရား။) အဲသည်တော့ အလုပ်တခုထဲ ဖြစ်တာနှင့် အချိန်တခုထဲမှာ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်တာ နှင့် ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲ။ (အချိန်တခုထဲမှာ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်တာက သာကောင်းပါတယ် ဘုရား။)

အခုလိုပြုဘို့ ဘာခက်သလဲဗျာ။ (မခက်ပါ ဘုရား။)

‘တခုလုပ်နေရင်း နောက်တခု မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဆိုရင် ဒါဟာ ‘ဟာ’ သွား တာပေါ့ဗျာ။

ရှေးအရှင်သခင် သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဘုရားအဆုံးအမကို ခံယူ မှတ်သားပြီးတော့ သည်ကဲ့သို့ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာနှစ်ဖြာ စလုံးကို တချိန်ထဲ ပြုကြ တာဘဲဗျာ။ အဲသည်လို စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံး စုံပြုတဲ့အတွက် ကိုယ်လို ချင်တဲ့ ဗောဓိကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ပြီးစီးကြတယ်ဗျာ။ သည်လို ဘုရား လက်ထက်က လူတွေ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေဟာ အဲသည်လိုဘဲ ပြီးစီးကြတယ် ဗျာ။

မေး။ ။အခုရော မပြီးစီးနိုင်ဘူးလား ဒကာကြီးရဲ့။

ဖြေ။ ။ပြီးစီးနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

မိမိတို့ဟာ မြင့်မြတ်ကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစား ဖြစ်ကြတဲ့ အတိုင်း မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင်များ ဖြစ်တဲ့ အမိအဘများကို ခြေဆုပ် လက်နယ် ပြုကြရမဲ့ ဝတ္တရားတွေကို ပြုရင်းနှင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ထားပြီး အဲသည်လို လုပ်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။) မိဘဘိုးဘွားတို့ရဲ့ ဝတ္တရားကို သိပြီးတော့ ဖြည့်ကျင့်တယ်ဆိုတာ ဘာတုံး

ဗျာ။ (စရဏပါ ဘုရား။) သည်ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို မလွတ်ရအောင် ထားပြီး သိနေတယ် ဆိုတာကရော။ (ဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား။) အဲသည်တော့ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်တာဘဲ မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား။)

မေး။ ။သားသမီး ဝတ္ထုရားအရ ပြုမယ်ဆိုပြီး ပြုကျင့်တဲ့အလုပ် တွေက သီလဘက်က ဖြစ်တယ်၊ သည်ဟာ မပြုဘဲနေရင် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာနှစ်ဖြာမှာ လိုချင်တဲ့ချမ်းသာ ပြည့်ပါ့မလား။

ဖြေ။ ။သီလ မပါရင် မပြီးသေးပါ ဘုရား။

အဲသည်လိုဘဲ သားသမီး မြေးမြစ်တွေကို ကိုယ်ပြုသင့် ပြုထိုက်တဲ့ ဝတ္ထု ရားကို မလုပ်အောင်ပြု၊ ခုနကပြောတဲ့ ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို အမြဲဆင်ခြင်ပြီး အဝိဇ္ဇာ မလာနိုင်အောင် စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ထူထောင်ထားကြ၊ အဲသည် အချိန်မှာ စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ နှစ်ပါးစလုံး မဖြစ်ပေဘူးလား။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

သည်လိုဆိုတော့ ဟိုအလုပ်လဲ မပျက်ဘူး။

သည်အလုပ်လဲ မပျက်ဘူး။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ သည်လို ကုသိုလ်ရတာ ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုဘဲ ပြောနေရင်းနှင့် အချိန်ကုန်တာပါတဲ ဘုရား။) ဒါ့ကြောင့် ‘ဒါလုပ်နေလို့ ဟိုဟာနှင့် မဆိုင်လို့ မလုပ်ရဘူး’ ဆိုရင် တခုထဲရတာဘဲ၊ အချိန်တခုထဲမှာ နှစ်ခုစလုံး စုံရပြီး သိတာက ဘယ်ဟာ ကောင်းသလဲ။ (တချိန်ထဲမှာ နှစ်ခုစလုံး တခါထဲရတာက အကောင်းဆုံး ပါဘဲ ဘုရား။)

စုံလုပ်မှ မစုံရင် ‘ဟာ’ သွားမယ်

ရှေး ဘုရား လက်ထက်တော်က မြင့်မြတ်ကြတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ အခုလို အရယူတာဗျာ၊ အကုန်လုံးဟာ ထူထောင်တဲ့ အတိုင်း အလိုရှိတဲ့ ဗောဓိကို ပြီးပါရော၊ ဘယ်သူမှ မလိုဘူး၊ တခါထဲ

အကုန်စလုံးဟာ ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီး အထက်တန်းကျကျနှင့် ဆင်းရဲကို မသိရအောင် လုပ်ကြံတာဗျာ၊ စရဏ၊ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံး စုံတာမှ စုံဗျာ။
(မှန်ပါ၊ ဘုရား။)

သံသရာမှာ တခုခုလိုနေရင် လိုနေတဲ့ဟာ ‘ဟာ’သွားတာဘဲ၊ စရဏ ကောင်းတယ်၊ စရဏ ကောင်းရင် စရဏ အကျိုးပေးတယ်၊ ဝိဇ္ဇာကောင်းရင် ဝိဇ္ဇာ အကျိုးပေးတယ်။

စရဏ ကောင်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟာ အကျိုးပေးနိုင်သလဲ ဆိုတော့ လူဖြစ်ရင် အထက်တန်းကျကျ၊ နတ်ဖြစ်ရင်လဲ အထက် တန်းကျကျဘဲ၊ ဘယ်ဘဝဖြစ်ဖြစ် အထက်တန်းကျပြီး ပေးလို့ မကုန်၊ သုံးစွဲလို့ မကုန်နိုင်အောင် သည်လို ပေါ်များတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ စရဏက အားကောင်းတာဘဲ။

ဝိဇ္ဇာ မပါပြန်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်သလဲဆိုတော့ အမျိုးမျိုး အစားစား လိမ္မာရမှာတွေ၊ သိရမဲ့နေရာတွေမှာ ‘ဟာ’နေပြန် ရောဗျာ၊ ‘ဟာ’နေတော့ မချမ်းသာပြန်ဘူးဗျာ၊ တခုခု ‘ဟာ’နေ ရင် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး မခံသာနိုင်ဘူးဗျာ။

မဟော်သဓာနှင့် ဝိဒေဟရာဇ်

အဲဒါ ဘယ်သူများလဲဆိုတော့ သူတို့အားလုံးဟာ တတ်ပြီးသား၊ ပြောလို့ သိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ဘုရားအလောင်းတော် ‘မဟော်သဓာ’။

မဟော်သဓာအဖြစ်နှင့် အားလုံး သတ္တဝါတွေအတွက် ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ သူ့ကို အင်မတန် ချစ်ခင်ပြီးတော့ ကျွေးမွေး သုတ်သင်နေတဲ့ ‘ဝိဒေဟရာဇ်’မင်းကြီးဘဲဗျာ၊ သူ့မှာ အင်မတန် ပစ္စည်း ပေါ်တယ်၊ သုံးလို့ မကုန်နိုင်၊ ပေးလို့ မကုန်နိုင်အောင် ပေါ်များတယ် ဗျာ၊ သူက ရှင်ဘုရင်ကိုးဗျာ။

အဲသည်လိုဖြစ်ပေမဲ့ ဘေးနားက သူများလိမ်တာတွေကို သူ သိရဲလား။ (မသိပါဘုရား။) သိန်း၊ ဒေဝိန်းတို့က သူ့ကို လိမ်တာဘဲ၊ သူ သိရဲလား။ (မသိပါ ဘုရား။)

အဲဒါ ဘာလိုနေလို့လဲ ဆိုလျှင် ဝိဇ္ဇာ လိုနေလို့ဗျာ၊ ပြုတုန်းက သည်ကုသိုလ် မပါဘူးဗျာ။

မေး။ ။ဒါတင် မကသေးဘူး၊ တကတဲပါမှဘဲ သည့်ပြင်နိုင်ငံက လိမ်တာတောင် သူ သိရဲလား။

ဖြေ။ ။မသိပါ ဘုရား။

မေး။ ။သူ မသိလို့ ဘေးနားက သိလို့ ပြောပေမဲ့လဲ သိရဲလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မသိပါဘုရား။

အဲဒါ ဘာလိုလို့လဲဗျာ။ (ဝိဇ္ဇာ လိုနေပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်မှာ သူများ လိမ်တာကိုလဲ နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ကယ့်လား၊ အဟုတ်ကို နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ဒါတော့ သူတို့ သိပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောပေမဲ့ ဘယ်လောက်မှ သူ မသိဘူးဗျာ၊ သို့ပေမဲ့ ဘုရားအလောင်းတော်က လောက တခုလုံးရဲ့ အစီးအပွားကို ဆောင်နေတယ်၊ ဘယ်သူဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာစလုံး ဘေး မသင့်ဘဲ ချမ်းသာရအောင်ဆိုတဲ့ စိတ် တခုထဲနှင့်ဘဲ ဆောင်ရွက်ရှာတယ်၊ လိမ်တဲ့လူလဲ ဘေးကင်းလေအောင်၊ အလိမ်ခံရတဲ့လူလဲ ချမ်းသာလေအောင် ဆောင်ရွက်ရရှာတာဗျာ။

သည်လို ဆောင်ရွက်နေရပေမဲ့ မင်းကြီးက သူ ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေတော့ ‘မဟုတ်ပါဘူး’လို့ ပြောပေမဲ့ သူများလိမ်တဲ့အတိုင်း ‘ဟုတ်ပါတယ်’လို့ ပြောစေချင်တာဘဲ။ တဲ့တဲ့ကြီး ‘မဟုတ်ဘူး’လို့ ပြောတော့ သဘောမကျဘူး၊ အဝိဇ္ဇာ လွန်ကဲနေတာကိုးဗျာ၊ ဟိုရော၊ သည်ရော အခုအတွက်ရော နောက်အတွက်ရော ဘုရားအလောင်းတော်က ဆောင်ရွက်ရရှာတယ်။

သူတဦးထဲက တလောကလုံးအတွက် ဆောင်ရွက်ရတယ်။ ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏ၊ ပြည့်စုံအောင် ကိုယ်လိုချင်တာလဲ ပြီးစီးအောင် အများအတွက် ဆောင်ရွက်ရလို့ မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ၊ လွယ်လိုက်တာ၊ မင်းကြီးကိုက မသိတာ။

သူ့ကို သတ်မယ်လို့ ခေါ်သွားတာကို ဘယ်လိုပြောပြလို့မှ မယုံဘူး၊ ဒါနဲ့ ‘သူ့ကို သိအောင် ပြောနေလို့ အကုသိုလ် ဖြစ်မှာဘဲ၊ နောက်မှ သိအောင် လုပ်ပြမှာဘဲ’ဆိုပြီး သည်ဟာကို သဘောတူသလိုလိုနဲ့ အကုန်လုံး သိအောင် ဘုရားအလောင်းတော်က ‘ရှေးဦးစွာ သွားနှင့်မှာဘဲ’ဆိုပြီး သွားတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ သူ့မှာလဲ ဘေး မဖြစ်ရအောင် ဟိုမှာလဲ ပြောလို့ အကုန်လုံးဖြစ်အောင် ဘုရားအလောင်းတော်က စီမံရရှာတယ်။

မင်းကြီးက သူရောက်မှ တကတဲပါမှာဘဲ ခေါ်ပြီးမေးတော့ သူတို့ အလုပ်တွေ အောင်မြင်မှာကို သိပြီးသား ဖြစ်တော့ သူတို့ ရောက်လဲရောက်ရော ဟိုက စစ်သည်တွေနဲ့ ဝိုင်းပြီးတိုက်တော့မှ တကတဲပါမှာဘဲ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးဟာ သည်အခါကျတော့မှ သိရတာဘဲ၊ သိန်း ဒေဝိန်းတို့လဲ မသိဘူး၊ ဟိုကျမှသိတယ်၊ သည်တော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲဆိုတော့ ‘ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ’လို့ မေးတော့ ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ။ (အမျိုးမျိုး ပြောနေကြပါတယ် ဘုရား။) ဟုတ်ပါဗျာ၊ သူအားကိုးတဲ့လူတွေက အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတယ်၊ ဒို့ဘုရားအလောင်းတော်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ သူတို့နားလည်အောင် ပြောတာဘဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုပေမဲ့ သိတယ်ဗျာ။ (သိပါတယ် ဘုရား။)

မင်းကြီးက စိတ်စိုးရိမ်ပူပန်ပြီးနေတော့ ဒို့ဘုရားအလောင်းတော်က သူတို့လုပ်ထားတာတွေ၊ သူလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း အကုန်လုံး စေ့စေ့ငှငှ ညီညီမျှမျှ ပြည့်စုံပြီး အလိုဆန္ဒ ပြီးသွားတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါတယ် ဘုရား။) အဲသည်ဟာ စရဏ၊ ဝိဇ္ဇာ စုံတာ၊ မစုံတာကို ပြတာဘဲဗျာ။ စရဏ ဝိဇ္ဇာ နှစ်ခုစလုံး စုံအောင်လုပ်ဘို့ လွယ်လိုက်တာဗျာ....။

‘ပြောမကုန်အောင် ကောင်းသော အခွင့်ကောင်းကြီး

သည်တော့ မဟာကရုဏာရှင် ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာ မြော်မှန်းတောင့်တကြရမှာဗျာ၊ လိုချင်တာတွေ အကုန် ရကြမှာ ဗျာ၊ လွယ်လိုက်တာဗျာ....။

သည်အချိန်အခါမှာ သည်ဘဝထက် မြင့်မြတ်တာ၊ ကောင်း တာ၊ သာတာများ ရှိပါဦးမလား။ (မရှိပါ ဘုရား။)

မြင့်မြတ်တာကို သိကြပြီး ရှေးအရှင်တွေ လိုချင်တာတွေကို အကုန်လုံး ယူကြသလို ရကြပြီး သံသရာတလျှောက်လုံးအတွက် လုံလောက်သွားကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေကဲ့သို့ အခုလဲ အချိန်အခါကောင်း၊ ဘဝကောင်းတာ ကို သိကြပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ရှေးအရှင်များရဲ့ စိတ်နှလုံးမျိုး ထားပြီး အကျိုး ပြည့်စုံအောင် ရှေးအရှင်တွေရဲ့ ဝီရိယကို မှန်းကြည့်ရင် မြင်ကြတယ်၊ သိကြ တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (သိပါတယ် ဘုရား။)

သည်တော့ ရှေးအရှင်တွေရဲ့ လုံ့လ ဝီရိယကို သိပြီး သည်အရှင်တွေရဲ့ လုံ့လ ဝီရိယကို မှီအောင်၊ ညီအောင် သာသာကြီး စူးစိုက်ရုံဘဲ မဟုတ် လားဗျာ၊ ပင်ပန်းမှာလား။ (မပင်ပန်းပါ ဘုရား။) မောမှာလား။ (မမောပါ ဘုရား။)

ဘုရား ဆုံးမပါတဲ့ အဆုံးအမကို မလိုက်နာ မဖြည့်ကျင့်ကြတော့ ဟုန်း ဟုန်း ဟုန်းဟုန်းနဲ့ တောက်လောင်နေတာတွေဟာ သက်သာခွင့် ရကြရဲ့ လား။ (သက်သာခွင့် မရပါ ဘုရား။) အခုလို အာရုံ စူးစိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် တောက်လောင်နေတာတွေ ခုချက်ချင်း ငြိမ်းသွားတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ (မှန်ပါ ဘုရား။)

ဘုရား ဆုံးမတာတွေ ရပြီးသားဘဲ။ ‘သီလ စခန်းက ဘယ်လို၊ အလုပ်စခန်းက ဘယ်လို’ဆိုပြီး သိကြပေမဲ့ ‘ဒို့တော့ ပါရမီ မရှိ

သေး'လို့ဆိုပြီး တွေးတွေးပြီး မလုပ်ဘဲနေတာဘဲ မဟုတ်လား။
(မှန်ပါ့ဘုရား။) 'ပင်ပန်းလိမ့်မလား၊ ဆင်းရဲလိမ့်မလား'ထင်ပြီး
မလုပ်ဘဲနေတာဘဲ။

ထင်ချင်ရာထင်၊ တွေးချင်ရာတွေး၊ အခု လုပ်ရင် အခု မီးငြိမ်း
တာ တွေ့ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကို မေးနေရမှာလဲ။

ရှေးရှေး အရှင်တွေ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးစီးအောင် ထူ
ထောင်ကြတယ်၊ အခုအခါမှာ အချိန်အခါ ကောင်းတာ၊ ဘဝ
ကောင်းတာကတော့ ပြောလို့မဆုံးဘူး၊ ဘာဘဲလုပ်လုပ် အတူတူဘဲ။

စရဏ - ပြုတဲ့နေရာမှာ သာသနာတော်အတွင်းမှာလဲ ပြုလို့
ဖြစ်တယ်။

သာသနာပ မှာလဲ ပြုလို့ ဖြစ်တယ်။

ဖြစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ မတူပါဘူး။

'ဘာဖြစ်လို့ မတူသလဲ' ဆိုတော့ မတူတာဟာ ပြောလို့
မကုန်နိုင်ဘူး။ ပြောလို့မကုန်နိုင်အောင်ကို မတူတာမျှ။

ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
အားလုံးကို သိပြီးတော့ မှတ်သင့်တာတွေ မှတ်ပြီးလုပ်တော့ တကယ်
လုပ်ရင် တကယ်ဖြစ်တာပေါ့။

အခုလို မသိတာ၊ နားမလည်တာ၊ မပြောအပ်တာတွေကို
လျှောက်ပြောပြီး 'ဟိုဟာ လုပ်ရတာက တခြား၊ သည်ဟာက
တခြား' နှင့် စဉ်းစားသင့်တာတွေကို မစဉ်းစားမိဘူး၊ ပြောလွန်း
လို့ နားလည်ပြီးသားတွေပါ၊ ပြောပြီဆိုမှဖြင့် နားကို မထောင်ချင်
တာကို ပြောမှပြီးတော့ မှတ်ထားတာတွေက ရှိနေတော့ သက်သာ
တာပေါ့။

သုဇာ-မာဃ သေချင်အောင် ရှက်ရသော
သာသနာပ ဝတ္တရား

ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ရှာကြည့်တော့ နှစ်ထပ် နတ်ရွာကို အစိုးရတဲ့ သိကြားဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား။) ရှိတယ် ဗျာ့ ရှိတယ်၊ နှစ်ထပ်နတ်ရွာကို အစိုးရတဲ့ နတ် ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ရှိတယ် ဗျာ့၊ သည်နေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ တာဝတိံသာ၌ နတ် ရှင်ဘုရင် သိကြား ဖြစ်ရပါသလဲဆိုတော့ အဲသည် အချိန်အခါမှာ မည်ကဲ့သို့သော ကုသိုလ် တွေကို ဆည်းပူးလို့လဲဗျာ့။ (ရှေးဘဝက ကုသိုလ် ဆည်းပူးခဲ့လို့ပါဘုရား။)

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ၊ ဘုရားသာသနာရှိတဲ့အခါမှာ ပြုတာက တမျိုး၊ သာသနာပ မှာလဲ ဝီရိယတော့ ကောင်းတယ်၊ သူ့ဟာသူ ကောင်း တာဘဲ။

သူဟာ တကယ်တော့ သူဌေးပါဘဲဗျာ့၊ စားဘို့ သောက်ဘို့ ဘာမှ မပူ ပင်ရဘူး၊ အလေးအပင် မ,ဘို့ဆိုရင် တကျပ်သား ငါးမတ်သားတောင်မှ မကိုင်ရဘူးဗျာ့၊ အဲသည်လို ချမ်းသာတယ်ဗျာ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုအစီးအပွားနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပေါက်တူးတို့၊ ပေါက်ပြားတို့၊ တူးရှင်းတို့၊ ဓားမတို့၊ ပေါက်ဆိန်တို့ကို ကိုင်ပြီး နေရော ညဉ့်ရော မနားမနေလုပ်လိုက်တာ မပြတ် ပါဘူးဗျာ့၊ ဘာတွေ လုပ်သလဲဆိုတော့ အများ ချမ်းသာအောင် လျှောက် လုပ်တာဘဲဗျာ့။

ဘာတွေတုံးဆိုတော့.... ရေတွင်း ရေကန် မရှိတဲ့ နေရာမှာ ရေတွင်း ရေကန် လုပ်တယ်၊ ခရီးလမ်းသွားလို့မကောင်းတဲ့နေရာကို ကောင်းအောင် လုပ်တယ်၊ အဲသည်လို အများချမ်းသာအောင်ချည်းဘဲ သူ လုပ်နေတာ ဘဲ။ နီးနီးနားနားမှာဆိုရင် အိမ်ကို သွားလိုက် ပြန်လိုက်နှင့် လုပ်တယ်၊ ခပ်ဝေးဝေးကျတဲ့ အခါဆိုရင် အိမ်ကို မပြန်ဘဲ တောက်လျှောက်ကြီး အဲသည်လို လုပ်သွားသတဲ့။

သူတကာမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဖြစ်တော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာတယ်။ သူနှင့် အတူတူလုပ်ကြတဲ့ လူများဟာ ဆိုရင်လဲ မနဲဘူးတဲ့ဗျာ၊ အဲသည်လို တဆက် ထဲ လုပ်တော့ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အအား အနား မထားဘဲ သက်တမ်းစေ့သည့် အချိန်တိုင်အောင် တခါထဲ အနည်းငယ်မျှမှ မနားဘဲ လုပ်တော့တာဘဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်မို့ သိကြားဖြစ်တာတဲ့ဗျာ။

ဒါနှင့် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့ အခါကျတော့၊ အတုအတူ မရှိပါတဲ့ ဘုရားပွင့်တော့ ရတနာသုံးပါးတို့ကို အနည်းငယ်မျှပင်လျှင် တကြိမ်တခါ ကြည်ညိုပြီးတော့ ပူဇော်ခြင်းပြုတဲ့ ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် သက်တမ်းစေ့သောအခါ တာဝတိံသာ နတ်မြို့၌ ဖြစ်ကြသတဲ့ဗျာ၊ ဖြစ်တော့ကို ဘယ်လိုကုံးဆိုတော့ သိကြားမင်းဆိုတာဟာ နတ်တို့ သနင်း နတ် ရှင်ဘုရင်ပေါ့၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတော့ အခုနက နတ်တွေ၊ နတ်သမီးတွေက သွားပြီးတော့ ခ၊စားကြရတာပေါ့ဗျာ။

အဲသည်တော့ သည်က နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေက သာသနာတော် အတွင်းမှာ ကြည်ညိုပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှသော ကုသိုလ်ပြုတဲ့အတွက် ဟိုသွားဖြစ်ကြတယ်။ အဲသည် နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေက သွားပြီး ခ၊စားတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပါသလဲဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အဝတ်ရောင်၊ ကိုယ်ရောင်၊ ဗိမာန်ရောင်တွေဟာ ထွန်းတောက်တဲ့အတွက် သိကြားမင်းရဲ့ အဝတ်ရောင်၊ ကိုယ်ရောင်၊ ဗိမာန်ရောင်တွေဟာ တခါထဲ ခြောက်သွေ့ မွေးမှိန်သွားလိုက်တာတဲ့ဗျာ၊ အဲသည်လို ဖြစ်သတဲ့ဗျာ။

မွေးမှိန်သွားတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလဲဆိုရင် သူ့ဖာသိဖာသာ သည် အရောင်တွေဟာ ပျောက်သွားသလားဆိုတော့ ပျောက်တော့မသွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မွေးမှိန်ပြီး အရောင်ကို မထွက်တော့ဘူး။

ဘာနှင့်တူသလဲဆိုတော့ အခု ညအခါမှာဆိုရင် လရောင်၊ ကြယ်ရောင် တွေဟာ လဝန်း၊ ကြယ်ဝန်းတွေနှင့်တကွ ထွန်းတောက်ပြီးနေတာကို ကြည့် လိုက်တော့ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ မြေပြင်မှာပင်လျှင်ဘဲ သည်အရောင်တွေ ဟာ ထွန်းတောက်လို့ နှစ်သက်ဘွယ်ကြီး မဟုတ်လား။ (နှစ်သက်ဘွယ် ဖြစ် ပါတယ် ဘုရား။) ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ကြယ်ရောင်၊ လရောင်တွေ ထွန်းတောက် နေလိုက်တာ ညမှာဆိုရင်တော့ သည်လို ဖြစ်ပါတယ်။

မေး။ ။ သို့ပေမဲ့ ဟိုအရှေ့ဘက်က အရုဏ်တက်လာလို့ မိုးလင်း ရောင် ခြည်ပေါ်လာပြီး နေထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်နှယ် တုံးဗျာ့၊ သည်ကြယ်ရောင်၊ လရောင်တွေဟာ ရှိသေးသလား ဗျာ့။ (ကြယ်ရောင်၊ လရောင်တွေတော့ ရှိပါတယ်ဘုရား။) မြင်ရဲ့လား။

ဖြေ။ ။ နေရောင် လွှမ်းသွားပါတယ်ဘုရား။

လဝန်း၊ ကြယ်ဝန်းတွေရော မြင်ရသေးသလား၊ သူတို့ ဘယ်ရောက် သွားသလဲ။ (ဘယ်မှတော့ မသွားပါ၊ ရှိတော့ ရှိပါတယ်ဘုရား။) ဒါတွေကို မြင်ရသေးသလား။ (နေရောင်ခြည် လွှမ်းမိုးသွားတဲ့အတွက် မမြင်ရတော့ ပါဘုရား။) သည် ကြယ်တွေ၊ လတွေဟာ သူတို့ရဲ့နေရာမှာ တည်နေတာဘဲ မဟုတ်လား၊ တည်နေပေမဲ့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားသလဲ။ (နေရောင်ကြောင့် မမြင်ရတော့ပါဘုရား။)

ခုလဲ သည်အတိုင်းဘဲ၊ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာ ဘုရားရှင်ကို ကြည့်ညို့ ပူဇော်လို့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ ဖြစ်တော့ နေထွက်တဲ့အခါ လိုပေါ့ဗျာ၊ ဟိုက အရောင်တွေက လွှမ်းမိုးသွားလို့ သိကြားမင်းရဲ့ အရောင် တွေဟာ ခြောက်သွေ့ မှေးမှိန်သွားရတယ်၊ အရောင်ဟာ ရှိတော့ရှိတယ်ဗျာ့။

အဲသည်လို အခါကျပြီဆိုရင် သူက ရှင်ဘုရင်ဗျာ၊ ဟိုဟာတွေက သူ့ ကို လာပြီး ခ၊ စားကြရတယ်ဗျာ၊ သည်တော့ သူ့ မှာ အမယ်လေး....ရှက်လိုက် တာတဲ့ဗျာ၊ နေတတ်စရာကို မရှိဘူးတဲ့ဗျာ၊ နတ်တို့ရဲ့ အလယ်မှာ နေရမှာကို ရှက်လွန်လွန်းလို့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲဆိုရင် ‘ငါ့ဦးခေါင်းရယ်....ပြတ်များကျ သွားရင် ကောင်းမှာဘဲ’ လို့ အဲသည်လို ရှက်တာတဲ့ဗျာ။

တခါတလေ သူ့ရဲ့ ဗိမာန်အနီးအနားမှာ အခုနကလို သာသနာတိုင်းမှာ ကြည်ညို ပူဇော်ခြင်း ပြုကြလို့ နတ် ဖြစ်သွားကြတဲ့ နတ်သား နတ်သမီး တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ခြွေရံ သင်းပင်းတွေနှင့် လယ်ကြတဲ့အခါ ဝေဇယန္တာဘုံနန်း နား ရောက်တော့ သူတို့ရဲ့ အဝတ်ရောင် ကိုယ်ရောင် အခြံအရံတွေရဲ့ အရောင်တွေကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့ ဗိမာန်အရောင် ကိုယ်အရောင် အဝတ် အရောင်ဟာ မေးမှိန်ပြီး ခြောက်သွေ့သွားတယ်တဲ့ဗျာ၊ အဲသည်လို ကွာတာ တဲ့ဗျာ။

အခုလိုသွားတာကလဲ သူ့ ဆီကို အစားသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သည် အခါမှာလဲ သိကြားမင်းက ရှက်လွန်လွန်းလို့ သူ့ ခမျာ မထွက်ဝံ့ဘဲ ပုန်း နေရရှာသတဲ့ဗျာ။ (သိကြားမင်းတော့ သိပ်စိတ်ညစ်နေမှာဘဲ ဘုရား။) ဒကာကြီးဆိုရင်ကော။ (တပည့်တော်လဲဘဲ သိပ်စိတ်ညစ်နေမှာဘဲ ဘုရား။) အဲသည်လို ဘုရင်ဖြစ်ရန်နှင့် အားလုံး ဘာမှ နေရာမကျတော့ဘဲကိုးဗျာ။

အေး....အဲဒါ ယခုနကလို ပြုကြတဲ့ ကုသိုလ်ဗျာ၊ ကုသိုလ်တော့ အတူတူဘဲ၊ သာသနာပမှာ ပြုတာနှင့် သာသနာအတိုင်းမှာ နဲ့နဲကလေး ပြုပြီး ဟိုသွားဖြစ်တာ၊ အဲဒါ ကွာပုံတဲ့ဗျာ။

အဲသည်တော့ အခါကောင်းတာဖြစ်တဲ့ ဘုရားသာသနာတိုင်းမှာ လာပြီးဘဝကောင်းကြတာဗျာ၊ ဒါချင်းကိုဘဲ မတူဘူး ထင်ပါဗျာ။

သည်ကတော့ သူ့ ခမျှာ ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ကျမှ သူလဲ ခြေရံသင်းပင်းတွေက ဘယ်လိုတုံး ဆိုတော့ ‘ဘုရား သာသနာအတွင်း၌ ပြုကြရတဲ့ ပုညဒါန အစုစု ကုသိုလ်တို့ဟာက ဤကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သကဲ့၊ ဤကဲ့သို့ ကဲလွန်သကဲ့၊ ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးသတ္တိ ရှိသကဲ့’ လို့ သည်လိုသိတယ်။

သိပေမယ်လို့လဲ ဟိုတုန်းက ပြုထားတာက လွှမ်းမိုးနေတော့ သည်လိုသိ သိတာဘဲ ရှိတာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ မှာ အဲသည့်အတိုင်းဘဲ နေရတယ်။

အရှင်မဟာကဿပ အလိမ်ခံရခြင်း

အဲသည်လိုနေပြီး နောက်တော့မှ မြင့်မြတ်တာကိုသိပြီး သကာလ ‘သည် ကုသိုလ်တွေကို ဤကဲ့သို့ပြုကြ’ လို့ သိကြားမင်းက ပြောတော့မှ ‘သူရဲအခြံ အရံ အလုပ်အကျွေးဖြစ်တဲ့ နတ်သမီးတွေက တခါထဲ သွားကြတယ်၊ အရှင် မြတ်များ သီတင်းသုံးနေတဲ့ နေရာကို သွားတော့ကို အရှင်မြတ်များက-

‘နင်တို့ ဘယ်ကလဲ’။ ‘တပည့်တော်တို့က တာဝတိံသာကပါ ဘုရား၊ ကုသိုလ်ပြုမလို့ပါ’ လို့ ဆိုတော့ -

‘ကနေ့ ငါ ဒုက္ခိတသတ္တဝါတွေကို ချီးမြှောက်မလို့၊ နင်တို့ သုခိတ သတ္တဝါ တွေ ပြန်ကြ’ လို့ ဆိုလိုက်တာနှင့် ပြန်လာရတယ်၊ သူတို့လုပ်ချင်တာကို မလုပ်ခဲ့ရဘူး။

သည်ရောက်လို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ သိကြားမင်းက သူ့ စိတ်ထဲမှာ ‘သည်ဟာကို အရယူဘို့’ လို့ ကြံပြီးတော့ လုပ်ရရှာသတဲ့ဗျာ။

နောက် အရှင်မြတ်သည် သမာပတ် ဝင်စားပြီးလို့ ထတဲ့အခါကို သိ တော့မှ အဲသည့်အခါမှာ ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်မှာကို သိတယ်၊ သိတော့မှ ရာဇဂြိုဟ် အနီးအနား၌ သူက အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် အဲသည်မှာ တကတဲ

မှတ် အသက်အရွယ် ကြီးပြီးတော့ အလုပ်အကျွေး အခြံအရံ သားသမီး မြေးမြစ် မရှိလို့ စားဘို့သောက်ဘို့ အလုပ်တွေကို တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့် ပေါ့ဗျာ၊ မနေသာပြီးတော့ လုပ်နေရတဲ့ ပုံမျိုးနှင့် အိမ်ငယ်ငယ်ကလေးကို ဖန်ဆင်းပြီး သည်လို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပြုလုပ်နေရတဲ့ပုံမျိုး ဖန်ဆင်းထား သတဲ့ဗျာ။

သုဇိတာဖြစ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်မကြီးလဲ ယခုနကလို့ ဖန်ဆင်းပြီး စားဘို့ သောက်ဘို့ အလုပ်လုပ်နေပုံ ရက္ကန်းသည်ယောင် ဆောင်ပြီးနေတယ်၊ အသက်ကြီးတော့ မျက်ခွံတွေ ဘာတွေ ဖုံးလို့ပါးရေတွေ ဘာတွေ တွန့်လို့ အဲသည်လို ဖန်ဆင်းပြီးတော့ သိကြားမင်းကလဲ တော်တဲ့နေရာကလေးမှာ အသာနေသတဲ့ဗျာ။

သည်တော့ အရှင်မြတ်က သူတို့ကို မြင်ရော၊မြင်တော့မှ -

“ခမျာများ....ဆင်းရဲသင်္ကန်း သည်အသက် သည်အရွယ် အသက် ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်အထိ စားဘို့ သောက်ဘို့ အလုပ်တွေ လုပ်နေကြရရှာ တယ်၊ ကနေတော့ သည်ဆင်းရဲတဲ့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီး တွေကိုဘဲ ချီးမြှောက်ရမယ်” ဆိုပြီး သာသနာကလေး ဝင်ရပ်ရှာတယ်၊ သည်မှာက တော့ သူတို့ ဟန်လုပ်ပြီး နေရတာကိုး၊ ဟန်လုပ်ပြီး သာသနာကလေး မျက်ခွံများကို မ, တင်ပြီး မမြင်ရတာကို မြင်ရအောင် လက်ကွယ်သလိုများ ပြုပြီးတော့မှ အရှင်မြတ်ရဲ့ အနီးအပါး ကပ်ပြီးတော့ -

“အရှင်မြတ် အရှင်မဟာကဿပပါလား၊ တပည့်တော်များ ဆင်းရဲ လိုက်တာ စားဘို့ သောက်ဘို့နှင့် အခုထက်ထိ အချိန်ကုန်နေရပါတယ်၊ အရှင်မြတ် ကြွလာတော် မူသောကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်များမှာ သည် ကနေ ပြုရတော့မယ်၊ ချီးမြှောက်တော်မူပါ ဘုရား”။

သူတို့ဟာက လိမ်ရတာဗျာ၊ အလိမ်ပေါ်သွားရင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒါကြောင့်မို့ သာသနာကလေး အရိုအသေ ပြုပြီးတော့မှ သူတို့နတ်၌
ဖြစ်ပါတဲ့ နတ်သုဒ္ဓါတွေကို သပိတ်တော်၌ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုံလုံ
လောက်လောက် ထည့်ပြီးတော့ ဆက်ကပ်ပူဇော်ရင်း သိကြားမင်းသည် -

အလှူဝတ္ထုကို ရှိသေလို့၊

အလှူခံကို ရှိသေလို့၊

ကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစားကြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်း သကဲ့သို့။

သည်တော့ နတ်သုဒ္ဓါအနံ့တွေဟာ အရှင်မြတ်ကို ကြိုင်တော့ လှိုင်တော့မှ
စဉ်းစားပြီးတော့ ကြည့်တယ်။ သည်တော့မှ သူတို့ပြုထားတာ မြင်ရ
သိရတာဗျာ။

ဟိုလိုတော့ မသိဘူးဗျာ၊ ဟိုလိုက ကြည့်မှ မကြည့်သေးဘဲကိုး၊
တန်ခိုးရှင် အဘိညာဏ်ရှင် ဖြစ်ပေမဲ့ ဟိုလိုအတိုင်းတော့ မသိဘူး၊
ယခုနကလို့ ကြည့်မှ သိတာဗျာ။ (အာရုံမစိုက်ရင် မသိဘူးလား
ဘုရား။) အာရုံမစိုက်တော့ ရှင်မဟာကဿပက မသိဘူးဗျာ။
(ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ အလိမ်ခံရတာပါ ဘုရား။)

လို့ရာပေးနိုင်သော ဒက္ခိဏေယျသံဃာတော်

သည်အခါကျတော့မှ ရှင်မဟာကဿပက -

“ဘယ့်နှယ်တုံး နင်တို့ သိကြား မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်များ အင်မတန် ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် နေရတဲ့ အတွက်တာကြောင့် သည်လိုပြုရပါတယ် ဘုရား”

“နင်တို့ဟာ သုဂတိဘုံ၌ ဝေဇယန္တာဘုံနန်းနှင့်တကွ အားလုံးတို့အပေါ်
မှာ လွှမ်းမိုးပြီးတော့ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားနေ
ကြရတယ် မဟုတ်လား”။

“အဲသည်လို ခံစားရတဲ့ သိကြားမင်းပါတဲ ဘုရား၊ သို့ပင်ငြားသော်လဲ
 တဲ ကုသိုလ်ပြုရာ၌ သာသနာပတွင် ပြုလို့ သည်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပါ
 တယ်၊ ယခု ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အခါကျတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား
 ဖြစ်ကြရတဲ့ အားလုံးတို့ဟာ အနည်းငယ်မျှသာ ကုသိုလ်ပြုတဲ့အတွက် သည်
 ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် တာဝတိံသာကို ရောက်လာကြတဲ့ နတ်သား၊ နတ်
 သမီးတွေဟာ တပည့်တော်တို့ဆီကို အခစားလာတဲ့အခါကျတော့ တပည့်
 တော်ရဲ့ ကိုယ်ရောင်၊ ဗိမာန်ရောင်တွေဟာ အားလုံး ခြောက်သွေ့မှေးမှိန်
 သွားပါတယ် ဘုရား၊ ဘာအရောင်အဝါမှ မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ ဒါတင်
 မကသေးဘဲ တပည့်တော်ရဲ့ဗိမာန် အနီးအနားကို လှည့်လည်ကြတဲ့အခါလဲ
 တဲ တပည့်တော်မှာ တခါထဲ ပုန်းပြီးတော့ နေရပါတယ် ဘုရား”။

အဲဒါ ရှက်လို့တဲ့ဗျာ၊ ဒုက္ခများလိုက်တာဗျာ၊ သူ့ထံကို လာ ခစား
 တဲ့အခါကျတော့လဲ ဆင်းရဲလိုက်တာ ဘယ်နှယ်မှလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူက
 ရှင်ဘုရင်ကြီးဗျာ၊ သည်ကျတော့ စိတ်က ဘယ်လိုဆင်းရဲသတုံးဆိုရင် နတ်
 တို့အလယ်၌ မတင့်မတယ် မသပ်မပါယ်နှင့် အကုန်လုံးဟာ အောက်တန်း
 ကျနေတော့ ‘ငါ့ဦးခေါင်းရယ် ...ပြတ်များကျသွားရင် ကောင်းမှာဘဲ’လို့
 သည်လိုများအထိ ဆင်းရဲသတဲ့ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် သိကြားမင်းက—

“ဘုရားတပည့်တော်များမှာလဲ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါတွေပါ ဘုရား”လို့
 လျှောက်ရသတဲ့ဗျာ။

အဲသည်လို ကုသိုလ်အသစ် ထပ်မံပြီး ပြုလို့ အောင်မြင်တဲ့အခါကျ
 တော့မှ သူ့မှာ ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်လာပါသတဲ့ဗျာ၊ အဲသည်လို
 အကုန်စလုံး အသစ်လုပ်ရှာရတာဗျာ၊ အဲသည်တော့မှ သူ့ခမျာများ
 ပြုံးနိုင်၊ ရှင်နိုင်ကြရှာတာဗျာ။

အေး....သည်တော့ ကုသိုလ်ပြုကြပေမဲ့ သာသနာတိုင်းနှင့် သာသနာပ ကွာတာဟာ ပြောလို့မကုန်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် အခုဆိုရင် အချိန်ကောင်း၊ ဘဝကောင်းလိုက်ကြတာဗျာ၊ ဟုတ် ကယ့်လား။

သူ့ ခမျာများမှာဆို ဒါကလေးလုပ်ဘို့ရာ အတော်လုပ်ရတာ၊ သာသနာတိုင်း မှီအောင်လုပ်ရပါသဗျာ၊ သည်လိုပြုရင်တော့ ခုန ကလို ဖြစ်နေမှာဘဲ။

မေး။ ။ခုတော့ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေ ပြုမည်ဆိုလျှင် ဘယ်နှယ် တုန်းဗျာ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ရသေးသလဲဗျာ၊ ဘယ်အချိန် မဆို ကိုယ်ပြုချင်သလို ပြုနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြေ။ ။ပြုနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

အဲ....လွယ်လိုက်တာဗျာ၊ သူ့ ခမျာများမှာတော့ သည်လိုလုပ် ဘို့ရာ အတော်လုပ်ယူရတာဗျာ၊ ပြုဘို့ အခွင့်အခါကိုလဲ အတော် ရှာရတယ်။

အခုတော့ဗျာ သည်မျှမကဘူး၊ လွယ်လိုက်တာ၊ ‘စရဏဆိုတာ ဘယ် သင်း ဘယ်သင်း၊ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဘယ်သင်း ဘယ်သင်း’ဆိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်း လင်း သိနေတယ်၊ အရေးအခွင့်တွေကလဲ ရှိတယ်။

မေး။ ။သည်တော့ ပြုဘို့ရာလဲ ရှေးအရှင်တွေက ပြုသွားတဲ့ခရီး ရှိတာကို သိနေကြတော့ ခက်တာများ ရှိသေးသလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မခက်ပါ ဘုရား။

လွယ်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့အချိန်အခါ ဘဝ ရကြတာ သိပြီးတော့ ရှေးအရှင်များ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပြီးအောင်ဆောင်သလို စရဏ

ဝိဇ္ဇာ နှစ်ဖြာစလုံး လေးပါးသော ဣရိယာပုထ်တို့မှာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း အဲသည်လို ဂရုစိုက်ပြီး ယူကြ။

‘ဟိုမှာ ရှုပ်တယ်၊ သည်မှာ ရှုပ်တယ်’ နှင့် အဲဒါလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို လုပ်ကြ။

ဝတ္ထရားကျေမှ အမြင်မှန်ရ

မေး။ ။ပြုရမဲ့ စရဏကို မပြုဘဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာသုခကို ရပါ့မလား။

ဖြေ။ ။စရဏ မရှိရင် ကိုယ်လိုချင်တာ မရပါဘုရား။

သီလက ချွတ်ယွင်းနေတယ်ဆိုရင် အထက်တက်လို့ မရဘူး၊ ဟုတ်ကယ်လား။

အဲဒါဘဲ ပြု၊ ဒါဘဲ ပြုနေတော့ အချိန်တခုထဲမှာ နှစ်ခုပြီးတယ်၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ။

ဒါလုပ်နေသေးလို့ ဝိဇ္ဇာပြီးမှ စရဏကို လုပ်ရင် ဝိဇ္ဇာတခုထဲ ဖြစ်မယ်။ ဟိုဟာလုပ်နေလို့ ဝိဇ္ဇာ မလုပ်ရင် စရဏ တခုထဲ ဖြစ်မယ်။

မေး။ ။အဲဒါကြောင့် အခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ဖြေ။ ။စရဏရော၊ ဝိဇ္ဇာရော တွဲလုပ်ပါ့မယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဘယ်တော့ စလုပ်မလဲ။

ဖြေ။ ။အခုချက်ချင်း စပါ့မယ် ဘုရား။

မေး။ ။ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါကျရင် ပြုံးပြုံးကြီးတွေ နေတာကို မြင်ရတော့မယ်ထင်တယ်။

ဖြေ။ ။ပြုံးနိုင်၊ မပြုံးနိုင်တော့ မသိပါဘုရား၊ ကြိုးတော့ ကြိုးစားပါ့မယ် ဘုရား။

မေး။ ။သိကြားမင်းဟာ ခဏကလေးနှင့် ပြုံးသွားတာ ယခုထက်ထိ ပြုံးတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတွေက ကြာ သလား။

ဖြေ။ ။မကြာပါဘုရား။

မေး။ ။သိကြားလောက်ရော ခက်သလားဗျာ။

ဖြေ။ ။သူ့လောက် မခက်ပါဘုရား။

ရှိတဲ့ ဝီရိယတွေ ဘာလုပ်ဘို့ ချန်ထား

ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးများလို သာသနာမှာ သည်လိုနေဘို့ အချိန် ရသလား၊ ဒီလို ဒုက္ခကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ သူ့ဟာသူ ကြံပြီး သူ့ ဟာသူ သိပြီး သည်လိုလုပ်တာဗျာ၊ အခု ကြည့်ပါအုံး ပြောလိုက်ရတာ....။

ဒါတောင်မှ ‘နက်ဖြန်ခါ ပြုံးမှာယား’ဆိုတော့ သည်တခါ သေချာ ပါတယ် ထင်ပါရဲ့။ (သေချာတာကတော့ သေချာတာပါတဲ ဘုရား၊ ဘယ် လိုသေချာသလဲတော့ မသိပါဘုရား။)

အေး....ဝီရိယတော့ ရှိတယ်၊ သည်ဝီရိယကို သုံးကြ၊ သည်ဝီရိယ ရှိရက် နှင့် ဘာလုပ်ရအောင် သည်ဝီရိယတွေကို သူတို့ မသုံးဘဲ သိမ်းထားကြ ပါလိမ့်မလဲ။ ဘာများလုပ်ဘို့လဲ၊ ဝီရိယတော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ (ရှိပါ တယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ရှိရက်သားနှင့် အသုံးမချဘဲ ဝီရိယတွေ သိမ်းထားတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ဖြေ။ တပည့်တော်တို့က ပျော်ဘို့၊ ပြုံးဘို့အတွက် ဝီရိယတွေ သိမ်း ထားပါတယ်ဘုရား။

- မေး။ ။ပျော်တာက ဘယ်နှယ်လဲ သိကြားပျော်တာလိုလား။ သူများ
အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်ပြီး ‘အမယ်မင်းရယ်လေး...
ငါ့ဦးခေါင်း ပြတ်ကျပါတော့’လို့ သည်လိုပျော်ချင်တာလား၊
သူများထက်သာပြီး ပျော်ချင်တာလား။
- ဖြေ။ ။တပည့်တော်တို့က သူများထက် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်
ပြီး ပျော်ချင်တာပါဘုရား။
- မေး။ ။ဟုတ်ကယ်လား။ (သည်လိုဘဲ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။)
သေသေချာချာကျတော့ အောက်ကျချင်တာ မှန်ရဲ့လား။
- ဖြေ။ ။ငိုချင်တာ၊အောက်ကျချင်တာကိုဘဲ ပျော်နေပါတယ်ဘုရား။
- မေး။ ။စိတ်ထဲမှာ ‘အောက်ကျချင်ပါတိတော့’ ဆိုပြီး ပျော်ချင်
သလား။
- ဖြေ။ ။စိတ်ထဲကတော့ သည်လို မပျော်ချင်ပါဘုရား၊ အထက်တန်း
ကျကျ ပျော်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့
အောက်ကိုချည်း သွားအောင် လုပ်နေပါတယ်ဘုရား။

လိုတာမျှမက အပိုတွေပါ ရ

အဲဒါကတော့ မသိတုန်းကကိုး၊ အခု သေသေချာချာကို ဟိုလိုလဲ သိပြီ၊
သည်လိုလဲ သိပြီ မဟုတ်လား၊ သိတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ (ဝီရိယကို ဝိဇ္ဇာ
နှင့် အသုံးပြုပါတော့မယ်ဘုရား။) ဘယ်အချိန်က စမှာလဲ။ (အခုချက်ချင်း
ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါကျရင် အားလုံးကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရ
တော့မယ်ထင်တယ်။ (မှန်ပါဘုရား။) ပြုံးပြုံးကြီးကို အကုန်လုံး မြင်ရတော့
မှာဘဲ။ (မြင်ရပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဘုရား။)

အမယ်မင်း....ထင်နေပြန်ပြီ။ (စိတ်မချရတာက တပည့်တော်က အစ စိတ်မချရတာပါဘုရား။) သိပြီဆိုတော့၊ ဝီရိယတွေလဲ ရှိကြသားဘဲ၊ လိုတာကို မလိုရအောင် ပြုဘို့ရာ မခက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ (မခက်ပါဘုရား။)

အေး....ဝီရိယတွေနှင့်ထူထောင်ပြီးတော့ ပြုကြမယ်ဆိုရင် လိုသလောက် မကဘူးဗျာ၊ အပိုတွေတောင် ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ နို့.... ခုနက ဝီရိယရဲ့ အစီးအပွားဖြစ်တဲ့ ဝီရိယိဒ္ဓိပါဒ်တွေကို ဘုရားဆုံးမတာတွေ ငယ်ငယ်ကစပြီး ရထားတော့ သိတယ်၊ သိပြီးတော့ ဝီရိယနှင့် ထူထောင်ရင် ယခု ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာ ကုသိုလ်တို့ဘဲ။

ယနေ့ ဝီရိယနှင့် ဆောင်တော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်တုံး ‘နိသင်ဓုတင်’ ဆောင်ကြအုံးမှာလားဗျာ။ (ဆောင်ပါ့မယ်ဘုရား။) ကဲ....ဆောင်တော့ ဆောင်ကြ။ ဆောင်ပြီး လုပ်ရမှာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ (သိပါတယ် ဘုရား။) [နိသင်ဓုတင် ဆောင်ကြပါသည်။]

ဤကဲ့သို့ ဓုတင်ဆောင်ပြီးတော့ မှန်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်အောင် ယူကြလို့ ရကြတဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားပါတယ်။ သည်တော့ သည်ခရီးအတိုင်းသာ မှတ်သား လိုက်နာကြလို့ရှိလျှင် ရှေး အရှင်တို့ကဲ့သို့ ပြီးနိုင်၊ အောင်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ကြိုးစား ကြ၊ အားထုတ်ကြပါဗျား။

သာဓု ...သာဓု....သာဓု....။

[၁၉၅၅-ခုနှစ် မေလ ၂-ရက်နေ့ ည ၇း၃၀၊
ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ၌ ဟောသည်။]

၁၉၊ ၁၊ ၁၉၇၆ နေ့က ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်တောင်ဘက်မှန် အင်းလေး ဓမ္မာရုံ၌ ခေတ္တ သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် ရန်ကုန်မြို့ အင်းယားမြိုင် ပဋိပတ္တိဌာနမှ နိုင်ငံခြားသား တရားအား ထုတ်သူများလာရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ဆယ်ငါးယောက်ခန့် ရှိ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက—

“အေး....အေး.... ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်ကနှင့် တူ သားဗျာ၊ ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်ကလဲဘဲ ဘုရားရှင် ထံမှောက် အချိန်တခုထဲမှာ တပြိုင်နက်ထဲ ရောက်ကြတာ တနိုင်ငံထဲ တမြို့ထဲ တရပ်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ မြို့ပေါင်းစုံ သူတော်ကောင်းပေါင်းစုံ”

“အင်း....သူတို့က တနိုင်ငံထဲ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ ဒီနေရာနှင့် ဆိုရင် အဝေးကြီးဗျာ....၊ ဒီတော့....နောက်က ဆည်းပူး ခဲ့တဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံလုံလောက်ကြသည် ဖြစ်သော ကြောင့် ဒီနိုင်ငံသို့ အချိန်တခုထဲမှာ တပြိုင်နက်ထဲကြီး ရောက်လာကြတာပါဗျာ”

“ဘုရားရှင်က-ငါဘုရားရှင်နှင့် စကြဝဠာခြားပြီးတော့ နေပေမယ်လို့ ငါဘုရား ဆုံးမတော်မူတာ၊ လိုက်ပါမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ငါဘုရားနှင့်အတူ သီတင်းသုံးရတာနှင့် တူတယ်’တဲ့၊ အဝေးကြီးမှာ နေပေမယ်လို့ဗျာ....ဟုတ်ကဲ့လား”

“ငါဘုရားရှင်နှင့် နီးပြီးသကာလ သင်္ကန်းတော် အစွန် ကို ကိုင်ထားပေမယ်လို့ ဆုံးမတော်မူတာကို မလိုက်ပါရင် ငါဘုရားရှင်နှင့် စကြဝဠာ ကွာခြားတယ်၊ ဝေးတယ်....” တဲ့ဗျာ၊ ကြားလား....။

နည်းလျက် များ

‘ဒို့ ပြောတာ နားလည်ကြရဲ့လား’ ဟု မေးတော်မူရာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်၍ တရားကိုးကြိမ် အားထုတ်ပြီးသူ ကောလိပ်ကျောင်း၌ မြန်မာစာ သင်နေသော ‘ဂျင်မအင်မာရီ’ ဆိုသူ အမျိုးသမီးက ‘နည်းနည်းကလေး နားလည်တယ်’ ဟု လျှောက်၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက—

“များများကြီး မလိုချင်ပါဘူး၊ အကျိုးရှိမဲ့ဟာ နဲ့နဲ့ ကလေး ပြောပြစမ်းပါ” ဟု ဆိုဘူးသော အရှင်သာရိပုတြာ အလောင်းနှင့် အရှင်အဿဇိမထေရ် စတင်တွေ့ဆုံပုံကို ဆက်လက် ဟောပြောတော်မူသည်။

“အေး....သူတို့ဟာ ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ သံသရာချမ်းသာ ကို တခါထဲ ရချင်ပြီးတော့ကို ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီ အချိန်ကတဲကိုက လိုက်ရှာနေကြတာဗျာ့”

“ယခုလဲဘဲ နဲ့နဲ့ကလေးပေမဲ့ သိတော့ အများကြီး သိသွားတာဗျာ့၊ သိတဲ့အတိုင်း လိုက်ပါပြီဆိုလို့ရှိရင် ချမ်းသာ ရကြတာတွေကတော့ တလောကလုံးကြီး အကုန်မရနိုင်ဘူးလားဗျာ့၊ လူရော နတ်ရော ဗြဟ္မာရော”

“အဲ....နဲ့နဲ့ကလေး ပေမယ်လို့ လိုချင်တာတွေ အကုန်မပြီးဘူးလား၊ ပြီးတာပေါ့....ကြားလား....”

[‘ဝေးလျက်နီး’ မှာ ဣတိဝုတ္တက ပါဠိတော် ‘သင်္ခာဒ္ဓိကဏ္ဍသုတ်’ ဖြစ်၍ ‘နည်းလျက်များ’ မှာ ဝိနယ-မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် မဟာခန္ဓက ‘သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလာန ပဗ္ဗဇ္ဇာကထာ’ ဖြစ်သည်။ ပိဋကလာ အဓိပ္ပါယ်၊ ဝတ္ထုသာဓကများကို အကြောင်းအားလျော်စွာ လျှပ်တပြက် အံဝင်ခွင်ကျ ဟောပြောတော်မူလေ့ ရှိသည်။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

၁၁-ကုသိုလ်တဓကိ ဓကြေဝဠာ အနိန္တ

တရားတော်

မလုပ်မနေရ အခြေခံ ‘စရဏ’

သီလ ဆောက်တည်ပြီးလျှင် ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကြ၊ ဖြည့်လို့ ပြည့်စုံပြီ ဆိုမှဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ကောင်းကျိုးနှစ်ဖြာ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့ အတိုင်း ပြည့်ကြပါရော၊ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြည့်လိုတဲ့ သူတော်ကောင်း အစားစားတို့ဟာ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ စိတ်နှလုံး အလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြည့်နိုင်တဲ့ သီလ ကြိုးစားဖြည့်။

ဘုရားရှင် သာသနာတည်မှု စိတ်နှစ်သက်ဘွယ်ရာ သဘောကျသလို စီမံ၊

အလှူဝတ္ထု၊ အလှူခံ ရှိသေ၊

စိတ် ဖြောင့်မတ်စွာထား၊

ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်းပြု။

အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါတဲ့ ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိတဲ့ဗောဓိနဲ့ စံဝင်ရပါလို့၏လို့ အခုလို ဆုတောင်း။ လေးပါးသစ္စာ ထိုးထွင်းသိတာ ‘ဗောဓိ’လို့ ခေါ်တာ။

ဆုတောင်းသင့် မတောင်းသင့်

ကုသိုလ်ဆိုတာ တကြိမ်တခါပြုလို့ အောင်လျှင် ဆွေးမြေ့ ပျောက်ပျက်မသွား၊ အထွတ်အထိပ် ချမ်းသာ မှန်းရာဗောဓိနဲ့

နိဗ္ဗာန်အထိဆောင်၊ သံသရာတစ်ခု ပါရမီအရှင် ဖြစ်ရပြန်၊ သုဂတိ
ဖြစ်တဲ့ လူစခန်း၊ နတ်စခန်း ဘယ်လူဘယ်နတ် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ မယှဉ်
မတူသာ၊ အရာရာမှာ လွှမ်းမိုးလို့ အသာဆုံး ဖြစ်ကြရ။

ဒါက ဆုတောင်းကြရသည် မဟုတ်ပါ။ ရှောင်မရ၊ တိမ်းမရ
ဖြစ်တဲ့ ဓျမ်းသာ၊ ဆုတောင်းရတာက သံသရာမှ လွတ်မှု ကိုယ်လိုတဲ့
ဗောဓိနဲ့ နိဗ္ဗာန်စံဝင်မှု ဒီတစ်ခုသာ။

ဗောဓိအရှင်သခင် , ပါရမီအရှင်သခင်, ဝီရိယအရှင်သခင်တွေက အရ
ဆောင်ကြတယ်။ ဘယ်လို ဆောင်ပါသတုံးဆိုတော့ အားလုံး သူတော်
ကောင်းအများတို့ ဘုရားရှင် ထားတော်မူခဲ့တဲ့ သာသနာတည်မှု အမြင်
များပြီးတော့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး လေးပါးပစ္စည်း နှစ်သက်
ဘွယ်ရာ အဖြာဖြာ၊ ရေတွင်း ရေကန်၊ စရပ် တန်ဆောင်း၊ ခရီးလမ်း
အသွယ်သွယ် အဝဝ၊ သစ်သီးအရံ ပန်းအရံ ဘယ်ဟာမှ မလိုရအောင်ဟာ
ထားတော်မူခဲ့တဲ့ သာသနာတည်မှုပြု၊ အလိုရှိတဲ့ဗောဓိနဲ့ နိဗ္ဗာန် စံဝင်မှု ဆု
ယူ။ သစ္စာလေးဖြာ ထိုးထွင်းသိတာ ဗောဓိခေါ်တာ။

အစဉ်သနားလို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမတာ ရ၊ ‘သောဝစသတာ’ ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံ
ပြီး ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာ ရ၊ လိုက်ပါ၊ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊
တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးပါရော။

ပိဋကသုံးပုံ အချုပ်

ဒီတော့ “ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမက ဘယ်သင်းများ
ပါလဲ”ဆိုတော့ သံဃာတော် အရှင်ကောင်းတို့ အမြဲ သိတင်းသုံး၊ မေတ္တာ
မိုးစွေကာ ချီးမြှောက်တော်မူပြီးနေကြတဲ့ ပိဋက သုံးဖြာဟာ ဘုရားရှင်
ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမတော်တွေပါဘဲ။

ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမ သုံးပြာသော ပိဋကဆိုတော့ ကျယ်ပြန့် ပြီး များတယ်။

ပိဋကသုံးပြာကို အကျဉ်းချုံးပါဆိုတော့ ‘ဗောဓိပက္ခိယ’တရား၃၇-ပါး၊
ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါး အကျဉ်းချုံးလျှင် မဂ္ဂင်တရား ၈-ပါး၊
မဂ္ဂင်တရား ၈-ပါးကို အကျဉ်းချုံးလျှင် သိက္ခာ ၃-ပါး၊

ဒီတော့ ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမတွေ ရလျှင် ‘သောဝစသတာ’
ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါလျှင် အခါမလင့်ဆိုက်လာ၊ သံသရာတလျှောက်
လုံး တောင့်တ ရည်ရွယ် မှန်းထားလာတာ ပြီးကြပါရော။

သီလ,သမာဓိ,ပညာ အနှစ်သာရ

‘ဘယ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါ ပါသတုံး’ ဆိုတော့ တပါး ပြေးသွားတဲ့စိတ်တွေ
မပြေးသွားစေဘဲနဲ့ ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်, ဂုဏ်တော်၊ ဘုရားအဆုံးအမ
(ဖြစ်တဲ့) ရုပ်ပေါ် နာမ်ပေါ်၌ သက်ဝင် တည်နေအောင် ဝီရိယများများ
နဲ့ ထား။

အခုလို ထားတာက ‘ဝီရိယ’၊

ထားတဲ့အတိုင်း တည်နေတာက ‘ဝီရိယိဒ္ဓါပါဒ်’၊

နေတဲ့အချိန် ဆင်းရဲဖြစ်စေတတ်တဲ့ လောဘ,ဒေါသ,မောဟ မဝင်သာ
လို့ မဝင်လှဘူး၊ လောဘ, ဒေါသ, မောဟဆိုတာ မီးခေါ်တာ။

အခုထား၊ အခုနေ၊

အခု မီးငြိမ်း၊ အခု ပစ္စုပ္ပန် ချမ်းသာ၊

ဒီ ချမ်းသာဆိုက်လာတော့ ဝီရိယအရှင်သခင်တို့ သန္တာန်မှာ ဆိုက်လာ။

ဘယ်သူ့မှ မမေးရဘူး၊

ဝီရိယအရှင်သခင် သိတယ်၊

သိတော့ ဒီချမ်းသာကို မစွန့်တော့ဘူး။

“ဣရိယာပုထ်လေးဖြာ ကြားလပ်မရှိအောင် တဆက်ထဲ ဆောင်မယ်”
မြင့်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်၊ ဆန္ဒနဲ့အတူ ဝီရိယနဲ့ထူထောင် ... ဆောင်၊ သီလအနှစ်၊
သမာဓိအနှစ်၊ ပညာအနှစ်တို့ ပြည့်စုံ၍ အလုံးစုံ ဒုက္ခငြိမ်းချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်ကို
မှန်းရာ ဗောဓိနဲ့ စံဝင်ကြသွားတော်မူကြဘိသကဲ့သို့ ထပ်တူညီမျှ ပြီးမှာ သိ
ပြီးတော့၊ အချိန် အချည်းနှီးမဖြစ်ရအောင်ဟာ ဘုရားရှင် ဆုံးမတဲ့ အဆုံး
အမ တသက်နေပြီးတော့ တည်အောင်ဟာ ဘုရားကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်
ရုပ်ပေါ် နာမ်ပေါ်မှာ သက်ဝင်ပြီး တည်အောင်ထား။

သိက္ခာသုံးပါး သဘောသွား

ဤကဲ့သို့ထားလျှင် ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာပေါ်မှာ သက်ဝင်၍ တည်နေ၊ တည်နေ
တဲ့အချိန်မှာ ကာယကံ လွန်ကျူးမှု၊ ဝစီကံ လွန်ကျူးမှု မရှိ၊ သီလ သန့်
ပြန့် စင်ကြယ်တယ်၊ ဒါ ‘အဓိသီလ’။

စိတ်တွေ မသောင်းကျန်း မထကြွတော့ဘဲ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားပြီး တည်နေ
တော့တယ်၊

သမာဓိတရားက အချိန်တခုနှင့်တခု မတူ၊ အစဉ်တိုးတက်၊ သမာပတ်
ရှစ်ဖြာအထိ၊ ဒီဟာကိုတော့ ‘အဓိစိတ္တ’လို့ ခေါ်တယ်။

ရုပ်ပေါ် နာမ်ပေါ်မှာ သက်ဝင်လို့ တည်နေတော့ ရုပ်နာမ်တို့ သဘော
လက္ခဏာက ဘယ်လူ ဘယ်နတ် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ ပြုလုပ်စီမံရသည် မဟုတ်၊
တဖြစ်ထဲ ဖြစ်၊ တပျက်ထဲ ပျက်ပြီးနေတာ၊ ဤကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်
ပျက်မှုကို သိတာ၊ သိတဲ့အချိန်ဟာ ‘အဓိပညာ’။

ဆင်းရဲက လွတ်ချင်ကြပေမယ့်

ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတာတွေကို ‘သောဝစသတာ’ ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါတော့ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊ သီလအနှစ်၊ သမာဓိအနှစ်၊ ပညာအနှစ် တို့ဟာ ပြည့်လို့မို့ အလုံးစုံဒုက္ခ ငြိမ်းချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန် စံဝင် ကြသွားတော်မူ ကြဘိသကဲ့သို့ ထပ်တူညီမျှ ပြီးမှာ သိပြီးတော့ ‘အချိန်အခါ ဘဝညီတယ်၊ ရှေးအရှင်တို့လို အရယူမယ်’ ဆန္ဒဖြစ်ကာ ဆောင်ကြ ယူကြတာ။

ဒီတော့ ‘ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမတွေဟာ ဘယ်သင်း များတုံး’ ဆိုတော့ ပိဋကသုံးဖြာ၊ ဒါကိုလိုက်နာတော့ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးပါရော။

အခုလဲ ‘သံသရာတလျှောက်လုံး ဘာကိုများ တောင့်တပါသတုံး’ ဆို တော့ ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ၊ သံသရာချမ်းသာ နှစ်ဖြာ တောင့်တကြတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာ အခုချမ်းသာမှု၊ သံသရာချမ်းသာဆိုတာ....သံသရာကျင်လည် ရတာက ဇာတိဇရာ ဗျာဓိမရဏ ပဋိသန္ဓေနေရာ အိုရ နာရ သေရတယ်၊ ဒီ တော့ သံသရာကျင်လည်ရတာကို ကြောက်ကြ ရှုံကြ မုန်းကြသဗျာ၊ ‘ဘယ် လောက်များကြောက်ပြီး ရှုံမုန်းသတုံး’ ဆိုတော့ ပြောတဲ့အသံကိုမျှ မကြား ချင်၊ မကြားလို့ သို့ပေမယ့်လို့လဲဘဲ ပဋိသန္ဓေနေမှု၊ အိုမှု၊ နာမှု၊ သေမှုတို့ကို ရှောင်လို့ တိမ်းလို့မလွတ်၊ ခဏလေးမျှပင်လျှင် ရပ်နားထားလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲအနန္တနှင့် ရှောင်မရ တိမ်းမရ ဒီအတိုင်းဘဲ နေကြရ။

ရတနာသုံးပါး ကျေးဇူး

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက်တလောကလုံး လူ နတ် ဗြဟ္မာ တွေ ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်၊ ဘုရားရှင် အသရေတော် မျက်မှောက် ကြည်ညိုကြရ၊ ဘယ်လူ ဘယ်နတ် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ အားမရ မရောင့်ရဲနိုင်၊

စိတ်အားဖြင့်လှူ၊ ပူဇော်ခြင်းပြု၊ အစဉ်သနားလို့ ညွှန်ကြားဆုံးမတာရ၊ ‘သောဝစသတာ’ ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါ။ အခါမလင့်ဆိုက်လာ၊ ခဏ အချိန်မှာပင်လျှင် သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တ ရည်ရွယ်မှန်းထားကြ တာတွေဟာ ပြီးကြတာတွေ မှတ်သားပြီးတော့ မပြောနိုင်လောက်အောင် ပင် များပါ။ ခဏအချိန်မှာပင်လဲ ကုဋေပေါင်း ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်း၊ သောင်းပေါင်း၊ သိန်းပေါင်း၊ သန်းပေါင်း တခါတလေ အသင်္ချေ....။

ဒီတော့ အချိန်အခါ ဘဝမြင့်မြတ်တာသိပြီး ဒီအချိန်ကို အနည်းငယ်မျှ အချည်းနှီး မဖြစ်ရအောင် စိစစ်ကာ ဆက်ကာ ဆက်ကာနဲ့ ဆောင်လာကြ တာ အားလုံး သူတော်ကောင်းအများ လက်ထက်သို့ ဆိုက်လာရော....။

အခုကော ‘အချိန်အခါနဲ့ ဘဝ ညီတယ်၊ ရှေးအရှင်တို့လို အရယူမယ်’ မြင့်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်၊ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်ပါ တယ်၊ ‘ဘယ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါ ပါသလဲ’ ဆိုလျှင် တပါးပြေးသွားတဲ့ စိတ်တွေ မပြေးသွားစေဘဲနှင့် ဘုရားရှင် ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်၊ ဘုရားအဆုံးအမ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ၌ သက်ဝင်၊ ဝီရိယများများနဲ့ ထား။

အခုလိုထားတာ ‘ဝီရိယ’၊ ထားတဲ့အတိုင်း တည်နေတာ ‘ဝီရိယိဒ္ဓါပါဒ’၊ နေတဲ့အချိန် ကာယကံလွန်ကျူးမှု ဝစီကံလွန်ကျူးမှု မရှိ၊ သီလသန့်ပြန့် စင်ကြယ်တယ်၊ အချိန်တခုနှင့် တခု မတူဘူး၊ ဒီဟာကို အဓိသီလ ခေါ်တယ်။

စိတ်တွေမထကြ မသောင်းကျန်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် သမာဓိတရား အခုလိုထားတော့ ပြီးတဲ့အချိန်ကျလျှင် ဤအချိန်မျှမက အောင်မြင် တိုးတက်ပြီးတော့ သွားတယ်၊ ဘယ်ထိအောင်၊ သမာပတ်ရှစ်ဖြာအထိ တိုး တက်မယ်၊ ဒါက အဓိစိတ္တ ခေါ်တာ။

လျှပ်တပြက် ကုဋေတသိန်း

ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာပေါ်မှာ သက်ဝင်ယုံကြည်နေ၊ ရုပ်နာမ်တို့သဘောလက္ခဏာက ဘယ်လူ ဘယ်နတ် ဘယ်ဗြဟ္မာမှ ပြုလုပ်စီမံရသည်မဟုတ်၊ တဖြစ်ထဲ ဖြစ်၊ တပျက်ထဲ ပျက်နေတာ။

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်ပျက်တာ လျှပ်တပြက်မျှ အချိန် မှာ အကြိမ်ဘယ်လောက်များ ပါသတဲ့တုံးဗျာ့။

ဖြေ။ ။ကုဋေတသိန်းပါတဲ့ ဘုရား။

ကုဋေတသိန်းဆိုတော့ ကုဋေကို တသိန်းဗျာ့၊ တကုဋေဆိုလျှင် တကုဋေ ကတော့ အားလုံးတို့ဟာ ရေတွက်ပြီး ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကုဋေဆို တာ ဘယ်လောက် ဘယ်လိုဟာ ခေါ်ပါသတဲ့ဗျာ့၊ ရေတွက်ပြီးတော့ ဒါကတော့ ပြောတတ်ပါတယ်၊ တခုက စပြီးတော့ တကုဋေပြည့်အောင်ဟာ ရေတွက်ကာ ပြောပြပါဆိုလျှင် အားလုံးဘဲ ဒါကတော့ သွက်လက် ဖျတ်လတ် ကြသဗျာ၊ ဘယ်လောက်တုံးဗျာ။

တခုကစပြီး ရေတွက်မယ်ဆိုလျှင်....ဆယ်ခုဆယ်လီ တရာ၊တရာဆယ်လီ ကော တထောင်၊ တထောင်ဆယ်လီကော တသောင်း၊ တသောင်းဆယ်လီ ကော တသိန်း၊ တသိန်းဆယ်လီကော တသန်း၊ တသန်းဆယ်လီကော တကုဋေ၊အေး....ဒါကတော့ စာလာသလိုပြောတာ၊ တခုချင်းသာ ရေတွက် ပြီးတော့ ယူရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အချိန်ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲဗျာ၊ ဒါက တကုဋေ ရှိသေးတာဗျာ၊ ကုဋေတသိန်းဆိုတော့ အချိန်ဘယ်လောက်များ ကြာမတုံးဗျာ ရေတွက်ပြီးအောင်....၊ အေး....ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဗျာ။

ဒီတော့ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာတို့ဟာ ဖြစ်ပျက်တာ လျှပ်တပြက်မျှ အချိန်မှာ ကုဋေတသိန်းဆိုတော့ လျင်မြန်လိုက်တာဗျာ၊ ဟောဒီလို တဖြစ်ထဲဖြစ်ပြီး တပျက်ထဲ ပျက်နေတာ။

သိက္ခာသုံးဖြာ တခါထဲပြီး

ဒီတော့ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာပေါ်မှာ ဝီရိယများများ သန်သန်နှင့် စိုက်စိုက် စူးစူး တည်နေအောင်ဟာ ထားမယ်၊ ထားလျှင် ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာအပေါ် သက်ဝင်ပြီးတော့ စိုက်စိုက်စူးစူးနှင့် တည်မနေပေဘူးလားဗျာ။

မေး။ ။တည်နေတော့ အခုလောက်လျင်မြန် သွက်လက်တဲ့ ဖြစ်ပျက်မှု တွေကို ‘ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်ပျက်တာကို မသိချင်ပေါင်’ လို့ စိတ်ကထားလို့ အခုလဲဘဲ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်ပျက်တာကို မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ။

ဖြေ။ ။သိပါတယ် ဘုရား။

သိမယ်၊ ဒီတော့ အခုလိုထားလို့မို့ ရုပ်နာမ်တို့ ဆဘောလက္ခဏာ ဖြစ် ပျက်တာကို သိတဲ့အချိန်၊ အဲဒါ အဓိပညာတဲ့။

ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာ ရ၊ သောဝစသတာဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံ ကာ လိုက်ပါတော့၊ သုံးပါးသော သိက္ခာကို တပြိုင်နက်ထဲ ဖြည့်လျက် နေပါ တယ်။

ဘုရားဆုံးမတာ ဘာမှလိုလေသေး မရှိ

ဒီတော့ သိက္ခာသုံးဖြာကို ဒီလိုဖြည့်လျက် နေတော့ကို အားလုံးပြည့်စုံ၊ ပြည့်စုံတော့ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တ ရည်ရွယ်မှန်းထားလာတာ ဟာ ပြီးပါရော။

‘သံသရာတလျှောက်လုံး ဧတောင့်တလာတာက ဘယ်သင်းများပါလဲ’ ဆိုတော့ ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ၊ သံသရာချမ်းသာ။

ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ သံသရာချမ်းသာနှစ်ဖြာ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးနိုင်
တာကတော့ ဘုရားရှင်ဆုံးမတဲ့ အဆုံးအမမှ တပါး သည့်ပြင် မရှိဘူး
ဗျာ့။

ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာ ရ၊ ‘သောဝစဿတာ’ ဂုဏ်နဲ့
ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါ။ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တ
ရည်ရွယ် မှန်းထားတာ ပြီးပါရော။

မေး။ ။ ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမကို ‘သော-
ဝစဿတာ’ ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါရတာ တပါး ပြေးသွား
တဲ့ စိတ်တွေ မပြေးသွားရအောင်ဟာ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ပြီး
တော့ ထားရတာများ ပင်ပန်းသလားဗျာ့။

ဖြေ။ ။ မပင်ပန်းပါဘုရား။

မေး။ ။ ပစ္စည်းများ ကုန်သလားဗျာ့။ (မကုန်ပါဘုရား။)

မေး။ ။ တပါးသူတွေ သိသလားဗျာ့။ (မသိပါဘုရား။)
မသိပေါင်ဗျာ့ ...။

တိုက်ခိုက်လုယူ ပိတ်ပင်၍ မရသော ပုဂ္ဂလိက စီးပွားချမ်းသာ

မေး။ ။ ဒီတော့ ဝီရိယ အရှင်သခင်သန္တာန်မှာ အခုလို ဆိုက်လာ
တော့ ချမ်းသာတယ်၊ ဒီချမ်းသာကို မသိအောင်ဟာ တပါး
သော သူတွေက ဆောင်လို့ ယူလို့များ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ့၊
ဒီတော့ ဒီချမ်းသာ ဆိုက်လာတော့ ဝီရိယအရှင်သခင်ရဲ့
သန္တာန်မှာ ဆိုက်တာတွေကို အနိုင်အထက် ပြုပြီးတော့ ယူ
မယ်လို့ ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာတို့က ယူနိုင်ပါမတုံး
ဗျာ့။

ဖြေ။ ။ မည်သူကမျှ မလုမယူနိုင်ပါဘုရား။

မယူနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ နောက်က အခုလို ဆုံးမတာကိုသိပြီး တည်အောင် ဝီရိယများများထားတော့ သီလအနှစ်၊ သမာဓိအနှစ်၊ ပညာအနှစ် တို့ဟာ အစဉ်အားဖြင့် တိုးတက်တယ်။

မေး။ ။သီလအနှစ်၊ သမာဓိအနှစ်၊ ပညာအနှစ်တို့ဟာ အစဉ်အတိုင်း တိုးတက်တာကို မတိုးမတက်ရအောင် ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာက တားဆီးကန့်ကွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။မတိုးတက်ရအောင် မည်သူကမှ မတားဆီးနိုင်ပါဘုရား။

အေး....ဒီတော့ နောက်က ဆည်းပူးထားတဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေဟာ ပြည့်စုံလုံလောက်လိုက်တာဗျာ....။

ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာတွေရ၊ ‘သောဝစဿတာ’ ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါတော့ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တရည်ရွယ် မှန်းထားတာအားလုံး ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ၊ သံသရာချမ်းသာ နှစ်ဖြာ တောင့်တကြတာဗျာ၊ ပြီးတော့ တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ အခါမလင့် ဆိုက်လာလို့ ပြီးပါရော။

ပါရမီတွေကတော့ အလုံအလောက်

‘ဒီပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ၊ သံသရာချမ်းသာ နှစ်ဖြာကို ရဘို့ရာများ ခက်တယ်ဗျာ’လို့ စိတ်များ ပင်ပန်းကြရအုံးမှာလားဗျာ။ (မပင်ပန်းကြရပါဘုရား။) မပင်ပန်းကြရပါဘူးနော်၊ ဘာကြောင့်တုံးဆိုတော့ ဆုံးမတော်မူတာရ၊ ‘သောဝစဿတာ’ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါတော့ အခါမလင့် ဆိုက်လာ၊ တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးပါရော။

မေး။ ။ဒီတော့ နှစ်ပါး ချမ်းသာရဘို့ရာ ဘုရားဆုံးမတော်မူတာ၊
လိုက်ပါရတာ တယောက်ထဲနေရင်းကောဗျာ၊ ဆောင်လို့၊
ယူလို့ ဖြစ်ပါရဲ့လားဗျာ။

ဖြေ။ ။ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ပရိသတ်တွေ အများကြီးနဲ့ နေရင်း ထိုင်ရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရား။)

ဖြစ်တာဘဲဗျာ၊ စေတီယင်ပြင်၊ ဗောဓိယင်ပြင်မှာ နေရင်းကောဗျာ။
(ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

ဖြစ်တာဘဲဗျာ၊ မိမိတို့နေရာအိမ်ဝင်းခြံမှာ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေ၊
မြစ်တွေနဲ့ နေရင်းကောဗျာ။ (ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။)

အေး....ဆောင်လို့ ဖြစ်တာဘဲဗျာ၊ ဒီတော့ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ဘို့ဆိုတာ
ကို နေရာ ရွေးနေရအုံးမှာလားဗျာ။ (မရွေးရပါဘုရား။)

ဣရိယာပုထ်ကကောဗျာ.... ရွေးနေရအုံးမှာလားဗျာ။ (မရွေးရပါ
ဘုရား။)

မရွေးရပါဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာ ရလို့ သောဝ-
စဿတာဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါ၊ သံသရာ တလျှောက်လုံး တောင့်တ
ရည်ရွယ် မှန်းထားတာတွေဟာ ပြီးပါရော။

နောက်က ဆည်းပူးထားတဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေဟာ ပြည့်စုံ လုံလောက်
လိုက်တာဗျာ...။

ဒီတော့ ဆောင်ကြ ယူကြလို့ ပြီးတာတွေကတော့ ရှောက်ပြောလို့ ကုန်
နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခဏအချိန်မှာပင်လျှင် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည်
နှင့်တပြိုင်နက်ထဲ ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက် ရောက်၊ ဘုရားရှင် အသရေတော်

ကိုမျက်မှောက် ကြည်ညိုကြရ၊ ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာမှ အားမရ
မရောင့်ရဲနိုင်၊ စိတ်အားဖြင့်လှူ၊ ပူဇော်ခြင်းပြု၊ ပူဇော်ခြင်းပြုတာ ဘယ်
လိုတုံးဆိုတော့.... အားလုံး သိကြတဲ့ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေး လေး
ပါးပစ္စည်းနှင့်အတူ အားရ ရောင့်ရဲမှုကိုဘဲ မဖြစ်နိုင်ကြ၍ ဒီတော့ အစဉ်
သနားလို့ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိထားတဲ့အတိုင်းဟာ သိစေတော်မူ၍
'သောဝစသာတာ'ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကာ လိုက်ပါ၊အခါမလင့်ဆိုက်လာ၊ သံသရာ
တလျှောက်လုံး တောင့်တရည်ရွယ် မှန်းထားခဲ့ကြတာတွေဟာ ပြီးကြတာ
ခဏအချိန်မှာပင်လျှင်ဘဲ မှတ်သားပြီးတော့ ပြောလို့မကုန်နိုင်အောင် များ
သဗျာ၊ ကုဋေ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်း သိန်းပေါင်း သန်း
ပေါင်း....၊ တခါတလေ အသင်္ချေ....။

မှန်းသလောက်မက အပိုတွေပါ ရ

ဟော....ဒီတော့ အချိန်အခါ မြင့်မြတ်တာသိပြီးတော့ ဤကဲ့သို့ အချိန်
အခါကို အနည်းငယ်မျှမှ အချည်းနှီး မဖြစ်ရအောင် စိစစ်ကာ ဝီရိယနဲ့
ထူထောင်ပြီးတော့ ဆောင်လာကြတာ ဆက်ကာဆက်ကာနှင့် အားလုံး
သူတော်ကောင်းအများလက်ထက်သို့ ဆိုက်လာပါရော။

အခုလဲဘဲ 'အချိန်အခါ ဘဝညီတယ်၊ ရှေးအရှင်တို့လိုဘဲ အရယူမယ်'
မြင့်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်၊ မိမိလဲဘဲ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတာကို လိုက်ကာ
သာသနာတည်မှု အဖြာဖြာပြုလို့၊ အစဉ်သနားလို့ ညွှန်ကြား ဆုံးမတာကို
လိုက်ပါ၊ တောင့်တတဲ့အတိုင်းဟာ ပြီးပါရော။ ဤကဲ့သို့ ပြီးကြပြီဆိုတော့
ကို.... မှန်းတဲ့အတိုင်းဟာ ပြီးရုံမျှမက အပိုတွေပါ ရပါတယ်၊ ဘယ်ကဲ့သို့
ပြီးပါသတုံးဆိုတော့ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တရည်ရွယ် မှန်းထား
လာတာတွေဟာ ပြီးပါရော။

ပုထုဇဉ်အနွယ်တွေ သတ်ဖြတ်၍ အရိယာ ဘုံသူဘုံသား မိမိ ဖြစ်ပါရော။ ဒီတော့ကား.... ကိုယ်တွင်မျှမကဘူး၊ ဤကဲ့သို့ သာသနာတည်မှုကို လေးပါး ပစ္စည်း ဖြည့်၍ လေးပါးပစ္စည်းနဲ့ လိုက်ပါ။ သာသနာတည်မှု ပြုတော့ကို “တလောကလုံး လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေဟာ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာ မှန်းရာ ဗောဓိနှင့် အတားအဆီး အပိတ်အပင်မရှိ ယူကြရော့”လို့ အခုလို ဝေရက်၊ ငှက်၊ ဝေနိုင်ငံ၊ ငှက်နိုင်ငံ၊ ပေးနိုင်တာဗျာ၊ ဘုရား ရွှေလက်ထက် တော်က ဒီလို ဆောင်ကြ ယူကြတာ။

ဆောင်ကြ ယူကြလို့ ပြီးကြတဲ့ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေကတော့ ရှောက်ပြောလို့ မကုန်နိုင်ဘူး၊ အားလုံးတို့ဟာ မှတ်သားပြီးတော့ ထားရှိ တယ်၊ အဲဒီလို မှတ်သားပြီးသား ပြောတော့ကို အမှတ် ရနိုင်တာပေါ့ဗျာ။

ဘယ်လိုတုံးဆို အနာထပိဏ်တို့၊ ဝိသာခါတို့၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးအရှင် ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရတို့ဆိုတာ အခုလို ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတော့ အားလုံးနိုင်ငံသို့ ရှေးဦးစွာ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူခင်ကပင် “ကြွပြီးတော့ကို တပည့်တော် အား ချီးမြှောက်ပါ”လို့ လျှောက်ထားတော့ အားလုံးဒေသစာရီလှည့်လည် ကာ ချီးမြှောက်တော်မူတဲ့အခါမှာ အားလုံး နိုင်ငံတို့သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွချီ တော်မူတဲ့အခါ အားလုံး ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းပြုပြီးတော့ကို အခု ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ မြတ်နိုးပူဇော်ကြသလိုပါဗျာ၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး လေးပါးပစ္စည်း အရံ တိုက်တာတွေနဲ့ ဒီလိုပူဇော်ပြီး-

ဆုံးမတာ လိုက်နာ၊ ပုထုဇဉ်အနွယ်က ပြတ်ပြီးတော့ အရိယာ ဘုံသား ဖြစ်၍၊ မိမိလဲဘဲ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တတဲ့ အတိုင်း ပြီးရော။

ထိုတင်မျှမက နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေနှင့်တကွ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့အတိုင်း ပြီးကြတယ်ဗျာ။

နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေတင်မျှလဲ မကဘူး၊ သည့်ပြင် တပါးတိုင်း
နိုင်ငံသားတွေကလဲ ပြီးတာ။

အထက်က သိကြား၊ဗြဟ္မာ၊နတ်တွေလဲ ဤစကြဝဠာမျှမက
တပါးစကြဝဠာတို့မှလဲ ရောက်ပြီးတော့ အစီးအပွားတွေ များလိုက်
ကြတာ။

ဒါ့ကြောင့် ကုသိုလ်များ ပြုပြီဆိုတော့ မှန်းသလောက်မက
အပိုတွေပါ ရပါသဗျာ....။

‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က သာလား’ ဆို သာဝတ္ထိပြည်မှာလဲဘဲ အနာထပိဏ်
တို့၊ ဝိသာခါတို့၊ အနာထပိဏ်ကလဲ ဘုရားရှင်ကို ပင့်လျှောက်ပြီးတော့
ကျောင်းတိုက်အရံနဲ့တကွ အခုလို လေးပါးပစ္စည်းနဲ့ ဘာမျှ မလိုရအောင်
ပူဇော်တယ်။

ဒီတော့ အခုလိုဘဲ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တလာခဲ့တဲ့အတိုင်း
ကိုယ်တွင်မျှမက သူတို့မြို့မှာ လူဘယ်လောက်များသတုံးဆို.... ခုနစ်ကုဋေ
ကျော်တဲ့၊ ငါးကုဋေက အရိယာ၊ ကြွင်းကျန်တာ ဥပါသကာ ဥပါသိကာ
တွေ အကုန်ဖြစ်ကြသဗျာ။

ဒါက သူတို့မြို့တွင်ဘဲ ပြောတာဗျာ၊ တပါးနိုင်ငံ၊တပါးမြို့တွေက ရောက်
ပြီး အစီးအပွား များကြတာတွေကတော့ မှတ်သားပြီး ပြောလို့ ကုန်နိုင်ပါ
မလားဗျာ။ (မကုန်နိုင်ပါဘုရား။)

မေး။ ။မကုန်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ အထက်က သိကြား၊ဗြဟ္မာ၊နတ်
တွေက ဒီ စကြဝဠာမျှ ကရဲ့လား ဗျာ။

ဖြေ။ ။မကပါဘုရား။

အေး.... ဒါတွေလဲ ရောက်ပြီးတော့ မြတ်နိုးပူဇော် ဆုံးမတာတွေ လိုက် ပါကြတော့ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တရည်ရွယ် မှန်းထားလာတာ တွေ ပြီးလိုက်ကြတာဗျာ။

တလောကလုံး ရိုက်ချုန်းလှစ်ဖွင့်

ဒါကြောင့် ဒီလို သာသနာတည်မှု ပြု၊ ဆုံးမတာ လိုက်ပါပြီဆိုတော့ မှန်းသလောက် မကဘူး၊ မိမိလဲဘဲ ပြီးတယ်၊ “တလောကလုံးကြီး အတား အဆီး အပိတ်အပင်မရှိ၊ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ပါတဲ့ ချမ်းသာ၊ မှန်းရာ ပေခန့် ယူကြရော့” လို့ ဝေရက် ငှရက် ဝေနိုင် ငှနိုင် ပေးနိုင်ပါသဗျာ။

နောက်က ဆည်းပူးထားတဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေက ပြည့်စုံလုံလောက် တာဗျာ။

ဟော.... ဘုရား ရှေ့လက်ထက်တော်ကသာ ဤကဲ့သို့ ဆောင်လို့ မိမိလဲပြီး၊ အားလုံး တလောကလုံးတို့ဟာ ပြီး တာလား၊ အခုကော သာသနာတည်မှု ပြုပြီး ဆုံးမတော် မူတာ လိုက်ပါလျှင် မိမိလဲဘဲ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တ တဲ့အတိုင်း ပြီး၊

“တလောကလုံးကြီးလဲဘဲ အတားအဆီး အပိတ်အပင် မရှိ၊ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ပါတဲ့ ချမ်းသာ မှန်းရာ ပေခန့် အဖြာဖြာကို အလိုရှိသလို ယူကြရော့” လို့ ဝေရက်၊ ငှရက် ပေးရက်ဘဲ မနေဘူးလားဗျာ။

ဒီတော့ နောက်က ဆည်းပူးထားတဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေ ဟာ ပြည့်စုံ လုံလောက်လိုက်တာ ဒကာကြီး ဒကာမကြီး များ၊ ဟုတ်ကယ်လားဗျာ၊ အေး.... ယူရုံကလေးပါဘဲဗျာ။

ဘုရားရှင်မှာကတော့ ပါရမီအစဉ် ဖြည့်တော်မူရတာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းတဲ့၊ ပြည့်လို့ ဘုရားဖြစ်တော်မူလာတဲ့အခါကျတော့ အားလုံးတို့ကို အခုလို ချီးမြှောက်တော်မူနိုင်တာ၊ ချီးမြှောက်တော်မူတော့ လိုက်ပါယူလိုက်ကြတာ အားလုံးတို့ဟာ ပြီးကြပါသမျှ။

အခုလဲဘဲ လိုက်ပါပြီးတော့ ဆောင်မယ်ဆိုလျှင် ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်က ရှင်ဘုရင်တွေ၊ သူဌေးတွေ၊ မှင်ဘုရင် သူဌေး မဟုတ်ကြတာတွေ တပြိုင်နက်ထဲရောက်ပြီးတော့ ဆောင်ကြတော့ အားလုံးတို့ဟာ သံသရာတလျှောက်လုံး တောင့်တ မှန်းထားလာတာတွေဟာ ပြီးပါတယ်။

အထက်က သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်တွေလဲဘဲ စိတ်နှလုံးအလို တောင့်တတဲ့ အတိုင်းဟာ ပြီးကြတယ်။

မေး။ ။အခုကော အချိန်အခါနဲ့ ဘဝ ညီတယ်၊ ရှေးအရှင်တို့လိုဘဲ ဝီရိယနဲ့ ထူထောင်ဆောင်လျှင် မပြီးနိုင်ကြဘူးလားဗျာ။

ဖြေ။ ။ပြီးနိုင်ကြပါတယ် ဘုရား။
ပြီးတယ်ဗျာ။

ခုဘဝ ခုချက်ချင်း

မေး။ ။ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာလိုလားကြတော့ မြန်မြန်ကြီး ယူကြမှာလားဗျာ။

ဖြေ။ ။မြန်မြန်ကြီး ယူချင်ပါတယ် ဘုရား။

မေး။ ။မြန်မြန်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ မြန်ချင်ကြတာတုံးဗျာ။

ဖြေ။ ။အခုချက်ချင်းပါ ဘုရား။

ဒါကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်၊ တရားတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်၊ သံဃာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်ကို တော့ အားလုံးတို့ဟာ ဘုရားရှင် တပည့်သား၊ တပည့်သမီး ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာတွေ ဖြစ်ကြတော့ ပြုံးတီးလိမ်မာ သိရှိကြတယ်။ စကားမျှ မပီ ငယ်စဉ်ကပင်လျှင်ဗျာ။ ပြီးတော့ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ဖြာမှာ ‘အကာ-လိကော’လို့ မပါဘူးလားဗျာ။ (ပါပါတယ် ဘုရား။)

မေး။ ။ ‘အကာလိကော’က ဘာပြောတာတုန်းဗျာ။

ဖြေ။ ။ အခါမလင့် ချက်ချင်း အကျိုးရတာပါတဲ့ ဘုရား။

အေး.... ‘အခါမလင့်’တဲ့ဗျာ။ ဒီတော့ ဆုံးမတော်မူတာ လိုက်ပါတော့ ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က အခါမလင့် ဆိုက်လာလို့ လူရော၊ နတ်ရော၊ ဗြဟ္မာရော တလောကလုံးကြီးဟာ ပြီးကြတာကတော့ သိထားပြီး ဖြစ်ကြ သဗျာ။

မေး။ ။ ဘုရား ဆုံးမတာ ရလို့ သာသနာတည်မှု ပြုကာ လိုက်ပါ လျှင် ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်က ပြီးသလို၊ စိတ်နှလုံး အလို ဆန္ဒ ပြည့်ကြသလို အခုကောဗျာ မပြီးပေဘူးလား။

ဖြေ။ ။ ပြီးပါတယ် ဘုရား။

ဆောင်ကြတာ အောင်ကြပြီ

အေး.... နောက်က ဆည်းပူးထားတဲ့ ပါရမီဂုဏ်တွေက ပြည့်စုံလုံလောက် လိုက်ကြတာဗျာ....။

ဒါ သိပြီးပြီဆိုတော့ “ရှေးအရှင်တို့ကဲ့သို့ဘဲ ယူမယ်၊ အနည်းငယ်မျှမှ အချိန် အချည်းနှီး မဖြစ်ရအောင်ဟာ စိစစ်ပြီးတော့ ဆောင်မယ်”လို့ ဘုရား ဆုံးမတာ ရပြီးတော့ သာသနာတည်မှုကို ညီညာဖြဖြ ပြု၊ ဘုရားရှင်

ဆုံးမတော်မူပါတဲ့ အဆုံးအမတို့ကို လိုက်နာကာ သုံးပါးသော သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး ယူကြတော့ အခါမလင့် ဆိုက်လာလို့ ရှေးအရှင်တွေ ပြီးဘိ သကဲ့သို့ ပြီးမှာ သိပြီးတော့—

“မိမိလဲဘဲ ဆောင်မယ်၊ အားလုံးတို့ဟာလဲဘဲ အချိန်အခါ အားလျော် စွာ၊ ဘဝ အားလျော်စွာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အထွတ်အထိပ်တွေကို ပြီးစေ့ မယ်”လို့ ဘုရား ရှေ့လက်ထက်တော်က ဆောင်သလို ဆောင်ကြတာဗျာ။

ဘယ်သင်းလဲဆိုတော့ မိမိလဲဘဲ လိုက်ပါဆောင်၊ အားလုံးတို့ကိုလဲဘဲ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပြီးတော့ ဘုရားရှင် ချီးမြှောက်တော်မူတယ်၊ ဘုရားရှင် ဝမ်းမြောက်တော်မူပါတယ်ဗျာ၊ ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူတယ်ဗျာ၊ အခု လဲဘဲ ဘုရားရှင် ဝမ်းမြောက်တော်မူတဲ့၊ ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူပါတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရလို့ ဘုရားရှင်အလိုတော် ပြည့်တာကို သိပြီးသကာလ မိမိ လဲဘဲဆောင်၊ တပါးသူတွေကိုလဲဘဲ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပြီးတော့ကို အချိန် မြင့်မြတ်တာသိပြီး နဲ့နဲ့မှ အချိန် အချည်းနှီး မဖြစ်ရအောင်ဟာ စိစစ်ကာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြပြီးပြီဆိုတော့ အသီးအသီးဆောင်ကြ တာ အောင်ကြပြီ ဝမ်းမြောက်ကြ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

[၁၃၃၃-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ()ရက်၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ် မေလ ()ရက်နေ့၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းလမ်း၊ ပဟိုရ်စည်ရပ်ကွက် ဓမ္မာရုံ၌ ဟော တော်မူသည်။]

ကျေးဇူးရှင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ညွှန်ပြတော်မူလေ့ရှိသော

သဒ္ဓိဋ္ဌိက ဓမ္မလမ်းစဉ်

- ၁။ ဘုရားအဆုံးအမဖြစ်တဲ့ ပိဋကသုံးပုံ အကုန်လုံးဟာ ‘ဆင်းရဲမှ လွတ်မှုတခု’ဖြစ်၍ နည်းတွေများသော်လည်း အားလုံး အတူတူဘဲ။ အကုန်လုံးလိုက်ပြီး လုပ်စရာမလိုဘူး။ အများကြီးထဲက ကြိုက်ရာ တခုခုကို ဝီရိယမှန်မှန်နှင့် သန်သန်လုပ်ဘို့ အရေးကြီးတယ်။
- ၂။ စရဏနှင့် ဝိဇ္ဇာ တပြိုင်နက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။ တချိန်ထဲမှာ အလုပ်နှစ်ခုပြီးတာ ဒါဘဲရှိတယ်။ (အလုပ်လုပ်ရင်း ရအောင် ရှုပါ။)
- ၃။ ဘုရားစကား၊ ဆရာ့စကား တထစ်ချ နာယူ၊ အရာရာ ရှိသော ကိုယ်ကို နှိမ့်ချ၊ ခန္တီနှင့် မေတ္တာ များများထားပြီး လုပ်ရတယ်။
- ၄။ ‘ဝိပဿနာတရား’ ဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့တရားကို မြင်အောင် ရှုမှတ်ခြင်းပင် ဖြစ်တယ်။ ထင်ရှားရှိတဲ့တရားကို မြင်အောင်မရှုနိုင်ရင် ဝိပဿနာ မဖြစ်ဘူး။
- ၅။ ထင်ရှားရှိတဲ့တရားဆိုတာ တခြားမှာသွား၍ ရှာရတာမျိုးမဟုတ်၊ ရှောင်မရ တိမ်းမရ မမြင်ချင်၍ မနေရအောင် ကိုယ်မှာ အမြဲ ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဘဲ ဖြစ်တယ်။
- ၆။ ကိုယ်မှာ အမြဲထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေထဲမှာ လူတိုင်း နားလည်လွယ်ကူတာဟာ ‘အာနာပါန = ထွက်လေဝင်လေ’ ရှုမှတ်မှု ဖြစ်တယ်။

- ၇။ ‘ထွက်လေဝင်လေ’ ဆိုတာ အမိဝမ်းမှ မွေးကတဲက သေသည်အထိ အမြဲမပြတ် ဒလစပ်ရှိနေတဲ့ တရားသဘော ဖြစ်တယ်။ အလုပ်လုပ် နေရင်း၊ စကားပြောနေရင်း၊ စာကျက်နေရင်း၊ အိပ်ပျော်နေရင်း လဲ ရှိနေတာဘဲ။
- ၈။ ထွက်လေ ဝင်လေဟာ အမြဲမပြတ် ရှိနေသော်လဲ အမှတ်တမဲ့ နေကြ၍ ‘သတိမမူ ဂူမမြင်’ ဖြစ်နေကြတယ်။ ‘သတိမူရင် မြူကို တောင် မြင်ရတယ်’ဆိုတာလို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုနေမှ ရှိမှန်းသိ ကြတယ်။
- ၉။ ‘ကြည့်’ဆိုရာမှာ ဝိပဿနာဖြစ်ဘို့ရာအတွက် ထွက်လေဝင်လေ ထိ ရာ နှာဖျား နှာဝမှာ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်နှင့် တထိထိ နေတာကို တသိထဲ သိနေအောင်၊ ဒလစပ် သိမြင်အောင် ကြည့်ရှုနေရမယ်။ အိမ်အမိုးကို စပ်အောင် ထူထူမိုးမှ နေပူဒဏ် မိုးရွာဒဏ်ကို ခံနိုင်တယ်။ (၂၄-နာရီ တစပ်ထဲ ရပါစေ။)
- ၁၀။ တရက် ၂၄-နာရီ တစပ်လောက်ရလျှင် အလွန်သိသာပါတယ် (နိသဇ် ဓုတင်ဆောင်)။ ဘုရားဆုံးမတာမှန်သမျှ ဆင်းရဲအောင် မဆုံးမ ဘူး၊ ချမ်းသာဘို့ချည်းဘဲ။ ဘုရားလက်ထက်က နိသဇ်ဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပိုပြီးတော့တောင်မှ အသက်ရှည်ကြ ကျန်းမာကြတယ်။ အိပ်ချင်လို့အိပ်ရင် တသံသရာလုံး နိုးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ချင် ရင် မအိပ်ချင်တဲ့နေရာရှိတယ်။ အဲဒီကို ရောက်အောင်သွား။
- ၁၁။ ထိတာကိုသိနေလျှင် သိက္ခာသုံးပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှအစ ဗောဓိပက္ခိယ တရား ၃၇-ပါး ပိဋကသုံးပုံ၊ အလုံးစုံတပြိုင်နက် ပါဝင်ပြီးဖြစ်တယ်။
- ၁၂။ ထိတာဟာ ရုပ်သဘော ဖြစ်တယ်။ သိတာဟာ နာမ်သဘော ဖြစ်တယ်။

- ၁၃။ တရိပ်ရိပ်နှင့် ထိတိုင်းပျောက်တိုင်း (ရုပ်နာမ်) ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေ ဖြစ်ပျက်၍ နေခြင်းဖြစ်တယ်။
- ၁၄။ တရိပ်ရိပ်နှင့် နှာဖျားနှာဝမှာ ထိလိုက်၊ ပျောက်လိုက်နေတာတွေ ကိုသာ တဆက်ထဲ သိမြင်အောင် ကြည့်ရှုနေရင် ကြာလျှင် ဝိပဿနာ သမာဓိ တစထက်တစ တဇာတိတစ တဇာတိ တိုးတက်ပြီး အားကြီးလာတဲ့အခါ နှာဖျားနှာဝတွင်သာမက ခန္ဓာကိုယ်မှာလဲ အလိုလို တရိပ်ရိပ်တရွရွတွေ ဖြစ်ပျက်နေတာကို တွေ့ရမယ်။
- ၁၅။ တကိုယ်လုံး တရိပ်ရိပ်တရွရွ အမြဲမပြတ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို တွေ့လာရတဲ့အခါ (အနိစ္စ ကို ကောင်းစွာမြင်သောကြောင့်) ဒုက္ခနှင့် အနတ္တ ဟာ အလိုလိုထင်မြင်လာလိမ့်မယ်၊ ပစပ်က ဆိုနေဘို့ မလိုဘူး၊ ဝိပဿနာအလုပ်ဟာ ထိမှုကို ကြည့်ရှုသိနေရုံသာ ဖြစ်တယ်၊ ကြည့်ရှုနေရင်း ရှုမှတ်နေရင်း သိထိုက်သမျှကို အလိုလို တနေ့ထက်တနေ့ တိုးပြီး တိုးပြီး သိလာလိမ့်မယ်။
- ၁၆။ အဲဒီလို တရိပ်ရိပ်နှင့် ထိမှု သိမှုတို့ကို ကြည့်ရှုနေရင်း မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ဆိုက်လာပြီဆိုယင် အလွန် သိသာလှပါတယ်၊ ဘယ်လို သိသာသလဲဆိုတော့ “ရေငတ်၍နေသောသူသည် ရေကိုသောက်ရသည်ရှိသော် ရေငတ်ပြေသကဲ့သို့” ဖြစ်သွားတော့တယ်၊ သူများ မေးစရာမလို၊ ကိုယ်တိုင်သိမယ် (သဒ္ဓိဋ္ဌိကော)။
- ၁၇။ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ရပြီးရောက်ပြီးလို့ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားချင်ရင် မိမိလာခဲ့ဘူးတဲ့ ဝိပဿနာလမ်းကို ပြန်ကြည့်ရတယ်၊ ဖလသမာပတ်ဟာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်တူတယ်။

၁၈။ ယုံယုံကြည်ကြည် လုံ့လဝီရိယရှိရှိနှင့် ထိမ္မသိမ္မတို့ကိုသာ တဆက်
 ထဲဖြစ်အောင် ကြည့်ရှုနေ၊ ထွေလီကာလီတွေကို လိုက်မလုပ်နှင့်၊
 အခုလုပ်၊ အခုမီးငြိမ်း၊ အခုချက်ချင်းဘဲ ချမ်းသာတယ် (အကာ-
 လိကော)။

အနာဂတ်သာသနာ

“ နိုင်ငံအသီးအသီး လူမျိုးအသီးအသီးတွေဟာ သူတို့
ဘာသာနဲ့သူတို့ အသီးအသီး ရှိနေကြပေမယ့် မနေသေးဘူး” ။

“ သာသနာတော်ဟာ မတူ-မယှဉ်သာအောင် မြင့်မြတ်
တာကို သိပြီး အဆက်မပြတ် လာရောက် ကြည်ညို ပူဇော်ကြဦး
မှာဗျာ့၊ အဆက်ကို မပြတ်တော့ဘူး၊ တသီတတန်းကြီးဘဲ” ။

“ အိမ်ရှင်တွေကလဲ သူတို့ လိုချင်တာ ပေးနိုင်အောင် လုပ်ကြ
ရလိမ့်မယ်၊ ဧည့်သည်လာရင် ပြုစုရမှာက အိမ်ရှင်တာလား၊
ဧည့်သည်တာလား” ။

ဝေဘူ ဆရာတော်
(၁၉၂၁-ခုနှစ်)